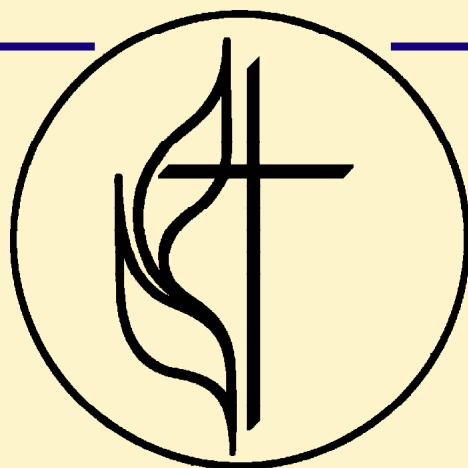

METODISTKYRKANS LÄRA OCH KYRKOORDNING

1997

METODISTKYRKANS
LÄRA OCH KYRKOORDNING

Översatt och anpassad för Nordeuropa
av Metodistkyrkans Centralkonferens i Pärnu 1997.

Reviderad den 3 november 1998

Metodistkyrkan i Nordeuropa

METODISTKYRKAN I NORDEUROPA består av två biskopsområden:

Metodistkyrkan i Norden och Baltikum

(Nordic and Baltic Area — Estland, Finland–finska, Finland–svenska, Danmark, Lettland, Litauen, Norge och Sverige)

och *Metodistkyrkan i Eurasien* (Eurasia Area — Ryssland och Ukraina)

Metodistkyrkans lära och kyrkoordning

Originalets titel:

"The Book of Discipline of The United Methodist Church 1996"

Översatt, bearbetad och utgiven av Metodistkyrkan i Nordeuropa,
Fänriks Ståls gata 6, FIN-00100 Helsingfors, Finland.

Denna översättning är den officiella för hela Centralkonferensen.

The Northern Europe Central Conference in Pärnu, Estonia, 1997 decided:

to make the Scandinavian edition of the BoD the official Book of Discipline for the whole of Northern Europe.

to encourage the Annual Conferences to translate the BoD or parts of it into their own languages.

to authorise the Executive Committee to approve such translations.

to provide resources for continuing translation work throughout the quadrennium.

De läsare som upptäcker fel i texten uppmanas att sända rättelser till kyrkoordningsskommitténs ordf Björn Elfving, Rådhusgatan 36, FIN-65100 Vasa, Finland

Överfört till CD-ROM av Leif Tullhage

Copyright © 1996 by

The United Methodist Publishing House

Nordeuropeisk utgåva

Copyright © 1998 Nordeuropas Centralkonferens

Innehåll

Förord	7 ¹
Historisk Redegørelse.....	9
Metodismen i Nordeuropa	17

Del I

Konstitutionen

Sektion I. Konferencer.	22
Sektion II. Generalkonferencen.	22
Sektion III. Begrænsende regler.	24
Sektion IV. Jurisdiktionalkonferencerne.	24
Sektion V. Centralkonferencerne.....	24
Sektion VI. Årskonferencerne.....	25
Sektion VII. – Grænser.	26
Sektion VIII. Distriktskonferencer.	26
Sektion IX. Pastoratskonferencer.	27

Del II

Dogmatiske normer og vor teologiske opgave

§ 60 Sektion I — Vor dogmatiske arv.	30
§ 61. Sektion 2 — Vor dogmatiske historie.	36
§ 62 Sektion 3: Vore dogmatiske normer og almindelige regler.	42
Metodistkirkens religionsartikler.....	42
The Evangelical United Brethren Church's Trosbekendelse.	47
Metodistkirkens Almindelige Regler	50
§ 63 Sektion 4: Vor teologiske opgave.	52
§ 64 Sektion 5: Mission.	60

Del III

De sociale principper

§ 64. I. Den naturlige verden.....	62
§ 65. II. Det opdragende fælleskab	63
§ 66. III. Det sociale fælleskab	66
§ 67. IV. Det økonomiske fælleskab	70
§ 68. V. Det politiske fælleskab	72
§ 69 VI. Verdens-fælleskabet.....	74
§ 70 VII. Vor sociale bekendelse	75
Resolutioner	76

1 Dessa sidnummer hänför sig till denna upplaga på CD-ROM och stämmer inte med bokens sidnumrering.

Del IV

Tjänsten i Kristus

Sektion I. Kristi kyrka är Guds förbundsfolk	83
Sektion II. Vad tjänsten i Kristus innebär	84
Sektion III. Den allmänna tjänsten i Kristus	84
Sektion IV. Vad tjänsten i Kristus innebär.....	84
Sektion V. Ett förenat folk på väg	84
Sektion VI. Tjänst, tjänande och ledarskap	85
Sektion VII. Tjänst och tjänande (Servant Ministry)	85
Sektion VIII. Tjänande och ledarskap (Servant Leadership).....	86
Sektion IX. Kallade att vara en inkluderande gemenskap	86
Sektion X. Hur tjänsten fullgörs genom kyrkan	87

Del V

Organisation och administration

Kapitel 1 – Kyrkans uppdrag och tjänst

Sektion I. Församlingen och pastoratet	88
Sektion II. Samarbetet mellan församlingar respektive pastorat	90
Sektion III. Ekumenisk församlingverksamhet	91
Sektion IV. Församlingar i samhällen som hastigt förändras	92
Sektion V. Medlemskap i kyrkan och församlingen.....	93
Sektion VI. Församlingens organisation och administration	102
Sektion VII. Hur en ny församling bildas	116
Sektion VIII. Hur en församling kan överflyttas till en annan årskonfer.....	117
Sektion IX. Hur församlingars rättigheter skall skyddas.....	117
Sektion IX. Minnes- och offerdagar	117
Sektion X. Tjänsten som lokalpredikant	118

Kapitel 2 –Tjänsten som ordinerad

Sektion I. Innebörden av ordination och medlemskap i konferensen.....	120
Sektion II. Kandidater till tjänsten som lokalpastor och som ordinerad	122
Sektion III De ordinerades förbund i Metodistkyrkan	125
Sektion IV. Den invigde som provmedlem.....	125
Sektion V. Den ordinerade diakonen i fullt medlemskap	129
Sektion VI. Ordinerade äldste i full förening med årskonferensen	133
Sektion VII. Utnämningar till olika tjänster	137
Sektion VIII. Utnämningar till en utvidgad tjänst – s.k. Särskilda utnämning	142
Sektion IX. Pastorer från andra årskonferenser, andra metodistkyrkor och andra trossamfund	145
Sektion X. Tjänsten som lokalpastor	147
Sektion XI. Handedare	151
Sektion XII. Utvärdering av fortbildning för lokalpastorer och medlemmar i full förening med årskonferensen.	151
Sektion XIII. Förändringar i konferensförhållandet	152
Sektion XIV. Klagomål	159

Sektion XV. Återinträde i årskonferensen.....	162
Sektion XVI. Allmänna bestämmelser	163

Kapitel 3 – Tillsynstjänsten

Sektion I. Vad tillsynstjänsten innebär.....	165
Sektion II. Tjänsterna som biskop och distriktsföreståndare	166
Sektion III. Hur biskopar väljs, förordnas och hur deras tjänst upphör	166
Sektion IV. En biskops särskilda plikter	170
Sektion V. Hur distriktsföreståndare utnämns och förordnas samt hur deras tjänstetid begränsas.....	172
Sektion VI. En distriktsföreståndares särskilda plikter	172
Sektion VII. Hur ledaransvar utövas i biskopsråd och kabinett.....	175
Sektion VIII. Utnämningförfarande	177
Arbetsbeskrivning för biskopstjänsten i Norden och Baltikum.....	180

Kapittel 4 – Konferansene

Seksjon I. Generalkonferansen	181
Seksjon II. Juridiskjonskonferansen	184
Seksjon III. Sentralkonferansen	184
Seksjon IV. Provisoriske sentralkonferanser.....	192
Seksjon V. Autonome kirker, tilknyttede autonome kirker, tilknyttede forente kirker og konkordatforhold	192
Seksjon VI. Provisoriske årskonferanser	192
Seksjon VII. Misjonskonferanser	193
Seksjon VIII. En misjon.....	193
Seksjon IX. Årskonferansen.	193
Seksjon X. Distriktskonferansen	213

Kapittel 5 – Generalkonferansens administrative organ

Seksjon I. Generelle vedtekter.	215
Seksjon II. Generalkonferansens midler og innsamlinger.	215
Seksjon XVI. Kommisjon for sentralkonferansesaker.	216

Kapittel 6 – Kirkeeiendom

Seksjon I. All eiendom i forvaltning.....	218
Seksjon II Iakttakelse av gjeldende lover.....	220
Seksjon III. Revisjon og garantiforsikring	220
Seksjon IV. The Methodist Corporation.....	220
Seksjon V. Årskonferanseieendom	220
Seksjon VI. Kirkebyggningsråd	223
Seksjon VII. Menighetseiendom	223
Seksjon VIII. Eiendom i forvaltning ved andre institusjoner	232

Kapitel 7 – Rettslig forvaltning

Seksjon I. Generalkonferansens Juridiske råd.	233
Seksjon II. Undersøkelser, kirkelig retts sak og anker.....	236
En metodistisk forståelse av dopen	247
Ordlista	260

”**M**ETODISTKYRKANS LÄRA OCH KYRKOORDNING”, som genomarbetas och uppdateras vart fjärde år, är ett av uttrycken för att vi är en konnektional kyrka. Den konnektionala principen har beskrivits som *ett nätverk av inbördes beroendeförhållanden mellan människor och grupper i hela samfundet. Den klargör att vår identitet finns i den helhet vi utgör tillsammans i Kristus, att var del har en avgörande betydelse för helheten, att vårt uppdrag bland människor bättre utförs i en konnektional gemenskap buren av wesleyanskt nit.*

Den konnektionala principen ger oss sålunda

- **en gemensam vision**, ett sätt att levandegöra evangeliet och utföra Kristi gärningar i dagens värld...
- **en historia**, en fortlöpande påminnelse om hur vårt metodistiska arv utvecklats, så att vi mera meningsfullt kan ta del i Kristi kyrkas liv och kallelse...
- **en samhörighet**, en gemenskap given av den helige Ande där enskilda och grupper i hela samfundet kan finna stöd, omsorg, läkedom, värde och tillväxt...
- **en kyrkoordning**, ett frivilligt erkännande av en kyrkoordning som innehåller så väl rättigheter och förmåner som ansvar och skyldigheter...
- **ett ledarskap**, en fördelning av resurser och resurspersoner som ställs till förfogande för kallelseuppdraget och tjänsten — för pastorer och lekmän lokalt och centralt.
- **en gemensam missionsinsats**, en samordnad mobilisering i överensstämmelse med evangeliets kallelse...
- **ett nätverk av föreningspunkter**, en rad tillfällen som betonar vårt beroende av varandra och för oss samman för att utföra vårt gemensamma uppdrag...

Det är min förhoppning att både den som har kontakt med Metodistkyrkan till vardags och den som läser den här boken, känner igen detta ”nätverk av inbördes beroendeförhållanden mellan människor och grupper” och får hjälp till att ”utföra Kristi gärningar i dagens värld”. Metodistkyrkan tror nämligen i dag, som den gjort från första början, att det enda säkra tecknet på en sann Kristi kyrka är dess förmåga att uppsöka och rädda de förlorade, att sprida pingstens anda och liv, att utbreda skriftenlig helighet och att förvandla alla folk och nationer genom Kristi evangelium. Metodistkyrkans lära och kyrkoordning har inget annat syfte, än att hjälpa kyrkan att fullfölja detta heliga uppdrag.

”Metodistkyrkans lära och kyrkoordning 1997” är en översatt och bearbetad utgåva av ”The Book of Discipline of The United Methodist Church 1996”. Anpassningarna till nordeuropeiska förhållanden är fastställda av Centralkonferensen i Pärnu 1997. I stora delar av centralkonferensområdet används företrädesvis det engelska originalet, men inte desto mindre är ”den skandinaviska upplagan av The Book of Discipline /.../ den officiella kyrkoordningen för hela Nordeuropa” och årskonferenserna uppmanas att framställa egna översättningar av Kyrkoordningen eller delar av den till respektive språk (§ 54 i Centralkonferensens protokoll 1997).

Jag vill uttrycka min stora uppskattning och tacksamhet till alla dem som med sitt gedigna arbete gjort denna upplaga av Kyrkoordningen möjlig: Generalkonferensdelegaterna: Christian Alsted, Berit Carlström, Bent Fredsby, Øyvind Helliesen, Anders Isnes, Tarmo Lilleoja,

FÖRORD

Rolf Lindell, Olav Pärnamets, Iris Rajamaa, Tapani Rajamaa, Marcus Söderström och Fredrik Wegelius; och Kyrkoordningskommittén: Björn Elfving, ordförande, Anna David, Tapani Rajamaa, Torbjørn Ribe och Leif Tullhage. Dessutom har Leif Tullhage haft hela ansvaret för redigering och lay-out och Monica Lundgren skött den administrativa samordningen.

”Gud har utrustat oss med varandra!”

BISKOP HANS VÄXBY

Ordförande i Centralkonferensens exekutivkommitté

HISTORISK REDEGØRELSE

DEN FORENEDE METODISTKIRKE blev en realitet, da Den Forenede Evangeliske Brødrekirkes biskop, Reuben H. Mueller, og biskop Lloyd C. Wicke fra Metodistkirken gav hinanden hånden herpå, den 23. april 1968 på den konstituerende generalkonference i Dallas, Texas. Med ordene "Kirkernes Herre, vi er forenet i dig, i din kirke og nu i Den Forenede Metodistkirke" blev det nye trossamfund dannet af to kirker, som hver især havde en speciel historie og betydningsfulde aktiviteter i mange dele af verden.

Teologiske traditioner med rødder i wesleyanismen og den protestantiske reformation, omtrent ens kirkestruktur og forhold, som kunne dateres næsten to hundrede år tilbage, lettede sammenslutningen. Fra De Forenede Evangeliske Brødres historiske arv kan for eksempel nævnes, at stifteren af De Forenede Kristne Brødre, Philip William Otterbein, assisterede ved Francis Asburys ordination, da han indsattes som leder af den amerikanske metodisme. Omvendt fik Jacob Albright, der ud fra sin religiøse erfaring og lederevne startede Den Evangeliske Sammenslutning, sin åndelige vejledning ved metodistiske klasse-møder efter sin omvendelse.

Begyndelsen, 1736-1816

Den forenede Metodistkirken deler sin historie og arv med andre metodistiske og wesleyanske traditioner. John Wesleys (1703-1791) og broderen, Charles' (1707-1788) liv og gerning udgør kernen i denne fælles arv. Både John og Charles var missionærer for Den Engelske Kirke i kolonien Georgia. De ankom dertil i marts 1736. Det blev deres eneste rejse til Amerika. Deres mission var langt fra en ubetinget succes, og begge rejste desillusionerede og nedslåede tilbage til England, Charles i december 1736 og John i februar 1738.

Begge Wesley-brødrene oplevede en religiøs omvendelse i maj 1738. I de følgende år lykkedes det for Wesley-brødrene at føre en levende vækkelsesbevægelse frem inden for Den Engelske Kirke. Efterhånden som den metodistiske bevægelse voksede, blev det klart, at vækkelsen ville brede sig til de amerikanske kolonier, da også metodister tog den udmattende og farlige rejse over Atlanten til den nye verden.

Den metodistiske organisation i Amerika begyndte som en lægmandsbevægelse. Blandt de første ledere var Robert Strawbridge, en indvandrer-landmand, som organiserede arbejdet i Maryland og Virginia omkring 1760. Endvidere Philip Embury og dennes kusine, Barbara Heck, som begyndte arbejdet i New York i 1766. Desuden kaptain Thomas Webb, hvis indsats var medvirkende til, at metodismen kom til Philadelphia i 1767.

For at styrke arbejdet i kolonierne sendte John Wesley i 1769 to af sine lægprædikanter, Richard Boardman og Joseph Pilmore, til Amerika. To år senere blev også Richard Wright og Francis Asbury udsendt af Wesley for at styrke de voksende amerikanske metodistsamfund. Francis Asbury blev den vigtigste person i tidlig amerikansk metodisme. Hans energiske hængivenhed for den wesleyanske teologis grundsætninger, forkyndergerning og organisation formede metodismen i Amerika — på en måde som ingen anden enkeltperson har gjort det. Ud

over prædikanterne som Wesley udsendte, fulgte metodister i kolonierne også kaldet til at blive lægprædikanter i bevægelsen.

Den første konference for metodistprædikanter i kolonierne blev holdt i Philadelphia i 1773. De ti, som deltog, traf adskillige vigtige afgørelser. De forpligtede sig til troskab over for Wesleys lederskab og besluttede, at de ikke ville uddele nadveren, da de var lægfolk. Menighedsmedlemmerne måtte døbes og modtage nadverens sakramente i den lokale anglikanske sognekirke. De lagde vægt på streng disciplin i menighederne og blandt prædikanterne. Et system med regelmæssige prædikantkonferencer blev påbegyndt i lighed med den praksis, Wesley havde indført i England for at varetage den metodistiske bevægelses anliggender.

Den Amerikanske revolution havde betydelig indflydelse på metodismen. John Wesleys konservatisme og hans skrifter mod den revolutionære virkning forhøjede ikke metodismens omdømme blandt de mange, som støttede uafhængigheden. Ydermere nægtede et antal metodistprædikanter at bære våben til fordel for patrioterne.

Da uafhængighedskrigen var vundet, erkendte Wesley, at forandringer i amerikansk metodisme var nødvendige. Han sendte Thomas Coke til Amerika for sammen med Asbury at lede arbejdet. Coke havde Wesleys bønnebog Søndagsgudstjenesten for Metodismen i Nord Amerika med sig. I bønnebogen havde Wesley inkluderet en revideret version af Den Engelske Kirkes niogtredivende religionsartikler. To præster ordineret af Wesley, Richard Whatcoat og Thomas Vasey, fulgte med Coke. Wesleys ordination skabte præcedens, som i sidste ende tillod metodismen i Amerika at etablere en uafhængig kirke.

I december 1784 afholdt prædikanterne den berømte Julekonference i Lovely Lane Kapellet, i Baltimore, med henblik på at udstikke den fremtidige kurs for bevægelsen i Amerika. De fleste af de amerikanske prædikanter deltog, heriblandt sikkert også to afroamerikanere, Harry Hosier og Richard Allen. Det var ved denne konference, at bevægelsen blev organiseret som Den Biskoppelige Metodistkirke i Amerika.

I årene efter Julekonferencen udgav Den Biskoppelige Metodistkirke sin første Lære- og Kirkeordning (1785), Disciplinen, vedtog at afholde Generalkonference hvert fjerde år (den første blev afholdt i 1792), vedtog en konstitution i 1808, forbedrede strukturen, etablerede et forlagshus og blev en ivrig tilhænger af vækkelses- og friluftsmøder.

Mens Den Biskoppelige Metodistkirke var i sin vorden, blev også to andre kirker dannet. I deres tidligste år bestod de næsten udelukkende af tysktalende medlemmer. Den første af disse blev dannet af Philip William Otterbein (1726-1813) og Martin Boehm (1725-1812). Otterbein, der var en tysk reformert præst, og Boehm, der var menonit, prædikede et evangelisk budskab og om en åndelig erfaring, der lignede det, metodisterne prædikede. I 1800 dannede deres tilhængere formelt Den Forenede Kristne Brødrekirke (Church of the United Brethern in Christ). En anden kirke, Den Evangeliske Sammenslutning (the Evangelical Association) var stiftet af Jacob Albright (1759-1808), der var en luthersk bonde og teglbrænder i det østlige Pennsylvania, og som var blevet omvendt og oplært ud fra den metodistiske lære. Den Evangeliske Sammenslutning blev officielt organiseret i 1803. Disse to kirker blev forenet med hinanden i 1946 og med Metodistkirken i 1968, hvor man dannede Den Forenede Metodistkirke (The United Methodist Church).

Da Asbury døde i marts 1816, var Otterbein, Boehm og Albright allerede døde. Kirkerne, som de havde skabt, var kommet over begyndervanskelighederne og var begyndt at ekspandere numerisk og geografisk.

Kirkerne vokser, 1817-1843

Den Anden Store Vækkelse var den mest markante religiøse udvikling blandt protestanter i Amerika i første halvdel af det nittende århundrede. Gennem vækkelses- og friluftsmøder oplevede syndere omvendelse. Rejseprædikanter og lægprædikanter knyttede disse omvendte sammen i et fællesskab. Stilen i den kristne tro og disciplin var meget ensartet for Metodisterne, De Forenede Brødre og De Evangeliske, som lagde vægt på erfarings- og oplevelsesmomentet i kristendommen. Medlemskabet i disse kirker voksede dramatisk i denne periode. Antallet af prædikanter, der betjente dem, forøgedes ligeledes markant.

Det forventedes, at medlemmerne og prædikanterne var dybt engagerede i troen. Prædikanterne skulle ikke alene have en klar omvendelse, men skulle også udvise evner og egenskaber, der var nødvendige for et effektivt præsteskab. Deres arbejde var uopsætteligt og krævende. Deres økonomiske udkomme var magert. Men, som de ofte mindede hinanden om, så fandtes der ikke noget arbejde, som var vigtigere end deres.

De almindelige medlemmers engagement fremgik af deres iver for at holde fast ved den åndelige disciplin og ved de normer for god opførsel, som kirkerne havde udstukket. For eksempel havde metodisterne et sæt Almindelige Regler, som var vedtaget af Julekonferencen i 1784, og som stadig trykkes i Lære- og Kirkeordningen. De blev tilskyndet til at lade være med at udøve ondt, at gøre godt og bruge de nådemidler, som Gud har forordnet. Medlemskab i kirken var en alvorlig sag. Der var ikke plads for dem, som Wesley kaldte for "næsten kristne".

Strukturen hos Metodisterne, De Forenede Brødre og De Evangeliske gjorde det muligt for dem at virke på en sådan måde, at de kunne konsolidere og udvide deres aktiviteter og tjeneste. Generalkonferencer, der mødtes hvert fjerde år, viste sig at være tilstrækkelige til at fastsætte kirkens hovedkurs. Årskonferencer, der afholdtes under biskoppens ledelse, gav mulighed for at indtage og ordinere præster og udnævne rejseprædikanter til kirkerne, ligesom prædikanterne i årskonferencen havde et forum til gensidig støtte. Lokale kirker, menigheder og klasser kunne opstå dér, hvor der var nogle få kvinder og mænd, som samledes under en klasseleders vejledning, og som blev besøgt regelmæssigt af rejseprædikanten, dvs. en prædikant, som havde en kreds af forskellige prædikepladser under sit tilsyn og som sit ansvar. Dette system passede godt både til storbyernes, provinsbyernes, landsbyernes og grænseudposternes behov. Kirken kunne komme til folk, uanset hvor de valgte at slå sig ned.

De første år i det nittende århundrede var også præget af, at søndagsskolebevægelsen bredte sig i Amerika. Omkring 1835 blev der oprettet søndagsskoler alle steder, hvor det var muligt at starte dem og holde dem i gang. Søndagsskolerne blev en vigtig kilde til rekruttering af nye medlemmer.

Kirkernes interesse for uddannelse var også indlysende, hvorfor man oprettede skoler og universiteter. Omkring 1845 havde Metodister, Evangeliske og Forenede Brødre også faste studiekurser til uddannelse af deres prædikanter, så man kunne sikre sig, at de havde en grundlæggende viden vedrørende Bibelen, teologi og pastoral tjeneste.

For at forsyne medlemmerne, prædikanterne og søndagsskolerne med kristen litteratur skabte kirkerne mulighed for udgivervirksomhed. Metodist Bogkoncernen, etableret i 1789, var den første forlagsvirksomhed i Amerika. Den Evangeliske Sammenslutning og De Forenede Brødre etablerede også egne udgivervirksomheder i begyndelsen af det nittende århundrede. Fra deres trykkerier kom en lang række salmebøger, kirkeordninger, aviser, magasiner, søndagsskolematerialer og anden litteratur, der skulle undervise og oplyse medlemmerne. Overskuddet var normalt beregnet til at støtte og hjælpe pensionerede og trængende prædikanter og deres familier.

Kirkerne var også i udpræget grad engageret i missionsarbejde. I 1841 havde hver af dem

startet egne kirkelige missionselskaber for at udvikle arbejdsformer og skabe økonomiske ressourcer for virksomheden både i De Forenede Stater og udenlands. John Stewarts mission hos wyandoterne markerede begyndelsen for den oprindelige amerikanske befolknings repræsentation inden for metodismen.

Kirkernes første tid var ikke uden alvorlige problemer. Det var særligt tilfældet for metodisterne. Richard Allen (1760-1831), en frigiven slave og metodistprædikant, som var blev dårligt behandlet på grund af sin race, forlod kirken i 1816 og organiserede Den Biskoppelige Afrikanske Metodistkirke (African Methodist Episcopal Church). Lignende bevæggrunde førte til dannelsen af Den Biskoppelige Afrikanske Zion Kirke (African Methodist Episcopal Zion Church) i 1821. Endnu et brud opstod i 1830 i Den Biskoppelige Metodistkirke. Omkring 5.000 prædikanter og lægfolk forlod kirken, fordi den ikke ville give repræsentation til lægfolket eller tillade valg af præsiderende ældste (distriktsforestandere). Denne nye kirke fik navnet Den Protestantiske Metodistkirke (Methodist Protestant Church). Den var en stærk kirke lige til 1939, da den forenedes med Den Biskoppelige Metodistkirke og Den Biskoppelige Metodistkirke Syd til Metodistkirken.

Slaveriet og Borgerkrigen, 1844-1865

John Wesley var en brændende modstander af slaveriet. Mange af den tidlige amerikanske Metodismes ledere delte hans afsky for denne form for menneskelig trældom. Efterhånden som det nittende århundrede skred frem, blev det klart, at spændingerne om slavespørgsmålet også var store inden for Metodismen. I dette spørgsmål, som i så mange andre, reflekterede Metodismen befolkningens synspunkter, fordi kirken med dens medlemskare ikke var begrænset til et bestemt område, klasse eller race. Uenighed i slavespørgsmålet splittede til sidst Metodistkirken i to adskilte kirker - en i nord og en i syd.

Slavespørgsmålet blev ikke behandlet af Den Biskoppelige Metodistkirke før Generalkonferencen i 1844, da de to fraktioner af henholdsvis tilhængere og modstandere af slaveriet stødte sammen. Den alvorligste konflikt angik en af kirkens fem biskopper, James O. Andrew, som var kommet til at eje slaver gennem sit ægteskab. Efter en bitter debat besluttede generalkonferencen at suspendere biskop Andrew, idet han ikke måtte udføre sine biskoppelige forretninger, så længe han ikke kunne eller ville frigive sine slaver. Få dage derefter udarbejdede de mestindædte tilhængere af slaveriet en separationsplan, som tillod årskonferencerne i slavestaterne at løsrive sig fra Den Biskoppelige Metodistkirke med henblik på at organisere sig med sin egen kirkelig struktur. Separationsplanen blev vedtaget, og grunden for oprettelse af Den Biskoppelige Metodistkirke Syd var lagt.

Delegerer fra sydstaterne mødtes i maj 1845 i Louisville, Kentucky, for at organisere deres egen kirke. Den første generalkonference blev holdt året efter i Petersburg, Virginia, hvor udgivelsen af en lære- og kirkeordning og salmebog blev godkendt. Bitterheden mellem den nordlige og sydlige metodistkirke voksede i årene frem til valget af præsident Abraham Lincoln i 1860 og senere på grund af borgerkrigens blodbad. Begge kirker bad om velsignelse og bad inderligt om, at Guds vilje måtte blive fuldbyrdet gennem sejr til netop deres stater.

De Metodistiske Protestanter, De Forenede Brødre og Den Evangeliske Sammenslutning gik heller ikke helt fri for uenighed i slavespørgsmålet. De undgik imidlertid den lidenskabelige strid, som delte Den Biskoppelige Metodistkirke.

Rekonstruktion, velstand og nye spørgsmål, 1866-1913

Borgerkrigen delte og skadede specielt Den Biskoppelige Metodistkirke Syd. Dens medlemstal faldt til to tredjedele af, hvad det var før krigen. Mange af dens kirker lå i ruiner eller var skadede alvorligt. Mange præster var blevet dræbte eller sårede i kampene. Dens uddannelses-, forlags- og missionsvirksomhed var brudt sammen. Dog var en ny livskraft ved at opstå blandt metodisterne i syd, og i løbet af de næste halvtreds år fordobledes medlemstallet fire gange til mere end to millioner.

Afroamerikanernes antal inden for Den Biskoppelige Metodistkirke Syd var faldet markant under og efter krigen. I 1870 vedtog dens generalkonference at overføre alle sine afroamerikanske medlemmer til en ny kirke. Den Farvede Biskoppelige Metodistkirke (The Colored Methodist Episcopal Church) - der nu kaldes Den Kristne Biskoppelige Metodistkirke (the Christian Methodist Episcopal Church) - blev et resultat af denne beslutning.

Det var i denne periode, at Alejo Hernandez ordineredes som den første spansktalende præst inden for metodismen. Den første prædiken på spansk blev dog faktisk fremført af Benigno Cardenas i Santa Fe, New Mexico, så tidligt som i 1853.

Den Biskoppelige Metodistkirke kom ikke til at lide så meget under borgerkrigen som metodismen i syd. I slutningen af 1860'erne stod den foran øget medlemsvækst og havde mange nye livskraftige aktiviteter. Mellem 1865 og 1913 skete der en vækst i medlemstallet på fire hundrede procent til omkring fire millioner medlemmer. En tilsvarende vækst oplevede man inden for De Protestantiske Metodister, De Forende Brødre og De Evangeliske. Kirkernes formueværdier voksede og en almindelig velstandsperiode karakteriserede kirkerne i denne periode. Søndagsskolerne forblev store og aktive. Forlagshusene fortsatte med ambitiøse programmer for at forsyne medlemmerne med litteratur. Normer for højere uddannelser til præster blev udviklet, og teologiske seminarier blev grundlagt.

Missionsarbejde, både hjemme og i udlandet, blev prioriteret højt. Hjemmemissionsprogrammer forsøgte at kristne byerboere såvel som de oprindelige amerikanere. Missionærer oprettede skoler for forhenværende slaver og deres børn. Missionen i udlandet - i Asien, Europa, Afrika og Latinamerika - førte til gode resultater. Kvinderne dannede missionselskaber, som uddannede, rekrutterede og rejste penge til disse formål. Missionærer som Isabella Thoburn, Susan Bauernfeind og Harriett Brittan, og kirkeledere som Bell Harris Bennet og Lucy Riders Meyer motiverede tusinder af kirkens kvinder til at støtte missionen hjemme og i det fremmede.

En betydningsfuld mission blandt amerikanere, der oprindeligt var fra Asien, blev startet i denne periode, særligt blandt kinesiske og japanske indvandrere. En japansk lægmand, Kani-chi Miyama, blev ordineret i Californien i 1887 og blev givet alle præstelige rettigheder.

Der var to svære spørgsmål, som særligt stod på dagsordenen i denne periode: Lægrepræsentationen og kvindernes stilling. Det første drejede sig om, hvorvidt lægfolk skulle have stemmeret på Generalkonferencen og på Årskonferencen. De Protestantiske Metodister havde tilladt lægrepræsentation fra og med stiftelsestidspunktet i 1830. Præsterne i Den Biskoppelige Metodistkirke, Den Biskoppelige Metodistkirke Syd, Den Evangeliske Sammenslutning og Den Forenede Kristne Brødrekirke var mere sendrægtige til at give lægfolket officiel indflydelse på deres anliggender. Først så sent som i 1932 gav den sidste af disse kirker lægfolket denne ret. Endnu mere betændt var spørgsmålet om kvinders ret til ordination og valghed til tillids- og repræsentationsposter inden for kirken. De Forenede Brødres generalkonference godkendte kvindelig ordination i 1889, men Den Biskoppelige Metodistkirke og Den Biskoppelige Metodistkirke Syd tilstod ikke kvinderne fuld ordinationsret før efter sammenslutningen i 1939. Den Evangeliske Sammenslutning kom aldrig til at ordinere kvinder. Der var også modstand mod at give kvinderne lægmands-

rettigheder. I Den Metodistiske Protestantiske Kirke fik kvinderne først ret til at blive delegater til Generalkonferencen i 1892, hos De Forenede Brødre skete det i 1893, i Den Biskoppelige Metodistkirke i 1904 og i Den Biskoppelige Metodistkirke Syd i 1922.

Perioden mellem Borgerkrigen og Første Verdenskrig var også præget af andre teologiske forandringer og stridigheder. Helliggørelsesbevægelsen, fremkomsten af liberalteologien og Det Sociale Evangelium gav anledning til en omfattende teologisk debat. Den Biskoppelige Metodistkirke Syd viste sin interesse for sociale spørgsmål ved at antage en social bekendelse på sin generalkonference i 1908. Sociale problemer var også en spore i bevægelsen hen imod økumenisk og mellemkirkelig samarbejde. Alle kirkerne, der nu var samlet i Den Forenede Metodistkirke, blev aktive i Kirkernes Forbundsråd (the Federal Council of Churches) - den første store økumeniske satsning blandt amerikanske protestanter. Denne periode sluttede, mens verden var på tærskelen til en stor og forfærdelig krig.

Verdenskrig og flere forandringer, 1914-1939

I årene umiddelbart op til første verdenskrig var der i kirkerne megen sympati for forhandling og mægling som et synligt alternativ til en international væbnet konflikt. Mange præster og medlemmer var erklærede pacifister. Men da USA i 1917 officielt gik ind i krigen mindskedes pacifismen. I lighed med de øvrige amerikanske trossamfund udtrykte også de kirker, der senere dannede Den Forenede Metodistkirke, deres nationale loyalitet.

Da krigen sluttede, havde kirkerne igen lejlighed til at anvende deres ressourcer på andre gøremål. Spørgsmålet om ædruelighed var et tilbagevendende anliggende, og kirkerne var hurtige til at prioritere dette. Man publicerede og udgav store mængder litteratur om ædruelighed. Medlemmer blev bedt om at aflægge løfte om at afholde sig fra alkoholiske drikke. Den Forenede Metodistkirke opfordrer stadig til en sådan afholdenhed.

Perioden var en betydelig teologisk brydningstid. Den betydningsfulde protestantiske liberalteologi fra slutningen af det nittende og begyndelsen af det tyvende århundrede gav anledning til uro. Denne teologi blev angrebet af stridbare fundamentalister og senere af neoortodokse, som beskyldte den liberale protestantiske teologi for at underminere netop essensen af det kristne budskab. Eftersom alle disse tre teologiske retninger - de liberale, fundamentalisterne og de neoortodokse - var repræsenteret i kirkesamfundene, der senere blev til Den Forenede Metodistkirke, er det ikke overraskende, at hede lærestridigheder fandt sted i disse kirker.

Til trods for de interne teologiske forskelle, som kirkerne oplevede, fortsatte de med at samarbejde med andre trossamfund og forsøgte at hele splittelser, som var sket tidligere i deres egen historie. For eksempel blev Den Evangeliske Kirke etableret i 1922, idet to fraktioner af den tidligere Evangeliske Sammenslutning slog sig sammen igen efter splittelsen i 1894. En mere betydningsfuld sammenslutning - i det mindste efter statistisk målestok - fandt sted mellem tre Metodistkirker - Den Biskoppelige Metodistkirke, Den Protestantiske Metodistkirke og Den Biskoppelige Metodistkirke Syd. Disse kirkers repræsentanter begyndte i 1916 at udforme en plan for sammenslutning. Unionsforslaget fra 1930erne indeholdt også en opdeling af en forenet kirke i seks administrative embedsområder (jurisdictions). Fem af disse var geografisk bestemte, den sjette (the Central Jurisdiction) var racebetinget. Det sjette embedsområde omfattede kirker og årskonferencer for afroamerikanere uanset disse kirkers geografiske placering. Afroamerikanske metodister og nogle andre var bekymrede over dette forslag og vendte sig imod planen om et racemæssigt adskilt embedsområde.

En majoritet inden for Den Protestantiske Metodistkirke gik ind for sammenslutningen, selv om det betød, at man skulle acceptere en biskoppelig ledelse, hvilket man ikke havde haft,

siden kirken blev etableret i 1830. Metodistkirken (The Methodist Church) blev dannet i april 1939 som følge af overvældende godkendelse af sammenslutningen på de tre kirkers general-konferencer og årskonferencer. Efter sammenslutningen havde Metodistkirken 7,7 millioner medlemmer.

Mod en forenet kirke, 1940-1967

Selv om Metodister, Forenede Brødre og Evangeliske hver især havde offentliggjort stærke udtalelser, der fordømte krigen og slog til lyd for fredelig forsoning nationerne imellem, blev styrken i denne stillingtagen væsentlig forringet ved Amerikas indtræden i Anden Verdenskrig. Alligevel var der mange medlemmer, som hele krigen igennem fortsatte med at udtrykke deres foragt for vold og støtte protesterende, når protesten fremsattes af samvittighedsgrunde.

Da krigen var slut, arbejdede kirkerne aktivt på at sikre fred og orden i verden. Der var mange lægfolk, præster, biskopper og mange af kirkens administrative organer, der støttede dannelsen af en verdensorganisation, som skulle tjene som forum til løsning af internationale sociale, økonomiske og politiske problemer. I april 1945 bidrog dette arbejde til dannelsen af De Forenede Nationer.

I denne periode fra 1940 til 1967 var der mindst tre andre vigtige sager, som optog de kirker, der nu er med i Den Forenede Metodistkirke. For det første var det interessen for økumeni og kirkeforening. Den Evangeliske Kirke (the Evangelical Church) og Den Forenede Brødrekirke (the United Brethern Church) forenedes til Den Forenede Evangeliske Brødrekirke (the Evangelical United Brethern Church) den 16. november 1946 i Johnstown, Pennsylvania, efter tyve års samtaler og forhandlinger. Ved foreningstidspunktet havde den nye kirke omkring 700.000 medlemmer. Metodistkirken var også interesseret i tættere forbindelser med andre metodistiske og wesleyanske traditioner. I 1951 var den med i dannelsen af Metodistkirkens Verdensråd, som var en efterfølger af De økumeniske Metodistkonferencer, der var begyndt i 1881. Som et udtryk for deres videre økumeniske interesse blev Metodisterne og De Forenede Evangeliske Brødre medlemmer af Kirkernes Verdensråd, grundlagt i 1948, og medlemmer af Kirkernes Nationale Råd (National Council of Churches), dannet i 1950. Disse samlinger gav medlemskirkerne mulighed for at engagere sig i fælles opgaver og mission. De to kirker samarbejdede desuden med syv andre protestantiske kirker i dannelsen af Konsultationer om Kirkeforening (Consultation on Church Union) i 1960.

For det andet var der i kirkerne også bekymring over problemet med racisme i samfundet og i kirken. Der var mange metodister, som var foruroliget over, at raceadskillelse var indbygget i deres kirkes struktur og opbygning. Central Jurisdiktionen, der var dannet for at holde afroamerikanerne adskilt fra den øvrige kirke, gjorde det hele tiden klart, at racediskrimination var en reel faktor. Forslag til at opløse Central Jurisdiktionen blev fremført på generalkonferencer fra 1956 til 1966. Ved foreningen med Den Evangeliske Brødrekirke i 1968 blev der endelig enighed om planer for at afskaffe Central Jurisdiktionen. Nogle få afroamerikanske årskonferencer fortsatte dog i forholdsvis kort tid derefter.

For det tredje blev spørgsmålet om fuldstændige præstelige rettigheder til kvinder diskuteret. Dette spørgsmål var særligt vanskeligt i Den Forenede Evangeliske Brødrekirke. Den Evangeliske Kirke havde aldrig ordineret kvinder. De Forenede Brødre havde ordineret kvinder siden 1889, men for at gøre foreningen af de to kirker lettere, accepterede De Forenede Brødre den Evangeliske praksis, og kvinderne mistede deres ret til ordination. Metodister diskuterede spørgsmålet i adskillige år efter deres forening i 1939. Fuldstændige præstelige rettigheder for kvinder blev først en realitet i 1956, men det tog et tiår mere, før

antallet af kvinder på de teologiske seminarier og i prædikestolene voksede markant. Da Metodister og Forenede Evangeliske Brødre forenedes i 1968, var fuldstændige ordinationsrettigheder til kvinder en del af foreningsplanerne.

Da denne tidsperiode sluttede, var forhandlingerne mellem Metodistkirken og Den Forenede Evangeliske Brødrekirke så fremskredet, at en vedtagelse af foreningen af de to kirker til Den Forenede Metodistkirke kun afventede den endelige vedtagelse.

Udvikling og forandringer efter 1968

Da Den Forenede Metodistkirke blev dannet i 1968, havde den ca. 11 millioner medlemmer, hvilket gjorde den til en af de største protestantiske kirker i verden.

Siden da har Kirken gennemgået flere både strukturelle og essentielle ændringer. Metodistkirken er blevet mere og mere bevidst om, at den er en verdenskirke med medlemmer og konferencer i Afrika, Asien, Europa og USA. Medens medlemstallet i Europa og USA har været mærkbart dalende siden 1968, er medlemstallet i Afrika og Asien steget betydeligt.

Et stigende antal kvinder er blevet ordineret til præster, udnævnt til distriktsforstandere, valgt til poster i ledende råd og indviet som biskopper. I 1980 blev den første kvinde, Marjorie Matthew, valgt til biskop.

Kirken har bestræbt sig på at være et samfund, hvor alle mennesker uanset race og etnisk baggrund kan deltage på alle niveauer i kirkens organisation og tjenester.

Den Forenede Metodistkirke har kæmpet med mange vigtige spørgsmål. Den har skabt og forbedret teologiske erklæringer og formuleringer også på missionsområdet. Den har debatteret og handlet i sager af social betydning så som atomkraft, verdensfred, menneskets seksualitet, miljø, abort, AIDS, evangelisation og verdensmission.

Kirken har været optaget af trofastheden og livskraften i gudstjenesten. I 1989 blev der udgivet en salmebog, som indeholdt nye salmer og reviderede liturgier til dåb, nadver, vielse og begravelse. Generalkonferencen 1992 autoriserede den nye bog med gudstjenesteorden og liturgi (Book of Worship).

Den Forenede Metodistkirke (the United Methodist Church) - som i Nordeuropas Centralkonference bare kaldes Metodistkirken - repræsenterer tre traditioner: Metodismen, Den Forenede Kristne Brødrekirke og Den Evangeliske Sammenslutning. Sammen med andre kirker, som også er en del af Kristi legeme, lovpriser Metodistkirken i ydmyghed og taknemmelighed Gud gennem Jesus Kristus og Helligånden for den skabende og opretholdende nåde. Kirken søger yderligere nåde, alt imens den gør sin indsats i verden.

METODISMEN I NORDEUROPA

DET FØRSTE METODISTISKE arbejde i Norden fandt sted i Stockholm og var et indslag af Britisk metodisme. I 1830 - 42 drev den skotske metodistprædikant George Scott en ganske omfattende virksomhed, som fik afgørende indflydelse på svensk frikirkeliv. George Scotts aktiviteter bukkede under på grund af modstand under dramatiske omstændigheder.

Det var uro og store forandringer i de nordeuropæiske lande. Den øgede befolkning kunne ikke længere brødfødes ved landbruget eller opsluges af den begyndende industrialisering i de voksende byer. Folkesundheden var lav og den sociale nød stor. Omvæltningerne i samfundet skabte en længsel efter bedre levevilkår i Amerika. Ligeledes blev mange optaget af at søge hjælp i åndelige værdier.

Kirkens komme til Nordeuropa er knyttet til udvandringen over Atlanten og i særdeleshed til søfolk, som sejlede på Amerika.

I 1830'erne og nogle årtier frem prægede "Den Anden Store Vækkelse" alle protestantiske kirkesamfund i Nordamerika. Samtidig begyndte udvandringen fra de nordeuropæiske lande til Amerika, og den voksede massivt frem til århundredeskiftet.

I 1830-40'erne voksede de første skandinaviske metodistmenigheder frem i Amerika, og efterhånden blev der organiseret konferencer, hvor gudstjenester, kirkeblade, bøger og hele administrationen var skandinavisksproget.

Betelskibet John Wesley

På initiativ af en svensk sømand blev der i 1832 etableret en sømandskirke i New York for at betjene havnens søfolk og bringe evangeliet til de mange emigranter. "Betelskibet John Wesley," som den flydende kirke hed, blev et afgørende redskab for at bringe metodismen til nordboerne. Svenskeren Olof Gustaf Hedström ledede missionen i New York havn i over 30 år fra 1845. Mange søfolk og emigranter, som her oplevede omvendelse, førte den metodistiske vækkelse med sig både til andre egne af Amerika og til fædrelandene i Nordeuropa.

Norge

I Norge tog metodismens historie sin begyndelse i sømanden Ole Peter Petersens forkyndelse fra 1849 og årene frem. O.P. Petersen grundlagde i 1851 Den Norsk-Danske Metodistkirke i Amerika. I 1856 blev danskamerikaneren Chr. Willerup sendt til Skandinavien som superintendent for at lede den spontant opståede virksomhed. Det blev til stiftelsen af den første menighed i Norge samme år, og dermed var Metodistkirken i Norge en realitet. I 1876 fik virksomheden i Norge status som selvstændig årskonference. Der var 29 prædikanter, 19 menigheder, 2.798 medlemmer og konferencen havde fået Martin Hansen som sin egen superintendent.

Danmark

Chr. Willerup havde under familiebesøg i København påbegyndt mødevirksomhed. Da han i 1856 blev sendt til Skandinavien som superintendent, kom arbejdet i faste rammer og tog fart. Første menighed i Danmark blev stiftet i 1859, og i 1865 blev kirken anerkendt af staten ved kongelig resolution. Først i 1911 havde metodismen i Danmark nået et sådant omfang, at virksomheden fik status som selvstændig årskonference. På det tidspunkt var der 53 prædikanter, 27 menigheder, 127 prædikepladser og 3.634 medlemmer.

Sverige

Forskellige metodistprædikanter virkede i Sverige i 1850'erne. Det førte til grundlæggelse af den svenske Metodistkirke i 1868. Arbejdet voksede med stor hastighed, og i 1876 kunne kirken samles som selvstændig årskonference med 55 prædikanter, 97 menigheder, 249 prædikepladser og 4.123 medlemmer. Samme år anerkendtes kirken af staten som selvstændig kirke. Sverige fik sin egen superintendent i Victor Witting.

Finland og Rusland

På den finske side af Den Botniske Bugt begyndte metodistforkyndelsen at lyde fra 1859 og årene frem. Det var den hjemvendte styrmand Gustaf Lervik, som efter sin omvendelse på Betelskibet i New York nu prædikede i sit fædreland. Senere sluttede brødrene Bärlund sig til som prædikanter. I 1880'erne førte impulser fra Sverige til en ny start for metodismen i Finland, og den første menighed blev grundlagt i 1881. Metodismen i Finland kom under Sveriges årskonference i 1885 og havde status som eget distrikt under superintendent B.A. Carlsens ledelse. I 1887 opstod de første finsksprogede menigheder, og 2 år senere etablerede B.A. Carlsen mission i Rusland med afholdelse af møder i Sct. Petersborg, som snart førte til menighedsdannelse. Zaren, som på det tidspunkt regerede både Rusland og Finland, gav i 1892 officiel anerkendelse til Metodistkirken i begge stater. På den baggrund organiserede den svenske årskonference samme år "Missionen i Finland og Sct. Petersborg." I 1907 blev tyskamerikaneren Dr. George A. Simons udnævnt til superintendent i Sct. Petersborg. Båndene til Sverige svækkedes, og under hans ledelse udviklede arbejdet sig hastigt med forgreninger ind i Rusland og Estland. Den bolsjevikiske revolution i 1917 satte en stopper for kirkens vækstmuligheder, men trods modstanden fortsatte arbejdet til ind i 20'erne. Først i 1911 samledes Metodistkirken i Finland som selvstændig årskonference. Kirken havde 1.568 medlemmer. I lighed med samfundsudviklingen i Finland efter selvstændiggørelsen blev en svensksproget del og en finsksproget del af kirken organiseret i 1923. Den finsksprogede metodisme led meget under Den Anden Verdenskrig, fordi 60% af dens medlemmer boede i landområder, som blev indlemmet i Sovjetunionen.

Baltikum

Metodismen i de baltiske lande kan føres tilbage til begyndelsen af 1900 tallet. Fra nord kom metodismen fra St. Petersborg til Øsel og det estiske fastland. Fra syd kom inspirationen fra tysk metodisme, dels fra Metodistkirken og dels fra Den Evangeliske Sømmenslutning og Den Kristne Brødrekirke. Frem til Den Anden Verdenskrig var Den Evangeliske Sømmenslutning og Den Kristne Brødrekirkes virksomhed i Litauen og Letland stærkest knyttet til Tyskland via distrikt Königsberg, medens Metodistkirkens bånd gik til De Nordiske Lande. I Estland begyndte den metodistiske forkyndelse så tidligt, at første menighed kunne grundlægges i 1907. Litauen meldte om mødevirksomhed i 1904, og endelig påbegyndtes mission i Letland i 1912. Efter Den Første Verdenskrig, hvor de 3 baltiske lande opnåede selvstændighed,

udviklede arbejdet sig hastigt med stor amerikansk støtte, og Riga blev centrum for metodismen i hele Baltikum med etablering af teologisk seminarium og residens for superintendent Dr. George A. Simons. Den Baltiske Årskonference blev organiseret i 1929, og hvert af de tre lande fik status som distrikter. Virksomheden i Baltikum voksede, så der i 1939 blev registreret henved 3.000 medlemmer. De baltiske landes indlemmelse i Sovjetunionen efter Den Anden Verdenskrig blev katastrofal for Metodistkirken. Systematisk forfølgelse af prædikanter og menigheder og beslaglæggelse af bygninger ødelagde den største del af virksomheden. Kun i Estland lykkedes det, med markante nationale ledere, at holde sammen på kirkens virksomhed frem til Baltikums genvundne selvstændighed i 1991. I Letland fandtes en lille gruppe tidligere metodister, og i 1991 ledte disse kontakter til, at Letlands Metodistkirke genopstod, og i 1992 blev kirken formelt genetableret med 3 menigheder. I 1995 blev Metodistkirkens arbejde i Litauen genoptaget i Kaunas og året efter i Siauliai. Arbejdet i alle 3 baltiske lande har været præget af vækst. Nye menigheder stiftes, og virksomheden har bredt sig fra de estisk- lettisk- og litauisksprogede dele af befolkningen til den russisktalende del. Virksomheden i Estland er en selvstændig årskonference. Metodismen i Letland har status som distriktskonference inden for den estiske årskonference, men fungerer i praksis som årskonference.

Det nordeuropæiske biskopsområde

Den Første Verdenskrig svækkede forbindelsen mellem Europa og Amerika, og en større selvstændiggørelse af den kontinentale europæiske metodisme i forhold til moderkirken i Amerika blev nødvendig. I 1920 besluttede Generalkonferencen at inddele Europa i flere biskopsområder. Det nordeuropæiske biskopsområde omfattende virksomheden i de nordiske lande blev etableret med danskeren Anton Bast som biskop. Selvom metodismen i de nordeuropæiske lande var knyttet til hinanden i kraft af historien, betød den nye struktur, at kirkerne i området i højere grad søgte sammen og tilstræbte fællesskab for at kunne magte den nye og større selvstændighed. I 1924 blev Nordeuropas biskopsområde organiseret som en Centralkonference, og Den Baltisk-Slaviske Årskonference blev tilsluttet. I 1924 blev præsteuddannelsen, som hidtil havde foregået i de enkelte årskonferencer, samlet på Det Nordisk Teologiske Seminarium, Øverås, i Göteborg for skandinavisksprogede kandidater. Dette samarbejde fortsatte til 1971, hvor et teologisk seminarium blev etableret i Bergen for norske kandidater. Præsteuddannelsen for det baltiske område blev genoptaget i 1994, hvor The Baltic Methodist Theological Seminary åbnede i Tallinn.

Europa

Tiden under depressionen i trediverne medførte en stadig svækkelse af båndene til Den Biskoppelige Metodistkirke i Amerika, hvis Missionsstyrelse den nordeuropæiske metodisme hørte under frem til Foreningskonferencen i 1939, som gav nordeuropæisk metodisme en ændret tilknytning til moderkirken. Virksomheden i de nordeuropæiske lande havde hidtil været en gren af Den Biskoppelige Metodistkirke på samme måde som arbejdet i en række centraleuropæiske lande. Efter Den første Verdenskrig havde Den Biskoppelige Metodistkirke Syd etableret omfattende missionsvirksomhed i overvejende katolsk dominerede lande som Belgien og flere slaviske stater. Ud over de to amerikanske metodistkirker havde britisk metodisme, også kaldet wesleyansk metodisme, etableret sig på det europæiske fastland med virksomhed i fransk, italiensk, spansk, portugisisk og tysk sprogede områder. Den wesleyanske metodisme var organisatorisk en del af den Britiske Årskonference. Endvidere var den metodistiske kirketradition repræsenteret i kraft af flere

små kirker, som alle var relaterede til Den Forenede Kristne Brødrekirke og Den Evangeliske Sammenslutning (The United Brethren in Christ, The Evangelical Association). En række kirkesammenslutninger førte til, at hele den metodistiske kirkefamilie på det europæiske fastland blev forenet i en kirkestruktur, som er en organisk del af den største metodistkirke (The United Methodist Church). Metodistkirken (The United Methodist Church) er gennem sit medlemskab i Metodistkirkens Verdensråd en del af det mest omfattende samarbejde mellem kirker i den metodistiske og wesleyanske tradition.

Ved Den Anden Verdenskrigs afslutning var der på det europæiske fastland to Centralkonferencer: Den tyske og den nordeuropæiske. Derudover var der ti årskonferencer og to missionskonferencer, som blev sluttet sammen i den såkaldte Geneve Kreds og underordnet Den Sydøstlige Jurisdiktion i USA.

Efter krigen forsøgte man at danne en enkelt europæisk Centralkonference. Det mislykkedes, og i 1954 dannedes ud over Den Nordeuropæiske Centralkonference en Central-konference for Mellem- og Sydeuropa. I 1966 stiftedes, på baggrund af drøftelser ved den metodistiske verdenskonference i Oslo, Rådet for Metodistkirkens Centralkonferencer i Europa. Navnet blev i 1980 ændret til Metodistkirkens Europaråd (European Council of the United Methodist Church). Forhandlinger med den britiske og irske metodistkirke førte i 1993 til dannelsen af et nyt Metodistkirkens Europaråd (European Methodist Council), hvor alle metodisttraditioner i Europa for første gang blev forenet i samme organisation. Tilknyttet Metodistkirkens Europaråd arbejder:

1. The Consultative Conference of the European Methodist Churches, der blev indledt i 1957,
2. Metodistkirkens Europæiske Ungdomsråd, (European Methodist Youth Council), og
3. Metodistkirkens Verdens Kvindeforbund, (World federation of Methodist Women - Europe, og, World Federation of Methodist Women - Britain and Ireland).

Efter Den Anden Verdenskrig har Den Nordeuropæiske Centralkonference været ledet af biskopper, som den selv har valgt blandt sine egne: 1946 Theodor Arvidson fra Sverige. 1953 Odd Hagen fra Norge. 1971 Ole E. Borgen fra Norge. 1989 Hans Växby fra Den Finsk-Svenske Årskonference.

Eurasien

Missionsrådet (The General Board of Global Ministries) besluttede i 1992, at Metodistkirken (efter 1968: The United Methodist Church) formelt skulle genetablere sin virksomhed i Eurasien blandt andet ved at gøre det til selvstændigt biskopsområde. Genetableringen fandt sted i 1992, 100 år efter Metodistkirkens første grundlæggelse i landet. Efter Sovjetunionens opløsning var flere metodistmenigheder genopstået og nye grundlagt. De første nystiftede menigheder var i 1990 i Jekaterinburg og i Moskva. Generalkonferencen bemyndigede Den Nordeuropæiske Centralkonference, hvorunder virksomheden i det tidligere Sovjetunionen hidtil havde hørt, til at foretage valg af biskop til at lede arbejdet i det nye område. Centralkonferencen i 1993, hvor repræsentanter for russiske metodistmenigheder var med, valgte og indsatte Rüdiger Minor som biskop i Eurasien med residens i Moskva. Metodismen i Eurasien blev i 1996 organiseret som provisorisk årskonference under navnet Metodistkirken i Rusland, hvilket blev bekræftet af Centralkonferencen i Pärnu 1997. Metodistkirken i Eurasien er som selvstændigt biskopsområde en del af Den Nordeuropæiske Centralkonference.

Del I

Konstitutionen

KIRKEN ER ET FÆLLESKAB AF alle sande troende under Kristi herredømme. Den er det forløste og forløsende fællesskab, i hvilket Guds ord prædikes af mennesker, der er guddommeligt kaldede, og sakramenterne forvaltes ret i overensstemmelse med Kristi egen indstiftelse.

Under Helligåndens ledelse søger kirken fortsat at drage omsorg for gudstjenestelivet, de troendes opbyggelse og verdens forløsning. Jesu Kristi Kirke eksisterer i og for verden. Kirkens egen splittelse er en hindring for dens mission i verden.

I ydmyghed over den nuværende opdeling af kirken og i taknemmelighed over de muligheder for genforening, som foreligger, har Metodistkirken og The Evangelical United Brethren Church's bønner og hensigt været og er lydighed mod Herrens vilje, om at hans folk må blive eet. I overensstemmelse med disse bønner og hensigter foreslår disse kirker nu, at de forenes i den sikre overbevisning, at denne handling er et udtryk for Kristi folks enhed.

Drøftelserne om forening af disse to kirker og deres tilsluttede medlemmer har fundet sted over et længere tidsrum. Kirkerne har også en lang og imponerende historie af fællesskab og samarbejde. Derfor mener vi - The Commission on Church Union of The Methodist Church and of The Evangelical United Brethren Church — at disse kirker i det væsentligste er af samme oprindelse, har samme tro, samme ånd og samme mål. Da vi mener, at disse kirker ønsker denne væsentlige enhed virkeliggjort i organisation og administration i USA og over hele verden, forelægges og overleveres hermed følgende foreningsplan til vore respektive generalkonferencer med anbefaling til de to kirker om vedtagelse gennem de processer, der kræves.

AFSNIT 1. — Alment.

§ 1. Artikel I. Sammenslutningserklæring – The Evangelical United Brethren Church og The Methodist Church skal være forenet i en kirke. Denne forenede kirke, som således er dannet, udgør — og skal være — den kirkelige og juridiske efterfølger af de to forenede kirker.

§ 2. Artikel II. Navn – Kirkens navn skal være The United Methodist Church. Uden for den engelsktalende verden kan kirkens navn oversættes således, som Generalkonferencen bestemmer. (I den nordeuropæiske Centralkonference bevares navnet: Metodistkirken. Jvnf. Centralkonferencens bestemmelse 1968).

§ 3. Artikel III. Religionsartikler og trosbekendelse. Religionsartiklerne og trosbekendelsen skal være de samme, som er opretholdt i henholdsvis The Methodist Church og The Evangelical United Brethren Church.

§ 4. Artikel IV. Kirkens universelle natur. Metodistkirken er en del af den universelle kirke, som er eet legeme i Kristus. Derfor skal alle — uden hensyntagen til race, hudfarve, national oprindelse eller økonomisk stand — have adgang til kirkens gudstjenester, tage del i dens forskellige programmer og — når de har afgivet de foreskrevne løfter — have adgang til medlemskab i en lokal menighed. I Metodistkirken må ingen konference eller organisatorisk enhed i kirken være opbygget således, at den udelukker medlemmer eller en del af kirken på grund af race, hudfarve, national oprindelse, position eller økonomi.

KONSTITUTIONEN

§ 5. Artikel V. Økumeniske relationer. Som en del af den universelle kirke tror Metodistkirken, at kirkens Herre kalder kristne alle vegne til at stræbe mod enhed; og derfor vil den søge og arbejde for enhed på alle niveauer i kirkens liv: gennem verdensforbindelser med andre metodistkirker og forenede kirker tilknyttet The Methodist Church eller The Evangelical United Brethren Church, gennem kirkeråd, og gennem planer om forening med kirkesamfund med metodistiske eller andre kirkelige traditioner og med hvem en gensidig aftale (Act of Covenanting) er indgået (se The Book of Discipline: Part V, Chapter Four, Section V "Becoming a Covenanting Church").

§ 6. Artikel VI. Ejendomsrettigheder. Ejendomsrettighederne i The Evangelical United Brethren Church og The Methodist Church skal efter fuldbyrdelsen af foreningen automatisk tilfalde The United Methodist Church. I foreningsplanen kan intet på noget tidspunkt efter foreningen udlægges således, at der kan kræves af nogen menighed eller anden ejendomsindehaver, som tilhørte den tidligere The Methodist Church eller den tidligere The Evangelical United Brethren Church, at afhænde eller på anden måde at ændre ejendomsrettighederne, som disse er angivet i skøder ved tidspunktet for foreningen. Tidsløb eller brug skal ikke påvirke nævnte ejendomsret eller kontrol.

AFSNIT 2. – Organisation.

Sektion I. Konferencer.

§ 7. Artikel I. Der skal være en Generalkonference for hele kirken med den myndighed, de rettigheder og pligter, som er fastsat nedenfor.

§ 8. Artikel II. Der skal være jurisdiktionalkonferencer for kirken i Amerikas Forenede Stater med den myndighed, de rettigheder og pligter, som er fastsat nedenfor. Dog må der kun oprettes jurisdiktionalkonferencer eller centralkonferencer i Metodistkirken på geografisk og regional basis.

§ 9. Artikel III. Der skal være centralkonferencer for kirken uden for Amerikas Forenede Stater — og om nødvendigt provisoriske centralkonferencer — med den myndighed, de rettigheder og pligter, som er fastsat nedenfor.

§ 10. Artikel IV. Der skal være årskonferencer, der er kirkens grundlæggende organer og — om nødvendigt — provisoriske årskonferencer med den myndighed, de rettigheder og pligter, som er fastsat nedenfor.

§ 11. Artikel V. Der skal være en pastoratskonference for hver menighed eller pastorat med den myndighed, de rettigheder og pligter, som er fastsat nedenfor.

Sektion II. Generalkonferencen.

§ 12. Artikel I. 1. Generalkonferencen skal være sammensat af ikke mindre end 600 og ikke flere end 1000 delegater, hvoraf halvdelen skal være præstelige medlemmer og halvdelen lægfolk, valgt af årskonferencen. Missionskonferencerne betragtes i denne artikel som årskonferencer.

2. Delegaterne skal vælges af årskonferencerne, med undtagelse af de delegater, der kan vælges af andre autonome Metodistkirker, hvis og når Generalkonferencen beslutter at indgå konkordat med nævnte autonome Metodistkirker med hensyn til gensidig valg og sæde af delegater i hin- andens højeste lovgivende konferencer.

3. Hvad angår Metodistkirken i Storbritannien – metodismens moderkirke – skal der tages forholdsregler til et gensidigt valg og sæde af to delegater, en præst og en lægmand.

§ 13. Artikel II. Generalkonferencen skal mødes i april eller maj en gang hvert fjerde år på

den tid og det sted, som fastsættes af Generalkonferencen selv eller af en komite nedsat af denne. En ekstraordinær session af Generalkonferencen, som besidder Generalkonferencens fulde autoritet og myndighed, kan indkaldes af biskopsrådet eller på anden måde, således som Generalkonferencen fra tid til anden bestemmer. Indkaldelsen angiver tid og sted for konferencen. En ekstraordinær generalkonference skal være sammensat af de valgte delegater til den foregående generalkonference eller deres lovligt valgte efterfølgere. Den enkelte årskonference eller Missionskonferencen kan foretage nyvalg, hvis den foretrækker det. Formålet med ekstraordinær session skal fremgå af indkaldelsen, og kun sådanne sager, som er i overensstemmelse med dette formål, kan blive behandlet, medmindre Generalkonferencen med to tredjedels flertal vedtager, at også andre sager kan behandles.

§ 14. Artikel III. Generalkonferencen skal bestemme forholdstallet for repræsentation til general-, jurisdiktional- og centralkonferencerne fra årskonferencerne, missionskonferencerne og de provisoriske årskonferencer. Beregningen sker efter følgende:

1) Det totale antal præstelige medlemmer i årskonferencen og missionskonferencen.

2) Antallet af menighedsmedlemmer i årskonferencen og missionkonferencen. Hver årskonference, missionskonference eller provisorisk årskonference skal dog være berettiget til mindst een præstelig og een lægdelegat i general- jurisdiktional- eller centralkonference.

§ 15. Artikel IV. Generalkonferencen skal have fuld lovgivende myndighed i alle sager vedrørende hele kirken, og i udøvelsen af denne myndighed har den følgende autoritet:

1) At definere og fastsætte betingelser, rettigheder og pligter for medlemskab i kirken, hvilket i ethvert tilfælde skal være uden hensyntagen til race og stand.

2) At definere og fastsætte myndighed og pligter for ældste, diakoner, hjælpepræster, lokalprædikanter, formanere og diakonisser.

3) At definere og fastsætte myndighed og pligter for årskonferencer, provisoriske årskonferencer, missionskonferencer og missioner, samt for centralkonferencer, distriktskonferencer, pastoratskonferencer og menighedsmøder.

4) At sørge for at organisere, fremme og administrere kirkens arbejde uden for Amerikas Forenede Stater, at tillade den enkelte årskonference at gøre brug af en struktur, specielt for netop dens opgave, uagtet en anderledes vedtaget generel struktur.

5) At definere og fastsætte biskoppernes myndighed, rettigheder og pligter, vedtage en plan for biskoppernes underhold, sørge for ensartede regler for biskoppernes pensionering og sørge for, at en biskops tjeneste ophører i tilfælde af ineffektivitet eller uegnethed.

6) At sørge for at tilvejebringe og revidere kirkens salmebog og ritual og give forskrifter for gudstjenestens form og indhold med den begrænsning, som fremgår af de to første begrænsende regler.

7) At sørge for et retssystem og regler for retslig forvaltning i kirken, for såvidt der ikke er foreskrevet anderledes heri.

8) At tage initiativ til og lede alle virksomheder, som berører hele kirken, og at tilsætte råd for deres fremme og administrering.

9) At bestemme og iværksætte indsamlinger og fordeling af midler, der er nødvendige for at fremme kirkens virksomhed.

10) At fastsætte ensartede regler, i henhold til hvilke jurisdiktionalkonferencerne skal vælge biskopper, samt bestemme antallet af biskopper, som skal vælges af centralkonferencerne.

11) At udvælge gennem en komite Generalkonferencens forhandlingsledere blandt biskopperne. Dog udpeger biskopperne af deres egen midte en forhandlingsleder for åbnings-sessionen.

KONSTITUTIONEN

12) At forandre antallet af og grænserne for jurisdiktionalkonferencerne efter samtykke fra flertallet af årskonferencerne i hver jurisdiktionalkonference, som berøres deraf.

13) At nedsætte sådanne kommissioner for kirkens almene virksomhed, som anses for at være nødvendige.

14) At sikre medlemsskabet rettigheder og privilegier i alle organer, programmer og institutioner i Metodistkirken uden hensyntagen til race eller stand.

15) At forordne sådanne andre love, som anses nødvendige, inden for de begrænsninger, som kirkens konstitution har fastsat.

Sektion III. Begrænsende regler.

§ 16. Artikel I. Generalkonferencen skal ikke ophæve eller forandre vore religionsartikler (§62) eller antage nye normer eller trossætninger, der strider imod vore nuværende og vedtagne lærenormer.

Artikel II. Generalkonferencen skal ikke ophæve eller forandre vor trosbekendelse (§62).

§ 17. Artikel III. Generalkonferencen skal ikke udskifte eller forandre nogen del eller bestemmelse i vor styreform, så den afskaffer biskopembedet eller ødelægger kirkens ordening med det rejsende almene tilsyn.

§ 18. Artikel IV. Generalkonferencen skal ikke berøve vore præster retten til at få deres sager prøvet af en komite, ej heller retten til appel. Den skal heller ikke berøve vore medlemmer retten til at få deres sager prøvet for menigheden eller af en komite, ej heller retten til appel.

§ 19. Artikel V. Generalkonferencen skal ikke ophæve eller forandre De Almindelige Regler.

§ 20. Artikel VI. Generalkonferencen skal ikke anvende nettoindtægter fra vor blad- og forlagsvirksomhed og fra "The Chartered Fund" til andre formål end til bedste for pensionerede og invalide prædikanter, deres ægtefæller, enker og børn eller andre understøttelsesberettigede ifølge præsternes pensionsordning.

Sektion IV. Jurisdiktionalkonferencerne.

§ 21-25 Se The Book of Discipline.

Sektion V. Centralkonferencerne.

§ 26 Artikel I. Der skal være centralkonferencer for kirkens virksomhed uden for Amerikas Forenede Stater med den myndighed og de pligter og rettigheder, som er fastsat nedenfor. Centralkonferencernes antal og grænser skal bestemmes af sammenslutningskonferencen. Derefter skal Generalkonferencen have ret til at forandre centralkonferencernes antal og grænser. Centralkonferencerne skal have den myndighed og de pligter og rettigheder, som er fastsat nedenfor.

§ 27. Artikel II. Centralkonferencen skal bestå af et antal delegater beregnet efter det forholdstal, som Generalkonferencen har bestemt. Delegaterne skal være præster og lægfolk i samme antal.

§ 28. Artikel III. Centralkonferencerne skal afholdes inden for det år, som følger efter Generalkonferencen, til den tid og på det sted, som er bestemt ved foregående Centralkonference eller af en kommission, der er tilsat af denne eller af Generalkonferencen. Tid og sted for den første centralkonference efter sammenslutningskonferencen skal bestemmes af

KONSTITUTIONEN

biskopperne i de respektive centralkonferencer eller på den måde, der bestemmes af Generalkonferencen.

§ 29. Artikel IV. Centralkonferencerne skal have følgende myndigheder og pligter samt yderligere sådanne, som gives dem af Generalkonferencen:

1. At fremmekirkens interesser, når det gælder evangelisation, kristen opdragelse og undervisning, mission og social virksomhed og institutioner inden for dens egne grænser.

2. At vælge biskopper for de respektive centralkonferencer i det antal og på det grundlag, som til enhver tid er bestemt af Generalkonferencen, og deltage i den plan for sine biskoppers underhold, som er fastsat af Generalkonferencen.

3. At tilsætte og autorisere sådanne råd inden for centralkonferencen, som er nødvendige, samt vælge deres administrative tjenestemænd.

4. At bestemme grænserne for årskonferencerne inden for centralkonferencens område.

5. At udfærdige bestemmelser og regler for forvaltningen af virksomheden inden for sine grænser, heri medregnet sådanne forandringer og tillempninger af Kirkeordningen, som forholdene i de respektive områder måtte kræve. Dog skal der altid tages hensyn til den myndighed, Generalkonferencen har og i fremtiden kommer til at have.

6. At udnævne et juridiske råd til at afgøre juridiske spørgsmål, når det gælder de regler og bestemmelser samt de reviderede, tillempede eller nye sektioner af Kirkeordningen, som vedtages af centralkonferencen.

7. At udnævne en appelkomite til at høre og træffe de afgørelser i appelsager, der er rejst af en af centralkonferencens præster efter afgørelser i en undersøgelseskomite.

Sektion VI. Årskonferencerne.

§ 30 Artikel I. Årskonferencen skal bestå af de præstelige medlemmer i henhold til Generalkonferencens definition samt en lægdelegat valgt af hvert pastorat, indviede diakoner (diaconal ministers), aktive diakonisser med biskoppelig udnævnelse inden for årskonferencens ansvarsområde, lederen af Metodistkirkens Kvindearbejde, lederen af Metodistkirkens mænd, konferencens lægleder, distriktslæglederne, lederen af konferencens "ungvoksne's" organisation, formanden for årskonferencens organisation for studerende, lederen af konferencens ungdomsorganisation, samt to unge under 25 år fra hvert distrikt.

samt *aktive diakonisser under biskopens udnævnelse indenfor årskonferencen*. Vedrørende de sidstnævnte afgøres valgmoden af årskonferencen. Et pastorat, der betjenes af mere end en præst, er berettiget til lige så mange læge medlemmer, som der er præstelige medlemmer. De læge medlemmer skal have været medlem af Metodistkirken i de nærmeste to år før valget og i mindst fire år have været aktive deltagere i kirken. Hvis antallet af lægdelegater er mindre end antallet af præstelige medlemmer i årskonferencen, skal årskonferencen efter egne vedtagne retningslinjer sørge for valg af det manglende antal læge medlemmer, så antallet af læge og præstelige medlemmer af årskonferencen kan blive lige.

§ 31 Artikel II. Årskonferencen er den grundlæggende enhed inden for kirken. Som sådan har kun den retten til at stemme om alle konstitutionelle ændringsforslag, vælge præstelige og læge delegater til Generalkonferencen og til juridisk eller centralkonferencen, stemme om alle spørgsmål, som vedrører de præstelige medlemmers karakter og konferenceforhold, om ordination af præster samt i alle spørgsmål om sådanne rettigheder, som ikke i Konstitutionen er forbeholdt Generalkonferencen. Dog således, at lægmedlemmerne ikke kan stemme i spørgsmål vedrørende præsters ordination, karakter og konferenceforhold med undtagelse af lægmedlemmerne i årskonferencens Råd for ordineret Tjeneste (the Conference Board of Ordained Ministry), der kan afgive stemme i sager om præsters ordination, karakter og konferenceforhold, og således, at lægmedlemmer i distriktets Råd for ordineret Tjeneste

KONSTITUTIONEN

(the District Committee on Ordained Ministry) er fuldgyldige medlemmer med stemmeret i distriktskonferencen for ordineret Tjeneste (the District Conference on Ordained Ministry). (Om distriktskonferencer se Del I, Sektion VIII, § 40 og Del V, Kapitel 4, Sektion X). Årskonferencen skal endvidere opfylde de forpligtelser og udøve den myndighed, som Generalkonferencen i overensstemmelse med Konstitutionen bestemmer.

§ 32 Artikel III. Årskonferencen skal vælge præstelige og læge delegater til Generalkonferencen og til dens jurisdiktional- eller centralkonference på den måde, som er foreskrevet i denne sektioners artikler IV og V. Det antal personer, som vælges først — i henhold til det forholdstal, som er fastsat for repræsentation i Generalkonferencen — skal være repræsentanter til denne. Yderligere delegater skal så vælges for at opnå det antal, som efter forholdstallet er fastsat for repræsentation i jurisdiktional- eller centralkonferencen. Disse skal sammen med de delegater, som først er valgt som ovenfor beskrevet, være delegater til jurisdiktional - eller centralkonferencen. De yderligere valgte delegater til jurisdiktional- eller centralkonferencen skal i den rækkefølge, de blev valgt, være suppleanter til Generalkonferencen. Årskonferencen skal også vælge præstelige og læge suppleanter til jurisdiktional- eller centralkonferencen i det antal, det anses nødvendigt. Disse suppleanter kan også være suppleanter til Generalkonferencen, hvis det bliver nødvendigt.

§ 33 Artikel IV. De ordinerede, præstelige delegater til Generalkonferencen og til Jurisdiktions- eller Centralkonferencen skal vælges af og blandt de ordinerede, præstelige medlemmer i fuld forening i årskonferencen eller den provisoriske årskonference, under forudsætning af, at sådanne delegater skal have været præster i The United Methodist Church mindst fire år umiddelbart før valget samt være i fuld forening i den årskonference eller i den provisoriske årskonference, der vælger dem. Dette gælder, såvel når de vælges, som når General- og jurisdiktional- eller centralkonferencen holdes.

§ 34 Artikel V. Lægdelegaterne til Generalkonferencen og til jurisdiktional- eller centralkonferencen skal vælges af lægmedlemmerne af årskonferencen eller den provisoriske årskonference, uanset alder, under forudsætning af, at disse delegater har været medlemmer i de kirker, som kirkeunionen består af, eller af The United Methodist Church mindst to år umiddelbart før valget. De skal have været aktive deltagere i Metodistkirken i de forudgående fire år og været medlemmer af kirken inden for den årskonference, der vælger dem, såvel når de vælges, som når General- og jurisdiktional- eller centralkonferencen holdes.

Sektion VII. - Grænser.

§ 35 Artikel I. Se The Book of Discipline.

§ 36 Artikel II. Kirkens arbejde uden for Amerikas Forenede Stater kan organiseres i centralkonferencer, hvis antal og grænser bestemmes af "Foreningskonferencen". Generalkonferencen har derefter retten til at ændre centralkonferencernes antal og grænser.

§ 37 Artikel III. Se The Book of Discipline.

§ 38 Artikel IV. Forandring af årskonferencernes og biskopområdernes antal, navne og grænser kan — i overensstemmelse med den myndighed, der er tillagt jurisdiktional- og centralkonferencerne — gennemføres af jurisdiktionalkonferencerne i Amerikas Forenede Stater og af centralkonferencerne uden for Amerikas Forenede Stater.

§ 39 Artikel V. Overflytning af menigheder. — 1. En menighed kan overflyttes fra en årskonference til en anden, som den er geografisk beliggende i, når dette godkendes af 2/3 af dem, som er til stede og afgiver stemme ved hver af følgende instanser: (a) Pastoratskonferencen, (b) Menighedsmødet, (c) Hver af de to årskonferencer, der berøres af sagen. Afstemningsresultaterne rapporteres derefter af sekretærerne ved disse møder/konferencer til de biskop-

per, der har tilsyn med de årskonferencer, som berøres af sagen. Efter biskoppernes bekendtgørelse af den nødvendige majoritet træder overflytningen øjeblikkelig i kraft.

2. Afstemningen om godkendelse af en overflytning skal finde sted ved begge årskonferencers første session efter, at sagen først er forelagt konferencen.

3. Overflytning ifølge denne artikels bestemmelse kan ikke bestemmes eller begrænses af Konstitutionens øvrige regler angående ændringer af konferencens grænser.

Sektion VIII. Distriktskonferencer.

§ 40 Artikel I. I en årskonference kan der organiseres distriktskonferencer bestående af de personer og med den myndighed, som Generalkonferencen bestemmer.

Sektion IX. Pastoratskonferencer.

§ 41 Artikel I. I hver menighed skal der organiseres en pastoratskonference bestående af de personer og med den myndighed, som Generalkonferencen bestemmer.

§ 42 Artikel II. Valg af tillidsmænd. For så vidt Generalkonferencen ikke har bestemt andet, skal tillidsmænd i den eller de menighed(er), som udgør et pastorat, vælges af pastoratskonferencen eller af medlemmer af vedkommende menighed(er) på et til dette formål sammenkaldt møde efter pastoratskonferencens bestemmelse, for så vidt der for dette valg ikke gælder andre regler ifølge landets love.

AFSNIT 3. – Det biskoppelige tilsyn.

§ 43 Artikel I. Biskopseembedet skal bibeholdes i Metodistkirken efter samme system og med samme myndighed, rettigheder og forpligtelser som hidtil i The Methodist Church og The Evangelical United Brethren Church på alle områder, hvor der er overensstemmelse, og synspunkterne således må betragtes at være identiske. Forskellen mellem disse historiske biskopseembeder anses for at være udjævnet og harmoniseret ved og i denne foreningsplan og Metodistkirkens Konstitution, og beslutninger er foretaget i overensstemmelse hermed, således at et samordnet tilsynseembede og biskopseembede hermed er skabt og etableret af, i og ved dem, som nu er og skal blive biskopper i Metodistkirken. Dette biskops-embede skal videre have den myndighed, de rettigheder og forpligtelser, som er fastsat nedenfor.

§ 44 Artikel II. Biskopperne skal vælges af de respektive jurisdiktionale og central-konferencer og indvies i overensstemmelse med den historiske praksis på den tid og det sted, som Generalkonferencen bestemmer vedrørende dem, der vælges af jurisdiktionerne, og som hver centralkonference bestemmer angående dem, der vælges af vedkommende central-konference.

§ 45 Artikel III. Der skal være et biskopsråd, der består af alle biskopper i Metodistkirken. Dette råd skal mødes mindst en gang om året for at planlægge det almene tilsyn med kirkens arbejde og for at fremme hele kirkens timelige og åndelige interesser. Desuden skal det tilse, at de regler, bestemmelser og forpligtelser, der er foreskrevet og pålagt af Generalkonferencen i overensstemmelse med bestemmelserne i "Foreningsplanen", opfyldes.

§ 46 Artikel IV. Biskopperne i hver jurisdiktionale og centralkonference skal udgøre et biskopskollegium. Dette kollegium skal udarbejde en plan for det biskoppelige tilsyn med årskonferencerne, missionskonferencerne og missionerne inden for deres respektive områder.

§ 47 Artikel V. Biskopperne skal have deres stedlige tilsyn og formandshvervet i de jurisdiktionale og centralkonferencer, hvori de er valgt, eller til hvilke de er overflyttede. Biskopper kan overflyttes fra en jurisdiktion til en anden for at udøve biskoppelig tilsyn på følgende betingelser:

KONSTITUTIONEN

1. Overflytning af biskopper kan ske ved en af følgende muligheder:

a) En jurisdiktion, som modtager en biskop ved over- flytning fra en anden jurisdiktion, kan overflytte en af sine egne biskopper til denne jurisdiktion eller til en tredje, således at antallet af til- flyttede biskopper bliver det samme som antallet af fraflyttede.

Eller

b) En jurisdiktion kan modtage en biskop fra en anden jurisdiktion uden at afgive nogle af sine egne biskopper.

2. Ingen biskop kan overflyttes uden at have givet sit særlige samtykke.

3. Ingen biskop kan overflyttes uden at have tjent en fireårs periode i den jurisdiktion, som foretog valget.

4. Alle sådanne overflytninger kræver en vedtagelse med en flertalsbeslutning af de tilstedeværende medlemmer af de involverede jurisdiktionalkonferencers biskopskomiteer. Når den nævnte procedure er blevet fulgt, skal den overflyttede biskop modtages som medlem af det modtagende biskopskollegium og skal anvises ansættelse med bopæl af jurisdiktionalkonferencen. Biskopsrådet kan udpege en biskop til et formandshverv eller anden tjeneste i en anden jurisdiktion end den, som forrettede valget, forudsat anmodning herom er rejst af majoriteten af biskopper inden for jurisdiktionen, hvor den foreslåede tjeneste skal ud- føres. I tilfælde af påtrængende behov i en jurisdiktion eller en centralkonference på grund af en biskops død eller uarbejdsdygtighed eller af anden årsag kan biskopsrådet udnævne en biskop fra en anden jurisdiktion eller centralkonference, til flertallet af biskopper i jurisdiktionen eller centralkonferencen giver deres samtykke.

§ 48 Artikel VI. Såvel de aktive som de pensionerede biskopper i The Evangelical United Brethren Church og i The Methodist Church ved den tid, foreningen finder sted, skal være biskopper i Metodistkirken. Biskopper i The Methodist Church, som er valgte af jurisdiktionerne, de aktive biskopper i The Evangelical United Brethren Church ved tidspunktet for foreningen og biskopper, som vælges af jurisdiktionerne i Metodistkirken, skal vælges for livstid. Hver biskop, valgt af en af Metodistkirkens centralkonferencer, skal have den embedsperiode, som vedkommende centralkonference måtte have bestemt. Jurisdiktionalkonferencen skal vælge en stående komite for biskopseembedet. Den skal bestå af en præstelig dele- gat og en lægdelegat fra hver årskonference på forslag af årskonference- delegationen. Komiteen skal gennemgå biskoppernes arbejde, deres karakter og officielle ad- ministration og fremlægge sin vurdering i en rapport til jurisdiktionalkonferencen, således at konferencen kan træffe afgørelser inden for dens tillagte myndighed. Komiteen skal foreslå biskoppernes ansættelse i de respektive områder, således at jurisdiktionalkonferencen kan træffe den endelige afgørelse.

§ 49 Artikel VII. En biskop, der er formand for en års-, central- eller jurisdiktionalkonference, skal afgøre alle lovspørgsmål, som bliver forelagt biskoppen under en ordinær session. Sådanne spørgsmål skal dog forelægges skriftligt, og biskoppens afgørelse indføres i konferencens protokol. Sådant en afgørelse af en biskop skal ikke være gældende, undtagen for den foreliggende situation, før den er god- kendt af The Judicial Council. Hver biskop skal årligt aflægge skriftlig rapport af sine afgørelser af lov- spørgsmål og i sammen- drag oversende denne rapport til The Judicial Council, som skal stadfæste, ændre eller op- hæve dem.

§ 50 Artikel VIII. Biskopperne i de forskellige jurisdiktion- og centralkonferencer skal lede sessionerne i deres respektive konferencer.

§ 51 Artikel IX. I hver årskonference skal der være en eller flere distriktsforstandere, som skal bistå biskoppen med årskonferencens administration og have det ansvar og den tjeneste- tid, som Generalkonferencen bestemmer.

§ 52 Artikel X. Efter samråd med distriktsforstanderne skal biskopperne udnævne præsterne til deres pastorater. Præsterne skal have det ansvar og den myndighed, som Generalkonferencen bestemmer.

AFSNIT 4. — Retslig forvaltning.

§ 53 Artikel I. Der skal være et Generalkonferencens Juridiske Råd. Generalkonferencen skal bestemme dets medlemmers antal og kvalifikationer, deres tjenestetid samt valg måde og fremgangsmåde ved vakance.

§ 54 Artikel II. Det Juridiske Råd skal have følgende myndighed:

1. Efter appel fra majoriteten af biskopsrådet eller 1/5 af Generalkonferencens medlemmer skal det afgøre, hvorvidt en afgørelse i Generalkonferencen er i overensstemmelse med Konstitutionen. Ligeledes, efter appel fra majoriteten af biskopper eller 1/5 af medlemmerne i en jurisdiktionel- eller centralkonference, afgøre, hvorvidt en afgørelse i en jurisdiktionel- eller centralkonference er i overensstemmelse med Konstitutionen.

2. At høre og afgøre enhver appel vedrørende en biskops afgørelse i et lovspørgsmål i en årskonference, når denne appel støttes af 1/5 af medlemmerne, som er til stede og afgiver stemme ved en årskonference.

3. At behandle lovaftgørelser afsagt af biskopperne i årskonferencerne.

4. At høre og afgøre lovligheden af enhver beslutning taget i et råd, som er nedsat af Generalkonferencen eller af en jurisdiktionel- eller centralkonference efter appel fra 1/3 af medlemmerne i nævnte råd, eller på begæring af biskopsrådet eller majoriteten af biskopperne i en jurisdiktionel- eller centralkonference.

5. At udføre sådanne andre pligter og udøve den myndighed, som Generalkonferencen måtte pålægge det.

6. At udfærdige regler for dets egen organisation og arbejdsform.

§ 55 Artikel III. Alle afgørelser i Det Juridiske Råd er endelige. Når Det Juridiske Råd erklærer en vedtagelse i Generalkonferencen, som er i session, for at stride imod Konstitutionen, skal dette straks rapporteres tilbage til samme Generalkonference.

§ 56 Artikel IV. Generalkonferencen skal oprette et retsligt system for kirken, der skal garantere vore præster retten til at få deres sag prøvet af en komite og til at appellere og vore medlemmer retten til at få deres sag prøvet over for kirken eller af en komite og til at appellere.

AFSNIT 5. — Ændringer.

§ 57 Artikel I. Ændringer af Konstitutionen skal ske med 2/3 majoritet af Generalkonferencens nærværende og voterende medlemmer og ved 2/3 bekræftende stemmer af det samlede antal af nærværende og voterende medlemmer af de respektive årskonferencer. Undtaget er de tilfælde, hvor der er tale om 1., 2. og 7. af de begrænsende regler, hvor der kræves 3/4 majoritet af alle nærværende og voterende medlemmer af årskonferencerne. Når afstemningen er afsluttet, skal den undersøges af biskopsrådet, og ændringen, der er stemt om, træder i kraft, ved at biskopsrådet bekendtgør, at den nødvendige majoritet er opnået.

§ 58 Artikel II. Ændringsforslag til Konstitutionen kan stilles enten i Generalkonferencen eller i årskonferencerne.

§ 59 Artikel III. En jurisdiktionel- eller centralkonference kan ved en flertalsbeslutning foreslå forandringer i kirkens konstitution. Sådant et ændringsforslag skal videresendes til næste Generalkonference. Hvis Generalkonferencen vedtager dette forslag med 2/3 majoritet, skal det sendes til årskonferencerne i henhold til bestemmelserne for ændringsforslag.

Del II

Dogmatiske normer og vor teologiske opgave

§ 60 Sektion I — Vor dogmatiske arv.

Metodister bekender den historiske tro på Gud, som blev menneske i Jesus Kristus til vor frelse, og som til enhver tid er virksom i menneskehedens historie ved Helligånden. Mens vi lever i en nådespagt under Jesu Kristi herredømme, har vi del i de første frugter af Guds kommende rige og beder i håb om dets fuldstændige virkeliggørelse på jorden som i himmelen.

Vor dogmatiske arv og vor nuværende teologiske opgave lægger hovedvægten på en fornyet forståelse af Guds suverænitet og Guds kærlighed i Kristus under de stadige kriser i mennesketilværelsen.

Vore forfædre i troen bekræftede det gamle kristne budskab, som det findes i det apostoliske vidnesbyrd, samtidig med at de pånyttede det på deres egne forhold.

Deres prædiken og lære var grundfæstet i Skriften, oplyst af traditionen, levendegjort i erfaring og prøvet af fornuft.

Deres værk inspirerer og præger vore forsøg på at overgive det frelsende evangelium til vor verden med dens behov og håb.

Vor fælles arv som kristne.

Metodister har sammen med kristne fra enhver tidsalder og nation en fælles arv. Denne arv er grundfæstet i det apostoliske vidnesbyrd om Jesus Kristus som frelser og Herre. Det er kilden og målestokken for al ægte kristen lære.

Ansigt til ansigt med forskellige fortolkninger af det apostoliske budskab forsøgte lederne i oldkirken at beskrive den kristne tros kerne for at sikre den kristne læres sundhed.

Fastsættelsen af Det Ny Testaments skrifter og godkendelsen af økumeniske trosbekendelser, som formuleringerne i Nicaea og Chalcedon, var af største betydning for udviklingen i samstemmende enighed. Sådanne trosbekendelser hjalp til at bevare enheden i kirkens vidnesbyrd, satte grænser for antagelige kristne dogmer og forkyndte de basale elementer, som det kristne budskab skulle indeholde. Disse trosbekendelser indeholder sammen med den apostoliske trosbekendelse de mest betydningsfulde træk i vor økumeniske arv.

Det 16. og 17. århundredes protestantiske reformatorer udtænkte nye konfessionelle erklæringer, som gentog klassisk kristen lære i et forsøg på at finde det autentiske bibelske vidnesbyrd igen. Disse dokumenter stadfæstede Skriftens forrang og gav formelle dogmatiske normer ved deres udsagn om troens afgørende betydning i spørgsmål om frelsens vej, det kristne liv og kirkens natur.

Megen karakteristisk protestantisk lære blev videregivet i Metodistkirkens forståelse ved dogmatiske formuleringer, f. eks. Church of Englands religionsartikler og den reformerte traditions Heidelberg Katekisme.

Forskellige dogmatiske erklæringer i form af oldkirkens symboler, trosbekendelser og trosartikler blev officielt antaget af kirker som normer for kristen lære. Til trods for deres betydningsfuldhed udtømmer disse formelle dogmatiske normer på ingen måde autoritativ kristen lære.

Normerne selv opstod til at begynde med fra en meget større mængde af kristne tanker og praksis, og deres fulde betydning blev udfoldet skriftligt af kirkens lærere. Nogle skriftlige udsagn har vist sig blot at være milepæle i kirkens historie mod fortsat modning.

I modsætning hertil har nogle prædikener, afhandlinger, liturgier og salmer vundet betydelig praktisk autoritet i kirkens liv og tanker på grund af deres udbredte og vedvarende godkendelse som redelige udtryk for kristen lære. Det grundlæggende mål for ægthed i dogmatiske normer — hvadenten de er formelt etableret eller modtaget gennem traditioner ikke desto mindre deres trofasthed mod den apostoliske tro, der er grundfæstet i Skriften og gjort synlig i kirkens liv gennem århundreder.

Grundlæggende kristne bekendelser

Med kristne fra andre kirkesamfund bekender vi troen på den treenige Gud — Fader, Søn og Helligånd. Denne bekendelse omfatter det bibelske vidnesbyrd om Guds virksomhed i skabelsen, Guds nådige selvhengivelse i historiens drama og forventer fuldendelsen af Guds herredømme.

Den skabte orden er bestemt for alle skabningers velfærd og som stedet, hvor menneskeheden bor i pagt med Gud. Som syndige skabninger har vi imidlertid brudt denne pagt, blevet fremmedgjort over for Gud, såret os selv og hverandre og hærget hele den naturlige orden. Vi har behov for genløsning.

Sammen med alle kristne tror vi på frelsens mysterium i og ved Jesus Kristus. Kernen i frelsens evangelium er Guds incarnation i Jesus af Nazaret. Skriften bevidner Guds forløsende kærlighed i Jesu liv og lære, hans forsoningsdød, hans opstandelse, hans ophøjede nærvær i historien, hans triumf over det onde og dødens magt og hans lovede genkomst. Fordi Gud virkelig elsker os til trods for vor egenrådige synd, dømmer Gud os, opfordrer os til anger, tilgiver os, modtager os ved den nåde, der er givet os i Jesus Kristus, og giver os håb om evigt liv.

Vi deler den kristne tro, at Guds igenløsende kærlighed virkeliggøres i menneskets liv ved Helligåndens virke både gennem personlig erfaring og i de troendes fællesskab. Dette fællesskab er kirken, som Helligånden har oprettet til lægedom for folkeslagene.

Ved tro på Jesus Kristus er vi tilgivet, forsonet med Gud og forvandlet til den nye pagts folk.

”Livet i Ånden” indebærer flittig brug af nådemidlerne sådan som bøn, faste, deltagelse i Sakramenterne og indre ransagelse i ensomhed. Det omfatter også kirkens offentlige liv i Gudstjeneste, mission, evangelisation, tjeneste og socialt vidnesbyrd.

Vi opfatter os selv som en del af Kristi universelle kirke, når vi ved tilbedelse, forkyndelse og tjeneste bliver i overensstemmelse med Kristus. Vi er indviet og optaget i dette trosfællesskab ved dåb, idet vi modtog løftet fra Ånden, som genskaber og forvandler os. Gennem den regelmæssige fejring af Nadveren har vi del i den opstandne Jesu Kristi nærvær og får derved næring til trofast efterfølgelse.

Vi beder og arbejder for Gudsrigets og Gudsherredømmets komme til denne verden og jubler over løftet om evigt liv, som overvinder døden og det ondes magt.

Med andre kristne erkender vi, at Gudsriget både er en nuværende og fremtidig realitet. Kirken er kaldet til at være det sted i verden, hvor Gudsrigets første tegn erkendes og

er kendelige. Overalt hvor mennesker bliver nye skabninger i Kristus, og hvor evangeliets indsigts og midler fremføres for at bringe livet i verden videre, er Gudsriget allerede effektivt i dets helende og fornyende kraft.

Vi ser også frem til tidernes ende, hvor Guds værk vil blive fuldbragt. Dette syn giver os håb i vore nutidige funktioner som enkeltpersoner og som kirke. Denne forventning redder os fra resignation og motiverer os til vedvarende vidnesbyrd og tjeneste.

Vi deler med mange kristne kirkesamfund en erkendelse af Skriftens autoritet i trosspørgsmål, den bekendelse, at vor retfærdiggørelse som syndere er ved nåde gennem tro, og den alvorlige erkendelse, at kirken har behov for stadig omvendelse og fornyelse.

Vi bekræfter alle døbte kristnes almindelige præsteskab, som sammen deler ansvaret for at opbygge kirken og for mission og tjeneste i verden.

Med andre kristne forkynder vi kirkens fundamentale eenhed i Kristus Jesus. Denne rige arv af fælles kristen tro er udtrykt i vor salmesamling og liturgier. Vor enhed bekræftes i den historiske bekendelse af troen på en hellig, almindelig apostolsk kirke. Den erfares også i fælles foretagender i tjenesten og i forskellige former for økumenisk samarbejde.

Næret af fælles rødder i denne kristne arv har grene af Kristi Kirke udviklet forskellige traditioner, som øger vort forråd af fælles forståelse. Vort uforbeholdne økumeniske engagement som Metodister er at samle og placere vore egne betydningsfulde dogmer i den større kristne enhed, for at de der kan blive gjort mere meningsfulde i en rigere helhed.

Hvis vi vil tilbyde vore bedste gaver til den fælles kristne skat, må vi gøre en velovervejet anstrengelse for som kirke at stræbe efter kritisk selvforståelse. Det er som kristne engageret i økumenisk fællesskab, vi omslutter og undersøger vor specielle arv.

Vor specielle arv som Metodister

Drivkraften i den wesleyanske teologiske arv er en understregning af praktisk hellighed, virkeliggørelsen af ægte kristendom i de troendes liv.

Metodismen fremstod ikke som svar på en specifik dogmatisk diskussion, skønt der ikke var mangel på teologiske uoverensstemmelser. De tidlige metodister hævdede, at de prædikede Church of Englands skriftmæssige dogmer, som de var indeholdt i Religionsartiklerne, Homilierne og The Book of Common Prayer.

Deres opgave var ikke at omformulere dogmerne. Deres opgave var at kalde folk til at erfare Guds retfærdiggørende og helliggørende nåde og anspore mennesker til at vokse i kundskab og fælles disciplin i det kristne liv.

Hensigten med det fremstød, den wesleyanske bevægelse, United Brethren og Evangelisk Selskab ville gøre, var "at omvende nationen, specielt kirken, og sprede skriftmæssig hellighed over landet".

Wesleys orientering mod det praktiske er indlysende i hans understregning af "Skriftens vej til frelse". Han betragtede dogmatiske spørgsmål først og fremmest efter deres betydning som udtryk for kristent discipelforhold.

Den wesleyanske understregning af kristenlivet — tro og kærlighed virksom i handling — er blevet adelsmærket for de traditioner, som nu er sammensluttet i Metodistkirken. Den karakteristiske form for den wesleyanske teologiske arv kan ses i en sammenstilling af dogmer, som fremhæver Guds skabende, forløsende og helliggørende virksomhed.

Karakteristiske wesleyanske træk

Skønt Wesley delte troen på nåde, refærdiggørelse, vished og helliggørelse med mange andre kristne, kombinerede han dem på en kraftfyldt måde for at skabe betydningsfulde udtryk for at leve det fulde kristne liv. "Evangelical United Brethren" 's tradition gav, specielt som det udtrykkes af Phillip William Otterbein med en reformert baggrund, lignende karakteristiske pointeringer.

Nåde gennemstrømmer vor forståelse af kristen tro og liv. Med nåde mener vi Guds betingelsesløse og kærlige handling i menneskets liv ved den altid nærværende Helligånd. Skønt Guds nåde er udelt, kommer den før frelsen som "forberedende nåde", fortsætter som "retfærdiggørende nåde" og bringes til modning i "helliggørende nåde".

Vi hævder, at Guds nåde er nærværende i hele skabningen, skønt lidelse, vold og ondskab er nærværende overalt. Skabningens godhed når sin fuldendelse i mennesker, som er kaldet til et pagtfællesskab med Gud. Gud har overøst os med værdighed og frihed og kaldet os til ansvarlighed for vore liv og verdens liv.

I Guds selvåbenbaring, Jesus Kristus, ser vi vor sande menneskeligheds pragt. Selv vor synd med dens ødelæggende konsekvenser for alle skabninger ændrer ikke Guds hensigt med os — hjertets hellighed og lykke. Det mindsker heller ikke vor ansvarlighed for vor måde at leve på.

Trods vor skrøbelighed forbliver vi væsener, der er skabt af en retfærdig og barmhjertig Gud. Genoprettelsen af gudsbilledet i vore liv er kun mulig ved guddommelig nåde for derved at forny vor faldne natur.

Forberedende nåde. — Vi takker for Guds forberedende nåde, den guddommelige kærlighed, som omslutter hele menneskeheden og kommer før alle og enhver af vore bevidste indskydelser. Denne nåde tilskynder vort første ønske om at behage Gud, vort første glimt af forståelse af Guds vilje og vor første forbigående overbevisning om, at vi har syndet mod Gud.

Guds nåde vækker også i os en alvorlig længsel efter befrielse fra synd og død og drager os mod anger og tro.

Retfærdiggørelse og vished. — Vi tror, at Gud i retfærdiggørende nåde når ud til den angrende troende med bekræftende og tilgivende kærlighed. Wesleyansk teologi understreger, at der kan ske og sker afgørende forandring i menneskets hjerte under nådens virke og Helligåndens vejledning.

Ved retfærdiggørelsen er vi, ved tro, tilgivet vor synd og genindsat i Guds gunst. Denne genoprettelse af det rette forhold til Gud, gennem Kristus, fremkalder vor tro og fortrøstning, mens vi erfarer genfødslen, ved hvilken vi gøres til nye skabninger i Kristus.

Denne proces af retfærdiggørelse og ny fødsel kaldes ofte omvendelse. En sådan forandring kan være pludselig og dramatisk eller gradvis og tiltagende. Den markerer en ny begyndelse og er en del af en fremadskridende proces. Kristen erfaring og personlig forvandling udtrykker altid sig selv som tro virksom i kærlighed.

Vor wesleyanske teologi omfatter også Skriftens løfte om, at vi kan forvente at modtage vished om vor nuværende frelse, da Ånden "vidner med vor ånd, at vi er Guds børn".

Helliggørelse og fuldkommenhed. — Vi mener, at Gudsunderet, Hans anerkendelse og tilgivelse af os, ikke er afslutningen på Guds frelsesværk. Det fortsætter med at nære vor vækst i nåde. Ved Helligåndens kraft er vi i stand til at vokse i kundskab om og kærlighed til Gud og i kærlighed til vor næste.

Den nye fødsel er det første skridt i denne helliggørelsesproces. Helliggørende nåde drager os mod den kristne fuldkommenheds gave, som Wesley beskriver som et hjerte, som "til stadig-

hed er fyldt med kærlighed til Gud og næsten", og at "have Kristi sindelag og vandre, som han vandrede".

Denne overvældende gave af Guds kraft og kærlighed, den trofaste håb og forventning, er hverken et resultat af vore anstrengelser eller begrænset af vore skrøbeligheder.

Tro og gode gerninger. — Vi ser Guds nåde og menneskelige aktivitet arbejde sammen i forholdet mellem tro og gode gerninger. Guds nåde fremkalder menneskets reaktion og disciplin.

Tro er den eneste reaktion, der er nødvendig til frelse. Men de "Almindelige regler" minder os om, at frelse synliggør sig selv i gode gerninger. For Wesley skulle endog anger være ledsaget af "frugter passende for anger" eller fromme og barmhjertige gerninger.

Både tro og gode gerninger hører til i en altomfattende nådesteologi, eftersom de udspringer fra Guds overstrømmende kærlighed, "som er udgydt i vore hjerter ved Helligånden".

Mission og tjeneste. — Vi hævder, at personlig frelse altid indebærer kristen mission og tjeneste for verden. Ved at forene hjerte og hånd påstår vi, at personlig religion, evangelisk vidnesbyrd og kristen social virksomhed er gensidige og styrker hverandre.

Skriftmæssig hellighed fører mere med sig end personlig fromhed. Kærlighed til Gud er altid forbundet med kærlighed til næsten, en lidenskab for retfærdighed og fornyelse i verdens liv.

De "almindelige regler" er et traditionelt udtryk for det indre forhold mellem kristen adfærd og tanke, sådan som det forstås i den wesleyanske tradition. Teologien er i fromhedens tjeneste, som i sin tur er grobund for social bevidsthed og drivkraften i social virksomhed og tiltag for at fremme større globalt fællesskab, det hele altid sat i og bestemt af rammerne for Guds herredømme.

Kirkens opdragelse og mission. — Endelig understreger vi betydningen af den opdragende og tjenende funktion, som det kristne fællesskab i kirken har. Den personlige troserfaring gives næring i det gudstjenestefejrende fællesskab.

For Wesley er der ingen anden form for religion end social religion, ingen hellighed uden social hellighed. Den wesleyanske traditions former for tro i fællesskaber fremmer ikke blot personlig udvikling, de udruster os og aktiverer os også til mission og tjeneste i verden.

Kirkens rækkevidde udspringer af Åndens arbejde. Som Metodistkirke reagerer vi på denne Åndens virke ved at opbygge forpligtende relationer med andre, baseret på gensidig lydhørhed og ansvarlighed. Gensidige bånd binder os sammen i tro og tjeneste i vort globale vidnesbyrd. Det gør troen i stand til at blive aktiv i kærlighed og øger vort ønske om fred og retfærdighed i verden.

Dogmer og Disciplin i Kristenlivet.

Intet tema i den wesleyanske tradition har været mere konstant end forbindelsen mellem kristne dogmer og kristent liv. Metodister er altid blevet kraftigt indskærpet at opretholde enheden af tro og gode gerninger ved hjælp af nådemidlerne, som det ses i John Wesleys "The Nature, Design, and General Rules of the United Societies" (1743). Troens sammenhæng med tjeneste i kærlighed danner disciplinen i wesleyansk åndelighed og kristent discipelforhold.

De almindelige regler blev oprindeligt konstrueret til medlemmer af metodistselskaberne, som tog del i Church of Englands sakramentale liv. Betingelsen for at blive medlem af disse selskaber var enkel: "et ønske om at fly fra den kommende vrede og at blive frelst fra sin synd".

Wesley fastholdt imidlertid, at evangelisk tro skulle vise sig i evangelisk liv. Han udtrykte disse forventninger i reglernes tredelte formulering:

Det forventes derfor af alle, som forbliver medlemmer, at de fortsat viser deres ønske om frelse:

1. ved ikke at gøre nogen skade, ved at fly det onde af enhver art
2. ved at gøre det gode af enhver art, og så vidt det er muligt mod alle
3. ved at deltage i alle Guds forordninger. (se § 63).

Wesley illustrerede hver af disse tre regler med konkrete anvisninger om, hvordan den kristne bevidsthed kan bevæge sig fra almindelige principper til bestemte handlinger. Deres utvetydige kombination understreger den åndelige kilde til moralsk handling.

Wesley afviser en overdreven tillid til disse regler. Disciplin er ikke kirkelov. Det var en form for discipelforhold. Wesley holdt fast ved, at sand religion er "kendskab til Gud i Kristus Jesus", "livet som er gemt med Kristus i Gud" og "den retfærdighed, som den sande troende tørster efter".

Almindelige regler og sociale principper.

Metodister har til enhver tid søgt at udøve deres ansvar for den moralske og åndelige kvalitet i samfundet ud fra evangeliske forudsætninger. Ved at hævde forbindelsen mellem dogmer og etik udgør de almindelige regler et tidligt tegn på metodistisk social bevidsthed.

De sociale principper (§§ 64-70) udgør vor nyeste officielle oversigt over erklærede overbevisninger, som søger at anvende det kristne syn på retfærdighed i sociale, økonomiske og politiske forhold. Vor historiske modstand mod det onde såsom smugling, umenneskelige fængselsforhold, slaveri, drukkenskab og børns arbejde var grundet på en levende fornemmelse af Guds vrede mod menneskelig uretfærdighed og spild.

Vor kamp for menneskelig værdighed og sociale reformer har været et svar på Guds krav om kærlighed, barmhjertighed og retfærdighed i Gudsrigets lys. Vi forkynder ikke noget personligt evangelium, som svigter ved ikke at udtrykke sig i relevante sociale engagementer. Vi forkynder ikke et socialt evangelium, som ikke omfatter den personlige forvandling af syndere.

Det er vor overbevisning, at Gudsrigets gode nyheder må dømme, forløse og forvandle de syndige sociale strukturer i vor tid.

Kirkeordningen og de almindelige regler gengiver forventningerne om opdragelse inden for den enkeltes erfaringer og kirkens liv. En sådan opdragelse forudsætter ansvarlighed over for trofællesskabet hos dem, som kræver dette fællesskabs støtte.

Støtte uden ansvarlighed fremmer moralsk svaghed. Ansvarlighed uden støtte er en form for grusomhed.

En kirke, som stormer frem med straf, er ikke åben for Guds barmhjertighed, men en kirke, der mangler mod til at handle beslutsomt i personlige og sociale sager, mister sit krav på moralsk autoritet. Kirken udøver sin disciplin som et fællesskab, gennem hvilket Gud fortsat søger at "forlige verden med sig selv".

Konklusion

Disse for metodister karakteristiske fremhævede læresætninger udgør grundlaget for "praktisk hellighed", den med konkret handling udtrykte virkeliggørelse af Jesu Kristi evangelium i de kristnes liv. Disse fremhævelser er blevet bevaret ikke så meget gennem formelle dogmatiske erklæringer som gennem den levende bevægelse i tro og praksis, som den ses i omvendte menneskers og i kirkens ordnede liv.

At udtænke formelle dogmatiske definitioner har været mindre presserende for metodister end at kalde mennesker til tro og give dem kundskab og kærlighed til Gud. Kernen af wesleyanske dogmer, som prægede vor fortid ret, hører til vor fælles arv som kristne og vedbliver med at være det første element i vor fortsatte teologiske opgave.

§ 61. Sektion 2 — Vor dogmatiske historie.

Pionererne i de traditioner, der samledes i Metodistkirken, opfattede sig selv som stående i brændpunktet af kristen spiritualitet og tænkning, loyale arvinger til den ægte kristne tradition. Med John Wesleys ord: "den gamle religion, Bibelens religion, religionen ... for hele kirkens i dens rene tidsalder" var deres. Deres evangelium var grundfæstet i det bibelske budskab om Guds selvhengivende kærlighed, synliggjort i Jesus Kristus.

Wesleys skildring af den åndelige pilgrimsrejse udtrykt i "den skriftmæssige frelsesvej" gav dem deres model for erfaringskristendom. De forudsatte og hævdede den grundlæggende kristne sandheds fuldkommenhed og lagde vægt på dens praktiske anvendelse i de troendes liv.

Dette perspektiv er klart i den wesleyanske forståelse af "catholic spirit" (almen åndelighed). Det er sandt, at metodister er bundet til visse religiøse erklæringer, grundfæstet i evangeliet og bekræftet ved deres erfaringer, men de erkender også kristnes ret til at være uenige i spørgsmål om gudstjenesteform, struktur for kirkeledelse, dåbspraksis eller teologiske strømninger. De tror, at sådanne forskelle ikke bryder det bånd af fællesskab, som binder kristne sammen i Jesus Kristus. Wesleys kendte udsagn var: "med hensyn til anskuelse, der ikke støder an mod kristendommens rod, siger vi: vi tænker og lader andre tænke".

Dog, selv om de var helt forpligtede på principperne for religiøs tolerance og teologiske forskelle, var de lige så overbeviste om, at der er en "marv" af kristen sandhed, der kan identificeres og må bevares. Denne levende kerne, troede de, stod åbenbaret i Skriften, blev belyst af traditionen, levendegjort i personlig erfaring og bekræftet af fornuften. De var naturligvis meget opmærksomme på, at Guds evige ord aldrig har været eller kan blive fuldstændigt udtrykt i en bestemt formulering.

De var selvfølgelig også beredte til på ny at bekræfte oldtidens tro og bekendelse som gyldige opsummeringer af kristendommens sandhed. De var dog omhyggelige med ikke at udskille dem som absolutte normer for dogmatiske sandheder og vildfarelser.

Udover den grundlæggende, levende religion, respekterer metodister meningsforskelle, som samvittighedsfulde troende har. Wesley havde en indstilling, der er afprøvet i tiden: "i det væsentlige — enhed, i det uvæsentlige — frihed og i alle forhold — kærlighed".

Kærligheden tager hensyn til begrænsningen i den menneskelige forståelse. Wesley bemærkede, at "det er menneskehedens nødvendige vilkår at være uvidende om mange ting og tage fejl i nogle. Det afgørende spørgsmål i religion er en trofast kærlighed til Gud og næsten, udfoldet ved Helligåndens forløsende og helliggørende gerning".

Britisk metodisme

I denne ånd reducerede britisk metodisme under wesleybrødrenes ledelse aldrig deres teologi til et bekendelsesskrift som udtryk for dogmatisk afgrænsning. Metodismen var en bevægelse inden for Church of England, og John Wesley hævdede hele tiden, at han lærte sin nationalkirkes skriftmæssige dogmer, som de fandtes i De 39 Artikler, Homilierne og "Book of Common Prayer". Naturligvis var Bibelen for ham den endelige autoritet i alle dogmatiske spørgsmål.

Efterhånden som bevægelsen voksede, forsynede Wesley sit folk med offentliggjorte prædikener og en bibelkommentar til læremæssig vejledning. Hans "Sermons on Several Occasions" (1746-60) redegør for de dogmer, som, siger han, "jeg tilslutter mig og lærer som det væsentlige i sand religion". I 1755 udgav han "Explanatory Notes Upon the New Testament" som en vejledning for metodistisk bibel- og dogmefortolkning.

Efterhånden som der opstod modstridende meninger, blev det klart, at der var behov for en norm for metodistisk forkyndelse. I 1763 udarbejdede Wesley en skødeformular "Model Deed" for metodistisk ejendom, som fastslog, at kirkeværgerne for hver kapel var ansvarlige for, at prædikanten i deres prædikestol "ikke forkyndte nogen anden lære end den, der er indeholdt i Mr. Wesleys: "Notes Upon the New Testament" og 4 bind "Sermons on Several Occasions".

Disse skrifter indeholder således den normative fremstilling af metodistisk lære. De giver modeller og retningslinier for fyldestgørende prædiken i den wesleyanske tradition. Den primære norm for Wesleys skrifter var Bibelen, belyst af historiske traditioner og levende tro. Wesley udsendte intet resume af bibelsk åbenbaring til britiske metodister, fordi Church of Englands 39 artikler allerede stod til rådighed.

Brødrene Wesley forfattede også salmer, som havde et rigt indhold af lære og erfaring. Salmerne — specielt Charley Wesleys — er ikke alene de mest elskede inden for metodismen, men er også den største kilde til dogmatisk vejledning.

John Wesley beskrev desuden forskellige former for praktisk vejledning og regler, f. eks. De Almindelige Regler, for i fællesskabets og den enkeltes liv at virkeliggøre den helhjertede hellighed, han forkyndte.

Sammen med disse skrifter oprettede Wesley konferencen til at vejlede og føre tilsyn med metodistprædikanterne. Han skrev forhandlingsprotokoller for at sikre deres trofasthed mod metodistbevægelsens lære og disciplin.

Disse skrifter og strukturer udgjorde den wesleyanske forståelse af kirke og kristent liv.

Amerikansk metodisme

Så længe de amerikanske kolonister var under britisk styre, kunne metodisterne forblive i Church of Englands sakramentale fællesskab. De første konferencer under ledelse af britiske prædikanter erklærede deres troskab med de wesleyanske principper for organisation og lære. De bestemte, at de britiske og amerikanske konferencers forhandlingsprotokoller sammen med "Sermons" og "Notes" udgjorde deres grundlæggende lære og kirkeordning.

Efter den formelle anerkendelse af Amerikas uafhængighed i 1783 indså Wesley, at metodister i Amerika ikke længere hverken religiøst eller borgerligt var under engelsk herredømme, og at de burde blive en uafhængig Metodistkirke. Wesley forsynede derfor de amerikanske metodister med en liturgi (Nordamerikansk Metodismes Søndagsgudstjeneste) og en dogmatisk erklæring (Religionsartiklerne). Søndagsgudstjenesten var Wesleys forkortelse af Book of Common Prayer. Religionsartiklerne var hans revision af Church of Englands 39 religionsartikler.

De amerikanske metodistpræster, der var samlede i Baltimore i december 1784, antog Søndagsgudstjenesten og Religionsartiklerne som et led i deres dannelse af den nye biskoppelige metodistkirke. Denne "Julekonference" modtog også en salmebog, som Wesley havde udarbejdet (1784), og antog en let modificeret version af De Almindelige Regler som et udsagn om kirkens natur og orden. Konferencen brugte det meste af sin tid på at tilpasse den engelske "Store Forhandlingsprotokol" til amerikanske forhold. Senere udgaver af dette doku-

ment blev kendt som "Doctrins and Disciplin of the Methodist Episcopal Church" (lære- og kirkeordning).

Skiftet fra bevægelse til kirke forandrede de dogmatiske normers funktion i amerikansk metodisme. I stedet for at foreskrive, hvad prædikenen inden for en bevægelse læremæssigt skulle lægge vægt på, blev religionsartiklerne snarere - efter traditionelt anglikansk mønster - hovedtrækkene i en kirkes grundlæggende normer for kristen tro.

Forordet i den første selvstændige udgave af Religionsartiklerne erklærer: "Disse er dogmerne, der læres blandt det folk, som kalder sig metodister. Intet dogme, der er i modstrid med disse religionsartikler, der her forelægges jer, vil i det hele taget blive modtaget af dette folk."

Det blev ikke afkrævet amerikanske metodister at underskrive religionsartiklerne, sådan som det var anglikansk sædvane, men de var ansvarlige for - under trussel om retsforfølgelse at holde deres forkyndelse af evangeliet inden for de grænser, der var sat med dem. I generationer citerede Kirkeordningen kun religionsartiklerne som grundlag for prøvelse af ret lære i den nye kirke: anklagen for dogmatisk ukorrekthed mod prædikanter eller medlemmer var "at udbrede lære, der er i modstrid med vore religionsartikler". På denne måde beskyttede kirken sin læremæssige troværdighed mod de kætterier, der var fremherskende på den tid - Socianisme, Arianisme og Pelagianisme. (se artikel I, II og X)

Religionsartiklerne garanterede imidlertid ikke fyldestgørende metodistisk forkyndelse. De mangler adskilligt af det, som Wesley lagde vægt på, f. eks. vished og kristelig fuldkommenhed. Wesleys "Sermons" og "Notes" fortsatte med at fungere som den traditionelle normative fremstilling af karakteristisk metodistisk lære.

Generalkonferencen i 1908, som vedtog den første grundlov for Den Biskoppelige Metodistkirke, fastsatte religionsartiklerne som kirkens utvetydige dogmatiske normer. Den første restriktive regel i grundloven forbød enhver udskiftning, forandring eller tilføjelse til artiklerne selv, og den satte som betingelse, at ingen ny dogmatisk norm eller regel kunne antages, hvis den stod i modsætning til "de nu eksisterende og fastlagte normer".

I den wesleyanske tradition er "Sermons" og "Notes" nu som før den givende model for dogmatiske fremstillinger. Andre dokumenter har også tjent amerikansk metodisme som levende udtryk for metodistisk lære og forkyndelse. Listen over anbefalede dogmatiske kilder varierer fra generation til generation, men anerkender almindeligvis betydningen af salmebogen, de økumeniske trosbekendelser og De Almindelige Regler. Listen over sådanne skrifter omfatter tidligt i det 19. århundrede sædvanligvis John Fletchers "Cheks Against Antinomianisme" og Richard Watsons "Theological Institutes".

Disse dogmatiske erklæringers gennemslagskraft blev videreført mere af tradition end af tvang. De blev i den grad en del af amerikansk metodismes arv, at de forblev brugbare gennem generationerne.

Sammen med de store vækkelser under kolonisternes fremtrængen mod vest i det 19. århundredes Amerika svækkedes indflydelsen fra den europæiske tradition. Forkyndelsen koncentrerede sig om "kristen oplevelse", hovedsageligt forstået som "frelsende tro på Kristus". Blandt metodisterne var der en vedholdende betoning af den fri vilje, barnedåb og en folkelig gudstjenesteform, som førte til langvarige uoverensstemmelser med henholdsvis presbyterianere, baptister og anglikanere.

Metodisternes interesse i formelle dogmatiske normer forblev sekundær i forhold til evangelisation, oplæring og mission. Den wesleyanske salmeskat tjente i praksis som det vigtigste enkeltstående middel til at videregive og bevare evangeliets dogmatiske indhold.

Ved slutningen af det 19. århundrede bestod metodistisk teologi i Amerika af udvalgte dele af andres synspunkter med stadig mindre opmærksomhed mod dens wesleyanske kilder.

I begyndelsen af det 20. århundrede ledte dogmernes svindende styrke og den wesleyanske teologiske arvs dalende indflydelse blandt amerikanske metodister sammen med mindre, men betydningsfulde ændringer i Kirkeordningens ordvalg med hensyn til dogmatiske normer, imidlertid til en støt udtynding af religionsartiklernes styrke som kirkens forfatningsmæssige dogmatiske normer.

Samtidig begyndte teologer og kirkeledere at finde måder at udtrykke evangeliet på i overensstemmelse med intellektuelle strømninger, der var ved at dukke op i tiden. Disse ledere begyndte også at tage den wesleyanske traditions historiske sociale medlidenhed midt i den fremvoksende industrielle og bymæssige civilisation op til fornyet vurdering. De skærpede vor opmærksomhed på det ondes systematiske natur og nødvendigheden af at forkynde evangeliets løfte om social forløsning. Teologer, der støttede det sociale evangelium, fandt derfor brugbar jord i de metodistiske traditioner.

Disse år blev en tid med teologiske og etiske uoverensstemmelser inden for metodismen, hvor nye tankemønstre stødte sammen med de mere kendte temaer og stilen fra de forudgående to århundreder.

I de sidste årtier har der været en stærk stigning i interessen for Wesley og de mere klassiske traditioner i kristen tænkning. Denne stigende interesse har været en del af en bred genopståen af reformationens teologi og praksis i Europa og Amerika, som har fornyet protestantismens historiske arv i den moderne verdens sammenhæng. Disse tendenser er blevet forstærket i Nordamerika ved den fornyede bekræftelse af evangelisk fromhed.

Den økumeniske bevægelse har fornyet påskønnelsen af enhed såvel som rigdommen og variationen i "Den almindelige kirke".

Teologiske strømninger har udviklet sig fra sorte folks kamp for frihed, bevægelse for fuld ligeberettigelse for kvinder i kirke og samfund og kampen for befrielse og kristendommens udtryk i forskellige etniske kulturer i kirker rundt om i verden.

Udfordringen til metodister er at opdage de af disse trosbevægelseres strenge, som er sammenhængende med en trofast forståelse af evangeliet og kristen mission for vor tid.

Arbejdet med at definere vor wesleyanske traditions rammer i den samtidige verdens sammenhæng omfatter mere end en formel ny bekræftelse eller nydefinering af dogmatiske normer, skønt dette arbejde også må medinddrages. Vort arbejdes kerne er påny at gøre krav på og forny den for metodister karakteristiske dogmatiske arv, som retmæssigt hører til vor fælles arv som kristne, til brug for hele kirkens liv og mission i dag.

Dogmatiske traditioner i The Evangelical Church og The United Brethren Church

De dogmatiske strømninger blandt Jacob Albrights Evangelical Associations og Philip William Otterbeins United Brethren in Christ har stort set været parallelt forløbende med Metodistkirkens. Forskelle opstod hovedsageligt på grund af forskellige kirkelige traditioner medbragt fra Tyskland og Holland sammen med Heidelberg katekismens modificerede Calvinisme.

I det tysktalende samfund i Amerika anså Albright og Otterbein evangelisation for at være vigtigere end teologiske spekulationer. De var dog ikke dogmatisk ligeglade, men understregede omvendelse, "retfærdiggørelse ved tro, bekræftet ved en mærkbar vished derom", kristen opdragelse, alle troendes almindelige præsteskab i en fælles varetagelse af de kristne opgaver: vidnesbyrd og tjeneste, og på fuldkommen helliggørelse som kristenlivets mål.

Ligesom for Wesley var Skriften deres vigtigste kilde og norm for kristen undervisning.

Otterbein pålagde sine medlemmer ” at være omhyggelige med ikke at prædike andre dogmer end sådanne, som tydeligt fremgår af Bibelen”. Hvert nyt medlem blev bedt om at bekræfte, at han antog Bibelen som Guds ord. Ordinanter blev afkrævet en bekræftelse uden reservationer af Skriftens totale autoritet.

Ligestillet med disse bekræftelser var overbevisning, at omvendte kristne er i stand ved Helligåndens hjælp at læse Skriften med en speciel kristen bevidsthed. Dette princip blev berømmet som den fornemmeste vejledning i fortolkning af Bibelen.

Jacob Albright blev af konferencen 1807 pålagt at udarbejde en liste over religionsartiklerne. Han døde, før han nåede at afslutte arbejdet.

George Miller påtog sig da denne opgave. Han foreslog konferencen 1809 at godkende en tysk oversættelse af Metodistkirkens religionsartikler med tilføjelse af en ny ”om den sidste dom”. Forslaget blev vedtaget. Denne vedtagelse viser et bevidst valg af Metodistkirkens religionsartikler som normgivende. Den tilføjede artikel er fra Den Augsburgske Bekendelse om et tema, som er udeladt i de anglikanske artikler.

I 1816 blev de oprindelige 26 artikler reduceret til 21 ved at fjerne fem polemiske artikler, der var vendt mod romersk katolicisme, anabaptisme og sekterisme i det 16. århundrede. Denne fjernelse af polemiske trosartikler var et bemærkelsesværdigt eksempel på en forligelsens ånd i en tid med bitre uoverensstemmelser.

I 1839 blev der foretaget mindre ændringer i teksten fra 1816. Det blev da bestemt, at ”Trosartiklerne ... skal forblive uændrede hos os”.

I 1870-erne rejste et forslag om en revision af trosartiklerne en bevæget debat, men konferencen 1875 afviste på det bestemteste forslaget.

Ved en senere beslutning blev de 21 trosartikler til 19 ved at slå nogle sammen uden at ændre noget af det oprindelige indhold.

Disse 19 trosartikler blev i 1946 ført ind i Evangelical United Brethren Church, som blev dannet ved en sammenslutning.

Blandt United Brethren in Christ blev der formuleret en samling af normgivende læresætninger i 1813 af Christian Newcomer og Christopher Grosch, Otterbeins kolleger. De første tre paragraffer fulgte den apostolske trosbekendelses rækkefølge. Paragraf 4 og 5 bekræftede Skriftens forrang og den universelle proklamation af ”den bibelske lære ... om menneskets fald i Adam og forløsning i Jesus Kristus”. En tilføjet sektion anbefaler ”dåbens forordning og ihukommelse af Herren” og en vedtagelse om, at fortvætningen blev betragtet som et frivilligt spørgsmål.

Ved den første generalkonference for The United Brethren in Christ i 1815 blev disse første læresætninger — efter en mindre revision — formelt antaget som deres officielle ”trosbekendelse”. En yderligere revision blev vedtaget i 1841 med den tilføjelse, at der ikke skulle være nogen yderligere ændringer: ”Ingen regel eller bestemmelse skal på noget tidspunkt kunne vedtages at ændres, ej heller skal noget af trosbekendelsen, som den er nu, kunne fjernes”. Alligevel fortsatte agitationen for forandringer.

I 1885 nedsattes en kirkekommission til at ”forberede sådan en trosform og sådanne forbedrede grundregler for denne kirkes ledelse i fremtiden, som vil - efter dens vurdering - være bedst egnet til at sikre kirkens udbredelse og effektivitet i arbejdet med verdens evangelisering”.

Det fremkomne forslag til en ny ”trosbekendelse” og konstitution blev fremsendt til kirkens almindelige medlemsskab (den første folkeafstemning i ”trosbekendelsernes” historie) og blev derefter lagt frem for generalkonferencen i 1889. Både det almindelige medlemsskab og konferencen godkendte det med overvældende majoritet, og det trådte derefter i kraft ved biskoppelig ”proklamation”. Der var imidlertid et mindretal, der protesterede mod denne

handling, som de betragtede som en krænkelse af de begrænsende regler fra 1841. Det blev grundlæggende årsag til et skisma, der endte med dannelsen af The United Brethren Church (Old Constitution).

"Trosbekendelsen af 1889" var mere omfattende end nogen af de tidligere. Den havde artikler om fordærv, retfærdiggørelse, genfødsel og barnekår, helliggørelse, den kristne sabbat og den "fremtidige tilstand". Dens artikel om helliggørelse er kort, men betydningsfuld i dens refleksioner om helligedslæren fra Heidelberg katekismen. Det var denne bekendelse fra 1889, The United Brethren førte med ind i sammenslutningen i 1946.

The Evangelical United Brethren's trosbekendelse

Den nye Evangelical United Brethren Church, der blev dannet 1946 optrykte i sin kirkeordning både The Evangelicals artikler og The United Brethren's "trosbekendelse". 12 år senere gav generalkonferencen for den forenede kirke sine biskopper bemyndigelse til at udarbejde en ny "trosbekendelse".

En ny bekendelse med 16 artikler af en noget mere moderne karakter end nogle af de tidligere blev fremlagt for generalkonferencen 1962 og vedtaget uden ændringer. The Evangelicals erklæring om "fuld helliggørelse og kristelig fuldkommenhed" afspejles i denne bekendelse som et karakteristisk træk. Bekendelsen erstattede både de tidligere artikler og bekendelsen og blev uden ændringer videreført i The United Methodist Church's kirkeordning 1968.

Dogmatiske normer for Metodistkirken (1968)

I foreningsplanen af 1968 er der i forordet til metodisternes religionsartikler og The Evangelical United Brethren's "trosbekendelse" en erklæring om, at begge dele er blevet antaget som dogmatiske normer for den nye kirke. Som en tilføjelse blev det konstateret, at selv om ordlyden i den første restriktive regel aldrig er blevet formelt defineret, så er Wesley's "Sermons" og "Notes" udtrykkeligt medregnet i vor nuværende og fastlagte dogmatiske norm. Den fastslog også, at religionsartiklerne, "trosbekendelsen" og wesleyanske "normer" således "blev anset for om ikke identiske så dog overensstemmende i deres læremæssige perspektiv og ikke i konflikt med hverandre". Denne erklæring blev siden godkendt af det juridiske råd. (se det juridiske råds beslutning 358).

Metodistkirkens grundlov beskytter ved sine restriktive regler (se §§ 16-20) både religionsartiklerne og "trosbekendelsen" som dogmatiske normer, som ikke kan ophæves, ændres eller udskiftes. Udformningen af nye "dogmatiske regler eller normer" er således stadig begrænset. Enten kræves, at de erklæres for "ikke at være i modstrid med" vore nuværende normer, eller de må igennem den vanskelige proces, en grundlovsændring er.

Metodistkirken har et stadigt behov for en dogmatisk genoplivelse af hensyn til ægte fornyelse, frugtbar evangelisation og økumenisk samtale. Set i dette lys er genopdagelsen og ajourføringen af vor karakteristiske arv - sand katolsk, sand evangelisk og sand reformert - væsentlig. (Behovet for at fortolke artiklerne i lyset af deres historiske baggrund og fordomme overvejes i "Resolution of Intent" (1970), som findes i "Book of Resolutions".)

Dette arbejde kræver, at vi påny vedkender os vore traditioner, og at vi fremmer teologisk søgen både i vor egen kirke og i vor økumeniske indsats. Alle indbydes til at deltage i denne stræben efter at stimulere en aktiv interesse for dogmatisk forståelse for at kunne gøre krav på vor arv og for at forme denne arv til den kirke, vi håber at blive.

§ 62 Sektion 3: Vore dogmatiske normer og almindelige regler.

**METODISTKIRKENS
RELIGIONSARTIKLER**

(beskyttet af den restriktive regel 1 (§ 16))

[Bibliografisk note: Religionsartiklerne er her genoptrykt fra Disciplinen 1808 (da den første restriktive regel trådte i kraft), sammenholdt med Wesleys originale tekst i "The Sunday Service of the Methodists" (1784). Til disse er føjet to artikler: "Om helliggørelse" og "Om en kristens pligt over for den borgerlige myndighed", som er lovgivningsmæssige forordninger og ikke uadskilleligt forbundet med dokumentdele, der er beskyttet af grundloven. (se juridisk råds afgørelse 41, 176).]

I. Om troen på den hellige Treenighed.

Der er kun een levende og sand Gud, evig, uden krop eller dele, af uendelig magt, visdom og godhed, skaber og op-retholder af alle ting, synlige som usynlige. I denne guddomsenhed er der tre personer af samme væsen, magt og evighed: Faderen, Sønnen og Helligånden.

II. Om Ordet eller Guds søn, som blev sandt menneske.

Sønnen, som er Faderens Ord, den sande og evige Gud, af samme væsen som Faderen, iklædte sig den menneskelige natur i den velsignede jomfrus liv, så at to hele og fuldkomne naturer, nemlig den guddommelige og den menneskelige, blev forenede i een person for aldrig at skilles, derfor er den ene Kristus sand Gud og sandt menneske, som i sandhed led, blev korsfæstet, døde og blev begravet for at forsones sin Fader med os og for at være et offer, ikke bare for den oprindelige skyld (arvesynden), men også for menneskets aktuelle synder.

III. Om Kristi opstandelse.

Kristus opstod i sandhed fra de døde og iklædte sig atter sit legeme med alt det, som tilhører en fuldkommen menneskenatur, hvormed han for op til Himmelen og sidder der, indtil han kommer igen for at dømme alle mennesker på den yderste dag.

IV. Om Helligånden.

Helligånden, som udgår fra Faderen og Sønnen, er af samme væsen, majestæt og herlighed som Faderen og Sønnen, sand og evig Gud.

V. Om den hellige Skrifs tilstrækkelighed for frelse.

Den Hellige Skrift indeholder alt, som er nødvendigt for frelse, så det, der ikke står der eller kan bevises ud fra den, bør ikke af noget menneske kræves antaget som trosartikel eller anses påkrævet eller nødvendigt for frelse. Med betegnelsen "Den Hellige Skrift" forstår vi de kanoniske bøger i Gamle og Ny Testamente, om hvis autoritet der i kirken aldrig har hersket nogen tvivl. De kanoniske bøger er:

De fem Mosebøger, Josua, Dommerbogen, Rut, Første Samuelsbog, Anden Samuelsbog, Første Kongebog, Anden Kongebog, Første Krønikebog, Anden Krønikebog, Ezra, Nehemias, Ester, Job, Salmerne, Ordsprogene, Prædikeren, Højsangen, de fire store Profeter og de tolv små.

Alle Ny Testamentes bøger, som de alment er antaget, regner også vi som kanoniske.

VI. Om Det gamle Testamente.

Det gamle Testamente er ikke i strid med Det ny, for både i Det gamle og Det ny Testamente tilbydes menneskeslægten evigt liv gennem Kristus, som er den eneste mellemmand mellem Gud og mennesket, idet han både er Gud og menneske. Derfor skal man ikke lytte efter dem, som foregiver, at de gamle fædre blot ventede på timelige løfter. Selv om loven, som Gud gav gennem Moses, ikke er bindende for de kristne med hensyn til ceremonier eller ritus, ligesom de borgerlige forskrifter, som den indeholder, ikke nødvendigvis behøver at blive antaget i noget samfund, så er dog ingen kristen, hvem han så end måtte være, fritaget for at lyde de bud, som kaldes moralbudene.

VII. Om den oprindelige synd eller arvesynden.

Den oprindelige synd består ikke i at efterfølge Adam (som pelagianerne forgæves påstår), men den er naturens fordærvelse hos ethvert menneske, der på naturlig måde nedstammer fra Adam. Ved denne synd er mennesket kommet meget langt fra den oprindelige retfærdighed og er af egen natur tilbøjelig til det onde, og det til stadighed.

VIII. Om den frie vilje.

Menneskets tilstand efter Adams fald er sådan, at det ikke ved egen naturs kraft og gerninger kan omvende sig eller forbedre sig selv til at tro og påkalde Gud. Derfor har vi ingen kraft til at gøre gode gerninger, der er velbehagelige og antagelige for Gud, uden at Guds nåde gennem Kristus forbereder os, så vi får en god vilje, og virker med os, når vi har den gode vilje.

IX. Om menneskets retfærdiggørelse.

Vi anses for retfærdige for Gud alene på grund af vor Herre og Frelsers, Jesu Kristi fortjeneste ved tro og ikke på grund af vore egne gerninger eller fortjenester. Derfor er den lære, at vi retfærdiggøres ved troen alene, en særdeles sund og meget trøsterig lære.

X. Om gode gerninger.

Skønt gode gerninger, som er troens frugter og følger efter retfærdiggørelsen, ikke kan borttage vore synder eller bestå for strengheden i Guds dom, så er de dog gode og velbehagelige for Gud i Kristus og udspringer fra en sand og levende tro, så at en levende tro ligeså tydeligt kendes på dem, som et træ kendes på sine frugter.

XI. Om overskydende gode gerninger.

Frivillige gerninger ved siden af, over og uden for det, som Gud befaler, og som kaldes overskydende gode gerninger, kan ikke læres uden hovmod og ugudelighed. Thi derved erklærer mennesket, at det ikke alene over for Gud gør, hvad det er skyldig at gøre, men at det gør mere for hans sag, end det har pligt til, hvorimod Kristus udtrykkelig siger:” Når I har gjort alt det, som er befalet jer, skal I sige:” Vi er kun unyttige tjenere”.”

XII. Om synd efter retfærdiggørelsen.

Ikke enhver frivillig begået synd efter retfærdiggørelsen er synd imod Helligånden og som sådan utilgivelig. Derfor bør angerens nåde ikke nægtes dem, der falder i synd efter retfærdiggørelsen. Efter at vi har modtaget Helligånden, kan vi afvige fra den os givne nåde og falde i synd, men ved Guds nåde rejse os igen og forbedre vort liv. Derfor bør man også forkaste dem, der siger, at de ikke kan synde mere, så længe de lever her, eller fornægter plads til tilgivelse for dem, som alvorligt angre.

XIII. Om kirken.

Kristi synlige kirke er en forsamling af troende mennesker, hvor Guds rene ord prædikes og sakramenterne forvaltes ret efter Kristi forordning i alle ting, som nødvendigvis hører dertil.

XIV. Om skærsilden.

Den romerske lære om skærsilden, aflad, tilbedelse og dyrkelse af såvel billeder som relikvier samt helgenpåkaldelse er tåbelige påfund, som ikke bygger på noget som helst bevis fra Skriften, men strider imod Guds ord.

XV. Om at tale i menigheden i et sådant sprog, folk forstår.

Det er ganske tydeligt i strid med Guds ord og den første kirkes skik ved offentlig bøn i menigheden eller ved sakramenternes forvaltning at anvende et sprog, som ikke forstås af folk.

XVI. Om sakramenterne.

Sakramenterne, indstiftede af Kristus, er ikke blot kende- tegn og mærke på kristne menneskers bekendelse, men de er er snarere sikre tegn på Guds nåde og velbehag mod os, gennem hvilken han usynligt virker i os og ikke alene vækker, men også styrker og stadfæster vor tro på ham. Der er to sakramenter indstiftede af Kristus, vor Herre, i evangeliet, nemlig dåben og Herrens nadver. De fem såkaldte sakramenter: Konfirmation, bod, ordination, ægteskab og den sidste olie bør ikke betragtes som sakramenter i evangeliets mening, da de dels er fremkommet gennem en forfalsket efterfølgelse af apostlene, og dels er sådanne ting i det menneskelige liv, som er tilladte i Skriften, men som dog ikke har samme natur som dåben og Herrens nadver, da de ikke har noget synligt tegn eller ceremoni indstiftet af Gud. Sakramenterne blev ikke indstiftede af Kristus til beskyttelse eller for at blive båret omkring, men for at vi skulle bruge dem ret. Og kun hos sådanne, som værdigt tager imod dem, har de en sund og gavnlig indflydelse. Men de, som uværdigt tager imod dem, pådrager sig selv fordømmelse, som apostlen Paulus siger.

XVII. Om dåben.

Dåben er ikke blot et bekendelsestegn og et skelnemærke, hvorved de kristne adskiller sig fra andre, der ikke er døbt, men den er også et tegn på genfødsel eller den ny fødsel. Døb af spæde børn skal bibeholdes i kirken.

XVIII. Om Herrens nadver.

Herrens nadver er ikke blot et tegn på den kærlighed, som de kristne bør have til hverandre indbyrdes, men snarere en forsikring om vor forløsning gennem Kristi død, så at brødet, som vi bryder, bliver en delagtiggørelse i Kristi legeme for dem, som ret, værdigt og i tro modtager det, og ligeledes bliver velsignelsens kalk en delagtiggørelse i Kristi blod. Transsubstantiationen, eller forvandlingen af brødet og vinens substans i Herrens nadver, kan ikke bevises ved den Hellige Skrift, men den strider mod Skriftens klare ord, tilintetgør sakramentets natur og har givet anledning til megen overtro. Kristi legeme og blod gives, modtages og nydes i nadveren blot på en himmelsk og åndelig måde. Og det middel, hvorved Kristi legeme modtages og nydes i nadveren, er troen. Nadverens sakramente blev ikke ved Kristi indstiftelse af det forvaret, båret omkring, opløftet eller tilbedt.

XIX. Om begge elementer.

Herrens kalk skal ikke nægtes lægfolket, for begge dele i nadveren skal ifølge Kristi indstiftelse og befaling uddeles til alle kristne uden forskel.

XX. Om Kristi fuldbragte offer på korset.

Kristi offer, der skete een gang for alle, er den fuldkomne genløsning, forsoning og fyldestgørelse for hele verdens synder, både for den oprindelige synd og den personlige synd, og der findes ingen anden forsoning for synd end dette alene. Derfor er messeofferet, hvori der i almindelighed siges, at præsten ofrer Kristus for levende og døde til befrielse for straf og skyld, et bespotteligt påfund og et farligt bedrageri.

XXI. Om prædikanters ægteskab.

Kristi tjenere befales ikke i Guds lov, hverken at afgive løfte om at leve i ugift stand eller at afholde sig fra giftermål, derfor er det tilladt for dem såvel som for alle andre kristne efter eget forgodtbefindende at indgå ægteskab, som de anser være mest tjenligt til at befordre et gudfrygtigt liv.

XXII. Om kirkeskikke og ceremonier.

Det er ikke nødvendigt, at kirkeskikke og ceremonier skal være de samme eller nøjagtig ens overalt, thi de har altid været forskellige og kan forandres alt efter de forskellige landes, tiders og folks sædvaner, når der bare ikke forordnes noget, der er i strid med Guds ord. Enhver, som efter eget forgodtbefindende og med vilje og forsæt åbenlyst overtræder sin kirkes skikke og ceremonier, der ikke strider med Guds ord, men er anordnet og godkendt af behørig myndighed, bør tilrettevises offentligt som en, der forbryder sig mod kirkens almindelige orden og sårer svage brødres samvittighed, for at andre må afskrækkes fra at gøre det samme. Hvert enkelt kirkesamfund kan anordne, forandre eller afskaffe skikke og ceremonier, blot alt sker til opbyggelse.

XXIII. Om øvrigheden i Amerikas Forenede Stater.

(se The Book of Discipline).

XXIV. Om de kristnes ejendom.

De kristnes rigdome og ejendele er ikke fælleseje med hensyn til rettigheder, hjemmel og besiddelse, som nogle urigtigt påstår. Ikke desto mindre bør ethvert menneske gerne uddele gaver af det, man ejer, til de fattige efter bedste evne.

XXV. Om en kristens ed.

Ligesom vi bekender, at letsindig og ubetænksom sværgeren er forbudt de kristne af vor Herre Jesus Kristus og hans apostel Jakob, anser vi, at kristendommen ikke forbyder en person — for troens og næstekærlighedens skyld — at aflægge ed, når myndigheden fordrer det, blot det sker ifølge profetens formaning: redeligt, ærligt og sandt.

(Den følgende artikel, som er fra The Methodist Protestant Discipline, blev anbragt her af genforeningskonferencen (1939). Det er ikke en af de tre religionsartikler, som de tre kirker stemte om.)

Om helliggørelse.

Helliggørelsen er den fornyelse af vor faldne natur ved den Helligånd, som opnås gennem troen på Jesus Kristus, hvis forsoningsblod renses fra al synd, hvorved vi ikke blot renses fra syndens skyld, men også renses fra dens besmittelse, frelses fra dens magt og gennem nåden sættes i stand til at elske Gud af hele vort hjerte og til at vandre ulasteligt i hans hellige bud.

(Den følgende forordning blev vedtaget ved genforeningskonferencen (1939). Denne paragraf forsøger at tolke artikel XXIII i

Religionsartiklerne for vore kirker uden for Amerikas Forenede Stater. Den er en fastlagt lov, men ikke en del af Konstitutionen. (Se Judicial Council Decisions 41, 176.)

Om de kristnes pligt mod øvrigheden.

Det er alle kristnes og i særdeleshed alle kristne prædikanters skyldighed at holde og lyde øvrighedens love og anordninger i det land, hvor de er medborgere eller undersætter, eller hvor de er bosatte, samt at bruge alle prisværdige midler til at befordre og anbefale lydighed mod landets lovlige øvrighed.

THE EVANGELICAL UNITED BRETHREN CHURCH'S TROSBEKENDELSE.

Artikel I. — Gud.

Vi tror på een sand, hellig og levende Gud, evig Ånd, som er Skaber, Herre og Beskytter af alle ting, de synlige som de usynlige. Han er uendelig i magt, visdom, retfærdighed, godhed og kærlighed. Han styrer med nådigt hensyn til gavn og frelse for mennesker, sit navn til ære. Vi tror, at denne ene Gud åbenbarer sig som den Treenige: Faderen, Sønnen og Helligånden, forskellige, men uadskillelige, evigt eet i væsen og magt.

Artikel II. — Jesus Kristus.

Vi tror på Jesus Kristus, sand Gud og sandt menneske, i hvem den guddommelige og den menneskelige natur er fuldkomment og uadskilleligt forenede. Han er det evige Ord, som blev kød, Faderens enbårne søn, født af Jomfru Maria ved Helligåndens kraft. Han levede, led og døde på korset som en lydige tjener. Han blev begravet, opstod igen fra de døde og opfor til Himmelen for at være hos Faderen, hvorfra han skal komme igen. Han er evig Frelser og Mellemmand, som går i forbøn for os, og af ham vil alle mennesker blive dømte.

Artikel III. — Helligånden.

Vi tror på den Hellige Ånd, som udgår fra og er eet i væsen med Faderen og Sønnen. Han overbeviser verden om synd, om retfærdighed og om dom. Han leder menneskene gennem tillidsfuld modtagelse af evangeliet ind i kirkens fællesskab. Han trøster, opretholder og dygtiggør de troende og fører dem ind i hele sandheden.

Artikel IV. — Den Hellige Bibel.

Vi tror, at den hellige Bibel, Det gamle og Det ny Testamente, åbenbarer Guds ord så langt, som det er nødvendigt for vor frelse. Det må modtages gennem den Hellige Ånd som den sande forskrift og ledesnor for vor tro og vandel. Alt, som ikke er åbenbaret i eller befæstet ved den Hellige Skrift, bør ikke gøres til nogen trosartikel; det bør heller ikke læres som noget, der er afgørende for frelse.

Artikel V. — Kirken.

Vi tror, at Kristi kirke er samfundet af alle sande troende under Kristi herredømme. Vi tror, den er een, hellig, apostolsk og almindelig. Det er et forløsende fællesskab, i hvilket Guds ord prædikes af mennesker, der er guddommeligt kaldede, og hvor sakramenterne forvaltes ret i overensstemmelse med Kristi egen indstiftelse. Under Helligåndens ledelse eksisterer kirken for tilbedelsens opretholdelse, de troendes opbyggelse og verdens forløsning.

Artikel VI. — Sakramenterne.

Vi tror, at sakramenterne, indstiftede af Kristus, er tegn og pant på den kristnes bekendelse og på Guds kærlighed mod os. De er nådemidler, hvorigennem Gud virker usynligt i os, vækker, styrker og bekræfter vor tro på ham.

To sakramenter er indstiftet af Kristus, vor Herre, nemlig dåben og Herrens nadver. Vi tror, at dåbens betegner indgangen til troens husstand, og den er et tegn på anger og indre renselse fra synd, et forbillede på den nye fødsel i Kristus Jesus og et tegn på et kristent discipelforhold. Vi tror, at børn er under Kristi forsoning, og som arvinger til Guds kongedømme er de egnede personer for den kristne dåb. Troende forældres børn bliver ved dåben et særligt ansvarsområde for kirken. De skal opdrages og vejledes til personlig modtagelse af Kristus, og ved bekendelse af deres tro skal de bekræfte deres dåb.

Vi tror, at Herrens nadver er en fremstilling af vor genløsning, et mindemåltid om Kristi lidelse og død, et tegn på kærlighed og fællesskab, som de kristne har med Kristus og med hverandre. Sådanne, som retteligt, værdigt og i tro nyder det brudte brød og drikker den velsignede kalk, får del i Kristi legeme og blod på en åndelig måde, indtil han kommer.

Artikel VII. — Synd og den frie vilje.

Vi tror, at mennesket er faldet fra retfærdigheden og — skilt fra vor Herres Jesus Kristi nåde — er blottet for hellighed og tilbøjelig til det onde. Hvis ikke et menneske bliver født påny, kan det ikke se Guds rige. Ved egen kraft uden guddommelig nåde, kan et menneske ikke gøre gode gerninger, der er behagelige og antagelige hos Gud. Vi tror imidlertid, at et menneske, der er påvirket og dygtiggjort af Helligånden, er ansvarlig for i frihed at følge sin vilje i at gøre godt.

Artikel VIII. — Forsoning gennem Kristus.

Vi tror, at Gud i Kristus forsoner verden med sig selv. Kristi frivillige offer på korset et det fuldkomne og fyldestgørende offer for hele verdens synd, det genløser mennesket fra al synd, således at der ikke kræves anden dækning.

Artikel IX. — Retfærdiggørelse og genfødsel.

Vi tror, at vi aldrig regnes for retfærdige for Gud på grund af vore gerninger eller fortjenester, men at angrende syndere er retfærdige og regnes for retfærdige hos Gud alene ved tro på vor Herre Jesus Kristus. Vi tror, at genfødselen er fornyelsen af et menneske i retfærdiggørelsen gennem Jesus Kristus ved Helligåndens kraft, hvorved vi får del i den guddommelige natur og oplever nyt liv. Ved denne nye fødsel bliver den troende forsonet med Gud og bliver istandsat til at tjene ham med sin vilje og sin hengivenhed. Vi tror, at selv om vi har oplevet genfødselen, er det muligt at afvige fra nåden og falde i synd, men vi kan selv da ved Guds nåde blive fornyede i retfærdiggørelsen.

Artikel X. — Gode gerninger.

Vi tror, at gode gerninger er de nødvendige frugter af troen, og at de følger efter genfødselen, men de har ikke evnen til at fjerne vor synd eller at bortvende den guddommelige dom. Vi tror, gode gerninger, behagelige og antagelige for Gud i Kristus, udspringer fra en sand og levende tro, idet troen åbenbares gennem og ved dem.

Artikel XI. — Helliggørelsen og kristen fuldkommenhed.

Vi tror, at helliggørelsen er Guds nådes værk gennem Ordet og Ånden, ved hvilken de, som er blevet fødte igen, er rensede fra synd i deres tanker, ord og gerninger og er blevet i stand til at leve i overensstemmelse med Guds vilje, stræbe mod hellighed, uden hvilken ingen vil se Herren. Fuld helliggørelse er en tilstand af fuldkommen kærlighed, retfærdighed og sand hellighed, som hver genfødt troende kan opnå ved at være befriet fra syndens magt, ved at elske Gud af hele sit hjerte, sjæl, sind og styrke, og ved at elske sin næste som sig selv. Gennem tro på Jesus Kristus kan denne nådige gave modtages i dette liv — både gradvist og øjeblikkeligt, og den bør alvorligt søges af ethvert Guds barn.

Vi tror ikke, at denne erfaring befrier os for svaghed, uvidenhed og fejl, som er almindelige for et menneske, vi befries heller ikke for muligheden for yderligere synd. Den kristne må blive ved med at være på vagt imod åndelig stolthed og forsøge at vinde sejr over hver fristelse til synd. Han må være helt modtagelig for Guds vilje, så at synden vil miste sin magt over ham, og verden, kødet og den Onde er lagt under hans fødder. Således behersker han disse fjender med årvågenhed gennem Helligåndens kraft.

Artikel XII. — Dommen og den fremtidige tilstand.

Vi tror, at alle mennesker er under Jesu Kristi retfærdige dom, både nu og på den yderste dag. Vi tror på de dødes opstandelse, de retfærdige til evigt liv og de uretfærdige til endeløs fordømmelse.

Artikel XIII. – Offentlig gudstjeneste.

Vi tror, at gudstjenesten er pligt og rettighed for et menneske, som i Guds nærværelse bøjer sig i tilbedelse, ydmyghed og indvielse. Vi tror, at gudstjenesten er noget væsentligt for kirkens liv, og at forsamlingen af Guds folk til sådanne tilbedelser er nødvendig for kristent fællesskab og åndelig vækst. Vi tror ikke, at gudstjenesteordningen behøver at være den samme alle steder. Den kan ændres af kirken i overensstemmelse med forholdene og menneskenes behov. Gudstjenesten skal foregå på et sprog og i en form, som folk forstår, overensstemmende med de hellige Skrifter, til opbyggelse for alle og i harmoni med kirkens orden og kirkeordning.

Artikel XIV. – Herrens dag.

Vi tror, at Herrens dag er guddommeligt forordnet til privat og fælles tilbedelse, til hvile fra unødvendigt arbejde, og at den skal helliges til åndelig vækst, kristent fællesskab og tjeneste. Den er mindedagen for vor Herres opstandelse og et synbol på vor evige hvile. Den er nødvendig for den kristne kirkes beståen og vækst, og den er vigtig for det civile samfunds velfærd.

Artikel XV. – Den kristne og ejendom.

Vi tror, at Gud er ejeren af alle ting, og at individuel besiddelse af ejendom er lovlig og et helligt forvalterskab under Gud. Privat ejendom skal bruges som en tilkendegivelse af kristen kærlighed og gavmildhed og til støtte for kirkens mission i verden. Alle former for ejendom, hvad enten det er privat, fælles eller offentlig, bør forvaltes som noget betroet og bruges ansvarligt under Guds herredømme til menneskets gavn.

Artikel XVI. – Den civile myndighed.

Vi tror, at den civile myndighed får sin behørig magt fra Guds suverænitæt. Som kristne anerkender vi de myndigheder, under hvis beskyttelse vi lever, og vi tror, at sådanne myndigheder skal grundlægges på og være ansvarlige over for Gud for anerkendelsen af menneskets ret. Vi tror, at krig og blodsudgydelser er i strid med Kristi evangelium og ånd. Vi tror, at det er de kristne borgeres pligt at give moralsk styrke til at sætte moralske mål for deres respektive myndigheder gennem nøgtern, retfærdig og gudfrygtig livsførelse.

METHODISTKIRKENS ALMINDELIGE REGLER

Sidst på året 1739 henvendte 8 - 10 personer sig til John Wesley i London, da de var kommet frem til en dyb overbevisning om synd og til en alvorlig længsel efter forløsning. Sammen med to eller tre andre, som kom næste dag, ønskede de, at Wesley skulle tilbringe nogen tid sammen med dem i bøn samt give dem råd om, hvorledes de skulle kunne undfly den kommende vrede, som de bestandig så hængende over deres hoveder. For at få mere tid til denne vigtige gerning fastsatte Wesley en dag, hvor de alle kunne mødes, hvilket de fremover gjorde hver torsdag aften.

De omtalte personer og i øvrigt alle, der ønskede at tilslutte sig dem (og antallet forøgedes stadigt), fik fra tid til anden sådanne råd af Wesley, som han anså for mest nødvendige for dem. De afsluttede altid deres møder med bøn, afpasset efter deres forskellige behov.

Dette var begyndelsen til de metodistiske selskaber, først i Europa og siden i Amerika. Sådant et selskab er ikke andet end "en forening af personer, som har gudfrygtighedens form og søger dens kraft. De er forenede for at bede sammen, for at modtage formaningens ord sammen og for at våge over hverandre i kærlighed, således at de kan hjælpe hverandre med at arbejde på deres frelse."

For at det kan være lettere at erkende, hvorvidt de virkelig gør fremskridt, er hvert "selskab" opdelt i mindre grupper, der kaldes klasser, der sammensættes efter medlemmernes respektive bopæl. Der er omkring 12 personer i en klasse, deraf er den ene betegnet som leder. Klasselederens pligt er:

I. At opsøge hver person i sin klasse mindst en gang om ugen for (1) at forhøre sig om, hvorledes vedkommendes sjæl trives, (2) at give råd, irettesætte, trøste eller formane, eftersom situationen kræver det, (3) at modtage det, vedkommende er villig til at give til støtte for prædikanterne, kirken og de fattige.

II. At mødes med præsterne og selskabets medhjælpere en gang om ugen for (1) at underrette præsten, om der er nogen syg, eller nogen fører et dårligt liv og ikke vil modtage irettesættelse, (2) at betale det beløb til medhjælperne, som han i den forløbne uge har modtaget i sin klasse.

Der stilles kun een betingelse til dem, der ønsker optagelse i disse selskaber: "Et ønske om at fly fra den kommende vrede og at blive frelst fra sine synder." Men der, hvor dette ønske virkelig er rodfæstet i sjælen, vil det vise sig ved dets frugter.

Det forventes derfor af alle, som forbliver i selskaberne, at de vedblivende åbenbarer deres ønske om frelse.

Først: Ved ikke at gøre ondt. Ved at undgå det onde af enhver slags, især det som mest almindeligt udøves, såsom:

Tage Guds navn forfængeligt.

Vanhelligelse af Herrens dag enten ved at gøre almindeligt arbejde eller ved at købe og sælge.

Drukkenskab, at købe eller sælge spirituøse drikke eller nyde dem, undtagen i yderste nødsfald.

At holde, købe eller sælge slaver.

Slagsmål, strid, kiv, broder at føre sag imod broder, gengælde ondt med ondt eller skældsord med skældsord, at bruge overflødige ord ved køb eller salg.

At købe eller sælge ufortoldede varer.

At give eller tage ågerrenter, altså ulovlig fordel.

Ukærlig eller unyttig samtale, især at tale ondt om øvrighedspersoner eller præsterne.

Gøre imod andre, hvad vi ikke vil, de skal gøre mod os.

Gøre, hvad vi ved, ikke er til Guds ære, såsom: at bære guldsmykker eller kostbare klæder, deltage i sådanne for- nøjelser, som ikke kan nydes i den Herre Jesu navn, synge sådanne sange eller læse sådanne bøger, som ikke fører til kundskab om eller kærlighed til Gud.

Blødgørelse eller unødvendig overbærenhed med sig selv.

Samle sig skatte på jord.

Låne eller købe på kredit uden udsigt til at kunne betale.

Det forventes af alle, som forbliver i selskaberne, at de vedblivende åbenbarer deres ønske om frelse.

For det andet: Ved at gøre det gode. Ved i enhver henseende at vise barmhjertighed efter

bedste evne og, når der gives anledning, gøre godt på enhver mulig måde og, såvidt det er muligt, imod alle mennesker.

Over for deres legemer: ved — efter de evner, som Gud giver — at bispise de sultne, klæde de nøgne, besøge eller hjælpe dem, der er syge eller i fængsel.

Over for deres sjæle: ved at undervise, irettesætte eller formane alle, vi har nogen forbindelse med, og træde den sværmeriske lære under fode, som siger, "at vi skal ikke gøre det gode, medmindre vore hjerter tilskynder os til det".

Ved at gøre det gode, især mod dem, som er af troens egne eller længes efter at blive det, ved at skaffe dem arbejde frem for andre, købe af hverandre, hjælpe hverandre i for- retninger, og dette så meget mere, fordi verden vil elske sine egne og dem alene.

Ved al mulig flid og sparsommelighed, for at evangelietikke skal blive vanæret.

Ved med tålmodighed at løbe det løb, der er foran dem, idet de fornægter sig selv og dagligt tager deres kors op. Ligesom de finder sig i at bære Kristi skændsel og af verden blive betragtet som snavs og udskud, idet de er forberedte på, at mennesker i usandhed vil sige al slags ondt om dem.

Det forventes af alle, der ønsker at forblive i disse selskaber, at de vedblivende åbenbarer deres ønske om frelse.

For det tredje: Ved benyttelse af alle Guds forordninger såsom

Den offentlige gudstjeneste.

Ordets tjeneste, enten læst eller udlagt.

Herrens nadver.

Familieandagt og privat bøn.

Granskning af Skriften.

Faste eller afholdenhed.

Disse er vore selskabers Almindelige Regler, således som Gud har lært os dem direkte i hans skrevne ord, som er den eneste og tilstrækkelige regel for vor tro og vort liv. Disse regler ved vi, at Guds Ånd indskraver i sande opvakte hjerter. Hvis der er nogen blandt os, som ikke er opmærksom på disse regler og ofte bryder dem, så lad dette blive kendt for dem, der våger over sådan en sjæl og skal gøre regnskab for den. Vi vil advare vedkommende om hans vildfarelse. Vi vil bære over med ham en tid. Hvis han imidlertid ikke angrer (og forbedrer sig), har han ingen plads blandt os. Vi har befriet vore egne sjæle.

§ 63 Sektion 4: Vor teologiske opgave.

Teologi er vort forsøg på at gennemtænke Guds nådige handlen i vore liv. Som svar på Kristi kærlighed ønsker vi at blive draget ind i et dybere fællesskab med "vor tros skaber og fuldender". Vore teologiske overvejelser forsøger at give udtryk for mysteriets virkelighed - Guds nærvær, fred og kraft i verden. Ved at gøre det, forsøger vi mere klart at formulere vor forståelse af mødet mellem Gud og menneske og bliver derved bedre beredt til at tage del i Guds arbejde i verden.

Det teologiske arbejde tjener, selv om det er i slægt med kirkens dogmatiske udtryk, en anden funktion. Vore dogmatiske erklæringer hjælper os i vor evne til at bedømme kristen sandhed i en stadig skiftende sammenhæng. Vor teologiske opgave omfatter undersøgelse, fornyelse, uddybning og anvendelse af vort dogmatiske syn, mens vi udfører vort kald til "at udbrede skriftmæssig hellighed til disse lande".

Mens kirken betragter sine dogmatiske erklæringer som et centralt udtryk for sin identitet og begrænser officielle forandringer, der kræver ændringer i kirkens grundlov, så opmuntrer kirken til alvorlige overvejelser tværs hen over det teologiske spektrum.

Som metodister er vi kaldet til at kende både den enkeltes og samfundets behov og til ud fra kristentroens kilder at møde disse behov på en klar, overbevisende og effektiv måde. Teologi tjener kirken ved at fortolke verdens behov og udfordring til kirken og ved at fortolke evangeliet for verden.

Vor teologiske opgaves natur.

Vor teologiske opgave er både kritisk og konstruktiv. Den er kritisk, idet vi prøver forskellige udtryk for tro ved at spørge: Er de sande, passende, klare, overbevisende, troværdige? Er deres grundlag kærlighed? Forsyner de kirken og dens medlemmer med et vidnesbyrd, som er trofast mod evangeliet, som det afspejler sig i vor levende arv og i det, som er ægte og overbevisende i lyset af menneskelig erfaring og menneskelig videns nuværende status?

Vor teologiske opgave er konstruktiv. Hver generation må kreativt tilegne sig tidligere tiders visdom og søge Gud i deres midte for påny at reflektere over Gud, åbenbaring, synd, genløsning, gudstjeneste, kirken, frihed, retfærdighed, moralsk ansvarlighed og andre betydningsfulde teologiske anliggender. Vort kald er at forstå og modtage evangeliets løfter i vor plagede og usikre tid.

Vor teologiske opgave er både personlig og fælles. Det er et karakteristisk træk i den enkelte kristnes tjeneste. Den kræver deltagelse af alle i vor kirke, lægfolk og præster, fordi kirkens mission må udføres af enhver, der er kaldet som discipel. At være mennesker af tro er at hunge efter at forstå den sandhed, der er givet os i Jesus Kristus.

Teologiske undersøgelser er på ingen måde et tilfældigt foretagende. Det kræver udholdende disciplin i studium, eftertanke og bøn.

Og dog er skarpsindigheden om "enkel sandhed for enkle mennesker" ikke begrænset til teologiske specialister. Lærde har deres rolle at udfylde med at hjælpe gudsfolket til at fuldføre sit kald, men alle kristne er kaldet til teologisk eftertanke.

Vor teologiske opgave er fælles. Den udvikles i samtaler, der er åbne for de erfaringer, indsigt og traditioner, der er i Metodistkirken.

Denne samtale hører til i enhver menigheds liv. Den næres af lægfolk og præster, af biskopper, bestyrelser, virksomheder og af kirkens teologiske skoler.

Konferencer taler og handler for Metodistkirken gennem deres officielle beslutninger på behørigt niveau. Vor kompromissøgende og repræsentative beslutningsform fritager ikke den enkelte metodist for ansvaret for at udvikle en sund teologisk dømmekraft.

Vor teologiske opgave er sammenhængende og legemliggjort. Det er grundfæstet på Guds fornemmeste måde for selvåbenbaring - incarnationen i Jesus Kristus. Guds evige ord kom til os i kød og blod på en bestemt tid og plads og i fuldstændig lighed med menneskeheden. Derfor er teologisk eftertanke beriget af vort konkrete engagement i kirkens og verdens daglige liv, når vi tager del i Guds befriende og frelsende gerning.

Vor teologiske opgave er i sit inderste væsen praktisk. Den præger den enkeltes daglige beslutninger og tjener kirkens liv og arbejde. Selv om meget teoretiske konstruktioner af kristnes tanker giver vigtige bidrag til teologisk forståelse, måler vi dog til sidst sådanne erklæringers sandhed i forhold til deres praktiske betydning. Det er vor interesse at indføre evangeliets løfter og krav i vort daglige liv.

Teologiske undersøgelser kan klare vore tanker om, hvad vi skal sige og gøre. De tvinger os til at være opmærksomme på verden omkring os. Intens menneskelig lidelses realitet, trusler mod livets beståen og menneskeværdigheden, der drages i tvivl, stiller os påny ansigt til ansigt med fundamentale teologiske temaer: Guds natur og hensigt, forholdet mennesker imellem,

den menneskelige friheds og ansvarligheds art og den rette brug og omsorg for hele skabningen.

Teologiske retningslinier: Kilder og kriterier.

Som metodister har vi pligt til at frembære et troværdigt kristent vidnesbyrd om Jesus Kristus, som er den levende virkelighed i centrum af kirkens liv og budskab. For at opfylde denne pligt overvejer vi kritisk vor bibelske og teologiske arv, mens vi stræber efter at give troværdigt udtryk for vidnesbyrdet, vi aflægger for vor tid.

To overvejelser er væsentlige for denne stræben: Dels kilderne til vore teologiske erklæringer og dels kriteriet, hvormed vi fastlægger, at vor forståelse og vidnesbyrd er fyldestgørende.

Wesley troede, at kristentroens levende kerne var åbenbaret i Skriften, oplyst af traditionen, levendegjort i personlig erfaring og bekræftet af fornuften.

Skriften er primær, åbenbaringen af Guds ord, "så langt som det er nødvendigt for vor frelse". Derfor er vor teologiske opgave i den kritiske og konstruktive aspekt at koncentrere os om systematisk bibelstudium.

Til hjælp for sit bibelstudium og for at uddybe sin forståelse af troen øste Wesley af kristen tradition, specielt kirkefædrenes skrifter, de økumeniske trosbekendelser, reformatorenes lære og fra samtidens fromhedslitteratur.

På den måde frembyder tradition både en kilde og en målestok for ægte kristent vidnesbyrd. Dens autoritet afledes dog af dens trofasthed mod det bibelske budskab.

Det kristne vidnesbyrd er, selv om det er grundfæstet i Skriften og viderebragt af traditionen, uvirksomt, medmindre det forstås og tilegnes af den enkelte. For at blive vort vidnesbyrd må det give mening på vor egen fornufts og erfarings vilkår.

For Wesley krævede en overbevisende redegørelse for kristen tro fornuftens brug både for at forstå Skriften og for at sætte det bibelske budskab i forbindelse med større områder af viden. Han ledte efter bekræftelse af det bibelske vidnesbyrd i den menneskelige erfaring, særligt i erfaringerne om genfødsel og helliggørelse, men også i "den sunde fornufts" viden om hverdagens erfaringer.

Den gensidige virkning af disse kilder og kriterier i Wesleys egen teori giver os en vejledning for vort fortsatte teologiske arbejde som metodister. I dette arbejde indtager Skriften som det grundlæggende vidnesbyrd om vor tros kilde spring en førsteplads som autoritet blandt disse teologiske kilder.

I praksis må teologiske overvejelser også finde deres udgangspunkt i tradition, erfaring og fornuftig analyse. Det vigtigste er, at alle fire ledetråde skal tages med for at støtte troværdig, alvorlig teologisk overvejelse. Indsigt, der kommer af seriøs studium af Skriften og traditionen, beriger nutidig erfaring. Fantasifuld og kritisk tanke gør os i stand til bedre at forstå Bibelen og vor fælles kristne historie.

Skriften

Sammen med andre kristne deler metodister den overbevisning, at Skriften er den primære kilde og kriterium for kristen lære. Gennem Skriften møder den levende Kristus os i vor erfaring af forløsende nåde. Vi er overbevist om, at Jesus Kristus er Guds levende ord i vor midte. Ham på hvem vi tror i liv og død.

De bibelske forfattere bærer, oplyst af Helligånden, vidnesbyrd om, at i Kristus er verden

forsonet med Gud. Bibelen bringer ægte vidnesbyrd om Guds selvåbenbaring i Jesu Kristi liv, død og opstandelse, i Guds skaberværk, Israels historie og i Helligåndens vedvarende handling i menneskehedens historie.

Når vi åbner vort sind og hjerte for Guds ord gennem ord fra mennesker, der er inspireret af Helligånden, bliver troen født og næret, vor forståelse bliver dybere, og mulighederne for at forvandle verden bliver synlige for os.

Bibelen er den hellige rettesnor for kristne mennesker, formelt erkendt som sådan af historiske økumeniske kirkeforsamlinger. Vore dogmatiske normer legitimerer Gamle Testaments 39 bøger og Ny Testaments 27 bøger som kanoniske.

Vore normer erklærer Bibelen som kilde for alt, som er "nødvendigt" og "tilstrækkeligt" til frelse. (Religionsartiklerne). "Bibelen må modtages gennem Helligånden som den sande regel og vejledning for tro og praksis" ("trosbekendelsen").

Skriften læses ret i de troendes fællesskab, oplyst af traditionen i dette fællesskab. Vi fortolker de enkelte tekster i lyset af deres plads i Bibelen som helhed.

Vi hjælpes af lærd søgen og personlig indsigt under Helligåndens vejledning. Når vi arbejder med den enkelte tekst, medtager vi i vore overvejelser det, vi har været i stand til at lære om den oprindelige baggrund og mening med teksten. I denne forståelse trækker vi på de senere års omhyggelige historiske, litterære og tekstmæssige studier, som har beriget vor forståelse af Bibelen.

Gennem denne redelige læsning af Skriften kan vi komme til at kende det bibelske budskabs sandhed i dets støtte til vort eget og verdens liv. Bibelen tjener således både som kilde til vor tro og som grundlæggende kriterie, som sandheden og redeligheden i enhver fortolkning af tro må måles efter.

Skønt vi erkender Skriftens førsteplads i teologiske overvejelser, må vore forsøg på at gribe dens mening altid inddrage tradition, erfaring og fornuft. Ligesom Skriften kan disse blive skabende midler for Helligånden, når de fungerer inden for kirken. De ansører vor tro, åbner vore øjne for Guds kærligheds under og gør vor forståelse klarere.

Den wesleyanske arv, som viser sin oprindelse i engelsk kristendoms katolske og reformerte etik, leder os til en bevidst brug af disse tre kilder til at fortolke Skriften og til at formulere troserklæringer baseret på det bibelske vidnesbyrd. Disse kilder er sammen med Skriften uundværlige i vor teologiske opgave.

Den tætte forbindelse mellem tradition, erfaring og fornuft viser sig i Bibelen selv. Skriften beretter om en mangfoldighed af forskellige traditioner, hvoraf nogle afspejler spændinger i fortolkning inden for den tidlige jødisk-kristne arv. Disse traditioner er imidlertid vævet sammen i Bibelen på en måde, der udtrykker den grundlæggende enhed i Guds åbenbaring, sådan som den blev modtaget og erfaret af mennesker i deres egne livs forskellighed.

De voksende trofællesskaber anså dem derfor for at være autoritative vidner for Guds åbenbaring. Ved at erkende forholdet mellem og uadskilleligheden af de fire grundlæggende kilder til teologisk forståelse følger vi en model, som er til stede i den bibelske tekst selv.

Tradition

Det teologiske arbejde begynder ikke forfra i hver tidsalder eller i den enkelte person. Kristendom springer ikke fra Ny Testaments tid til nutiden som om intet kunne læres af den sky af vidner, som har levet i den mellemliggende tid. I århundreder har kristne forsøgt at fortolke evangeliets sandhed for deres samtid.

I disse forsøg har tradition, forstået som proces såvel som form, spillet en vigtig rolle.

Videregivelsen og modtagelsen af evangeliet mellem personer, landområder og generationer udgør et dynamisk element af kirkehistorien. De formuleringer og sædvaner, som voksede frem af specielle omstændigheder, grundede arven fra urkristne menigheders fælles erfaring.

Disse traditioner findes i mange kulturer rundt omkring på jorden. Men kristendommens historie omfatter en blanding af uvidenhed, vildledt nidkærhed og synd. Skriften forbliver den norm, med hvilken alle traditioner bliver bedømt.

Kirkehistorien genspejler den mest basale fornemmelse af tradition: Guds ånds vedvarende aktivitet for at forvandle menneskets liv. Tradition er historien om det vedvarende nådesmiljø, som alle kristne lever i og ved, Guds selvhengivende kærlighed i Jesus Kristus. Traditionen som sådan overskrider særegne traditioners historie.

I denne dybere betydning af tradition har alle kristne en fælles historie. I den historie går kristen tradition forud for Skriften, og dog blev Skriften det centrale udtryk for traditionen. Som metodister fortsætter vi vort teologiske arbejde åbne for rigdommen både i traditionens form og kraft.

Traditionens mangfoldighed giver os en rigt varieret kilde til teologisk eftertanke og fortolkning. For metodister har visse traditionslinier særlig betydning som det historiske grundlag for vor dogmatiske arv og de kendetegnende udtryk for vor fælles eksistens.

Vi udfordres nu af traditioner verden over, som lægger vægt på de sider af kristen forståelse, der vokser frem af de undertrykkes lidelser og sejre. Disse traditioner hjælper os til at genopdage det bibelske vidnesbyrd om Guds særlige omsorg for de fattige, handikappede, fængslede, undertrykte og udstødte. I disse personer møder vi Jesu Kristi levende nærvær.

Disse traditioner understreger alle menneskers lighed i Jesus Kristus. De fremviser evangeliets evne til at gøre os fri, så vi kan tage imod mangfoldigheden i menneskelig kultur og værdsætte værdien heraf. De styrker vor traditionelle forståelse for det uadskillelige i personlig frelse og social retfærdighed. De gør vort engagement for global fred dybere.

En kritisk forståelse for disse traditioner kan tvinge os til at tænke på Gud på en anden måde, øge vor vision af Shalom og forstærke vor tillid til Guds omsorgsfulde kærlighed.

Det er ved alvorlig brug af vore normer og åbenhed over for nye former for kristen identitet, vi forsøger at forblive tro mod den apostolske tro.

Samtidig fortsætter vi med at trække på den brede kristne tradition som et udtryk for den guddommelige nådes historie, inden for hvilken kristne er i stand til at erkende og byde hinanden velkommen i kærlighed.

Erfaring

I vor teologiske opgave følger vi Wesley's praksis at undersøge erfaringen, både den enkeltes og fællesskabets, for at bekræfte Guds nådes realitet, som den er bevidnet i Skriften.

Vor erfaring vekselvirker med Skriften. Vi læser Skriften i lyset af de forhold og begivenheder, som er med til at forme os til, hvad vi er, og vi fortolker vor erfaring på Skriftens betingelser.

Al religiøs erfaring påvirker al menneskelig erfaring; menneskelig erfaring påvirker vor forståelse af religiøs erfaring.

På det personlige plan er erfaring for den enkelte, hvad tradition er for kirken: Det er den personlige tilegnelse af Guds tilgivende og kraftgivende nåde. Erfaring stadfæster i vore egne liv de sandheder, der åbenbares i Skriften og oplyses i traditionen, og gør os i stand til at gøre det kristne vidnesbyrd gældende som vort eget.

Wesley beskrev tro og troens vished som "en sikker fortrøstning og tillid" til Guds nåde ved

vor Herre Jesus Kristus og et urokkeligt håb om, at alle gode ting vil vi få af Guds hånd. En sådan vished er Guds nådige gave ved Helligåndens vidnesbyrd.

Dette "nye liv i Kristus" er, hvad vi som metodister mener, når vi taler om "kristen erfaring". Kristen erfaring giver os nye øjne til at se den levende sandhed i Skriften. Den bekræfter det bibelske budskab for vor nutid. Den oplyser vor forståelse af Gud og skaberværket og motiverer os til at foretage nuancerede moralske vurderinger.

Skønt dybt personlig er kristen erfaring også fælles; vor teologiske opgave er præget af kirkens erfaring og af hele menneskehedens fælles erfaringer. I vore forsøg på at forstå det bibelske budskab erkender vi, at Guds gave af befriende kærlighed omfatter hele skabelsen.

Nogle facetter af menneskelig erfaring stiller store krav til vor teologiske forståelse. En stor del af Guds folk lever i terror, sult, ensomhed og nedværdigelse. De daglige erfaringer om fødsel og død, om vækst og liv i den skabte verden og en opmærksomhed på bredere sociale forhold hører også til i alvorlig teologisk refleksion.

En ny opmærksomhed på sådanne erfaringer kan præge vor anvendelse af skriftmæssige sandheder og skærpe vor værdsættelse af de gode nyheder om Gudsriget.

Som kilde for teologisk overvejelse er erfaring ligesom tradition rigt varieret og udfordrer vore kræfter til at nedfælde i ord totaliteten i evangeliets løfter. Vi fortolker erfaring i lyset af skriftmæssige normer, ligesom vor erfaring præger vor læsning af det bibelske budskab. I denne henseende forbliver Skriften central i vore anstrengelser for at være trofaste kristne vidner.

Fornuft

Skønt vi erkender, at Guds åbenbaring og vor erfaring af Guds nåde altid overgår menneskelig sprog og fornufts horisont, tror vi dog, at ethvert systematisk teologisk arbejde kræver omhyggelig brug af fornuft.

Med fornuft læser vi og fortolker Skriften.

Med fornuft afgør vi, om vort kristne vidnesbyrd er klart.

Med fornuft stiller vi trosspørgsmål og søger at forstå Guds handling og vilje.

Med fornuft ordner vi forudsætningerne for vore vidnesbyrd og gør dem sammenhængende i vort indre.

Med fornuft prøver vi overensstemmelsen af vort eget og det bibelske vidnesbyrd og tradition, som formidler dette vidnesbyrd til os.

Med fornuft relaterer vi vort vidnesbyrd til hele registeret af menneskelig viden, erfaring og tjeneste.

Da al sandhed er fra Gud, er anstrengelserne for at erkende forbindelserne mellem åbenbaring og fornuft, tro og viden, nåde og natur nyttige bestræbelser for at udvikle troværdige dogmer, der kan bringes videre. Vi søger intet mindre end et totalt syn på virkeligheden, som på afgørende måde er præget af det kristne evangeliums løfter og bud, skønt vi godt ved, at et sådant forsøg altid vil blive narret af de begrænsninger og forvirringer, der er så karakteristiske for menneskelig viden.

Vi forsøger ikke desto mindre i vor søgen efter fornuftig forståelse af kristen tro at begribe, udtrykke og leve evangeliet ud på en måde, som vil tiltale eftertænksomme personer, som søger at kende og følge Guds veje.

I teologisk overvejelse er traditionens, erfaringens og fornuftens kilder uløseligt forbundet med vort studium af Skriften uden at fortrænge Skriftens forrang for tro og praksis. Disse fire kilder, der hver for sig giver deres karakteristiske bidrag, og som dog, når alt kom-

mer til alt, arbejder sammen, leder vor søgen som metodister mod et levende og passende kristent vidnesbyrd.

Nutidens udfordring til teologi i kirken.

Ud over historiske spændinger og konflikter, som stadig kræver en løsning, opstår til stadighed nye emner, som kalder os til nye teologiske undersøgelser. Vi præsenteres dagligt for en række sager, som udfordrer vor forkyndelse af Guds herredømme over hele menneskets tilværelse.

Af afgørende betydning er sager, der er affødt af vældig menneskelig kamp for værdighed, befrielse og selvrealisation - håb, som er iboende elementer i Guds plan for skabningen. Disse sager er født af teologer, som giver udtryk for de hjerteskrærende skrig fra de undertrykte og den vakte harme hos de medlidende.

Vi står ansigt til ansigt med farerne for atombombeødelæggelse, terrorisme, krig, fattigdom, vold og uretfærdighed. Uretfærdighed i forbindelse med race, køn, klasse og alder er udbredt i vor tid. Misbrug af naturens resurser og ligegyldighed over for den skrøbelige balance i vore omgivelser modsiger vort kald til at have omsorg for Guds skaberværk. Sekularisering gennemtrænger højteknologisk civilisation og hindrer menneskets opmærksomhed på livets åndelige dybder.

Vi søger et ægte kristent svar til disse kendsgerninger, så Guds helende og genløsende værk kan blive nærværende i vore ord og handlinger. Alt for ofte bliver teologi brugt til at understøtte handlinger, som er uretfærdige. Vi søger svar, som er i overensstemmelse med evangeliet og kræver ingen undtagelse fra kritisk vurdering.

En rig egenskab ved vor kirke — særlig som den har udviklet sig i det sidste århundrede — er dens globale karakter. Vi er en kirke med en karakteristisk teologisk arv, men denne arv leves ud i et globalt fællesskab, der resulterer i forståelse af vor tro, der beriges af forskellige kulturers erfaringer og udtryksformer.

Vi stadfæster de bidrag, som grupper af metodister med forskellig etnisk, sprogmæssig, kulturel og national baggrund har givet hverandre og til kirken som helhed. Vi priser vor fælles engagement i klar teologisk forståelse og levende missionerende udtryk.

Metodister fortsætter som så forskellige mennesker at stræbe efter enighed i at forstå evangeliet. I vor forskellighed holdes vi sammen af en fælles arv og et fælles ønske om at deltage i Guds skabende og genløsende gerning.

Vor opgave er at give udtryk for vore visioner på en måde, der vil drage os sammen som et folk i mission.

I Jesu Kristi navn er vi kaldet til at arbejde i vor forskellighed, mens vi udviser tålmodighed og overbærenhed med hverandre. En sådan tålmodighed udgår hverken fra en ligegyldighed over for sandheden eller fra en svag tolerance over for vildfarelser, men fra en bevidsthed om, at vi kender kun stykkevis, og at ingen af os er i stand til at søge Guds mysterier uden ved Helligånden. Vi fortsætter med vor teologiske opgave i tillid til, at Helligånden vil give os visdom til at fortsætte vor rejse med hele Guds folk.

Økumenisk engagement

Kristen enhed er begrundet i den teologiske forståelse, at vi i vor dåb er gjort til fælles medlemmer i Kristi ene legeme. Kristen enhed er ikke en valgmulighed; det er en gave, som kan modtages og udtrykkes.

Metodister reagerer på den teologiske, bibelske og praktiske befaling til kristen enhed ved fast at engagere sig i den kristne enheds sag på lokalt, nationalt og globalt plan. Hvor gensidig anerkendelse af kirker, medlemmer og præster kan føre til, at alle Guds folk kan tage del i den hellige nadver, er vi med.

Da vi ved, at konfessionel loyalitet altid er medregnet i vort liv i Jesu Kristi kirke, tager vi med glæde imod og priser den rige erfaring, Metodistkirkens ledelse har i kirkeråd og konsultationer, i multi- og bilaterale dialoger, så vel som i andre former for økumeniske tilnærmelser, som har ført til forsoning af kirker og nationer.

Vi ser Helligånden i gang med at gøre enheden mellem os mere synlig.

Sideløbende hermed er vi gået ind i alvorlige møder og undersøgelser mellem kristne og tilhængere af andre levende verdensreligioner med hensyn til hinandens tro. Skriften kalder os til at være både næste og vidner for alle folkeslag. Sådanne møder kræver af os, at vi på ny tænker over vor tro og søger vejledning for vort vidnesbyrd blandt mennesker af anden tro. Vi opdager da igen, at den Gud, som har handlet i Jesus Kristus til frelse for hele verden, også er skaberen af hele menneskeheden, den Ene, som er "over alle, igennem alle og i alle" (Ef. 4:6)

Som folk bundet sammen på en planet ser vi nødvendigheden af et selvkritisk syn på vor egen tradition og en omhyggelig vurdering af andre traditioner. I disse møder er det ikke vort mål at reducere dogmatiske forskelle til en eller anden mindste fællesnævner af religiøs aftale, men at løfte alle sådanne relationer til det højeste mulige plan af menneskelig fællesskab og forståelse.

Vi arbejder sammen — med Guds hjælp — for frelse, sundhed og fred for alle folkeslag. I respektfuld samtale og praktisk samarbejde bekender vi vor kristne tro og stræber efter at fremhæve den livsform, i hvilken Jesus Kristus er verdens liv og håb.

Konklusion

Dogmer fremstår af kirkens liv - dens tro, gudstjeneste, orden, dens konflikter og dens udfordringer fra den verden, den vil tjene.

Evangelisation, opfostring og mission kræver en konstant anstængelse for at indpasse ægte erfaring, rationel tanke og hensigtsmæssig handling i en teologisk helhedsforståelse.

Et overbevisende vidnesbyrd om vor Herre og Frelser Jesus Kristus kan bidrage til fornyelse af vor tro, bringe mennesker til denne tro og styrke kirken som middel til lægedom og forsoning.

Dette vidnesbyrd kan imidlertid ikke fuldt ud beskrive eller omslutte Gudsmysteriet. Skønt vi erfarer et under, at Guds nåde arbejder med og blandt os, og skønt vi kender glæden ved de nærværende tegn på Gudsriget, gør hvert skridt os mere opmærksomme på Guds grundmysterium, hvorfra der opstår et undrende hjerte og en ydmyg holdning. Vi stoler dog på, at vi mere fuldstændig kan vide, hvad der er væsentligt for vor deltagelse i Guds frelsesværk i verden, og vi stoler på den endelige udfoldelse af Guds retfærdighed og barmhjertighed.

I denne ånd tager vi vor teologiske opgave op, idet vi bestræber os for at forstå og ved Helligåndens kraft modtage Guds kærlighed givet i Jesus Kristus og udbrede denne kærlighed overalt. Efterhånden som vi klart ser, hvem vi har været, mere fuldstændigt forstår verdens behov, mere effektivt trækker på vor teologiske arv, vil vi blive bedre rustet til at fuldbyrde vort kald som Gudsfolk.

Men Gud, som formår over alle ting at gøre langt ud over det, som vi beder eller forstår, efter den magt, som er virksom i os, Ham være ære i menigheden og i Kristus Jesus igennem alle slægterne i evighedernes evighed. Amen. Ef 3:20-21

§ 64 Sektion 5: Mission.

Mission er den nådige Guds måde at virke på. Han skaber af kærlighed, Han vækker et pagtsfolks fællesskab, Han forløser og forliger nådigt et nedbrudt og syndigt folk ved Jesus Kristus, og Han kalder ved Helligånden kirken til at være virkemiddel for kirkens taknemmelige reaktion på, hvad Gud har gjort, gør og vil gøre. En af nåde skabt kirke deltager ansvarligt i Guds virke i og for verden.

Bibelen er først og fremmest fortællingen om Guds vej i verden — Gud, som er nåde, og hvis middel er nåde. Traditionerne, som nu er forenet i Metodistkirken, havde karakteristiske særpræg, men de havde en fælles opfattelse af den guddommelige nåde som trefoldig: Guds nåde er forud for os (forekommende nåde), Guds nåde kommer enestående blandt os i Jesu Kristi person (retfærdiggørende nåde), og Guds nåde forbliver hos os og genopretter vort liv i en ubetinget kærlighed til Gud og næsten (helliggørende nåde). Guds frelsende nåde, åbenbaret i Jesus Kristus, er ikke tre, men een. Den treenige Gud er nåde, som i Kristus og ved Helligånden forbereder, frelser og skaber et nyt folk. Vore traditioner blev forenede i forkyndelsen af een Kristus, een nåde, een mission, sådan som Bibelen bevidner.

Skriften bestemmer vort endegyldige missionssyn. Den bibelske beretning understreger det guddommelige initiativ. Gud er skaber og levendegør natur og folkeslag. I en særlig handling kalder Gud Abraham, for at alle fokeslag på jorden ved Abraham og Sara og alle deres efterkommere kan blive velsignet. Gennem denne handling fastslår Gud, at frelse og vidnesbyrd er uadskilleligt sammenbundne. Gudsfolket er fuldstændig afhængigt af Guds nåde. At være i pagt med Gud er at blive kaldet til mission. Jesus Kristus legemliggør på enestående måde Guds mission. I selvhengivelsens ædelmodighed tilbyder Gud i Jesus Kristus forløsning for alle folkeslag og indbyder dem til at blive disciple og fortsætte som forligelsens tjenere. Det Ny Testaments kirke er fællesskaber i mission. Apostlenes Gerninger beskriver bevægelsens udbredelse ved Helligåndens arbejde. Paulus bliver hedningernes apostel. Andre kristne rejser for at udbrede det glade budskab. Jesus Kristus forkyndes: Guds grænseløse nåde.

Mission er vidnesbyrdet om nådens Gud. Vidnesbyrdet har fire væsentlige dimensioner:

1. Forkyndelse. Vi forkynder evangeliet. Vi fortæller om Guds nådige initiativ for at forløse verden. Forkyndelsens imperativ findes i evangeliet selv. Godt budskab kan ikke holdes tilbage.

2. Evangelisation. At forkynde evangeliet er grundlæggende, at indbyde mennesker til personlig afgørelse og engagement for Jesus Kristus er lige så grundlæggende. Evangeliet kræver reaktion. Indbydelsen til at reagere på evangeliet er evangelisation.

3. Indlemmelse. Vi kalder mennesker til at blive indlemmet i Jesu Kristi legeme. Alle, som er "i Kristus", deltager i Kristi mission.

4. Tjeneste. Vi tjener som repræsentanter for Guds befriende og forligende nåde blandt folkeslagene. Vidnesbyrdet er for hele mennesket og dets sociale sammenhæng. Nådens fylde omfatter retfærdighed, barmhjertighed og tilgivelse. Vort mål er derfor forvandlede mennesker i en forvandlet verden.

Del III

De sociale principper

METODISTKIRKEN HAR GENNEM SIN HISTORIE været stærkt engageret i arbejdet for social retfærdighed. Dens medlemmer har ofte taget klare standpunkter til omstridte spørgsmål, omfattende kristne grundsætninger. De første metodister udtrykte deres modstand mod slavehandel, smugling og grusom behandling af fanger.

The Methodist Episcopal Church, North, vedtog en social trosbekendelse i 1908. Inden for de næste 10 år blev lignende erklæringer vedtaget af The Methodist Episcopal Church, South, og af The Methodist Protestant Church. The Evangelical United Brethren Church vedtog en erklæring om sociale principper i 1946 ved sammenslutningen af The United Brethren in Christ og The Evangelical Church. I 1972 - fire år efter foreningen af The Methodist Church og The Evangelical United Brethren Church — vedtog Metodistkirkens Generalkonference følgende nye erklæringer om sociale principper, som blev revideret i 1976.

De sociale principper repræsenterer en bestræbelse fra Generalkonferencens side på, efter bøn og grundig gennemtænkning, at udtale sig om mellem menneskelige spørgsmål i vor tid ud fra et sundt bibelsk og teologisk grundsyn, sådan som det historisk kommer frem i metodistisk tradition. De er i den bedste profetiske ånd ment at være til oplysning og overbevisning. De sociale principper er et kald til alle Metodistkirkens medlemmer til en dialog om tro og liv i bøn og studier.

Indledning

Vi, det folk, som kaldes metodister, bekræfter vor tro på Gud, vor Skaber og Fader, på Jesus Kristus, vor frelser, og på Helligånden, vor vejleder og beskytter. Vi indrømmer vor totale afhængighed af Gud i fødslen, i livet, i døden og i det evige liv. Trykke i hans kærlighed bekræfter vi det gode i livet og bekender vore mange synder mod hans vilje, som vi finder den i Jesus Kristus. Vi har ikke altid været trofaste forvaltere af det, Gud, Skaberen, har betroet os. Vi har været modstræbende efterfølgere af Jesus Kristus i den opgave at bringe alle mennesker ind i et kærlighedens fællesskab. Skønt kaldede af Helligånden til at blive nye skabninger i Kristus har vi modstået det yderligere kald om at blive Guds folk i vore handlinger mod hinanden og mod den jord, vi lever på.

Idet vi er taknemmelige over Guds tilgivende kærlighed, hvori vi lever, og hvorved vi dømmes, og idet vi bekræfter vor tro på det enkelte menneskes uvurderlige værdi, fornyer vi

vor forpligtelse til at blive Evangeliets trofaste vidnere — ikke alene til jordens ende, men også til dybet af vort fælles liv og arbejde.

§ 64. I. Den naturlige verden

Alt vad der er skabt, tilhører Gud. Vi er som mennesker ansvarlige for den måde, vi bruger og misbruger skaberværket på. Energikilderne og mineralerne bør anvendes med størst mulig varsomhed. Vandet, luften, jorden, planterne, dyrelivet og verdensrummet har værdi i sig selv og må bevares, da alt dette er skabt af Gud og ikke blot, fordi de er gavnlige for mennesket. Derfor angrer og bekender vi vor ødelæggelse af den fysiske og ikke menneskeskabte verden. Endvidere erkender vi kirkens ansvar for livsstil og systematiske forandringer i samfundet, som vil fremme en mere økologisk balanceret verden og en bedre livskvalitet for hele skabningen.

A) *Vand, luft, jord, mineraler, planter* — Vi støtter og opmuntrer en miljøpolitik, som tjener til at reducere og kontrollere dannelsen af industrielle biprodukter og affald. Denne miljøpolitik må sørge for en sikker bearbejdelse og deponering af kemisk og radioaktivt affald og bevæge sig mod en fuldstændig eliminering af begge, opfordre til en reduktion af kommunalt affald, sørge for en passende genanvendelse og anbringelse af kommunalt affald og støtte rensningen af forurenede luft, vand og jord. Vi støtter forholdsregler, som tages for at opretholde og genoprette økosystemer. Vi støtter politiske tiltag (fremgangsmåder), som udvikler alternativer til kemikalier, der anvendes til vækst, fremstilling og konservering af fødevarer, og opfordrer indtrængende til en relevant forskning i deres påvirkning af Guds skaberværk, før de tages i brug. Vi henstiller, at der udarbejdes internationale aftaler om en retfærdig og rimelig udnyttelse af verdens ressourcer til gavn for menneskeheden, så længe jordens integritet opretholdes.

B) *Energikildernes udnyttelse*. — Vi støtter og opmuntrer de almene retningslinier, som sigter mod en rationel og behersket omdannelse af dele af den ikke menneskeskabte verden til energi til brug for mennesket. Ligeledes skal disse retningslinier begrænse eller fjerne energiproducerende teknologier, som nu eller i fremtiden bringer sundheden, sikkerheden, ja endog eksistensen i fare, både når det drejer sig om den menneskeskabte og ikke menneskeskabte verden. Endvidere går vi ind for helhjertet støtte til energibesparelse og ansvarlig udbygning af energikilder med speciel henblik på udviklingen af vedvarende energikilder, så jordens ressourcer bevares bedre.

C) *Dyrelivet*. — Vi støtter sådanne reguleringer, som beskytter dyrenes liv og sundhed, og som sikrer en menneskelig behandling af kæledyr, andre husdyr og forsøgsdyr, samt en smertefri slagtning af kødproducerende dyr, fisk og fjerkræ. Vi kræver, at der tages initiativ til bevarelse af alle dyrearter, også dem, der nu trues af udslettelse. Vi erkender nødvendigheden af at anvende dyr i den medicinske forskning, men beklager dog misbrug i denne forbindelse.

D) *Verdensrummet*. — Universet, det kendte såvel som det ukendte, er Guds skaberværk og fortjener samme respekt, som vi er kaldede til at give jorden.

E) *Naturvidenskab og teknologi*. — Vi anerkender videnskab som en legitim måde at fortolke Guds verden på. Vi bekræfter værdien af videnskabens påstande, når den beskriver den naturlige verden; vi afviser dog, at videnskaben kan fremkomme med autoritative påstande om teologiske spørgsmål.

Vi anerkender teknologien som en legitim måde at anvende Guds verden på, når en sådan anvendelse styrker menneskelivet og gør alle Guds børn i stand til at udvikle deres gudgivne

kreative potentiale uden at true vores etiske overbevisninger om forholdet mellem menneskeheden og naturen.

Samtidig med at vi anerkender videnskabens og teknologiens vigtige roller, tror vi også, at en teologisk forståelse af menneskelige erfaringer er en altafgørende forudsætning for en fuld forståelse af menneskets plads i universet. Videnskab, teknologi og teologi kompletterer hinanden fremfor at være uforenelige modsætninger. Vi opfordrer derfor til dialog mellem de videnskabelige og teologiske områder og søger det samarbejde, som vil gøre menneskeheden i stand til at opretholde livet på jorden og ved Guds nåde forøge kvaliteten af vores liv sammen.

§ 65. II. Det opdragende fælleskab

Samfundet skal give mulighed for, at hvert menneske udvikler sin menneskeværdighed. Vi tror, at vi har et ansvar for at frembringe, støtte og vurdere nye samfundsformer, som opmuntrer til udviklingen af alle individets muligheder. Primært for os er, at Evangeliet anser ethvert menneske som betydningsfuldt, netop fordi det er menneske, skabt af Gud og elsket gennem og af Jesus Kristus, og ikke fordi det har gjort sig fortjent til at være af betydning. Vi støtter derfor et socialt klima, hvori menneskelige fællesskaber bevares og styrkes for alle menneskers skyld.

A) Familien. — Vi tror, at familien er det grundlæggende menneskelige fællesskab, hvorigennem individet bliver opdraget og støttet i gensidig kærlighed, ansvar, respekt og troskab. Med „familie“ forstår vi ikke blot enheden forældre-børn, den såkaldte kernefamilie, men også den større familie, familier med adopterede børn, enlige forældre, familier med stedbørn og plejebørn, samt ægtepar uden børn. Vi understreger, at forældreansvaret deles af mænd og kvinder og opmuntrer til sociale, økonomiske og religiøse bestræbelser, der vil bevare og styrke forhold i familien på en sådan måde, at hvert medlem kan blive hjulpet til fuld udvikling af sin personlighed.

B) Andre kristne fællesskaber. — (Se The Book of Discipline)

C) Ægteskabet. — Vi erkender den ægteskabelige pagtsukrænkelighed. Denne pagt kommer til udtryk i kærlighed, gensidig støtte, personlig forpligtelse og gensidig troskab mellem en mand og en kvinde. Vi tror, at Guds velsignelse hviler over et sådant ægteskab, hvadenten der er børn i det eller ikke. Vi forkaster sociale normer, som forudsætter andre krav til kvinder end til mænd i ægteskabet.

Kirkelige ceremonier, som har til hensigt at velsigne homoseksuelle parforhold, må ikke udføres af vore præster og må ikke foregå i vore kirker.

D) Skilsmisse. — Når et ægtepar selv efter nøje overvejelse og rådgivning er kommet så langt fra hinanden, at genforening ikke længere er mulig, er skilsmisse en beklagelig mulighed. Det anbefales at søge mægling for at minimere den atmosfære af fjendskab og søgen efter fejl, som ofte er en del af vores nuværende juridiske proces.

Selv om skilsmisse offentligt fastslår, at et ægteskab ikke længere eksisterer, eksisterer der fortsat stærke bånd som resultat af ægteskabet, såsom opdragelse og støtte af børn og udvidede familierelationer. Vi henstiller indtrængende til respektfulde forhandlinger om forældremyndighed og støtter overvejelser om at give den ene eller begge forældre dette ansvar, da forældremyndigheden ikke må reduceres til økonomisk støtte eller manipulation og gengældelse. Det enkelte barns tarv er det vigtigste hensyn.

Skilsmisse udelukker ikke et nyt ægteskab. Vi opmuntrer både kirken og samfundet til et bevidst engagement i tjeneste for dem, der er midt i en skilsmisseproces, og for dem, der er

medlemmer af skilsmisse- eller gengifte familier, i et trosfællesskab, hvor Guds nåde deles af alle.

E) Enlige. — Vi bekræfter den enliges integritet, og vi forkaster al social praksis, som diskriminerer mennesker, fordi de er enlige, eller sociale holdninger, som medfører fordomme mod sådanne personer af samme grund.

F) Kvinder og mænd. — Vi bekræfter, at Gud skabte mennesket som mand og kvinde, og hævder, at de har samme værdi i Guds øjne.

Vi afviser de fejlagtige opfattelser, at det ene køn er det andet overlegent, at det ene køn må kæmpe mod det andet, og at medlemmer af det ene køn kun kan modtage kærlighed, magt og agtelse på bekostning af det andet. Vi afviser ikke mindst den opfattelse, at Gud har skabt individer som ufuldkomne fragmenter, som først bliver hele i forening med hinanden.

Vi opfordrer både kvinder og mænd til at dele magt og kontrol, til at lære at give og modtage frit, til at blive hele og respektere andres helhed. Vi tilstræber, at alle individer får mulighed for og frihed til at elske og være elsket, til at søge og modtage retfærdighed og til at praktisere etisk selvbestemmelse. Vi forstår vore køns forskellighed som en gave fra Gud, hvis formål det er at bidrage til rig mangfoldighed af menneskelig erfaring og perspektiv, og vi vender os mod holdninger og traditioner, som vil anvende disse gode gaver til at gøre medlemmer af det ene køn mere sårbare i relationer end medlemmer af det andet køn.

G) Menneskets seksualitet. — Vi erkender, at seksualitet er en af Guds gode gaver til alle mennesker, og vi tror, at man kun kan være menneske fuldt ud, når denne gave erkendes og stadfæstes af en selv, af kirken og af samfundet. Vi opfordrer alle til at leve på en sådan måde, at det fører til et fuldt og rigt liv for en selv, for andre og for hele samfundet i forvaltningen af denne gave. Vi erkender også, at vi har en begrænset forståelse af disse udviklede gaver og tilskynder de medicinske, teologiske og sociale videnskaber til at forenes i en beslutsom stræben efter at forstå menneskets seksualitet mere fuldstændigt. Vi opfordrer kirken til at spille den ledende rolle med at bringe disse videnskaber sammen og beskæftige sig med disse særdeles udviklede spørgsmål. Endvidere erkender vi — inden for vores samlede forståelse af disse Guds gaver - at Gud udfordrer os til at finde ansvarsbevidste, forpligtende og kærlige formuleringer. Skønt alle mennesker er seksuelle væsener, hvadenten de er gifte eller ikke, så er seksuelle forbindelser mellem en mand og en kvinde kun klart godkendt inden for ægteskabet. Det seksuelle kan udnyttes selvisk både i og uden for ægteskabet. Vi afviser alle seksuelle udtryksformer, som beskadiger og ødelægger det menneskeværd, Gud har givet os som en medfødt ret, og vi godtager kun den seksuelle udtryksform, som fremmer dette.

Vi forkaster alle former for kommercialisering og udbytning af det seksuelle med al den tarveliggørelse og nedværdigelse af personligheden, som følger med dem. Vi forlanger streng håndhævelse af love, som forbyder voksne at udnytte eller bruge børn seksuelt. Vi forlanger, at der etableres tilstrækkelig beskyttende hjælp, vejledning og rådgivningsmuligheder for børn, som er misbrugt på denne måde. Vi insisterer på, at alle mennesker, uanset alder, køn, ægteskabelig status eller seksuel orientering har ret til at få sikret deres menneskelige og borgerlige rettigheder.

Vi erkender et stadigt behov for muligheder til fuldstændig positiv og saglig seksualundervisning for børn, unge og voksne. Som kirke har vi en enestående mulighed for at give kvalificeret vejledning/undervisning på et højt niveau.

Alle mennesker — også homoseksuelle — har samme værdi i Guds øjne. Vi kan ikke godtage homoseksuel praksis og betragter denne praksis som uforenelig med den kristne lære, men vi bekræfter, at Guds nåde står til rådighed for alle. Vi forpligter os til at være i tjeneste for og med alle mennesker. Alle mennesker behøver kirkens omsorg og vejledning i

deres kamp for et fuldt og rigt menneskeliv, ligesom de behøver den åndelige og følelsesmæssige støtte af et fællesskab, som muliggør forsoning med Gud, med andre mennesker og med dem selv.

H) Vold og overgreb i familien. — Vi erkender, at vold og misbrug i familien i alle former — verbalt, psykisk, fysisk og seksuelt — er til skade for alt menneskeligt samliv.

Vi opfordrer kirken til at tilbyde et trygt miljø for den forulempede part.

Vi misbilliger misbrugerens handlinger, men bekræfter, at personen har behov for Guds forsonende kærlighed.

I) Sexchikane. — Vi tror, at menneskets seksualitet er Guds gode gave. En form for misbrug af denne gode gave er sexchikane. Vi definerer sexchikane som enhver form for seksuel fremfærd eller krav, enten verbal eller fysisk, som af modtageren i rimelig grad opfattes som nedværdigende, skræmmende eller tvingende. Sexchikane må forståes som en udnyttelse af et magtforhold frem for et udelukkende seksuelt spørgsmål. Sexchikane inkluderer, men er ikke begrænset til skabelse af et fjendtligt eller misbrugende arbejdsmiljø på baggrund af kønsdiskrimination.

I modsætning til det opdragende fællesskab skaber sexchikane, uanset hvor det forekommer i samfundet, upassende tilstande præget af tvang og misbrug. Sexchikane underminerer de sociale mål, som drejer sig om lige muligheder og gensidig respekt mellem mænd og kvinder. Uønsket seksuel opmærksomhed er forkert og diskriminerende. Sexchikane griber forstyrrende ind i kirkens moralske opgave.

J) Abort. — Begyndelsen og afslutningen på livet er de gudgivne grænser for menneskets eksistens. Mens individet altid har haft en vis kontrol med, hvornår det ønsker at dø, har det nu den enorme magt at kunne bestemme, når og endog om nye individer skal fødes. Vor tro på det ufødte menneskelivs hellighed gør det meget vanskeligt for os at godtage abort. Men vi er på den anden side forpligtet til at respektere helligheden af moderens liv og velfærd, når en livstruende graviditet kan resultere i ødelæggende skader. I overensstemmelse med tidligere kristen lære erkender vi, at en tragisk konflikt mellem to liv kan retfærdiggøre abort, og støtter i sådanne tilfælde det legale valg af abort ved passende lægelig metode. Vi kan ikke godtage provokeret abort som en acceptabel metode for fødselskontrol. Under alle omstændigheder afviser vi den som en metode til udvælgelse af køn. Vi opfordrer alle kristne til i ransagelse og bøn at undersøge de betingelser, som bør være til stede, før abort er berettiget. Vi opfordrer kirken til at sørge for en diakonal tjeneste rettet mod dem, som har afbrudt graviditeten. Vi forpligter os som kirke til at tilbyde omsorgsfuld tjeneste til dem, der afbryder et svangerskab, dem, der er midt i en krisefyldt graviditet, og dem, der fuldfører et svangerskab. Landets love og bestemmelser sørger ikke for al den vejledning, som den oplyste kristne samvittighed kræver. Derfor bør en beslutning om abort kun træffes af de berørte parter efter overvejelser i eftertanke og bøn og efter rådslagning med lægen, præst og andre egnede rådgivere.

Under ingen omstændigheder opfordrer vi til eller støtter nogen form for voldelig protest eller handling rettet mod personer involveret i abort-dilemmaet.

K) Adoption. — (Se The Book of Discipline)

L) At dø med værdighed. — Vi er lægevidenskaben taknemmelige for dens bestræbelser for at forebygge sygdomme og for fremskridt i behandlingen, som forlænger menneskets meningsfyldte liv. Samtidig erkender vi de svære personlige og moralske afgørelser, som de døende, deres læger, deres familie og deres venner står overfor i de forskellige faser for død og liv, som fremskridtene inden for lægevidenskaben har foranlediget. Derfor forfægter vi ethvert menneskes ret til at dø i værdighed - under kærlig, personlig omsorg og uden bestræbelser for at forlænge en dødelig sygdomsperiode, blot fordi teknologien gør denne forlængelse mulig.

§ 66. III. Det sociale fælleskab

De rettigheder og privilegier, et samfund tildeler eller unddrager dem, som udgør samfundet, antyder samfundets relative vurderinger af særlige personer eller grupper. Vi bekræfter, at alle personer er lige værdifulde over for Gud. Derfor arbejder vi hen imod et samfund, hvori ethvert menneskes værdi anerkendes, bevares og styrkes. Vi støtter alle menneskers grundlæggende ret til lige adgang til bolig, uddannelse, arbejde, lægehjælp, juridisk genopretning og fysisk beskyttelse.

A) *Racemæssige og etniske gruppers rettigheder.* — Racisme er en kombination af en races styrke til at herske over andre racer og et værdisystem, som antager, at den herskende race fra fødslen overgår de andre. Racismen omfatter både personlig og institutionel racisme. Personlig racisme er åbenbar gennem den enkeltes udtryk, holdninger og/eller opførsel, som godtager forudsætningerne for racistiske værdinormer, og som opretholder fordelene i dette system. Institutionel racisme er de etablerede sociale mønstre, som stiltiende eller åbent støtter de racistiske værdinormer.

Racisme plager og forkrøbler vor vækst i Kristus, fordi den er Evangeliets modsætning. Derfor erkender vi racisme som værende synd og bekræfter ethvert menneskes absolutte værdi. Vi er glade for det, som specielt racemæssige og etniske traditioner og kulturer bringer vort liv. Vi anbefaler og opmuntrer den selvbevidsthed hos alle racemæssige og etniske grupper og undertrykte folk, som leder dem til at kræve deres fulde rettigheder i samfundet. Vi hævder samfundets og samfundsgruppers forpligtelse til at virkeliggøre hjælpeprogrammer, som afskaffer en over længere tids systematisk berøvelse af racemæssige og etniske gruppers sociale rettigheder. Vi hævder de racemæssige og etniske mindretals medlemmers ret til lige muligheder for ansættelse og forfremmelse, for undervisning og uddannelse af største kvalitet, for valgret, for adgang til offentlige steder, samt lige ret med hensyn til køb eller leje af hus og til ledende og indflydelsesrige stillinger på alle niveauer. Vi støtter handlinger, som bekræfter dette, som en metode til at være opmærksom på ulighederne og de diskriminerende skikke i vor kirke og vort samfund.

B) *Religiøse mindretals rettigheder.* — Religiøs forfølgelse har været almindelig i civilisationens historie. Vi tilskynder til sådanne bestræbelser i teori og praksis, som sikrer enhver religiøs gruppes ret til at praktisere sin tro uden juridiske, politiske eller økonomiske restriktioner, specielt fordømmer vi antisemitismen, anti-muslimske og anti-kristne holdninger og praksis - såvel i deres åbenlyse, som i deres tilslørede former, idet dette er særligt følsomt, når det kommer til udtryk i mediernes stereotype form - og vi hævder alle religioners og deres tilhængeres ret til frihed for juridiske, økonomiske og sociale diskriminationer.

C) *Børns rettigheder.* — Medens børn engang blev betragtet som deres forældres ejendom, bliver de nu i sig selv anerkendt som fuldstændige mennesker, over for hvem de voksne og samfundet i almindelighed har særlige forpligtelser. Således støtter vi udviklingen af skolesystemer og nye uddannelsesmetoder, som er beregnet til at hjælpe ethvert barn hen imod fuldstændig opnåelse af at være et menneske med egen værdi. Alle børn har ret til kvalitetsmæssig undervisning, der passer til deres udviklingstrin, og som benytter sig af de bedste pædagogiske fremgangsmåder og indsigter. Kristne forældre og værger har ansvaret for, at barnet får seksualundervisning i overensstemmelse med kristen moral - herunder troskab inden for ægteskabet og afholdenhed fra seksuelt samliv som ugift. Desuden har børn ret til mad, husly, tøj, lægehjælp og følelsesmæssig velvære ligesom de voksne, og disse rettigheder

bekræfter vi som deres — uanset deres forældres ellers værgers aktivitet eller mangel på aktivitet. Børn skal beskyttes imod økonomisk, psykisk og seksuel udnyttelse og misbrug.

D) Ungdommens rettigheder. — Vort samfund karakteriseres af en stor befolkningsgruppe af unge, som hyppigt finder det vanskeligt at deltage fuldt ud i samfundet. Derfor tilskynder vi til en udvikling, som opmuntrer ungdommen til at deltage i beslutningsprocesserne, og som afskaffer diskrimination og udnyttelse. Skabende og passende beskæftigelsesmuligheder burde være lovbestemte og socialt tilgængelige for de unge.

E) De gamles rettigheder. — I et samfund, der primært lægger vægt på ungdommen, bliver de gamle ofte isolerede fra det sociale livs hovedstrøm. Vi støtter sociale bestræbelser, som integrerer de gamle i samfundslivet, således at de har en tilstrækkelig indkomst, forøgede og ikke-diskriminerende ansættelsesmuligheder, adgang til uddannelse og tjenesteydelse, tilfredsstillende lægetilsyn og bopæl sammen med andre aldersgrupper. Vi tilskynder til sociale programmer, som sikrer de gamle den respekt og værdighed, som de har ret til som seniormedlemmer af det menneskelige fællesskab, og understreger ældre kvinders og etniske individers særlige bekymringer. Endvidere tilskynder vi til forøgede overvejelser om tilstrækkelige pensionsordninger med underhold af den efterlevende ægtefælle.

F) Om ligestilling. — Vi erkender, at kvinden og manden er ligeberettigede i hvert eneste aspekt af deres fælles liv. Vi bekræfter, at kvinder og mænd har ret til ens behandling i ansættelsessager, ansvarsforhold, forfremmelse og aflønning. Vi støtter handlinger, som bekræfter dette som en metode til at gøre opmærksom på ulighederne og de diskriminerende skikke i vor kirke og vort samfund.

G) Handicappedes rettigheder. — Vi erkender og bekræfter, at ethvert menneske som medlem af Guds familie har sit fulde menneskeværd og sin personlighed. Vi bekræfter kirkens og samfundets ansvar for at tjene alle mennesker, også dem med mentale, fysiske og/eller psykiske funktionshæmninger, som på grund af vanførehed, afvigelse i fremtoning eller adfærd har problemer med bevægelighed, kommunikation, intellektuel fatteevne eller personlige forhold, så det er en hindring for dem og deres families deltagelse i kirke - og samfundsliv. Vi appellerer til kirken og samfundet om at værdsætte funktionshæmmede personers evner, så de fuldt ud kan deltage i de troendes fællesskab. Vi opfordrer kirken og samfundet til at være opmærksomme på og fremme programmer for revalidering, hjælpetjeneste, beskæftigelse, uddannelse, egnede boliger og transport.

H) Homoseksuelles rettigheder. — Ethvert menneske har bestemte grundlæggende menneskerettigheder samt grundlovgivne rettigheder (civil liberties). Vi er forpligtede til at støtte disse rettigheder for homoseksuelle personer. Vi ser det som et tydeligt spørgsmål om simpel retfærdighed at beskytte deres juridiske rettigheder, hvor de har: Fælles materielle ressourcer, pension, formynderrolle, fælles ret til advokatbistand og andre lovmæssige rettigheder, som typisk er forbundet med kontraktmæssige relationer, som involverer fælles økonomisk bidrag, ansvar og forpligtelser, og lige beskyttelse i forhold til loven. Endvidere støtter vi bestræbelser på at stoppe vold og andre former for tvang mod bøsser og lesbiske. Vi forpligter os ligeledes til et socialt vidnesbyrd mod tvang og marginalisering af tidligere homoseksuelle.

I) Befolkningstilvækst. — Eftersom befolkningstilvæksten i stigende grad belaster verdens forsyninger af fødevarer, mineraler og vand og skærper internationale spændinger, er en reduktion af overforbruget og en reduktion af verdens nuværende befolkningstilvækst blevet bydende nødvendig. Mennesker har pligt til at overveje, hvordan deres beslutning om at føde børn påvirker hele verdenssamfundet. De bør have adgang til information og passende midler til børnebegrensning — indbefattet adgang til sterilisation. Vi hævder, at programmerne for at opnå et stabiliseret folketal burde bestemmes på baggrund af en total økonomisk og social

udvikling, der tillige omfatter en rimelig anvendelse og kontrol med ressourcer, en forbedring af kvindernes status i alle kulturer, og et menneskeligt niveau for økonomisk sikkerhed, lægehjælp og udryddelse af analfabetisme.

J) Alkohol og andre rusmidler. — Da brug af alkohol og narkotika er en hovedårsag til kriminalitet, familieproblemer, sygdom, ulykker, vold og for tidlig død, støtter vi samfundets foranstaltninger, som resulterer i et mindsket forbrug af disse stoffer. Vi støtter foranstaltninger, som beskytter samfundet mod misbrug og skadevirkninger af alkohol og narkotika, samtidig med at vi erkender misbrugernes ret til hjælp. Personer, som er afhængige af rusmidler, og deres familiemedlemmer er værdifulde mennesker, som fortjener behandling og rehabilitering. Specielt i forebyggende arbejde blandt børn og unge ser vi undervisning som et vigtigt led i at forandre holdningen til disse midler. Vi tror, at kirken og dens medlemmer har en vigtig opgave i at tilbyde alkoholfrie miljøer og bekæmpe alkoholtraditioner. Vi bekræfter vor vedvarende støtte til afholdenhed som et medmenneskeligt eksempel i erkendelse af de store menneskelige skader, som alkoholforbrug medfører. Vi støtter afhold fra brug af alle illegale narkotiske rusmidler.

K) Tobak. — Vi bekræfter vor historiske tradition for høje normer vedrørende personlig livsførelse og social ansvarlighed. I lyset af den overvældende dokumentation om, at tobaksrygning og brugen af snus - og skråtobak er skadeligt for alle mennesker i alle aldre, anbefaler vi total afholdenhed fra brug af tobak. Vi går derfor ind for, at vore uddannelsesprogrammer og medier anvendes til støtte og opmuntring for denne afholdenhed. Endvidere erkender vi den skadelige virkning, som passiv rygning har, og støtter restriktioner mod rygning på offentlige steder samt på arbejdspladser.

L) Medicinsk eksperimentering. — Den fysiske og mentale sundhed er blevet betydeligt forbedret gennem opdagelserinden for den medicinske videnskab. Det er imidlertid bydenden nødvendigt, at myndighederne og lægestanden omhyggeligt håndhæver kravene, som den gældende medicinske forskningsstandard sætter, og holder streng kontrol med af prøvelse af ny teknologi og nye lægemidler ved hjælp af menneskelige forsøgsobjekter. Denne standard kræver, at de, som er beskæftiget i forskning, kun må benytte mennesker som forsøgsobjekter efter at have opnået utvunget samtykke af mennesker med deres sansers fulde brug.

M) Genteknologi. — Menneskehedens ansvar over for Guds skaberværk udfordrer os til at omgås mulighederne inden for genforskning og genteknologi med største forsigtighed. Brugen af genteknologiske metoder til at opfylde menneskets grundlæggende behov for sundhed, et sikkert miljø og tilstrækkelig fødevarerforsyning hilser vi velkommen.

På grund af den virkning, som genteknologi kan have på alt liv, opfordrer vi til effektive retningslinier og offentlig kontrol som sikring mod enhver handling, der kunne lede til misbrug af disse teknologier, herunder til politiske eller militære formål. Vi erkender, at genteknologi kan føre til utilsigtede skadelige konsekvenser, selv ved omhyggelig anvendelse med de bedste intentioner.

Human genterapi, som fører til ændringer, der ikke kan nedarves (somatisk terapi), bør begrænses til lindring af sygdomsbetinget lidelse. Genterapi med arvehygiejnisk formål, eller som fører til, at fostre går til spilde, vender vi os imod. Enkeltindviders og deres børns genetiske data bør hemmeligholdes og behandles fortroligt, medmindre fortroligheden hæves af vedkommende selv eller af dennes familie, eller indsamlingen og brugen af genetiske data er støttet af en passende retsafgørelse. Fordi langtidsvirkningerne er usikre, modsætter vi os genetisk terapi, der giver anledning til forandringer, som kan føres videre til kommende generationer (kimcelle terapi).

N) Livet på landet. — Vi støtter den enkeltes og familiernes ret til at leve og trives som la-

ndbrugere, landarbejdere, købmænd, akademikere, håndværkere og andre, som lever uden for byerne og storbycentrene. Vi tror, at vor kultur bliver fattigere, og vort folk bliver berøvet en meningsfyldt livsstil, når det landlige og landsbylivet bliver vanskeligt eller umuligt. Vi er klar over, at for at kunne forbedre denne livsstil kan det under tiden være nødvendigt, at dyrket jord tages i brug til andre formål end jordbrug. Vi modsætter os ukritisk ændring af dyrket jord til udyrket, når det er muligt at bruge jordområder, der ikke kan dyrkes. Endvidere opmuntrer vi til, at egnede landområder fredes til dyrkning og friarealer efter velgennemtænkte planer for brug af skov og mark. Vi støtter offentlige og private programmer, der har til hensigt at gavne den fastboende landbruger frem for „fabrikslandbruget“, og programmer, som opmuntrer industrier til at lokalisere sig uden for byområder.

Vi erkender desuden, at den voksende mobilitet og teknologi har medført en blanding af mennesker, religioner og filosofier i de landsby-samfund, som før var homogene. Hvor det ofte opfattes som en trussel mod eller et tab for samfundet, forstår vi det som en mulighed for at fremhæve det bibelske kald til at være et fællesskab for alle mennesker. Derfor opmuntrer vi landsbysamfund og enkeltindivider til at bevare deres særpræg, samtidig med at de er rede til ved gensidig tilhørsforhold, omsorg, helbredelse og vækst at støtte den gensidige tillid og bekræfte det enkelte menneskes værd - og dermed praktisere shalom.

O) Livet i byer og forstæder. — Livet i byer og forstæder er blevet den dominerende livsstil for flere og flere mennesker. For mange betyder det økonomiske, uddannelsesmæssige, sociale og kulturelle muligheder. For andre har det bragt fremmedgørelse, fattigdom og afpersonificering. Vi i kirken har mulighed og ansvar for at være med til at forme det fremtidige liv i byer og forstæder. Massive programmer for fornyelse og social planlægning er nødvendig for at få en højere grad af menneskelighed ind i livsstilen i byer og forstæder. Kristne skal bedømme alle programmer inklusive økonomisk og samfundsmæssig udvikling, nye byer og bymæssig fornyelse, alt efter i hvor høj grad det beskytter og forøger menneskelige værdier, tillader personligt og politisk engagement og skaber muligheder for åbne naboskaber for personer af alle racer, aldre og indkomstgrupper. Vi støtter al planlægning af bebyggelse, som sætter de menneskelige værdier i centrum. Vi må medvirke til at formgive udviklingen i byer og forstæder, så der sørges for menneskets behov for at identificere sig med og finde sin mening i mindre sociale samfundsgrupper. Samtidig må sådanne mindre områder opmuntres til at tage medansvar for hele by- og forstadsområdet frem for at isolere sig fra det.

P) Vold i medierne og kristne værdier. — Den hidtil ukendte virkning, som medier (specielt fjernsyn og film) har på kristne og menneskelige værdier i vort samfund, bliver mere åbenbar for hver dag. Vi fordømmer mediernes optagethed af nedværdigende skildringer og sensationsreportager, som fremstilles som ”underholdning” og ”nyheder”. Disse fremgangsmåder nedværdiger mennesket og bryder med Bibelens og Kristi lære. Metodister og andre kristne må gøres opmærksomme på, at massemedierne ofte undergraver Kristi sandheder ved at fremelske en livsstil uden holdninger og ved at fremstille detaljerede voldsscener. I stedet for at opmuntre, motivere og inspirere seerne til at vælge en livsstil, som bygger på livets ukrænkelighed, går underholdningsbranchen ofte ind for det modsatte. Medierne må stå til regnskab for den rolle, de spiller i værdiernes forfald, sådan som vi ser det i dagens samfund. Alligevel unddrager de sig ansvaret og hævder, at de afspejler samfundet mere, end de påvirker det. For menneskehedens skyld må de kristne arbejde for at standse denne opløsning af moralske og etiske værdier i verdenssamfundet.

Q) Helse/sundhed. — Helse er en tilstand af fysisk, mental, social og åndelig velbefindende - offentligt og privat. Sundhedshjælp er en grundlæggende menneskeret.

Salme 146 taler om Gud: ”som skaffer de undertrykte ret og giver de sultne føde. Herren

sætter de fangne i frihed. Herren åbner de blindes øjne." Det er uretfærdigt at konstruere eller opretholde barrierer for fysisk helhed eller fuld deltagelse i samfundet.

Vi opmuntrer individer til at følge en sund livsstil og bekræfter vigtigheden af forebyggende sundhedshjælp, sundhedsundervisning, miljømæssig og beskæftigelsesmæssig sikkerhed, god ernæring og sikre boligforhold for opnåelse af sundhed. Vi erkender også regeringens rolle i at sikre, at alle individer har adgang til disse for sundhed nødvendige elementer.

R) Organdonation. — Vi tror, at organtransplantation og organdonation er gerninger præget af barmhjertighed, agapekærlighed og selvopofrelse. Vi anerkender den livgivende gavn, organ- og anden vævsdonation har og opmuntrer alle troende mennesker til at blive organ- og vævsdonorer som en del af deres kærlighed til og tjeneste for mennesker i nød.

Vi opfordrer indtrængende til, at det bliver gjort i respekt for afdøde og for levende donorer og til gavn for modtagerne, idet man følger retningslinier, som hindrer misbrug af donorer og deres familier.

§ 67. IV. Det økonomiske fælleskab

Vi hævder, at alle økonomiske systemer — ikke mindre end andre dele af den skabte orden — står under Guds dom. Derfor fremhæver vi de offentlige myndigheders ansvar for at udvikle og virkeliggøre sunde finansielle og monetære principper, som sørger for den enkeltes og fællesorganernes økonomiske liv, og som sikrer fuld beskæftigelse og en tilstrækkelig indkomst med et minimum af inflation. Vi tror, at private og offentlige økonomiske foretagender er ansvarlige for de sociale udgifter, der er forbundet hermed, såsom arbejdsløshed og forurening af omgivelserne, og at de bør holdes ansvarlige for udgifterne. Vi støtter alle forholdsregler, som mindsker koncentrationen af rigdom hos de få. Vi støtter yderligere bestræbelser for at regulere skattestrukturer og fjerne myndighedernes støtte til programmer, som er til fordel for de velhavende på bekostning af andre.

A) Ejendom. — Vi tror, at ejendom skal forvaltes over for Gud både i de samfund, hvor privat ejendomsret fremmes, og der hvor den hindres — og at den er begrænset af samfundets altovervejende behov. Vi tror, at kristentroen går imod, at nogen enkeltperson eller gruppe skal have en eksklusiv eller tilfældig kontrol over nogen som helst del af det skabte univers. Socialt og kulturelt betinget ejendomsret må derfor betragtes som et ansvar over for Gud. Vi tror derfor, at regeringer — under udøvelse af retfærdighed og orden efter loven — har ansvar for at tilvejebringe ordninger, som beskytter samfundets såvel som de private ejendomsbesidderes rettigheder.

B) Kollektive forhandlinger. — Vi støtter lønmodtagernes og arbejdsgivernes ret til at organisere sig for kollektive forhandlinger i foreninger og andre grupper efter eget valg. Endvidere støtter vi begge parter ret til at nyde fuld beskyttelse i dette og understreger deres ansvar for at forhandle i god tro inden for den offentlige interessers ramme. For at kunne bevare og fremme borgernes rettigheder støtter vi nye former for forhandlingsprocedurer, som indbefatter repræsentanter for det offentliges interesse i forhandlinger og fastsættelse af kontrakter mellem arbejdere og ledelse - herunder sådanne, som kan føre til en eller anden form for retslig afgørelse af spørgsmålet. Vi afviser begge parter brug af vold, mens der forhandles, eller når der opstår ledelsesmæssige problemer. Ligeledes afviser vi en permanent forflytning af en arbejder, der er med i en lovlig strejke.

C) Arbejde og fritid. — (Den nordiske Lære- og Kirkeordning har her sin egen formulering, hvor en tilføjelse vedtaget på 1992 Generalkonferencen ikke giver mening)

Alle mennesker, som er i stand til det, har både ret og pligt til at arbejde til gavn for samfun-

det og sig selv. Hvor der er for få arbejdsmuligheder til alle, kan deltidstjeneste i solidaritet med hverandre anbefales. Enhver har ret til at få tilstrækkelig løn for sit arbejde og har pligt til at udføre sit arbejde bedst muligt. De menneskelige behov må have prioritet foran større fortjeneste. Det er en menneskeret at nægte at arbejde under arbejdsforhold, som er farlige for liv og/eller helbred. Strejke og lockout kan være et lovligt middel til at fremtvinge løsninger, hvor forhandlinger ingen veje fører.

I en tid med voksende fritid påhviler det samfundet at tilrettelægge forholdene, så fritiden gives et positivt indhold. Kirken og den enkelte har ansvar for at hjælpe familierne og fællesskaberne i menighederne til at bruge hele livet i det godes tjeneste. Vi erkender, at fritid giver større muligheder for en ny og skabende indsats i samfund og kirke.

D) Forbrug. — Vi støtter bestræbelser for at sikre sandfærdighed i prisansættelse, emballering, udlån og reklame. Vi hævder, at forbrugernes primære ansvar er at skaffe sig de nødvendige varer og tjenesteydelser af højeste kvalitet til de laveste omkostninger i overensstemmelse med en økonomisk praksis. De bør udøve deres økonomiske magt til at opmuntre fabrikation af varer, som er nødvendige og gavnlige for menneskeheden, idet det undgås at vanhellige omgivelserne, såvel ved produktion som ved forbrug. De, som fabrikere varer og tjenesteydelser, tjener samfundet bedst, når de hjælper forbrugerne til at opfylde disse ansvar. Forbrugerne bør bedømme deres forbrug af varer og tjenesteydelser i lyset af behovet for øget livskvalitet - frem for en ubegrænset produktion af materielle goder. Vi opfordrer forbrugerne — inklusive lokale menigheder og kirke-relaterede institutioner — til at arbejde sammen for at opnå disse mål og til at udtrykke utilfredshed med skadelige økonomiske, sociale og økologiske fremgangsmåder. Det kan ske ved sådanne metoder som boykot, brevskrivning, fælles resolutioner og annoncering. For eksempel kan disse metoder anvendes til at påvirke fjernsyn og radio til at lave bedre programmer.

E) Fattigdom. — Til trods for den almindelige overflod i de industrialiserede lande lever flertallet af verdens mennesker i fattigdom. For at kunne sørge for de grundlæggende behov så som føde, klæder, husly, uddannelse, lægehjælp og andre fornødenheder må der findes veje til en mere retfærdig fordeling af verdens ressourcer. Den øgede teknologi og udbytende økonomiske systemer forarmer mange mennesker og gør, at fattigdommen fortsætter uafbrudt. Derfor holder vi ikke fattige mennesker moralsk ansvarlige for deres økonomiske tilstand. Som en begyndelse til lindring af fattigdommen støtter vi følgende fremgangsmåder: opretholdelse af en tilstrækkelig indkomst, kvalitetsundervisning, anstændige boligforhold, faguddannelse, meningsfulde ansættelsesmuligheder, tilstrækkelig læge- og hospitalshjælp, menneskeliggørelse og radikale revisioner af velfærdsprogrammerne.

Da lave lønninger ofte er årsag til fattigdom, bør arbejdsgivere betale deres arbejdere en løn, som ikke kræver, at de er afhængige af offentlige bidrag for at sikre deres velfærd.

F) Omvarende arbejdere. — Omvarende arbejdere og andre løsarbejdere, som i lang tid har været genstand for kirkens særlige omsorg, kan på grund af deres specielle levemåde blive udelukket fra mange af de økonomiske og sociale fordele, som andre arbejdere nyder. Mange af disse omvarende arbejderes situation er forværret, fordi de racemæssigt og etnisk er blevet undertrykt med utallige ydmygelser i samfundet. Vi opfordrer kirken til at støtte deres bestræbelser på at organisere kollektive forhandlinger.

G). Hasardspil. — Hasardspil er en trussel mod samfundet, dødbringende for de bedste moralske, sociale, økonomiske og åndelige interesser og ødelæggende for god offentlig administration. Kristne bør som en tros- og kærlighedsgerning afholde sig fra hasardspil og stræbe efter at hjælpe dem, som er offer herfor. Den, som er blevet sygeligt afhængig af hasardspil, vil kirken opmuntre til at modtage behandling, så den enkeltes energi kan blive rettet mod

positive og konstruktive formål. Samfundsmønstre og den personlige livsstil bør være således, at det er unødvendigt og uønskeligt for nogen at søge tilflugt i kommerciel harsardspil.

§ 68. V. Det politiske fælleskab

Medens vor lydighed mod Gud går forud for vor lydighed imod enhver stat, anerkender vi de offentlige myndigheders nødvendige funktion som et væsentligt middel til at lede samfundet. Fordi vi ved, at vi er ansvarlige over for Gud i det sociale og politiske liv, erklærer vi hermed følgende angående de offentlige myndigheder:

A) *Grundlæggende friheder.* — Vi mener, at alle offentlige myndigheder er ansvarlige for beskyttelsen af folkets ret til retfærdige og frie valg, til talefrihed, religionsfrihed, mødefrihed og frie kommunikationsmedier og anmodning om oprejsning, når der er grund til klage, uden frygt for repressalier, retten til privatliv og garanti for rettighederne til nødvendig føde og klæder, boliger, uddannelse og lægehjælp. Formen og ledelsen i alle regeringer bør indrettes ud fra, at alle voksne borgere sikres ret til at stemme. På det stærkeste fordømmer vi regeringer, som skræmmer politiske modstandere og overvåger disses hjem, og al anden misbrug af embeder, man er valgt eller udpeget til. Brugen af internering og fængsel for at chikanere og fjerne politiske modstandere eller anderledes tænkende krænker de fundamentale menneskerettigheder. Endvidere krænker al mishandling eller tortur af mennesker i hvilken som helst hensigt den kristne lære og må fordømmes og/eller bekæmpes af de kristne og af kirkerne, hvor som helst og når som helst den finder sted. Kirken anser slaveriet som vanærende ondt. Alle former for slaveri er totalt forbudt og kan ikke på nogen måde tolereres af kirken.

B) *Politisk ansvar.* — Et politisk systems styrke afhænger af dets medborgeres fulde og frivillige deltagelse. Vi tror, at staten ikke bør forsøge at kontrollere kirken, ligesom kirken heller ikke bør forsøge at herske over staten. „Adskillelsen mellem stat og kirke“ betyder, at der ingen organisk enhed består mellem dem, men tillader dog en vekselvirkning. Kirken skal til stadighed udøve en stærk etisk indflydelse på staten ved at støtte den politisk og de programmer, som anses for at være retfærdige og medmenneskelige, og bekæmpe den politik og de programmer, som ikke er det.

C) *Informationsfrihed.* — Borgere i alle lande bør have adgang til alle væsentlige informationer med hensyn til deres regering og dens politik. Illegale og samvittighedsløse handlinger, der påføres mennesker eller grupper af deres egen regering, kan ikke retfærdiggøres og skal ikke skjules selv under henvisning til den nationale sikkerhed. Vi afviser også på det kraftigste overvågning af privatlivet og skræmmen af magthaveres politiske modstandere samt alle andre misbrug af valgte eller udnævnte stillinger. Vi tror, at et sådant misbrug udgør et moralsk grundlag for afskedigelse fra stillingen.

D) *Uddannelse.* — Vi tror, at ansvaret for uddannelsen af de unge hviler på familien, kirken og myndighederne. I vort samfund kan denne funktion bedst opfyldes gennem samfundets politik, som sikrer fri adgang for alle mennesker til folkeskolen, gymnasiet og den højere uddannelse efter eget valg. Mennesker i vort samfund burde ikke forhindres adgang til en højere uddannelse på kirkens eller andre uafhængige institutioners højere læreanstalter af økonomiske årsager. Vi bekræfter de offentlige og private skolers ret til at eksistere, og vi tiltræder den politik, som sikrer adgang og valgmuligheder, og som ikke skaber forfatningsstridig sammenblanding mellem kirke og stat. Staten må ikke bruge sin autoritet til at indskærpe en bestemt religiøs trosforestilling (indbefattet ateisme), ligesom den ikke må

påbyde bøn eller andagt i de offentlige skoler, men skal give eleverne frihed til at udøve deres egne religiøse overbevisninger.

E) Borgerlig lydighed og borgerlig ulydighed. — Myndigheder og love bør være Guds og menneskets tjenere. Borgerne har pligt til at adlyde love, som er antaget på tilbørlig måde ved en ordnet og retfærdig parlamentarisk proces. Men myndighederne er — ikke mindre end den enkelte — underlagt Guds dom. Derfor erkender vi den enkeltes ret til at have en anden mening og — hvis det drejer sig om samvittighedsspørgsmål — efter at have udtømt alle legale muligheder — til at modsætte sig love, de anser for at være uretfærdige eller sat i værk for at diskriminere. Selv da bør respekten for loven vises, ved at man afholder sig fra vold, og ved at man er villig til at acceptere følgerne af ulydigheden. Vi beder for dem, som med retsmæssig autoritet tjener offentligheden, og vi støtter deres anstrengelser for at skaffe retfærdighed og lige muligheder for alle mennesker. Vi hævder kirkernes pligt til at støtte alle, som lider på grund af deres standpunkter, og vi tilskynder myndighederne til at sikre civile rettigheder som i den Internationale Pagt om Civile og Politiske Rettigheder for personer i vanskeligheder på grund af deres ikkevolds handlinger.

F) Kriminalitet og rehabilitering. — For at beskytte alle borgere for dem, som vil gøre indgreb i personlige og ejendomsmæssige rettigheder, er det myndighedernes pligt at oprette politistyrker, domstole samt at bruge frihedsberøvelses-, straf- og rehabiliteringsmuligheder for lovovertrædere. Vi støtter myndighedernes bestræbelser på at formindske og fjerne kriminaliteten i overensstemmelse med respekten for menneskets grundlæggende friheder. Vi afviser al misbrug af alle disse nødvendige mekanismer — inklusive deres anvendelse til forfølgelse eller som skræmmemiddel mod folk, hvis race, udseende, levemåde, økonomiske forhold eller tro er forskellig fra deres, som har autoriteten, og vi afviser al ligegyldig, ufølsom eller diskriminerende håndhævelse af loven. Endvidere støtter vi forholdsregler beregnet til at fjerne de sociale forhold, som fører til kriminalitet, og vi opmuntrer til fortsat positiv vekselvirkning mellem de håndhævende embedsmænd og den brede befolkning. Af kærlighed til Kristus, som kom for at frelse dem, som er fortabte og sårbare, anmoder vi indtrængende om oprettelsen af nye systemer til omsorg og støtte over for ofre for lovovertrædelse og for rehabilitering, som vil genoprette, beskytte og opfostre de indsattes menneskelighed. Af samme grund modsætter vi os dødsstraf og anmoder indtrængende om dens fjernelse fra al lovgivning.

G) Militærtjeneste. — Skønt tvang, vold og krig nu er de yderste midler i internationale forbindelser, afviser vi dem for uforenelige med evangeliet og Kristi Ånd. Derfor anmoder vi indtrængende om oprettelsen af lovens herredømme i internationale sager som et middel til afskaffelse af krig, vold og tvang i disse sager. Vi afviser derfor tvungen militærtjeneste uden mulighed for alternativ tjeneste som en politik uforenelig med evangeliet. Vi erkender den smertefulde spænding, som er opstået på baggrund af kravet fra landenes regeringer om militærtjeneste. Vi tilskynder alle unge til at søge kirkens vejledning, når de er nået frem til en samvittighedsfuld beslutning om, hvad der er deres ansvar som samfundsborgere.

Præsterne er kaldede til at være til tjeneste med rådgivning til alle unge, som står over for indkaldelse, indbefattet dem, der af samvittighedsgrunde nægter at indordne sig under et værnepligtssystem. Vi støtter og udvider kirkens tjeneste over for dem, som af samvittighedsgrunde er imod al krig - eller nogen speciel krig - og som derfor nægter at gøre tjeneste i de væbnede styrker eller nægter at indordne sig under værnepligtssystemer. Ligeledes støtter og udvider vi kirkens tjeneste over for dem, som af samvittighedsgrunde vælger at gøre tjeneste i de væbnede styrker eller i alternativ tjeneste.

§ 69 VI. Verdens-fællesskabet

Guds verden er een verden. Den enhed, som vi nu bliver påtvunget af den teknologiske revolution, er løbet fra vor moralske og åndelige kapacitet til at skabe en stabil verden. Menneskehedens påtvungne enhed, som bliver mere og mere åbenbar på alle livets områder, stiller kirken såvel som alle mennesker over for problemer, hvis løsning ikke kan vente — såsom uretfærdighed, krig, udbytning, privilegier, befolkning, internationale økologiske kriser, spredning af atomvåbendepoter, udvikling af multinationale forretningsorganisationer, som arbejder uden for det effektive kontrolapparat nedsat af de nationale myndigheder, samt det tiltagende tyranni i alle dets former. Denne generation må finde anvendelige svar på disse og beslægtede spørgsmål, hvis menneskeheden fortsat skal befolke denne jord. Vi forpligter os — som kirke — til at stræbe efter at opnå et verdenssamfund, som er et fællesskab af personer, som ærligt elsker hverandre. Vi forpligter os til at søge evangeliets mening i alle spørgsmål, som skiller mennesker fra hverandre og truer verdensfællesskabets vækst.

A) Nationer og kulturformer. — Som individerne er stadfæstet af Gud i deres forskellighed, således er nationerne og kulturformerne det også. Vi erkender, at ingen nation eller kultur er absolut retfærdig og ret i behandlingen af sine egne folk. Ingen nation er heller helt uden opmærksomhed for sine borgeres velfærd. Kirken må betragte nationer som ansvarlige for uretfærdig behandling af deres borgere og andre mennesker inden for deres grænser. Idet vi anerkender den gældende forskel i kulturformer og politiske filosofier, står vi for retfærdighed og fred i hver nation.

B) National magt og ansvar. — Nogle nationer ejer større militær og økonomisk magt end andre. På dem med største magtmulighed hviler ansvaret for at bruge rigdom og indflydelse med tilbageholdenhed. Vi bekræfter retten og pligten for folkeslag i alle lande til at bestemme over deres egne skæbner. Vi anmoder indtrængende de politiske stormagter om at bruge deres ikke voldelige magt til at forøge politisk, social og økonomisk selvbestemmelse i andre lande — hellere end at fremme deres egne specielle interesser. Vi billiger internationale bestræbelser for at udvikle en mere retfærdig økonomisk verdensorden, gennem hvilken jordens begrænsede ressourcer kan anvendes til størst gavn for alle nationer og folk. Vi tilskynder de kristne i ethvert samfund til at opmuntre myndighederne, som de lever under, og de økonomiske foretagender inden for deres samfund til at bistå og arbejde for udviklingen af mere retfærdige og økonomiske ordninger, hvori jordens begrænsede ressourcer vil blive anvendt til den maksimale gavn for alle nationer og folk.

C) Krig og fred. — Vi tror, at krig er uforenelige med Kristi lære og eksempel. Derfor afviser vi krig som middel i den nationale udenrigspolitik og insisterer på, at alle nationers første moralske pligt er med fredelige midler at løse alle meningsforskelle, som opstår mellem dem, at menneskelige værdier må veje tungere end militære krav, når regeringer fastlægger deres prioriteter, at militariseringen af samfundet må blive udfordret og stoppet, at fremstilling, salg og spredning af våben må reduceres og kontrolleres, og at produktion, besiddelse eller brug af kernevåben fordømmes. Som konsekvens heraf godkender vi generel og fuldstændig nedrustning under nøje og effektiv international kontrol.

D) Retfærdighed og lov. — Enkeltpersoner og grupper må kunne føle sig sikre på deres liv og ret til at leve i et samfund, hvis orden skal opnås og bevares ved lov. Vi fordømmer som umoralsk en livsform, som bevarer uretfærdighed for alle tider. Også nationer må kunne føle sig sikre i verden, hvis verdensfællesskabet skal blive en kendsgerning. Idet vi tror, at international retfærdighed kræver alle folks medvirken, giver vi vor tilslutning til De forenede Nationer og dets beslægtede organisationer samt Den internationale Domstol som de bedste midler, der i øjeblikket er til rådighed for at opnå en verden af retfærdighed og lov. Vi støtter de

bestræbelser, som gøres af folk i alle lande, som stræber efter verdensfred gennem lov. Vi støtter international bistand og samarbejde om alle spørgsmål om behov og konflikter. Vi tilskynder til, at man anerkender medlemsskab af FN for alle nationer, som ønsker et sådant medlemsskab, og som accepterer ansvaret inden for FN. Vi tilskynder FN til at spille en mere aktiv rolle i udviklingen af et internationalt voldgiftssystem til bilæggelse af stridigheder og egentlige konflikter mellem nationer ved at udvikle bindende tredjepartsvoldgift. Bilaterale og multilaterale bestræbelser uden for FN bør arbejde i forståelse med dets målsætning og ikke modarbejde det. Vi bekræfter påny vor historiske interesse for verden som vort sogn, og vi stræber efter enkeltpersoners og folks fulde ligeberettigede medlemsskab af et sandt verdensfællesskab.

§ 70 VII. *Vor sociale bekendelse*

Vi tror på Gud, verdens skaber, og på Jesus Kristus, skabningens forløser. Vi tror på Helligånden, gennem hvem vi erkender Guds gaver. Vi angre og bekender den synd, at vi misbruger disse gaver til formål for afgudsdyrkelse.

Vi bekræfter, at naturens verden er Guds håndværk, og vi indvier os selv til dens bevarelse, dens forbedrelse og menneskeslægtens trofaste anvendelse af den.

Vi modtager glade — for os selv og andre — samfundets, ægteskabets, seksualitetens og familielivets velsignelser.

Vi forpligter os til at hævde mænds, kvinders, børns, de unges, de gamles og alle handicappedes rettigheder, forbedre livets kvalitet og hævde de etniske og religiøse mindretals ret og værdighed.

Vi tror på menneskets ret og pligt til at arbejde til Guds ære og til gavn for sig selv og andre og derved beskytte sin velfærd. Vi tror på retten til ejendom som en forvaltning for Gud, ret til kollektive forhandlinger, et ansvarligt forbrug og på afskaffelsen af økonomisk og social nød.

Vi vier os til fred i hele verden, til frihed for alle folkeslag og til retfærdighedens og lovens herredømme blandt nationerne og til individets frihed i hele verden.

Vi tror på Guds Ords nuværende og endelige sejr i menneskelige forhold, og vi accepterer med glæde vor opgave: At manifestere evangeliets liv i verden.

(Det anbefales, at denne erklæring om de sociale principper vil være tilgængelig for metodister, og at den regelmæssigt fremhæves i alle menigheder. Endvidere anbefales det, at vor sociale bekendelse bliver anvendt i søndagsgudstjenesten).

VID VARJE GENERALKONFERENS antar och förnyar Metodistkyrkan ett antal resolutioner. De utgörs av uttalanden och ställningstaganden i etiska, religiösa och politiska frågor utifrån Metodistkyrkans Sociala Principer. Alla resolutioner samlas i The United Methodist Book of Resolutions. För att göra metodister i Nordeuropa medvetna om vad dessa kan innehålla presenterar vi här listan över alla resolutioner, grupperade under respektive rubrik i Sociala Principerna.

The Book of Resolutions kan beställas som bok eller på CD-ROM från Abingdon Press, 201 8th Avenue South, Nashville, Tennessee 37202.

§ 64. I. Den naturlige verden — The natural world

- Affirming the Household EcoTeam Program
- Black-Owned Farmland
- Common Heritage
- A Dioxin-Free Future
- Energy Policy Statement
- Environmental Justice for a Sustainable Future
- Environmental Racism
- Environmental Stewardship
- The Church and God's Creation
- Indian Lands Used by The United Methodist Church
- Indoor Air Pollution
- The Law of the Sea
- Nuclear Safety in the United States
- Protecting the Native American Land Base
- Reduce Environmental Tobacco Smoke
- Reduction of Water Usage by United Methodists
- U.S. Agriculture and Rural Communities in Crisis
- Use of Reclaimed Paper

§ 65. II Det opdragende fælleskab — The nurturing community

- Adoption
- Against Sterilization Abuse
- AIDS and the Healing Ministry of the Church
- Care-Giving Teams for Persons with AIDS
- Clinic Violence
- Condemning Legal Prostitution
- Homosexuals in the Military
- May as Christian Home Month
- Organ and Tissue Donation
- Pastoral Care and the AIDS Epidemic in Native American Communities
- Putting Children and Their Families First
- Recognizing and Responding to the Many Faces of HIV/AIDS in the U.S.A.
- Resources for AIDS Education
- Responsible Parenthood
- Sexual Abuse Within the Ministerial Relationship and

Sexual Harassment Within The United Methodist Church
Sexual Violence and Pornography
Understanding Living and Dying as Faithful Christians
Use of Church Studies on Homosexuality
World AIDS Day Observance

§ 66. III. Det sociale fælleskab — The Social Community

Abusive Treatment Methods for Persons with Mental Disabilities
Act of Covenanting Between Other Christian Churches and The United Methodist Church
Affirm the Purpose of United Methodist Women and Continue Giving Through Proper Channels
An Affirmation of Basic Rural Worth
Affirmation of Support for the Ecumenical Decade
of the Churches in Solidarity with Women
Affirmative Action
Affirming a Diversity of Language Usage in the United States and
Opposing a Constitutional Amendment Making English the Official Language
Affirming Rural Chaplaincy
African American Clergywomen
African American Family Life
Aging in the United States of America
American Indian Religious Freedom Act
The United Methodist Church and America's Native People
Anna Howard Shaw Day
Annual Accessibility Audit
Appointment of Clergy to Rural Ministry
Available and Affordable Housing
Black Leadership
Building New Bridges in Hope
Call to the Bishops to Undergird Cooperative Parish Ministr
Care of the Elderly
Caring Communities—The United Methodist Mental Illness Network
The Church's Response to Changing Rural Issues
A Charter for Racial Justice Policies in an Interdependent Global Community
Church and Community Workers, 1988
Church and Community Workers, 1992
The Church and People with Mental, Physical, and/or Psychological Disabilities
The Church's Response to Ethnic and Religious Conflict
COCU Consensus: In Quest of a Church of Christ Uniting
Comity Agreements Affecting Development of Native American Ministries by The United
Methodist Church
Communications Access for People Who Have
Hearing and Sight Impairment
Communities of Shalom
Compliance with the Americans with Disabilities Act for Employers
Comprehensive Health Care
Concerning Demeaning Names to Native Americans
Confession to Native Americans
Considering Community Contexts in the Appointment-Making Process
Continuance of Funding to the Evangelical Seminary of Puerto Rico
Continuing Membership in the Consultation on Church Union
Continuing Membership in the National Council of Churches
Continuing Membership in the World Council of Churches
Dependent Care
Domestic Violence and Sexual Abuse

APPENDIX TILL DE SOCIALA PRINCIPERNA

Drug and Alcohol Concerns
Ecumenical Decade: Churches in Solidarity with Women
Ecumenical Interpretations of Doctrinal Standards
Education: The Gift of Hope
Elimination of Racism in The United Methodist Church
Equal Rights of Women
Eradicating Abusive Child Labor
Eradication of Racism in The United Methodist Church
Eradication of Sexism in the Church
Ethnic Membership on Boards and Agencies
Federal Funds for Indian Health Services
Global Racism: A Violation of Human Rights
Goals and Recommendations on Participation of Women
Guidelines for Interreligious Relationships:
"Called to Be Neighbors and Witnesses"
Healing the Wounds of Genocidal Acts
Health for All by the Year 2000
Health in Mind and Body
Health and Wholeness
Higher Education Training and Scholarships
History of Blacks in The United Methodist Church
History of Racial/Ethnic United Methodists
Holy Boldness: A National Plan for Urban Ministry
Homelessness in the United States
Housing
In Support of Reparations for African Americans
Increased Support for Programs Impacting
the Higher Education of Native Americans
In Support of the Rio Grande Conference
In Support of Women , Infants, and Children's Supplemental Food and Nutrition Education
Program (WIC Program)
Institutional Racism in General Church Processes
Ku Klux Klan and Other Hate Groups in the United States
Medical Rights for Children and Youth
Membership in Clubs or Organizations that Practice Exclusivity
Ministries in Mental Illness
Ministry to Runaway Children
Mission Personnel in the United States
Mutual Recognition of Members
National Observance of Children's Sabbaths
Native American History and Contemporary Culture as Related to Effective Church Participation
Native American Representation in The United Methodist Church
Native American Social Witness Program
Native American Young Adults in Mission
New Developments in Genetic Science
Observance of Dr. Martin Luther King Jr. Day
Observance of Health Care Sabbaths
Opposition to Abusive Treatment of Persons with Mental Disabilities
The Oxford House Model for Treatment of Drug and Alcohol Abuse
Pan-Methodist Approach
Pan Methodist Unity
Population
Prejudice Against Muslims and Arabs in the U.S.A.
Principles of Welfare Reform
A Program to Emphasize Inclusiveness in All Dimensions of the Church
Project Equality

APPENDIX TILL DE SOCIALA PRINCIPERNA

Promote the Observance of Native American Awareness Sunday
Proposal for the Adoption of Church in Covenant Communion
Protecting and Sustaining Children
Racial Harassment
Racism
Racism: The Church's Unfinished Agenda
Support "Racism in Rural Areas" Task Force Report
Racism in Rural Areas of the United States and the Church's Response
Racism Today
Reducing the Risk of Child Sexual Abuse in the Church
Relationship Between The United Methodist Church and
the New Affiliated Autonomous Methodist Church of Puerto Rico
Resourcing Black Churches in Urban Communities
Support Restitution to the Cheyenne and Arapaho Tribes of Oklahoma for the Sand Creek
Massacre
Support the Return of the Fort Reno, Oklahoma, Lands
to the Cheyenne and Arapaho Tribes
Rights of All Persons
Rights of Native People of the Americas
Rural Chaplaincy as a Ministry of Laity and Clergy
The Sand Creek Apology
School Busing
Shared Financial Support for the Native American Center
Special Emphasis on Reclaiming the Cities
Spiritual Unity in Human Diversity
Strongly Urge the General Board of Church and Society to Create a Standing Committee on Drug
and Alcohol Abuse
The Status of Women
Strengthening the Black Church for the Twenty-First Century
Suicide: A Challenge to Ministry
Support the Consultation on Church Union Proposal
Teens at Risk
Tent-Building Ministries
Toward an Ecumenical Future
Toward a New Beginning Beyond 1992
The Treatment of Women in the United States Under Social Security
Universal Access to Health Care in the United States
and Related Territories
The Use of Alcohol and Drugs on Campuses
Use of Church Facilities by Community Groups

§ 67. IV. Det økonomiske fælleskab — The economic community

Appalachia: God's Face Toward the Mountains
The Appalachian Mission
Closing of Military Installations
Support Efforts to Provide Economic Development
for Native Americans
Economic Justice
Emphasis of Concern for Workers
Extension of the Right to Organize and Bargain Collectively
Gambling
The United Methodist Church's Position on Gambling
Global Debt Crisis
God's Vision of Abundant Living

Guidelines for Initiating or Joining an Economic Boycott
Investment Ethics
National Incomes Policy
Pay Equity in the U.S.A.
Call for a Rebirth of Compassion
Rights of Workers
Safety and Health in Workplace and Community
Self-Help Efforts of Poor People
Sexual Harassment in Church and Society in the U.S.A.
Sexual Harassment and The United Methodist Church
Special Needs of Farm Workers
Taxation Fairness
Tobacco Marketing by Philip Morris and RJR Nabisco
Unemployment

§ 68. V. Det politiske fælleskab — The political community

Against Political Mudslinging
Assistance and Sanctuary for Central American Refugees
Bilingual Education
A Call for Increased Commitment to End World Hunger and Poverty
Campaign Finance Reform in the United States
Capital Punishment
Certification of Conscientious Objectors
Church-Government Relations
The United Methodist Church and Church-Government Relations
Community Life
Criminal Justice
Opposition to the Deportation of Salvadoran Refugees
from the United States
Domestic Surveillance
Enabling Financial Support for Domestic Programs
Equal Justice
Free the Puerto Rican Political Prisoners
Grand Jury Abuse
Gun Violence in the U.S.
Human Rights
Immigrants and Refugees: To Love the Sojourner
Immigrants in the United States:
Ministries of Hospitality, Advocacy, and Justice
The Local Church and the Local Jail
The Church in a Mass Media Culture
Nuclear Abolition: Saying No to Nuclear Deterrence
Opposition to a Call for a Constitutional Convention
The U.S. Campaign for a Peace Tax Fund
Penal Reform
Police Firearms Policies
Prevention and Reduction of Juvenile Delinquency
Proposition 187 of California
Ratification for District of Columbia Representation
Religious Liberty
Repression and the Right to Privacy
Separation of Church and State
Support of Conscientious Objectors to Registration
Support Legislation Prohibiting Malicious Harassments

A Call for Truth, Fairness, and Accuracy
Victims of Crime
Violence in Electronic Media and Film

§ 69 VI. Verdens-fælleskabet — The World Community

Africa Reconstruction and Development
The Copenhagen Commitment
United Methodist Response
The Black Hills Alliance
The Building of Settlements in the Occupied Territories
Chungshindae/"Comfort Women"/Sex Slaves
The Church and the Global HIV-AIDS Epidemic
Consequences of Conflict
East Timor
Economic Development of Puerto Rico
Economic Support for Palestinians
Encounter with Christ in Latin America and the Caribbean
End U.S. Military Presence in Bolivia
The Fort Laramie Treaty
Free Flow of Information Among All Peoples of the Earth
Global Economy and the Environment
God's Shalom for the People of Central America
Holy Land Tours
In Opposition to Building a Radar in the Lajas Valley and the Town of Vieques, Puerto Rico
In Support of Self-Determination and Nonintervention
Infant Formula Abuse
Jerusalem
Justice for the Reverend Alex Awad
Justice, Peace, and the Integrity of Creation
Liberia
The Middle East and North Africa
Mission and Aging of Global Population
"New House" of Europe
Nuclear-Free Pacific
Oppose Food and Medicine Blockades or Embargoes
Our Muslim Neighbors
Peace, Justice, and the Reunification of Korea
The United Methodist Church and Peace
Peace with Justice as a Special Program
Puerto Rico and Vieques
Rape in Times of Conflict and War
Ratification of United Nations Covenants and Conventions by the United States
Recognition of Cuba
Removal or Reduction of U.S. Military Bases in Okinawa
The Search for Peace and Justice in Okinawa
Support Amnesty International
Terrorism
Understanding The United Methodist Church as a Global Church
In Support of the United Nations
United States-China Political Relations
United States Church-China Church Relations
United States-Mexico Border

Andra resolutioner

Biblical Language

A Call to Reaffirm the Centrality of Christ

Make Evangelism the Number One Priority for the Next Quadrennium

Guidelines: The United Methodist Church and the Charismatic Movement

Membership of Gideons International

The Order of Elder

Prayer in the Local Church

Proper Use of Name: The United Methodist Church

Realizing Unity Between Lutherans and United Methodists

Regarding the Service of Holy Communion

Spiritual Directors' Program

A Tithing Church

By Water and The Spirit: A United Methodist Understanding of Baptism

Enlist and Involve the Youth in the Life of the Church

Del IV

Tjänsten i Kristus

KYRKANS UPPDRAG OCH TJÄNST

Sektion I. Kristi kyrka är Guds förbundsfolk

§ 101 *Förbundstanken är central i den kristna erfarenheten* - Från begynnelsen har Gud handlat med människor genom att sluta förbund med dem. Gud slöt förbund med Adam och Eva, med Noa, med Abraham, Sara och Hagar, med Moses, med Debora och Rut och med Jeremia och andra profeter. I varje förbund lovade Gud att ge sina utvalda del av försynens välsignelser och krävde av dem att de skulle lyda den gudomliga viljan och vägen för att genom dem hela världen skulle bli välsignad (1 Mos. 18:18 och 22:18). Genom det nya förbundet i Kristus blev människor än en gång kallade och församlade till en hoppets gemenskap, där Gud förnyade samma löfte och krav att alla som tror och lyder skall bli frälsta och gjorda till tjänare under Kristi rättfärdighet. John Wesley och våra andra andliga fäder betonade denna bibliska tanke att sluta förbund och hålla förbund som något centralt i den kristna erfarenheten.

§ 102 *Gud har i Kristus lagt en ny grund för försoning* — Den bibliska historien är vanställd av åsidosatta förbund och söndersprängda moralregler, av synd och uppror med främlingskap, förtryck och kaos som sina tragiska följder. I evangeliet om det nya förbundet har Gud i Kristus lagt en ny grund för försoning, rättfärdiggörelse genom tro och födelse till ett nytt liv i Anden, som kännetecknas av tillväxt mot fullkomlighet. Livets fullhet är en gåva uppenbarad i Kristus, som kom inte för att bli tjänad, utan för att tjäna (Mark. 10:45) och för att ge sitt liv i och för världen. Frivilligt antog Kristus en tjänares gestalt och utförde sin tjänst till det yttersta (Fil. 2:7).

§ 103 Guds uppenbarelse i Kristi liv, död och uppståndelse manar kyrkan till tjänst i världen genom vittnesbörd i ord och handling. Kristi synliga kyrka, som är de troendes gemenskap, bekräftar att alla människor har lika värde och att allt skapat lever i ett inbördes beroendeförhållande.

Mitt i en syndfull värld förs vi genom Guds nåd till omvändelse och tro på Jesus Kristus. Vi blir medvetna om Guds helige Andes närvaro och livgivande kraft. Vi lever i trosvis förväntan på den slutliga uppfyllelsen av Guds avsikt.

Vi har kallats samman för tillbedjan och samvaro och för att bygga upp den kristna gemenskapen. Vi försvarar och arbetar för den kristna kyrkans enhet. Vi kallar människor till kristet lärjungaskap. Som Kristi tjänare sänds vi ut i världen för att delta i kampen för rättvisa och försoning. Vi söker att göra Guds kärlek till män, kvinnor och barn med olika etnisk, rasmäs-

sig, kulturell och nationell bakgrund känd och i handling visa evangeliets helande kraft bland dem som lider.

Sektion II. Vad tjänsten i Kristus innebär

§ 104 Kärnan i tjänsten i Kristus är Kristi utåtriktade kärlek. Tjänsten i Kristus utförs av kristna som lever i en gemenskap präglad av tacksamhet och tillbedjan, vittnesbörd och tjänst, lovprisning och lärjungaskap i Kristi anda. Alla kristna är kallade till denna tjänandets tjänst i världen till Guds ära och människors fullkomnande. Formerna för denna tjänst skiftar med plats, inriktning och samfundsbetoningar men är ändå alltid allmänliga i sin anda och sin räckvidd.

Sektion III. Den allmänna tjänsten i Kristus

§ 105 Kyrkan är det nya förbundets gemenskap och har tagit del i Kristi nådestjänst genom tiderna och ut över världen. Den möter människors behov överallt där kärlek och tjänst kan förmedla Guds kärlek och vår. Räckvidden i sådana tjänster är utan gräns. Bakom alla former av tjänst finns detta yttersta syfte: Att män och kvinnor skall förnyas till en bild av sin skapare (Kol. 3:10). Detta innebär att alla kristna är kallade att tjäna varhelst Kristus vill att de skall tjäna och att vittna genom handlingar och ord som helar och befriar.

§ 106 Den allmänna tjänst, som alla kristna skall utföra i Kristi namn och anda, är både en gåva och en uppgift. Gåvan är Guds oförtjänta nåd. Uppgiften är oinskränkt tjänst. Inträdet i kyrkan erkänns i dopet, och människor i alla åldrar kan döpas. I detta sakrament åberopar kyrkan Guds löfte, "Andens sigill" (Ef. 1:13). På dopet följer uppfostran och genom denna uppfostran vill kyrkan skapa en ökande medvetenhet hos de döpta om kravet att tjäna i Kristus. Tjänsten i Kristus erkännes vid upptagandet i full förening med kyrkan, då doplöftena bekräftas och förnyas inför den kommande livsgärningen. Tjänsten tas emot och börjar i en församling, men impulsen att tjäna driver alltid en människa utanför församlingens gränser mot hela den mänskliga gemenskapen. Guds gåvor är mångskiftande och ger upphov till en rik mångfald av tjänster, som alla har sin storhet och sitt värde.

§ 107 Guds folk, som är den synliga kyrkan i världen, måste övertyga världen om evangeliets verklighet. På något annat sätt kan världen inte övertygas. Det finns ingen undanflykt från detta ansvar, ingen möjlighet att lämna det vidare till andra. Kyrkan är antingen trogen som en vittnande och tjänande gemenskap eller förlorar den sin livskraft och sitt inflytande på en värld som inte tror.

Sektion IV. Vad tjänsten i Kristus innebär

§ 108 Det finns bara en tjänst i Kristus men gåvorna och nådegåvorna i Kristi kropp är mångskiftande (Ef. 4:4-16). De olika sätt på vilken tjänsten i Metodistkyrkan utformas kompletterar varandra. Ingen tjänst är underordnad den andra. Alla metodister är kallade och sända av Kristus att leva och verka tillsammans i ömsesidigt beroende och att ledas av den helige Ande in i den sanning som befriar och den kärlek som försonar.

Sektion V. Ett förenat folk på väg

§ 109 Konnektionalismen i den metodistiska traditionen är mångbottnad, världsvid till sin karaktär och lokal i sin tillämpning. Vår konnektionalism är inte bara ett organisatoriskt

band mellan pastoratskonferenser. Den är snarare ett levande nätverk av relationer och redskap för samverkan.

Vi är förenade av en gemensam trostradition, som innefattar våra dogmatiska rättningslinjer och allmänna regler (§ 62); av en gemensam kyrkosyn och kyrkoordning, som innefattar det ledarskap som ligger i tillsynstjänsten (§§ 401-434); av ett gemensamt uppdrag som vi önskar utföra genom kedjan av konferenser (§§ 7-11), som återspeglar den inkluderande och utåtriktade karaktär vår gemenskap har; samt av en gemensam grundton som utmärker vårt speciella sätt att arbeta på.

Sektion VI. Tjänst, tjänande och ledarskap (Servant Ministry and Servant Leadership)

§ 110 Den allmänna tjänst, som alla kristna skall utföra, består i att utföra Guds uppdrag i världen. Guds uppdrag beskrivs bäst i den bön Jesus lärde sina första lärjungar: "Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden så som i himlen." Alla kristna skall därför leva i aktiv väntan, trogna i sin tjänst för Gud och nästan, trogna i sin förväntan på att Guds kärlek, rättfärdighet och fred skall förverkligas på jorden så som i himlen.

Fram till denna böns uppfyllelse utformas den allmänna tjänsten i Kristus i överensstämmelse med Jesu undervisning. Att förmedla denna undervisning har anförtratts ledare med gåvor och kallelse av Gud till särskilda tjänster i kyrkan: apostlar, profeter, förkunnare, herdar och lärare, som skall utrusta de heliga till tjänst och bygga upp Kristi kropp (Ef 4:11-12). För att dessa skall kunna leda kyrkan på ett riktigt sätt, måste Jesu undervisning ta gestalt i deras sätt att tjäna. Genom tjänst, tjänande och ledarskap kan så kyrkans församlingar fostra kristna lärjungar och ta del i Guds uppdrag i världen.

§ 111 Metodistkyrkan har av tradition erkänt dessa gåvor och denna kallelse i tjänsten som äldste och diakon. Metodistkyrkans tradition har erkänt att både lekmän och ordinerade har gåvor och kallelse av Gud att vara ledare i kyrkan. Dessa ledare är väsentliga för församlingarnas uppdrag och verksamhet. De fostrar och vägleder lärjungar i församlingens gemenskap till ett kristet liv i världen.

Sektion VII. Tjänst och tjänande (Servant Ministry)

§ 112 *Kristet lärjungskap* — Den allmänna tjänsten i Kristus är både en förmån och en förpliktelse. Förmånen är vårt förhållande till Gud på ett djupt andligt plan. Förpliktelsen är att svara ja till Guds kallelse till ett heligt liv i världen. I den metodistiska traditionen är dessa båda dimensioner av kristet lärjungskap oskiljaktligt förenade.

§ 113 *Vårt förhållande till Gud är en förmån* — Som kristna får vi erfara tillväxt och utveckling i vårt andliga liv på samma sätt som i vårt fysiska och känslomässiga liv. Detta växande är alltid ett nådens verk, men det sker inte likadant i oss alla. Andlig växt är en dynamisk process som utmärks av uppvaknande, födelse, växt och mognad. I denna process måste lärjungen få omsorgsfull och målinriktad vägledning för att kunna uppnå fullkomlighet i sitt kristna liv. De olika stadierna i den kristna tillväxten och utvecklingen - kristen begynnelse, kristen födelse, kristen växt och kristen mognad - förutsätter alla en noggrann och målmedveten omvårdnad, om lärjungen skall uppnå mognad i sitt kristna liv och engagera sig helt i tjänsten i Kristus.

§ 114 *Vårt förhållande till Kristus i världen är en förpliktelse* — Den allmänna tjänsten i Kristus har i den metodistiska traditionen alltid hämtat näring ur djup andlig erfarenhet, och det har betonats att tjänsten har med vår förpliktelse gentemot Jesus Kristus att göra. De första metodisterna visade på ett sätt att leva som främjade trovärdighet och pålitlighet. De-

ras metodiska lärjungaskap uttrycks bäst i De allmänna regler som John Wesley utgav första gången 1743 och som alltjämt finns i vår kyrkoordning (§ 62)

Sektion VIII. Tjänande och ledarskap (Servant Leadership)

§ 115 I Metodistkyrkan finns de som är kallade att tjäna som ledare, både lekmän och ordinerade. En sådan kallelse blir bestyrkt genom särskilda anlag, nådegåvor och visad lämplighet för gärningen. Guds kallelse att tjäna som ledare är dels en inre kallelse till den enskilda människan och dels en yttre kallelse genom kyrkans prövning och bekräftelse. Förmännen att tjäna som ledare i kyrkan är kallelsen att vara med om att förbereda församlingen och hela kyrkan för Guds uppdrag i världen. Förpliktelsen att tjäna som ledare är att fostra lärjungar i församlingens förbundsgemenskap. Detta innefattar uppgiften att pröva och vårda det andliga förhållande till Gud som är varje ledares förmån. Det innebär också att undervisa och vägleda kristna lärjungar när det gäller vittnesbördet om Jesus Kristus i världen genom ett liv i tillbedjan, överlåtelse, barmhärtighet och rättvisa under den helige Andes ledning. John Wesley talade om att "vaka över varandra i kärlek".

§ 116 *Tjänsten som ordinerad* — De som inträder i tjänsten som ordinerade är kallade av Gud till ett livslångt tjänande och ledarskap med särskilda uppgifter bland Guds folk. De ordinerade är kallade att för kyrkan visa på världens behov, angelägenheter och hopp och på Guds löften för sin skapelse. I denna tjänst är diakoner kallade att förvalta Ordet och att tjäna. Äldste är kallade att tjäna och att förvalta Ordet, sakramenten och kyrkans lära och ordning (§ 323) samt att utöva samma tjänst och ansvar som en diakon. Genom dessa särskilda uppdrag inviger de ordinerade sitt hela liv till arbete i kyrkan och till uppbyggandet av den allmänna tjänsten. De gör detta genom att omsorgsfullt studera och trovärdigt tolka den heliga Skrift, genom att verksamt förkunna evangeliet och ansvarsfullt förvalta sakramenten, genom att som plikttrogna pastoral ledare leda sina församlingar in i ett lärjungaskap, som bär frukt, och genom att i lydnad för den helige Andes ledning även vittna utanför församlingen och ända till jordens yttersta gräns. Tjänsten som ordinerad får sin särprägel på tre sätt: Den är helt överläten till tjänande och ledarskap i Jesu Kristi efterföljd, den är helt inriktad på att heliggöra livet och den besjålas av en strävan att göra alla tjänster i församlingarna till verksamma delar av den världsvida kristna gemenskapen.

Sektion IX. Kallade att vara en inkluderande gemenskap

§ 117 Vi erkänner att Gud skapade världen och fann att allt var mycket gott. Som ett folk med skiftande nåd och gåvor, givna av Gud för kyrkans helhet och för världen, är vi kallade att följa Jesu exempel i en tjänst för alla människor.

Ordet "inkludera" betyder "innesluta", det vill säga att bereda plats för, välkomna och räkna med varje människa. Det utesluter varje form av diskriminering.

Utmärkande för ett inkluderande samhälle är att alla människor välkomnar, accepterar och stöder alla människor, så att de helt och fullt kan ta del i kyrkans, samhällets och världens liv. Ett uttryck för detta är att kyrkan bedriver sin verksamhet i utrymmen som är handikappanpassade.

I Metodistkyrkan innebär en inkluderande gemenskap frihet till obegränsat engagemang som medlem och ledare på alla nivåer för alla människor, som antar Metodistkyrkans lära och kyrkoordning.

Sektion X. Hur tjänsten fullgörs genom kyrkan

§ 118 Samtidigt som vi håller fast vid den andliga karaktär som utmärker den allmänna tjänsten i Kristus (§§ 101-117), konstaterar vi att denna tjänst utförs i världen och att samhällets myndigheter kan kräva att Metodistkyrkan låter sig beskrivas och registreras i juridiskt giltiga former. Det förutsätts därvid att ord som "Metodistkyrkan", "hela kyrkan" och "kyrkan" används i överensstämmelse med metodistisk tradition och självförståelse.

Dessa termer syftar till hela trossamfundet, dess många lokalförsamlingar, konferenser, råd, kommittéer, verksamhetsgrenar och andra enheter, förenade i samverkan och gemensam identitet och som tillsammans utgör det system som bär det metodistiska namnet. Enligt vår konstitution och kyrkoordningens övriga regler kan inte Metodistkyrkan (The United Methodist Church) som totalitet utgöra en juridisk person eller inneha annan legal status. Den kan inte inneha egendom, tjänstemän, anställda, expedition eller hemort. Däremot är i de flesta fall konferenser, råd, verksamhetsgrenar, lokalförsamlingar och andra enheter juridiska personer med allt vad det innebär.

§ 119 *Definition av pastorer och diakoner* — Med pastorer avses i Metodistkyrkan lokalpastorer, pastorala provmedlemmar och äldste under biskoplig utnämning på hel- eller deltid med medlemskap i en årskonferens och som erhållit fullmakt, invigts eller ordinerats. Med diakoner avses i Metodistkyrkan diakonala provmedlemmar och diakoner under biskoplig utnämning på hel- eller deltid med medlemskap i en årskonferens och som invigts eller ordinerats.

§ 120 Se The Book of Discipline

Del V

Organisation och administration

Kapitel 1

KYRKANS UPPDRAG OCH TJÄNST

Sektion I. Församlingen och pastoratet

Uppdraget

Kyrkans uppdrag är att göra lärjungar. Församlingen är det viktigaste sammanhang där detta sker.

Grunden för vårt uppdrag

Kyrkans uppdrag är att göra människor till Jesu Kristi lärjungar genom att förkunna det goda budskapet om Guds nåd och arbeta för att förverkliga Guds herravälde och rike. Detta är den vision Bibeln ger oss.

Sitt uppdrag har kyrkan fått av Jesus i Matt 28:19-20. "Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar: döpa dem i Faderns och Sonens och den heliga Andens namn och lär dem att hålla alla de bud jag har gett er."

Uppdraget är vårt gensvar på Jesu proklamation av Guds rike. Guds nåd är ständigt och överallt verksam med det syfte som uppenbarats i Bibeln. Den kommer till uttryck i förbundet med Abraham och Sara, i uttåget ur Egypten och i profeternas verksamhet. Den förkroppsligas i Jesu Kristi liv, död och uppståndelse. Den erfars i skapandet av ett nytt folk genom den helige Ande.

John Wesley, Phillip Otterbein, Jacob Albright och våra andra andliga föregångare förstod uppdraget på detta sätt. När Metodistkyrkan har haft en klar förståelse av sitt uppdrag, har Gud använt den till att rädda människor, hela relationer, förvandla samhällsförhållanden

och förändra världen genom att sprida skriftelig helighet. För att kunna vara en levande kyrka, måste vi ta emot Jesu fullmakt att göra alla folk till hans lärjungar.

Sättet vi utför vårt uppdrag på

Vi gör lärjungar genom att

- förkunna evangeliet,
- hjälpa människor att överlåta sina liv åt Gud genom Jesus Kristus,
- fostra människor i kristen livsföring genom gudstjänst, dop, nattvard, bibelläsning och andra studier, bön och övriga nådemedel,
- sända människor i världen för att leva i kärlek och rättvisa som Kristi tjänare genom att hela de sjuka, mätta de hungriga, ta sig an främlingar, frigöra de förtryckta och verka för samhällsstrukturer som står i överensstämmelse med evangeliet, och
- uppsöka, välkomna och uppta människor i gemenskapen i Kristi kropp.

Det världsvida uppdraget

Kyrkan strävar efter att fullgöra sitt världsvida uppdrag genom att alla kristna, både lekmän och ordinerade, utför sin gudagivna och andefyllda tjänst. Om vi vill vara en trogen och effektiv kyrka, måste allt vårt arbete få sin prägel av uppdraget att göra människor till Jesu Kristi lärjungar.

§ 201 *En församling* är en gemenskap av sant troende under Kristi herravälde. Den är ett återlösande samfund, där Guds ord predikas av människor, som kallats av Gud, och där sakramenten rätt förvaltas i överensstämmelse med Kristi egen instiftelse. Under den helige Andes ledning existerar församlingen för att gudstjänsten alltid skall kunna firas och för att de troende skall finna uppbyggelse och världen bli återlöst.

§ 202 Jesu Kristi kyrka finns i och för världen. Det är främst på församlingens plan som Kyrkan möter världen. Församlingen är en strategisk bas, varifrån de kristna går ut i det mångskiftande samhällslivet. Det är församlingens uppgift att under den helige Andes ledning, hjälpa människor att personligen lära känna Jesus Kristus och var dag leva i ljuset av sin relation till Gud. Det minsta man kan förvänta sig av en levande församling är att den är öppen för kravet att vägleda och vårda alla människor på den plats där församlingen finns, att samarbeta med andra församlingar, att värna om Guds skapelse och ta ansvar för miljön och att ta del i kyrkans världsomfattande uppdrag.

§ 203 *En del av Metodistkyrkan och den universella kyrkan* — Församlingen är en gemenskap av människor, som har bekänt sin tro på Kristus, har blivit döpta och avlagt löftena för medlemskap i Metodistkyrkan och som är sammanslutna i gemenskap som en metodistförsamling för att höra Guds ord, mottaga sakramenten, prisa och tillbe den Treenige Guden och främja det verk som Kristus anförtrott sin kyrka. En sådan sammanslutning av troende, som tillhör Metodistkyrkan och lyder under dess Kyrkoordning, är också en oskiljaktig del av den universella kyrkan, som består av alla dem som tar emot Jesus Kristus som Herre och Frälsare och som vi i den apostoliska trosbekännelsen förklarar vara den heliga allmänliga kyrkan.

§ 204 *Medlemskap i församlingen* — Varje församling skall ha ett uttalat ansvar att evangelisera, fostra och vittna för sina medlemmar och sin omgivning. Den har ett uppdrag att vinna och vårda sina medlemmar och gå ut i samhället och världen med evangelium. Varje församling skall ansvara för att alla dess medlemmar, var de än bor, får del av dess omsorger.

Samma ansvar skall församlingen också visa för de människor som väljer den till sitt andliga hem.

§ 205 *Hur församlingen utgör ett pastorat eller ingår i ett pastorat* — 1. Varje församling, som organiserats i enlighet med Metodistkyrkans kyrkoordning och som lyder under denna, skall antingen själv utgöra ett pastorat eller tillsammans med en eller flera andra församlingar ingå i ett pastorat. I varje pastorat skall finnas en pastoratskonferens. En värdhavande pastor skall i föreskriven ordning vara utnämnd eller kunna utnämnas till tjänst i pastoratet. Är fler än en pastor utnämnd, kan det framgå av biskopens utnämning vilken av dem som är värdhavande pastor.

2. Ett pastorat, som omfattar två eller flera församlingar kan organiseras som en krets eller en samarbetande församling

3. Se The Book of Discipline.

Sektion II. Samarbetet mellan församlingar respektive pastorat

§ 206 – 1. Två eller flera församlingar kan under den helige Andes ledning fördjupa sitt vittnesbörd till varandra och till världen genom att i samarbete med varandra visa på Kristi kärlek.

2. Årskonferensen skall överväga hur samarbetet mellan församlingar lämpligen kan prövas och utvecklas både i tätorts- stads- och landsbygdsmiljö. Årskonferensen skall därvid medvetet planera Kyrkans verksamhet på ett sätt som underlättar för församlingar, organisationer med anknytning till Kyrkan och pastorer att i förtroendefullt samarbete skapa gemensamma program, tjänster, organisationsformer och riktlinjer för kyrkans arbete, inklusive en plan för finansiellt understöd, inom ett visst geografiskt område. En distriktsföreståndare eller annan person kan utnämnas som i samarbete med berörda kabinett skall ägna sig åt utvecklingen av ett sådant samarbete mellan församlingar. Därtill skall distriktsföreståndarna årligen framlägga rekommendationer angående sådana församlingar som med fördel kunde ingå samarbete med en annan församling.

3. Samarbete mellan församlingar respektive pastorat kan organiseras i olika former, till exempel i form av

(a) *storpastorat* — Ett antal församlingar samarbetar inom ramen för ett pastorat och använder därvid ett gemensamt församlingsråd och andra gemensamma kommittéer och arbetsgrupper som man kan besluta inrätta. Alla deltagande församlingar skall därvid vara representerade i råd och kommittéer. Arbetet skall regleras av gemensamt antagna statuter eller överenskommelser och pastoratet skall betjänas av pastorer och annan personal som utnämns till tjänst i hela pastoratet och står under ledning av en direktor.

(b) *samverkande pastorat* — Två eller flera pastorat upprätthåller en klar identitet sinsemellan på det organisatoriska planet men möts till gemensam pastoratskonferens. Pastoraten betjänas av pastorer, som utnämnts både till respektive pastorat och till de samverkande pastoraten som helhet. I ledningen för de samverkande pastoraten står ett pastoratsråd.

(c) *förenat pastorat* — Ett antal församlingar inom ett bestämt geografiskt område bildar *en* församling med *en* pastoratskonferens och gemensamma kommittéer och organisationer, men behåller och utvecklar två eller fler verksamhetspunkter.

(d) *pastoratsgrupp* — En löst organiserad grupp av två eller flera pastorat, som vart och ett har sin värdhavande pastor. Pastorerna och/eller ett lekmannaråd som representerar samtliga församlingar inom pastoratsgruppen, kan utse en person med uppgift att samordna deras verksamhet.

(e) *utvidgat pastorat* — Två eller flera församlingar som är ungefär lika stora arbetar som

en enhet inom ramen för ett pastorat och under ledning av samme vårdhavande pastor. Pastoratet kan ha ett gemensamt församlingsråd och likaså kan de nödvändiga kommittéerna vara gemensamma.

(f) delad pastorstjänst — En församling med ett större antal medlemmar delar pastors-tjänst med en församling som har ett mindre antal medlemmar och som normalt betjänas av endast en pastor.

(g) kretsar — Pastoraten i ett avgränsat geografiskt område är samlade i en tämligen lös organisation, som gör det möjligt för dem att engagera sig i gemensamma program i varierande utsträckning. Pastoraten inom ett distrikt kan indelas i sådana kretsar av administrativa skäl.

(h) utredningsgrupper — Sådana grupper består av pastorer och andra anställda inom ett geografiskt område och har till uppgift att undersöka möjligheterna till samarbete och utveckling av en strategi som kan förbättra församlingarnas arbete bland människorna.

(i) ekumenisk församling — En ekumenisk församling är bildad av en metodistförsamling och en eller flera andra kristna församlingar.

(j) delade utrymmen — En eller flera metodistförsamlingar med olika språk och/eller etnisk inriktning verksamma i samma utrymmen. Församlingarna kan ingå en överenskommelse, som ger ömsesidig representation i församlingsråd, församlingsstyrelse, förvaltningsråd och andra kommittéer.

För att understöda förbundsgemenskapen och för att försäkra sig om lokalförsamlingarnas självständighet skall församlingarna utse personer, som är insatta i förhållandena, som skall representera församlingarna i deras respektive församlingsråds sammanträden. Församlingarna skall utarbeta en överenskommelse om användningen av utrymmen för att försäkra sig om bästa möjliga stöd då mål formuleras, program utarbetas och utrymmen används.

4 - 7 Se The Book of Discipline

Sektion III. Ekumenisk församlingverksamhet

§ 207 Lokala församlingar, under ledning av den helige Anden, kan skapa ekumeniska samarbetsformer för att ta tillvara möjligheterna av att dela resurserna med andra församlingar genom att arbeta med lokala församlingar från andra kristna kyrkor för att effektivera verksamheten, genom att på ett förståndigt sätt förvalta begränsade resurser och leva ut den ekumeniska andan som svarar mot behoven för Guds folk likaväl som möjligheterna att utvidga sin verksamhet. (§§207-211; 328.3; 336; 639.4(b); 2550)

§ 208 Ekumenisk församlingsverksamhet är ekumeniska församlingar som är bildade av en metodistförsamling och en eller flera församlingar med andra kristna traditioner. Former för ekumeniskt delad verksamhet innefattar:

a) en federativ församling, i vilken en församling är relaterad till två eller flera samfund, med personer som valt att förbli medlemmar i det ena eller andra av samfunden

b) en gemensam församling, i vilken en församling med ett förenat medlemskapsregister är relaterad till två samfund

c) en sammanslagen församling, i vilken två eller flera församlingar av olika samfund bildar en församling som relateras till endast ett av de konstituerande samfunden

d) en förenad församling, i vilken församlingar från olika samfund delar en pastor.

§ 209 Församlingar som ingår i en ekumenisk församlingsverksamhet skall utarbeta en klar överenskommelse, uppgöra stadgar eller villkor för överenskommelser som berör ekonomi och egendom, församlings medlemskap, samfundsoffer och fördelningsprinciper, kommittéstrukturer och valprocedurer, tidsperioder och bestämmelser för pastorat,

rapporteringsprocedurer, relationen med modersamfundet, och ärenden som berör antagande eller förkastande av överenskommelser. Vid bildandet av en ekumenisk församlingsverksamhet skall §§ 245, 249.1 och 249.2 följas i dess organisation. Vid sammanslagningen av en samkyrklig lokal församling skall §§ 2546 och 2547 följas. Ifall det gäller en federativ eller en förenad församling skall § 2547 följas.

§ 210 Kabinetten, konferenspersonal och andra ledare förväntas arbeta med den ekumeniska församlingen på dess villkor. Samtidigt skall de upprätthålla en nära relation och kontakt med Metodistkyrkan, likaså med samfundspartnern.

§ 211 Kabinetten skall uppmanas att vid utnämning av pastorala ledare för ekumeniska församlingar prioritera personer, som har visat ekumeniskt engagemang och som uppvisar tydlig uppskattning av olika konfessionella uttryckssätt och former.

Sektion IV. Församlingar i samhällen som hastigt förändras

§ 212 Eftersom många samhällen där församlingar är belägna, genomgår en hastig förändring måste särskild uppmärksamhet ägnas åt att ge församlingsverksamheten en form som svarar mot behoven i sådana samhällen. Församlingen måste vara beredd att möta de förändringar som sker i dess närmaste omgivning och anpassa sin verksamhet därefter.

1. När ett samhälle där kyrkan bedriver sin verksamhet upplever en förändring som kan karaktäriseras som ekonomisk och/eller etnisk, skall församlingen medvetet analysera hur förändringen påverkat dess närmaste omgivning och i sin tur förändra sitt verksamhetsprogram för att möta behoven hos de nya invånarna i dess närhet. Församlingen skall göra varje tänkbar ansträngning för att fortsätta sin verksamhet på samma plats och utveckla metoder för sitt arbete som underlättar för de nyinflyttade att finna gemenskap i församlingen, även om de representerar andra levnadsförhållanden och tänkesätt än de ursprungliga medlemmarna.

2. I samhällen som förändras skall församlingen betraktas som den självklara utgångspunkten för kyrkans uppdrag att påverka samhällsstrukturerna, sprida evangelium och ge exempel på hur denna förändring skall hanteras.

3. Det är önskvärt att beslut om verksamheten i samhällen som genomgår en hastig förändring fattas först efter ingående samråd med kyrkans organ.

4. Det är önskvärt att satsningen av ekonomiska och personella resurser i samhällen som genomgår en hastig förändring görs under så lång tid att nödvändiga försök, korrigeringar och bedömningar kan göras för att utveckla projektet. Bedömningen skall göras både lokalt och centralt.

5. För att förstärka verksamheten i samhällen som genomgår en hastig förändring kan man överväga och eventuellt gå in i någon form av samarbete mellan församlingar respektive pastorat.

§ 213 Utvärdering av en församlings förutsättningar. I områden där befolkningsutvecklingen stagnerar, minskar eller förändras, kan församlingen ta tillfället i akt att studera sina förutsättningar. En arbetsgrupp kan utses av biskopen på begäran av en församling, distriktsföreståndaren eller då deltagarantalet på gudstjänsterna sjunker under 15 personer, för att utarbeta en utförlig rapport om det förgångna, om nutid och församlingens fortsatta verksamhets förutsättningar. Arbetsgruppen skall utses så att ett lika antal lekpersoner och pastorer ingår samt att personer från församlingen i fråga inkluderas.

Denna rapport skall innefatta, men inte begränsas till: a) samhällets speciella andliga behov, b) församlingens nuvarande verksamhet, c) antal ledare och ledarskapsmodell, d) det omgivande samhällets tillväxts möjligheter, e) finansiella och utrymmes behov, f) avstånd till

andra metodistförsamlingar, g) antal och storlek på andra samfunds och rörelser församlingar i samhället, h) andra saker som kan påverka församlingens möjligheter att utföra kyrkans uppdrag i enlighet med Kapitel ett, sektion I.

Resultaten skall publiceras och presenteras för församlingen med rekommendationer om hur församlingens förutsättningar kan förbättras. De som inbjuds för presentationen skall innefatta: medlemmarna i församlingen, pastor(er), distriktsföreståndaren och medlemmar i Metodistkyrkans Kyrkobyggnadskommittén (§§ 2518, 2550) Medlemmarna i församlingen skall begrunda rekommendationerna och avge ett svar på dessa. Distriktsföreståndaren skall rapportera arbetsgruppens resultat och församlingens svar till Kabinettet, med rekommendationer för tilldelande av personal, resurser, finansiellt understöd eller andra behov som behövs för att stöda församlingens ansträngningar att nå dess rekommenderade möjligheter. Sådana årskonferens understöd skall inte beviljas för längre tid än tre år.

Sektion V. Medlemskap i kyrkan och församlingen

§ 214 Metodistkyrkan, en gemenskap av troende, är som Kyrka en naturlig del av den universella kyrkan, som består av alla som accepterar Jesus Kristus som Herre och Frälsare och som vi enligt den Apostoliska trosbekännelsen förkunnar vara den heliga allmänliga kyrkan. Därför skall alla, ha rätt att besöka dess gudstjänster, delta i dess verksamhet, motta nattvarden och upptas som döpta eller bekännande medlemmar i vilken som helst församling inom Kyrkan. (För personer vilkas handikapp hindrar dem från att anta doplöftena eller löftena för bekännande medlemskap, kan förmyndare, som själva är medlemmar i förbundsgemenskapen med Gud och kyrkan, de troendes gemenskap, avge de föreskrivna löftena i deras ställe.).

§ 215 Medlemskapet i en metodistförsamling skall omfatta alla döpta personer¹:

1. (The baptized membership) **Döpta medlemmar** skall omfatta alla döpta personer som upptagits i församlingen genom dop eller som överfört sitt medlemskap efter dop i en annan församling. Ett giltigt dop har förrättats med vatten i den Treeniga Gudens namn (uttryckt i ritualen som Fader, Son och Helig Ande) av en auktoriserad person och den Helige Anden åkallas genom handpåläggning, vanligtvis i närvaro av församlingen.

2. (The professing membership) **Bekännande medlemmar** i en församling skall omfatta alla döpta personer som har blivit medlemmar genom att bekänna sin kristna tro i samband med dop, medlemsintagning, genom att på nytt bekräfta sina doplöften eller genom överflyttning från en annan församling. (se §§ 229.2b, 231, 236, 243)

§ 216 En döpt eller bekännande medlem i en metodistförsamling är också medlem i Metodistkyrkan som helhet och en medlem i den universella kyrkan.

Medlemskapets innebörd

§ 217 *Medlemslöftena* — När människor förenar sig med en metodistförsamling, bekänner de, eller, om de är oförmögna att svara för dem själva, deras förälder/rar, deras förmyndare, deras fadder/rar eller deras gudförälder/rar, sin tro på Gud Fader allsmäktig, himmelens och jordens skapare, och på Jesus Kristus, Guds enfödde Son, och på den Helige Ande. Sålunda tillkänner de sin önskan att leva sitt dagliga liv som Jesus Kristi lärjungar. De förbinder sig att tillsammans med Gud och församlingens medlemmar hålla löftena som är en del av ritualen för konfirmation och upptagande i kyrkan:

1. Bekräftar du inför Gud och denna församling det nya förbundet i Kristus som du redan tillhör genom ditt dop?

2. Bekänner du Jesus Kristus som din Frälsare och Herre och vill du följa honom, när han nu kallar dig att gå in i sin tjänst?

3. Bekänner du den kristna tron sådan den getts oss i Gamla och Nya Testamentets skrifter?

4. Vill du med Guds hjälp leva ett kristet liv och vara en trogen medlem i Kristi kyrka?

5. Vill du vara Metodistkyrkan trogen och stödja den med dina böner, din närvaro, dina gåvor och din tjänst?

§ 218 Trofast medlemskap i församlingen är nödvändigt för den personliga mognaden och för att skapa en växande känslighet för Guds vilja och nåd. När medlemmar ägnar sin tid åt enskild och offentlig bön, gudstjänst och firandet av Sakramenten, studier, kristen gärning, regelbundet givande och helig disciplin, blir Kristus allt betydelsefullare i deras liv, de fattar allt mer av Guds handlande i historien och genom naturens lagar och förstår alltmer av sig själva.

§ 219 Att trofast delta i församlingens gemensamma liv är den kristnes skyldighet mot andra medlemmar i Kristi kropp. En medlem har i heligt förbund förpliktat sig att bära andra medlemmars bördor, dela deras bekymmer och delta i deras glädje. En kristen är kallad att kärleksfullt säga sanningen och därvid alltid vara beredd att möta konflikter i en andra av förlåtelse och försoning.

§ 220 Alla medlemmar i Kristi universella kyrka är kallade att ha del i uppdraget som anförtrotts hela Jesu Kristi kyrka. En medlem i Metodistkyrkan skall därför vara en Kristi tjänare med uppdrag såväl i sin närmaste omgivning som i världssamhället. Denna tjänst fullgör medlemmen i sitt familjeliv, i sitt dagliga arbete, på sin fritid och i sitt umgänge, genom att visa ansvar som medborgare, genom att på ett rätt sätt förvalta sin egendom och sina samlade tillgångar, genom engagemang i samhällsfrågorna och i alla sina ställningstaganden till andra människor. Samverkan med andra troende för att sprida evangeliet är en naturlig följd av det personliga engagemanget i uppgiften. Varje medlem är kallad att vara Kristi vittne i världen, att vara ett ljus och en surdeg i samhället och en försonare i en kultur i konflikt. Varje medlem skall gå in i världens ångest och lidande för att utstråla och levandegöra det hopp som Kristus ger. Kyrkoordningens del III sammanfattar kyrkans sociala principer. De normer för ställningstagande och handling som där återges, skall betraktas som viktiga hjälpmedel, när det gäller att vägleda varje kyrkomedlem i uppdraget att vara en Kristi tjänare.

§ 221 – 1. Alla medlemmar skall hållas ansvariga för deras trohet mot förbundet med och löften till Gud och andra medlemmar i församlingen. Om en medlem bli anklagad att överträda förbundet och misslyckats med att hålla löfterna som medlemmen gett till Gud och andra medlemmar i församlingen som uttrycks i § 217 ålägges församlingen, genom pastorn och råden, att i enlighet med bestämmelserna i § 229 försöka att hjälpa medlemmen att återigen fullgöra medlemslöfterna och vara trogen förbundet.

2. Ifall dessa insatser misslyckas, kan personen och församlingen överenskomma om frivillig förlikning i vilken grupperna och en skolad neutral medlare eller medlingsteam hjälps åt att nå en lösning eller överenskommelse som är tillfredsställande för alla parter.

3. Ifall också dessa insatser misslyckas i att åstadkomma försoning och medlemmen åter bejakar löfterna och blir trogen förbundet såsom det uttrycks i § 217 kan församlingsmedlemmarna fullfölja procedurerna enligt §§ 2624.3, 2625 och 2626.5.

Upptagande i kyrkan

§ 222² — 1. Jesus Kristus instiftade kyrkan som sin kropp genom den helige Andens kraft (1Kor.12:13, 27) Kyrkan drar nya människor till sig själv då den strävar efter att vara trogen

² The Judicial Council har i beslut 811 så sent som i oktober 1997 förklarat att denna paragraf står i strid med konstitutionen, och därför skall § 216 i 1993 års kyrkoordning

dess uppdrag att förkunna och uttrycka evangeliet. Dopet är det sakrament där människan upptas och inlemmas i Kristi kropp. En nyfödd, ett barn eller en vuxen som döps blir en medlem i den universella kyrkan, i Metodistkyrkan och en döpt medlem i den loka församlingen se § 215. Efter dopet, ordnar kyrkan med en kristen fostran som möjliggör en omfattande och livslång tillväxt i Guds nåd. För att bli en bekännande medlem fodras att den döpta bekänner sin tro vilket synliggörs i ritualen för upptagande av bekännande medlemmar i kyrkan, se § 217

a) Döpta nyfödda och barn skall vägledas och undervisas i betydelsen av tron, om dopets rättigheter och förpliktelser och i andlig och moralisk fostran genom att använda materiel som godkänts av Metodistkyrkan. Genom att använda ritualen för dopförbundet kommer de unga att bekänna sin tro, överlåta sig själva till ett liv i lärjungaskap och låta sig konfirmeras. Konfirmationen är både en mänsklig handling av överlåtelse och en nådefull handling där den heliga Anden stärker och möjliggör ett aktivt lärjungaskap.

b) Ungdomar och vuxna som inte har blivit döpta och som uppriktigt önskar att bli frälsta från sina synder och bekänner Jesus Kristus som sin Herre och Frälsare är behöriga kandidater för att bli döpta i Metodistkyrkan. Det åligger församlingen, under pastorns ledning, att undervisa sådana människor om innebörden av dopet och av den kristna tron och om Metodistkyrkans historia, organisation och lära genom att använda material, som godkänts av Metodistkyrkan för detta ändamål. Sedan de erhållit undervisning under en lämplig tidsperiod skall faddern(-arna) och pastor kalla dem fram inför församlingen och förrätta ritualen för dopförbundet i vilken personerna döps, konfirmeras och upptas som bekännande medlemmar i Kyrkan.

2. a) Inskolningen i dopförbundet och i kallelsen till tjänst i vardagslivet är en livslång process och utförs genom alla de aktiviteter som har med undervisning att göra. Pastorn skall ansvara för att de unga förbereds för att bekänna sin tro och att avgöra sig för bli Jesu Kristi lärjungar och för den heliga Andens verk att övertyga dem så att de kan tro och att stärka dem för lärjungaskap. Denna förberedelse riktar uppmärksamheten på betydelsen av lärjungaskap och behovet för bekännande medlemmar att vara i tjänst i alla livets förhållanden.

Då en person mognar i sin tro, finns det många tillfällen i livets olika skeden då den Helige Andens verk kan firas, såsom då dopförbundet eller andra pakter bekräftas på nytt. Förutom dopet, som är en engångs handling och därför endast kan återbekräftas, inte återupprepas, är konfirmationen ett verk av den Helige Ande som kan upprepas.

3. *Nedre åldersgräns för förberedande undervisning* — Förberedande undervisning skall anordnas för alla, även vuxna, som önskar bli upptagna som bekännande medlemmar med kyrkan. Fjorton år skall normalt vara den nedre åldersgränsen för sådan undervisning. Ungdomar under fjorton år som vill genomgå förberedande undervisning kan dock erhålla sådan om pastorn anser dem mogna för detta.

4. *Alla döpta personer* — spädbarn, barn, ungdomar och vuxna skall registreras i församlingens förteckning över döpta medlemmar . (Se §§ 227.1c; 231)

5. För statistiskt ändamål, är församlingens medlemskap det samma som de som finns i registret för bekännande medlemmar.

§ 223 *En pastors rätt att uppta medlemmar i kyrkan på orter där ingen församling är verksam* — En pastor i Metodistkyrkan som står under särskild utnämning och som tjänstgör som präst i någon organisation eller institution eller som fältpräst eller studentpräst, eller som av någon anledning vistas på en plats, där det inte finns någon församling, kan uppta en person som medlem av Metodistkyrkan när vederbörande har bekänt sin tro på Kristus och uttryckt sin önskan att påta sig medlemskapets förpliktelser och bli en trogen medlem i kyrkan. (se § 215 Där det är möjligt, skall pastorn, före medlemslöftena avlagts, konsultera pastorn i den

församling som personen väljer, och efter överenskommelse med pastorn ifråga, skall ett intyg ges som bekräftar att medlemslöften avgetts. Pastorn skall efter att erhållit ett sådant intyg införa vederbörande som medlem i gällande medlemsförteckning.

§ 224 Se Book of Discipline

§ 225 *Upptagande av medlemmar som av giltiga skäl inte kan inställa sig inför församlingen* — Om en person som skall upptas som medlem i full förening med kyrkan, av giltiga skäl är oförmögen att inställa sig inför församlingen, kan upptagningen ske på annan plats enligt Metodistkyrkans ritual, om pastorn så finner lämpligt. I varje sådant fall bör lekmän vara närvarande för att representera församlingen. Namnen på medlemmar som upptagits på detta sätt skall införas i kyrkoboken och meddelande om deras upptagande skall lämnas till församlingen.

§ 226 *Upptagande av medlemmar som kommer från andra trossamfund* — En döpt medlem i godkänd ställning i vilket som helst annat kristet samfund som vill förena sig med Metodistkyrkan kan upptas som bekännande medlem under förutsättning att han eller hon antingen uppvisar ett giltigt flyttningsbetyg från sitt tidigare samfund eller själv bekänner sin kristna tro och dessutom förklarar sig villig att vara Metodistkyrkan trogen. (Se § 214 215) Pastorn skall rapportera datum för upptagande av en sådan medlem till den församling vederbörande kommer ifrån. Undervisning om kyrkans tro och verksamhet bör ges åt alla sådana personer. Personer som mottas från kyrkosamfund som inte utfärdar flyttningsbetyg eller rekommendationsbrev, skall införas i kyrkoboken med anmärkningen "Mottagen från annat kyrkosamfund".

Barnen och kyrkan

§ 227 – 1. *Barndopets innebörd* — Eftersom Guds försonande kärlek sådan den uppenbaras i Jesus Kristus omfattar alla människor och då Jesus uttryckligen sade att Guds rike hör barnen till, skall pastorn i varje församling allvarligt förmana alla kristna föräldrar eller målsmän att genom dopet överlämna sina barn åt Herren vid tidig ålder. Före dopet skall pastorn ingående undervisa föräldrar eller målsmän om innebörden av detta sakrament och de löften som de avlägger. Det förväntas av föräldrar eller målsmän som frambär sina barn till dopet att de allvarligt skall vinnlägga sig om att uppfostra dem enligt Guds ord och i kyrkans gemenskap. Det är önskvärt att en eller båda föräldrarna eller målsmännen är medlemmar av en kristen församling, eller att faddrar som är medlemmar avger doplöftena. Denna förpliktelse skall framhållas för dem och de skall allvarligt förmanas att troget fylla den. Vid dopet skall de upplysas om att församlingen genom sin kristna undervisning vill bistå dem att giva sina barn kristen fostran.

¹ The Judicial Council har i beslut 811 så sent som i oktober 1997 förklarat att denna paragraf står i strid med konstitutionen, och därför skall §§ 209 och 216.4 i 1993 års kyrkoordning fortsätta att gälla fram till dess Generalkonferensen fattar nytt beslut.

2.³ Vid dop tillfället skall församlingens pastor överlämna en dopattest till barnets föräldrar, målsmän, faddrar eller gudföräldrar. Av detta skall det också klart framgå att barnet nu är upptaget som döpt medlem i Metodistkyrkan. Pastorn skall även påminna församlingens medlemmar om deras ansvar för barnets kristna fostran. Pastorn skall antingen själv införa det döpta barnets fullständiga namn i församlingens förteckning över Medlemmar i förberedande medlemskap eller tillse att sekreteraren för medlemskap gör detta. När det döpta barnet bor på en plats som inte betjänas av den pastor som döpt barnet, är denne skyldig att rapportera dopet till en pastor eller distriktsföreståndare som tjänar i det område där det döpta barnet bor, så att barnets namn på föreskrivet sätt kan införas i förteckningen över döpta medlemmar. Informationen som ges skall innefatta barnets fullständiga namn, födelsedatum, tid och plats för dopet, föräldrarnas, faddrarnas eller gudföräldrarnas fullständiga namn, adress och telefonnummer.

3. *Församlingens förteckning över döpta barn och andra personer som står under förberedande medlemskap* — Pastorn skall föra en noggrann förteckning över alla döpta barn och lämna denna vidare till sin efterträdare. Förteckningen skall uppta både dem som döpts inom församlingen och dem som döpts annorstädes. Denna förteckning över döpta barn skall tjäna som förteckning över döpta medlemmar för vilka församlingen har ett fortgående undervisande ansvar i lärjungaskapet tills de blir bekännande medlemmar och själva accepterar Guds nåd. Förteckningen skall innehålla barnets fullständiga namn, födelsedag, tid och plats för dopet samt föräldrarnas eller faddrarnas namn och adress.

4. *Plikten att undervisa barnen om den kristna tron och medlemskapets innebörd* - Det åligger pastorn, föräldrarna, faddrarna eller målsmännen och ledarna av församlingens barn- och ungdomsarbete att under barnens uppväxttid ge dem en undervisning som hjälper dem att förstå den kristna tron och uppskatta de förmåner och förpliktelser som en medlem i kyrkan har och leder dem fram till en personlig överlåtelse åt Jesus Kristus som Herre och Frälssare. Pastorn skall minst årligen samla de ungdomar som nått lämplig ålder till regelbunden undervisning om innebörden i doplöftena och bekännande medlemskap. (§ 222.3) Denna undervisning skall bygga på den kunskap som de unga redan fått under sin uppväxttid och på sådant material som Metodistkyrkan framställt för förberedande undervisning om medlemskap.

Närhelst ungdomar som undervisats på detta sätt kan vittna om en personlig kristen tro och ett allvarligt uppsåt och visar sig förstå de förmåner och förpliktelser som följer med bekännande medlemskap, kan de upptas som bekännande medlemmar med kyrkan.

5. Ungdomar, som är bekännande medlemmar med kyrkan, skall äga alla de rättigheter och skyldigheter som följer av medlemskap i dopförbundet. (se § 258.2) Varje församling anbefalles uttryckligen att ge sina unga medlemmar en mera djupgående undervisning om innebörden i det kristna livet och bekännande medlemskap i församlingen. Denna undervisning, som kan ledas av pastorn, bör särskilt betona Metodistkyrkans lära, väsen och uppdrag och syfta till att hos de unga befrämja en fortsatt tillväxt i vår Herres Jesu Kristi kunskap, nåd och kärlek.

Alla barn skall fortgående undervisas då de växer i förmågan att bekänna sin tro på Gud och Jesus Kristus.

Medlemskap genom anslutning eller associering

§ 228 En medlem i Metodistkyrkan, som under en längre tid är bosatt på långt avstånd från sin hemförsamling, kan på begäran bli upptagen som *ansluten medlem* i en metodistförsamling i närheten av den tillfälliga bostadsorten. Pastorn i hemförsamlingen skall under-

³ The Judicial Council har i beslut 811 så sent som i oktober 1997 förklarat att denna paragraf står i strid med konstitutionen, och därför skall §§ 222, 223 i 1993 års kyrkoordning

rättas, om en medlem på detta sätt ansluter sig till en annan metodistförsamling. En ansluten medlem är berättigad till gemenskap i församlingen, till dess pastorala vård och tillsyn och till deltagande i dess verksamhet, vilket också innebär rätten att inneha tjänst, förutom om tjänsten innebär att personen har rösträtt i samfundet och inte endast i lokalförsamlingen. En sådan medlem skall dock räknas och rapporteras som medlem endast i sin hemförsamling.

En medlem i ett annat trossamfund kan bli *associerad medlem* på samma villkor. *Dock gäller*, att en associerad medlem inte kan ha rösträtt i församlingsrådet.

Medlemsvård

§ 229 — 1 Församlingen skall söka förmå alla sina medlemmar att arbeta på sin andliga utveckling och att aktivt delta i verksamheten inom kyrkan och dess organisationer. Genom andakt, enskilt och tillsammans med familjen och genom studier, enskilt och tillsammans med andra, befrämjas den andliga utvecklingen. Det åligger pastor och medlemmarna i församlingsrådet att med hjälp av regelbundna besök, själavård och andlig tillsyn uppmuntra till sådana aktiviteter och att ständigt hjälpa medlemmarna att förena tro och vardagsliv och att hålla fast vid sina löften att stödja kyrkan genom sina böner, sin närvaro, sina gåvor och sin tjänst. Församlingen har en moralisk och andlig skyldighet att visa omsorg om sina passiva och likgiltiga medlemmar och leda dem in i ett fullödigt och aktivt medlemskap i kyrkan.

2. a) *Ansvar för bekännande medlemmar* — Pastorn kan i samarbete med församlingsrådet indela medlemmarna i grupper med en ledare för varje grupp för att därigenom öka deras intresse för att delta i församlingens utåtriktade verksamhet. För att kunna arbeta lätt och effektivt bör dessa grupper omfatta högst åtta till tio familjer. Sådana grupper kan vara till särskilt stor hjälp i den uppsökande evangeliserande verksamheten genom att ta kontakt med nyinflyttade och andra, som inte nåtts av församlingen, genom att göra hembesök, genom att engagera människor i sin omgivning för att lösa sociala svårigheter i samhället, genom att ställa upp i personliga kriser och familjekriser, genom att hålla bönemöten i hemmen, genom att sprida kristen litteratur och på andra sätt. Medlemmar som bor på andra orter bör bilda en egen grupp och stå i brevkontakt med sin gruppleadare. Församlingsrådet skall fastställa indelningen i grupper och utse gruppleadarna efter förslag från pastorn.

b) *Åtgärder som skall vidtas om en medlem allvarligt försummar att uppfylla medlemskapets förpliktelser* — Varje enskild medlem skall i första hand själv och på eget ansvar och initiativ troget söka uppfylla de högtidliga löften som avges vid upptagandet som bekännande medlem med kyrkan. Om en medlem allvarligt försummar detta, skall följande iakttas:

1. Om en bekännande medlem som är bosatt inom församlingens verksamhetsområde försummar sina löften eller utan giltig anledning regelbundet uteblir från församlingens gudstjänster, skall pastorn och sekreteraren för medlemskap meddela medlemmens namn till församlingsrådet, som skall göra allt vad i dess förmåga står för att åter göra medlemmen aktiv i kyrkans gemenskap. Församlingsrådet skall besöka medlemmen och därvid klargöra, att medlemskap i en enskild församling också innebär medlemskap i hela Metodistkyrkan, och att den medlem som inte deltar i sin egen församlingens verksamhet måste välja ett av fyra alternativ. En sådan medlem måste (a) antingen förnya doplöftena i den församling där den bekännande medlemmens namn är registrerad eller (b) begära överflyttning till en annan metodistförsamling, där medlemmen är villig att troget delta eller (c) flytta sitt medlemskap till en församling inom något annat trossamfund eller (d) begära sitt utträde.

Om inget av dessa alternativ blivit verkställt efter två år, kan medlemmens namn strykas.

2. Om en medlem med känd adress bor utanför den egna församlingens verksamhetsom-

råde och inte deltar i församlinglivet, skall medlemmen varje år uppmanas att flytta sitt medlemskap ända tills vederbörande antingen förenar sig med en annan församling eller skriftligen begär sitt utträde. *Dock* kan en sådan medlem strykas ur kyrkoboken efter det förfarande som beskrivs i punkt 4 nedan, om församlingsrådet efter två år inte lyckats förmå medlemmen att förena sig med församlingen på sin nya bostadsort.

3. Om en medlems adress inte längre är känd av pastorn, skall sekreteraren för medlemskap och den tjänsteman som är ansvarig för evangeliseringen på alla tänkbara sätt söka spåra den medlemmen och därvid införa medlemmens namn i församlingsbladet samt tillse att det sprids i hela församlingen och läses från predikstolen. Om medlemmen spåras, skall anvisningarna i punkt 1 eller i punkt 2 ovan följas. Men om en sådan medlems adress efter två års ansträngningar fortfarande är okänd, kan medlemmen strykas ur förteckningen över bekännande medlemmar efter det förfarande som beskrivs i punkt 4 nedan.

4. Om anvisningarna i punkt 1, 2 eller 3 ovan har följts utan framgång under det angivna antalet år, kan medlemmens namn strykas ur kyrkoboken efter omröstning av pastoratskonferensen på rekommendation av pastorn och den tjänsteman som är ansvarig för evangeliseringen. Sådan omröstning i pastoratskonferensen får endast gälla ett namn i sänder och beslut om att stryka någon ur registret kan fattas *endast under förutsättning* att medlemmens namn funnits antecknat i protokollet för den årliga pastoratskonferensen under två på varandra följande år före beslutet. Efter medlemmens namn i kyrkoboken skall antecknas: "Struken enligt beslut av pastoratskonferensen". Om åtgärden vidtagits enligt punkt 3 ovan, skall tilläggas: "Orsak: Adressen okänd". Vederbörandes medlemskap skall därmed upphöra och anteckningarna om detta skall bevaras. *Dock* kan medlemmen på egen begäran återfå sitt medlemskap, om pastorn rekommenderar detta. *Vidare gäller* att om medlemmen begär överflyttning till annan församling, kan pastorn återställa vederbörandes medlemskap i syfte att göra överflyttningen möjlig och utfärda flyttningsbetyg.

5. Eftersom kyrkan har en ständig moralisk och andlig skyldighet att visa omsorg om alla människor, även om dem som fått sina namn strukna ur registret, bör en särskild förteckning föras över strukna medlemmar. Församlingsrådet skall ansvara för att denna förteckning blir granskad minst en gång om året. (Se även § 235 Sedan granskningen skett, bör pastorn och/eller den tjänsteman som är ansvarig för evangeliseringen ta kontakt med dem som har sina namn i förteckningen, antingen genom personligt besök eller på annat sätt som befinnes mest effektivt och praktiskt. Uppgift om namn och adress på dem som flyttat utanför församlingens verksamhetsområde bör sändas till församlingar på deras nya bostadsorter, så att dessa församlingar kan uppsöka dem och inbjuda dem till sin gemenskap.

§ 230 Om en församling upphör, skall distriktsföreståndaren utse en annan församling inom Metodistkyrkan och överföra medlemmarna till denna eller till sådana andra församlingar som medlemmarna själva väljer. (Se § 2548.2)

Förteckningar och rapporter som rör medlemskap

§ 231 Varje församling skall noggrant föra följande förteckningar som rör medlemskap⁴:

1. **Förteckning över döpta medlemmar** (Se § 215)

2. **Förteckning över bekännande medlemmar** Denna förteckning skall innehålla namnen på alla personer som har blivit medlemmar genom att bekänna sin kristna tro i samband med dop, medlemsintagning, genom att på nytt bekräfta sina doplöften eller genom överflyttning från en annan församling.

⁴ The Judicial Council har i beslut 811 så sent som i oktober 1997 förklarat att punkterna 1 och 2 i denna paragraf står i strid med konstitutionen, och därför skall §232.1 och 2 i 1993 års kyrkoordning fortsätta att gälla fram till dess Generalkonferensen fattar nytt beslut.

Förteckning över övriga betjänade⁵ Denna förteckning skall innehålla namn och adresser på alla sådana personer inom församlingen som inte är medlemmar, inkluderande odöpta barn, söndagsskolbarn och andra icke medlemmar som församlingen har pastoralt ansvar för.

4. **Förteckning över anslutna medlemmar** (§ 228)

5. **Förteckning över associerade medlemmar** (§ 228)

6. **Personer som strukits ur Förteckning över bekännande medlemmar.** (§ 229.2b(4))

7. **Personer som strukits ur Förteckning över döpta medlemmar** (§ 243)

8. En ekumenisk församling, som består av sammanslagna eller samarbetande församlingar, kan avge rapport om medlemskap till alla berörda samfund. Antalet medlemmar kan fördelas lika mellan samfunden och ingå i respektive statistik med i fotnot angivet församlingens hela medlemsantal.

§ 232 Förteckning över döpta. – Varje församling skall ha en förteckning över döpta i församlingen med datum på dop, födelse, namn, adress, namn på föräldrar, faddrar eller vårdnadstagare och pastorn som döpt. Om någon flyttar till annan församling, dör eller avgår skall detta införas i denna förteckning.

§ 233 Pastorn skall till varje pastoratskonferens rapportera namnen på de personer som mottagits som medlemmar i församlingen eller församlingarna inom pastoratet sedan närmast föregående pastoratskonferens, samt namnen på de personer, vilkas medlemskap upphört under samma period. Pastorn skall därvid ange på vilket sätt var och en mottagits i församlingen eller på vilket sätt medlemskapet upphört. Församlingsrådet skall utse en kommitté med uppgift att granska de förteckningar som rör medlemskap och årligen rapportera till pastoratskonferensen om sitt arbete.

§ 234 Förteckning över medlemmar i full förening med kyrkan skall göras på minst två sätt i varje församling, nämligen som *kyrkobok* och som *medlemsregister*.

1. *Kyrkoboken* skall vara inbunden i starkt och varaktigt band. Namnen på medlemmarna skall förtecknas i kronologisk ordning efter vars och ens intagande i församlingen och utan hänsyn till bokstavsordning. Namnen skall numreras i fortlöpande följd och numret vid varje namn skall överföras till motsvarande kort eller sida i medlemsregistret.

2. *Medlemsregistret* skall ha formen av ett kartotek, lösbladssystem eller dataregister. I detta register skall medlemmarnas namn ordnas i bokstavsföljd och varje namn skall förses med samma nummer som i kyrkoboken. Pastorn skall årligen rapportera till Årskonferensen det totala antalet medlemmar i pastoratet enligt kyrkoboken och medlemsregistret.

3. Om medlemsregistret är fört på data, skall avskrifter av medlemsuppgifterna och säkerhetskopia av disketten bevaras på annan säker plats. (se § 246)

§ 235 *Sekreteraren för medlemskap* skall under pastorans överinseende föra noggranna anteckningar över alla de förteckningar som rör medlemskap och regelbundet rapportera alla förändringar till församlingsrådet. Sekreteraren för medlemskap skall vara ledamot av kommittén för evangelisering, om en sådan har inrättats.

Hur medlemskapet i en församling kan upphöra

§ 236 *Allmänna bestämmelser* — Medlemskap i en församling kan upphöra genom döden, genom överflyttning till en annan församling genom utträde, genom uteslutning enligt beslut av pastoratskonferensen. Vårdhavande pastor är skyldig att föra en noggrann förteckning över de medlemmar, vilkas medlemskap upphört, samt att till varje pastoratskonferens rap-

⁵ Med övriga betjänade avses, förutom de som specificerats i texten, deltagare i församlingens barn- och ungdomsverksamhet, pensionärsverksamhet, **100** kvinnoverksamhet, studieverksamhet och annan organiserad församlingverksamhet

portera namnen på alla personer, vilkas medlemskap upphört sedan närmast föregående pastoratskonferens och därvid i varje enskilt fall ange orsaken till att medlemskapet upphört.

§ 237 *Pastorns åtgärder då en medlem flyttar till annan ort* — Om en medlem i en metodistförsamling flyttar till en annan plats så långt borta från hemförsamlingen, att medlemmen inte regelbundet kan delta i dess gudstjänst och verksamhet, skall medlemmen uppmanas att överflytta sitt medlemskap till en metodistförsamling på den nya bostadsorten. Så snart pastor säkert vet vart medlemmen skall flytta eller redan har flyttat, är det pastors plikt och skyldighet att hjälpa medlemmen att bli mottagen i gemenskapen i en församling på den nya bostadsorten. Pastorn skall sända ett meddelande till en metodistpastor på platsen eller till distriktsföreståndaren eller — om ingendera är bekant — till Biskopskontoret och uppge senast kända adress för den eller de personer det här gäller, samt begära att vederbörande blir föremål för pastoral omvårdnad på sin nya bostadsort.

§ 238 Se The Book of Discipline.

§ 239 *Pastorns åtgärder då en medlem flyttar till församlingen från annan ort* — Då en pastor får veta att en medlem i Metodistkyrkan är bosatt inom pastoratet men har sitt medlemskap i en församling så långt borta från bostadsorten att medlemmen inte regelbundet kan delta i dess gudstjänst och verksamhet, är det pastors plikt och skyldighet att ge medlemmen pastoral omvårdnad samt att uppmana vederbörande att överflytta sitt medlemskap till en metodistförsamling på den ort där medlemmen bor.

§ 240 *Utfärdande av flyttningsbetyg* — När en pastor får en begäran om överflyttning av medlemskap från värdhavande pastor i en annan metodistförsamling eller från en distriktsföreståndare, skall pastorn sända *flyttningsbetyg* direkt till pastorn i den församling dit medlemmen flyttar, eller till distriktsföreståndaren, om församlingen saknar pastor. Mottagande pastor eller distriktsföreståndare skall införa den överflyttade medlemmens namn i kyrkoboken, sedan vederbörande välkomnats vid en offentlig gudstjänst, eller om detta inte låter sig göra, sedan meddelande om överflyttningen lämnats vid en sådan gudstjänst. Den pastor som utfärdat flyttningsbetyget skall därpå underrättas för att kunna stryka medlemmens namn ur den egna församlingens kyrkobok.

Flyttningsbetyget skall kompletteras med två formulär:

Ett "Meddelande om överflyttning av medlemskap" skall sändas till medlemmen av den pastor som utfärdar flyttningsbetyget. Ett "Erkännande av överflyttning av medlemskap" skall sändas till medlemmens tidigare pastor av den pastor som tar emot medlemmen. Om överflyttningen inte blir genomförd, skall den mottagande pastorn återsända flyttningsbetyget till den pastor som utfärdat betyget.

§ 241 *En medlems övergång till annat trossamfund efter begäran härom till pastorn* — Om en medlem begär att bli överflyttad till en församling inom ett annat trossamfund eller om en pastor eller annan auktoriserad person inom ett annat trossamfund begär, att en medlem skall överflyttas dit, skall pastorn utfärda flyttningsbetyg för medlemmen, om denne samtycker härtill. Sedan det andra trossamfundet bekräftat, att medlemmen blivit mottagen, skall pastorn göra anteckning i kyrkoboken om medlemmens överflyttning och vederbörandes medlemskap i Metodistkyrkan skall därmed upphöra.

§ 242 *En medlems övergång till annat trossamfund utan begäran härom till pastorn* — Om en pastor får uppgift om att en medlem har förenat sig med en församling inom ett annat trossamfund utan att meddela detta, skall pastorn noggrant undersöka saken och, om uppgiften visar sig vara riktig, skall pastorn anteckna ordet "Utträdd" efter medlemmens namn i kyrkoboken och rapportera saken till nästkommande pastoratskonferens.

§ 243 *Hur en medlem kan avlägsnas ur Metodistkyrkan* — En medlem kan avlägsnas ur

Förteckningen över döpta medlemmar genom död, överföring, utträde eller på grund av flyttning. Det bör understrykas att utträda ur Metodistkyrkan inte upphäver dopförbundet från Guds sida. Då en person återvänder till församlingen och han eller hon bejakar doplöftena, blir denne en bekännande medlem utan att behöva döpas på nytt.

Om en medlem begär utträde ur Metodistkyrka, skall medlemmen skriftligen meddela detta till pastorn i den församling där vederbörande har sitt medlemskap. Den pastor som får en sådan anmälan, skall göra anteckning om utträdet i medlemsregistret. Pastorn skall utfärda intyg om utträdet till medlemmen, om denne så begär. En medlem som utträtt kan på skriftlig begäran återfå sitt medlemskap på rekommendation av pastorn.

§ 244 Medlemmar kan avlägsnas ur Förteckningen över bekännande medlemmar genom död, överföring, utträde, genom pastoratskonferens beslut eller på grund av flyttning. (Se §§ 229, 231, 236-243, 2627.4)

Sektion VI. Församlingens organisation och administration

§ 245 Församlingen skall vara organiserad på ett sådant sätt att den tillfredsställande kan fullgöra sitt primära uppdrag i närsamhället: nå ut och motta med glädje alla som svarar på kallelsen; uppmuntra människor till gemenskap med Gud och inbjuda dem att anförtro sig åt Guds kärlek i Jesus Kristus; tillgodose möjligheter för dem att finna styrka och andlig tillväxt; och hjälpa dem att leva kärleksfullt och rättvist i den helige Andens kraft som trogna lärjungar.

Organisationens centrala ansvarsområden är: (1) uppgiften att planera och genomföra en verksamhet, som innebär omsorg om enskilda och familjer inom och utom församlingen och förmedlar ett budskap och ett vittnesbörd till alla församlingen kan nå; (2) uppgiften att sörja för ett effektivt ledarskap genom pastor och lekfolk; (3) uppgiften att sörja för församlingens ekonomi och lokaliteter och uppfyllandet av dess juridiska förpliktelser; (4) uppgiften att tillse att församlingens kommittéer och råd står i relation till motsvarande organ inom distriktet och årskonferensen; (5) uppgiften att organisera och upprätthålla ett arkiv för protokoll och historiskt material samt (6) uppgiften att sträva efter en inkluderande gemenskap på alla nivåer av församlingens liv utan hänsyn till ras, kön, ålder, nationellt ursprung eller handikapp.

§ 246 *Församlingens organisationsplan* skall innehålla bestämmelser för följande enheter: en pastoratskonferens, ett församlingsråd, en nomineringskommitté, en pastoralkommitté, en finanskommitté och ett förvaltningsråd, samt sådana andra organ, råd, kommittéer, arbetsgrupper och ansvariga, som pastoratskonferensen beslutar om. Varje församling skall organisera sin administration och verksamhet. Den skall vidta åtgärder för genomförandet av ett mångsidigt program för fostran, utåtriktad verksamhet och evangelisation samt ledarutbildning, och därtill organisera och administrera församlingens verksamhet i enlighet med Metodistkyrkans uppdrag (Se §§ 101-120)

Församlingsrådet och alla andra organ inom församlingen skall vara ansvariga inför pastoratskonferensen (Se § 248 Församlingsrådet skall fungera som pastoratskonferensens verkställande organ.

En förenklad organisationsplan kan utarbetas i enlighet med bestämmelserna i § 249.2. En sådan förenklad organisationsplan bör innefatta: tjänster för olika verksamhetsgrenar samt församlingsråd eller styrelse.

Medlemmarna i församlingsrådet eller motsvarande organ skall vara personer med en sann kristen karaktär, vilka älskar Kyrkan, är moraliskt oförvitliga, har tagit ställning för Kyrkan och är lojala mot Metodistkyrkans etiska normer enligt *De Sociala Principerna*, och är kompetenta för uppdraget. Församlingsrådet skall innefatta unga medlemmar som är valda

på samma sätt som vuxna. Alla skall vara medlemmar i församlingen, förutom då paragraferna som gäller Centralkonferensen föreskriver annorlunda. Pastorn skall vara administrativ tjänsteman och, som sådan, ex officio medlem i alla konferenser, organ, råd, kommittéer och arbetsgrupper, om inte annorlunda är sagt i Kyrkoordning.

§ 247 *Normer för databehandling* - Om en församling skaffar eller använder dator för information och databehandling uppmanas den att använda av Årskonferensen rekommenderad programvara.

Pastoratskonferensen

Medlemmarna i pastoratskonferensen skall vara personer med en sann kristen karaktär, vilka älskar Kyrkan, är moraliskt oförvitliga, har tagit ställning för Kyrkan och är lojala mot Metodistkyrkans etiska normer enligt De Sociala Principerna, och är kompetenta för uppdraget. Församlingsrådet skall innefatta unga medlemmar som är valda på samma sätt som vuxna. Alla skall vara medlemmar i församlingen, förutom då paragraferna som gäller Centralkonferensen föreskriver annorlunda. Pastorn skall vara administrativ tjänsteman och, som sådan, ex officio medlem i alla konferenser, organ, råd, kommittéer och arbetsgrupper, om inte annorlunda är sagt i Kyrkoordningen.

§ 248 *Allmänna bestämmelser* — 1. Metodistkyrkans konnektionala system utgör pastoratskonferensen till det viktigaste organet inom pastoratet. I enlighet med bestämmelsen i Konstitutionens § 41 skall därför en pastoratskonferens finnas inom varje pastorat och vara organiserad av den eller de församlingar, som bildar pastoratet. Den skall sammanträda årligen för att fullgöra vad som sägs i § 249. Den kan därutöver sammankallas vid andra tillfällen på sätt som anges i punkt 7 nedan.

2. Följande skall vara medlemmar i pastoratskonferensen, nämligen samtliga medlemmar av det eller de församlingsråd, som finns inom pastoratet, pensionerade pastorer och pensionerade diakoner, som valt att tillhöra konferensen samt de övriga personer som kyrkoordningen anger.

3. Pastoratskonferensen kan besluta, att medlemmar i församlingsrådet, som erkänsla för troget utförd gärning väljs till hedersmedlemmar i pastoratskonferensen. En hedersmedlem skall ha samma rättigheter som en ordinarie medlem utom rätten att rösta.

4. Distriktsföreståndaren skall fastställa tidpunkt för konferensens sammanträden, medan den själv avgör platsen.

5. Distriktsföreståndaren skall vara ordförande i konferensens sammanträden eller utse en äldste att fullgöra detta uppdrag i sitt ställe.

6. De medlemmar som infunnit sig till ett i laga ordning utlyst sammanträde, är beslutsmässiga.

7. Extra sammanträde kan utlysas av distriktsföreståndaren efter samråd med vårdhavande pastor eller av pastor med skriftligt godkännande av distriktsföreståndaren. Ändamålet med ett sådant extra sammanträde skall anges i kallelsen och inga andra ärenden får behandlas vid detta. Sådant extra sammanträde kan sammankallas som en församlingskonferens enligt § 250.

8. Meddelande om tid och plats för ordinarie eller extra sammanträde skall lämnas senast tio dagar i förväg (utom då landets lagar förordnar annorlunda) på minst två av följande sätt: från församlingens predikstol, i tidningsannons, i församlingsbladet eller per post.

9. En pastoratskonferens skall förrättas på majoritetens språk, dock så att tillfredsställande tolkning finns tillgänglig.

10. Distriktsföreståndaren kan besluta sammankalla två eller flera pastoratskonferenser samtidigt till samma plats till en gemensam pastoratskonferens.

§ 249 *Pastoratskonferensens befogenheter och skyldigheter* — 1. *Allmän bestämmelse* - Pastoratskonferensen skall vara förbindelselänken mellan den enskilda församlingen och kyrkan som helhet och skall ha den allmänna tillsynen över pastoratets församlingsråd.

2. *Förenklad organisationsplan* — Pastoratskonferensen, distriktsföreståndaren och vårdhavande pastorn skall administrera och leda verksamheten i pastorat och församlingar i överensstämmelse med kyrkoordningens regler för hur denna verksamhet skall vara organiserad och uppbyggd. Om antalet medlemmar, en begränsad verksamhet och ekonomi eller andra omständigheter så kräver, kan pastoratskonferensen i samråd med distriktsföreståndaren och med dennes godkännande förenkla sin organisationsplan. *Dock gäller*, att pastoratet också inom ramen för en sådan förenklad organisationsplan måste kunna fullgöra de fem centrala uppgifter, som anges i § 245.

3. *Granskning och värdering av församlingens verksamhet, mottagande av rapporter och uppställande av mål och riktlinjer för verksamheten* — Vid sitt årssammanträde har pastoratskonferensen som sin främsta uppgift att granska och värdera församlingens totala verksamhet (§ 201-204), motta rapporter samt att efter förslag av församlingsrådet uppställa sådana mål för verksamheten, som står i samklang med Metodistkyrkans mål.

4. Pastoratskonferensen skall välja en *protokollsekreterare*, som skall föra ett noggrant protokoll över förhandlingarna, förvara alla protokoll och rapporter samt tillsammans med ordföranden underteckna protokollet. En kopia av protokollet skall tillställas distriktsföreståndaren och en kopia skall uppbevaras i församlingens arkiv. Församlingsrådets sekreterare skall vara pastoratskonferensens sekreterare. Om fler än en församling ingår i pastoratet, skall en av församlingsrådets sekreterare väljas.

5. a) Pastoratskonferensen bör välja en *församlingshistoriker* med uppgift att samla och bevara historiskt material, vara ordförande i kommittén för församlingshistoria, samarbeta med Metodisthistoriska sällskapet, till pastoratskonferensen avge en rapport om hur protokoll och historiskt material bevaras samt tillsammans med pastorn och kommittén för församlingshistoria sörja för förvaringen av alla protokoll och annat historiskt material som inte längre används i det löpande arbetet. Som historiskt material räknas alla dokument, protokoll, anteckningar, dagböcker, rapporter, brev, skrifter, trycksaker, manuskript, fotografier, böcker, audiovisuellt material, bandupptagningar och allt annat dokumentärt material, oavsett beskaffenhet, som gjorts eller mottagits i enlighet med Kyrkoordningens bestämmelser angående en metodistförsamlings (och dess föregångares) angelägenheter och verksamhet. Församlingshistorikern skall vara medlem av församlingsrådet, där han eller hon även kan inneha en annan funktion.

b) Pastoratskonferensen kan välja en *kommitté för församlingshistoria*, med församlingshistorikern som ordförande, för att bistå denne i uppgiften.

6. Varje pastorat uppmanas tillse att vid val av medlemmar till råden, olika grupperingar i församlingen är representerade.

7. *Begränsning av mandattid* — Såvida inte annat är föreskrivet, kan pastoratskonferensen besluta om hur många mandatperioder i följd någon eller samtliga valda tjänstemän i församlingen får återväljas till samma tjänst. Det är önskvärt, att ingen innehar samma tjänst i mer än tre på varandra följande år.

8. *Rekommendation av kandidater till tjänsten som ordinerad* — Pastoratskonferensen skall pröva kandidater till tjänsten som ordinerad och rekommendera dem till årskonferensens råd för tjänsten som ordinerad. Därvid skall den noga beakta vad som sägs i § 306:3b. Sådana kandidater skall ha varit oförvitliga medlemmar i församlingen minst ett år, ha en

sådan begåvning, fallenhet och kallelse, som klart visar deras lämplighet för tjänsten som ordinerad, och ha uppfyllt villkoren beträffande förkunskaper.

9. *Förnyad rekommendation av kandidater till tjänsten som ordinerad* — Pastoratskonferensen skall pröva och rekommendera förnyad kandidatur för dem som redan tidigare blivit rekommenderade till tjänsten som ordinerad. Den skall därvid noga beakta vad som sägs i § 307.

10. *Rekommendation av kandidater till andra tjänster inom kyrkan* — Pastoratskonferensen skall pröva kandidater för uppgifter i organ med anknytning till kyrkan och rekommendera dem till dessa organ.

11. *Rekommendation av lokalpredikanter* — Pastoratskonferensen skall till distriktsföreståndaren rekommendera dem som söker fullmakt att utöva tjänsten som lokalpredikanter och som uppfyller fordringarna för denna tjänst. Konferensen skall också årligen bedöma lokalpredikanternas gåvor, arbete och lämplighet (§ 270 - 273).

12. *Fastställande av budget* — Pastoratskonferensen skall i samråd med distriktsföreståndaren fastställa budget inklusive lön och övriga förmåner för pastor och andra befattningshavare som utnämnts av biskopen.

13. *Information om sådana bidrag till det gemensamma arbetet inom kyrkan, som årskonferensen beslutat begära av församlingen* — Snarast möjligt efter årskonferensens sammanträde skall distriktsföreståndarna eller annan därtill utsedd tjänsteman upplysa varje församling inom respektive distrikt om de bidrag för konferensändamål och övriga bidrag, som årskonferensen beslutat begära av den. Vårdhavande pastorn och lekmannamedlemmen av årskonferensen och/eller lekmanaledaren skall vid en pastoratskonferens redogöra för hur stora dessa bidrag skall vara och vad de skall användas till samt förklara deras plats i kyrkans hela målsättning (§ 812) Distriktsföreståndaren skall också upplysa pastoratskonferensen om andra ekonomiska skyldigheter som ålagts den (§ 619).

14. *Pastorns rapport om förändringar i församlingens medlemskap* — Pastoratskonferensen skall motta den årliga rapporten från vårdhavande pastorn angående alla förändringar i församlingens medlemskap samt vidta åtgärder som rapporten föranleder (§ 233).

15. *Organisation av pastorat, som omfattar två eller flera församlingar* — Om två eller flera församlingar ingår i pastoratet, kan pastoratskonferensen välja ett gemensamt församlingsråd för dessa församlingar, en gemensam kassör och andra sådana tjänstemän, råd, kommittéer och arbetsgrupper, som anses nödvändiga för att upprätthålla pastoratets verksamhet.

16. *Gemensamma administrativa kommittéer i pastorat, som omfattar två eller flera församlingar* — Om två eller flera församlingar ingår i pastoratet, skall pastoratskonferensen välja en gemensam pastoralkommitté för dessa församlingar, och kan välja en gemensam nomineringskommitté, en gemensam finanskommitté och ett gemensamt förvaltningsråd i sådana fall, där egendom ägs tillsammans av två eller flera församlingar inom pastoratet. Alla församlingar inom pastoratet skall vara representerade i sådana gemensamma kommittéer eller råd. Organisationsformer, som är gemensamma för ett helt pastorat, skall överensstämma med kyrkoordningens bestämmelser för den enskilda församlingen.

17. *Fördelning av kostnaderna för pastorsbostäder i pastorat, som omfattar två eller flera församlingar* — Om två eller flera församlingar ingår i pastoratet, skall pastoratskonferensen sörja för en rättvis fördelning mellan församlingarna av kostnaderna för pastorsbostadens underhåll.

18. Pastoratskonferensen skall främja och skapa medvetande om investeringar § 716 som står i samklang med de Sociala Principerna (§§ 64-70) och ställningstaganden i The Book of Resolutions.

20. *Anslutning till bojkotter* — Om pastoratskonferensen tar initiativ till, ansluter sig till, står i ledningen för eller avbryter en bojkott, skall de riktlinjer årskonferensen fastställt följande. Endast årskonferensen kan ta initiativ till, bemyndiga eller ansluta sig till en bojkott i Metodistkyrkans namn.

21. *Övriga förpliktelser* — Pastoratskonferensen skall fullgöra övriga förpliktelser och skyldigheter, som Generalkonferensen, Centralkonferensen och Årskonferensen på behörigt sätt ålägger den.

§ 250 Församlingskonferens — För att uppmuntra till större deltagande av församlingsmedlemmar, kan en pastoratskonferens sammankallas som en *församlingskonferens* med rösträtten utsträckt till samtliga närvarande församlingsmedlemmar. Distriktsföreståndaren kan bemyndiga en sådan församlingskonferens, om vårdhavande pastor eller församlingrådet eller tio procent av församlingsmedlemmarna skriftligen anhåller härom. I de båda senare fallen skall pastorn tillställas en kopia av skrivelsen. Distriktsföreståndaren kan också på eget initiativ bemyndiga församlingskonferensen. Reglerna i §§ 248-249 om hur en pastoratskonferens skall inkallas och arbeta skall även gälla för en sådan församlingskonferens. *En gemensam församlingskonferens* för två eller flera församlingar kan hållas samtidigt och på samma plats enligt distriktsföreståndarens avgörande. (Angående *lokalkonferens* se § 2526.)

§ 251 Pastoratskonferensen skall förrätta val. Valet skall ske efter förslag från nomineringskommittén i var och en av de församlingar, som ingår i pastoratet, eller efter förslag i öppen konferens. Valet skall förrättas genom omröstning bland representanterna från var och en av de församlingar, som ingår i pastoratet. Åtminstone bör väljas ansvariga ledare för fullgörandet av de fyra centrala uppgifter, som nämns i § 246:

Ordförande för församlingrådet,

Nomineringskommitté,

Pastoralkommitté och dess ordförande,

Ordförande för och medlemmar i finanskommitté, finanssekreterare och kassör om inte församlingen har en anställd och förvaltare i enlighet med §§ 2525-2527, om inte landets lagar förordnar annorlunda.

Lekmannarepresentant(er) i årskonferensen och lekmanaledare

Protokollsekreterare (Se § 249.4)

Speciell uppmärksamhet skall ges för att inkludera kvinnor, män, ungdom, unga vuxna, personer över 60 år, personer med handikapp och personer av annan ras och folkgrupp.

Alla församlingens tjänstemän och ordföranden i organisationer inom församlingen kan delas mellan två personer med undantag av: förvaltaren, förvaltningsrådets medlemmar, kassören, lekfolkets representant i årskonferensen, medlemmar och ordförande i pastoralkommittén. Då två personer tillsammans handhar en tjänst som innebär medlemskap i församlingrådet kan båda vara medlemmar i rådet.

§ 252 Avsättande av tjänstemän och besättande av vakanser. Ifall en ledare eller ledamot som har blivit vald av pastoratskonferensen inte är i stånd att eller ovillig att utföra uppdraget på ett sätt som förväntas av en sådan ledare eller ledamot, kan distriktsföreståndaren kalla till en extra pastoratskonferens i enlighet med § 248.7. Avsikten med ett sådant extra sammanträde skall anges som "Behandling av avsättande av person(er) från en tjänst och val av person(er) för att besätta vakans(er)". Nomineringskommittén (§§ 262.1, 249.16) skall samlas snarast möjligt efter att pastoratskonferensens extra sammanträde har utlysts och skall föreslå person(er) som kan väljas om vakans(er) uppstår på pastoratskonferensen. Ifall pastoratskonferensen röstar för att avsätta en eller flera personer från en tjänst, skall

vakansen(erna) besättas i enlighet med § 251. Då en församlings kassör är under behandling för att avsättas och pastoratskonferensen består av två eller flera församlingar skall en församlingskonferens kallas i stället för en pastoratskonferens i enlighet med § 2525.

§ 253 1. Lekmannaledare – Som ett uttryck för den allmänna tjänsten i Kristus (§ 105) skall pastoratskonferensen välja en lekmanaledare. Lekmanaledaren skall tjäna som representant för församlingens lekfolk och ha följande uppgifter:

a) Fostra till medvetenhet om lekfolkets roll både inom församlingen och genom sin tjänst i hemmet, arbetsplatsen, samhället och världen samt att i kristna gemenskapen väcka förståelse för denna tjänst.

b) Regelbundet träffa pastorn och samtala om läget i församlingen och behovet av insats.

c) Vara medlem i pastoratskonferensen och medlem i församlingsrådet, finanskommittén och nomineringskommittén och där tillsammans med vårdhavande pastorn klargöra innebörden av beslut och verksamhetsprogram, som antagits inom årskonferensen och kyrkan i stort. Oavsett om lekmanaledaren är medlem i årskonferensen eller ej, uppmanas denne att delta i årskonferensen.

d) Fortlöpande studera och fördjupa sig i varför kyrkan finns i världen och de verksamhetsformer som bäst svarar mot dess uppdrag.

e) Bidraga med råd till församlingsrådet om möjligheter till och behov av en effektivare insats i samhället av församlingen genom dess lekfolk.

f) Informera lekfolket om de möjligheter till utbildning, som årskonferensen erbjuder. I mån av möjlighet skall lekmanaledaren själv ta del av utbildningen för att stärka sitt arbete. Lekmanaledaren uppmanas att bli lokalpredikant.

Om flera församlingar ingår i pastoratet, kan pastoratskonferensen välja flera lekmanaledare, en för varje församling. Biträdande lekmanaledare kan också väljas.

2. Lekmannamedlem (-mar) i årskonferensen — Pastoratskonferensen skall välja en lekmannamedlem i årskonferensen med en eller flera ersättare. Valet skall gälla ett konferensår eller ett kvadrennium allt efter årskonferensens beslut. Om pastoratets lekmannamedlem i årskonferensen upphör att vara medlem i pastoratet eller av någon annan anledning inte kan fullgöra sitt uppdrag, skall ersättarna träda till i den ordning de blivit valda.

Såväl ordinarie lekmannamedlemmar som deras ersättare skall före sitt val ha varit oförvitliga medlemmar av Metodistkyrkan i minst två år samt deltagit aktivt i kyrkans verksamhet i minst fyra år (se Konstitutionen § 30). Dessa regler gäller dock inte för nybildade församlingar, som skall ha förmånen att vara representerade i årskonferensens session. Lokalpastorer är inte valbara som lekmannamedlemmar eller deras ersättare. En metodistförsamling, som deltar i en ekumenisk verksamhet, som Metodistkyrkan efter årskonferensens godkännande ställer sig bakom, skall ej fräntas rätten att låta en lekmannamedlem representera sig i årskonferensen. En sådan medlem i årskonferensen skall tillsammans med pastorn klargöra för församlingen, vad beslut som fattas av årskonferensen innebär.

3. Församlingsrådets ordförande skall väljas av pastoratskonferensen årligen och skall ha följande ansvarsuppgifter:

a) leda församlingsrådet i fullgörande av dess ansvarsuppgifter (§ 254)

b) förbereda och utsända dagordningen för rådets sammanträden i samråd med pastor(er), lekmanaledare och andra behöriga personer.

c) granska och ansvara för att åtgärder förverkligade av Rådet blir utförda.

d) i samarbete med rådets medlemmar och andra personer förse rådet med beslutsunderlag.

e) samordna rådets olika aktiviteter.

f) ta initiativ till och leda rådets planering, målsättning och utvärdering.

g) delta i ledarutbildning som arrangeras av årskonferensen. Församlingsrådets ordförande skall vara berättigad att delta i alla församlingens råd och kommittéer utom där kyrkoordningen bestämmer annorlunda. Ordförande uppmanas att årligen delta i årskonferensen.

Församlingsrådet

§ 254 — 1 *Församlingsrådet* skall svara för planering och genomförande av församlingens uppbyggande och utåtriktade verksamhet samt utöva den allmänna tillsynen över församlingens administration och verksamhet. Församlingsrådet skall vara ansvarigt inför och fungera som pastoratskonferensens verkställande organ (§ 249). Församlingsrådet skall bestå av församlingsrådets ordförande, pastorn/erna, lekmanaledare, medlem/mar i Årskonferensen, ordförande i finanskommittén, ordförande (eller en ställföreträdande, ifall ordförande är från en annan församling i ett fler-församlings råd) i pastoralkommittén, ordförande i förvaltningsrådet, representanter för de i församlingen som ansvarar för fostran, utåtriktad verksamhet och evangelisation, samt övriga personer som pastoratskonferensen beslutar om. Anställda tjänstemän som är medlemmar i församlingsrådet skall inte rösta i ärenden som hänför sig till deras anställningsförhållanden.

2. a. Den person som ansvarar för fostran och undervisning skall uppmärksamma församlingen på behovet av undervisning, gudstjänst och tjänande.

b. Den person som ansvarar för den utåtriktade verksamheten skall uppmärksamma församlingen: på behovet av deltagande och stöd både i närsamhället och samhället i stort; på frågor som berör kyrka och samhälle; på aktuella frågeställningar i vår värld; på behovet av hälsovård och socialvård; på frågor angående kristen enhet och olika trosåskådningar, på ras och religion och kvinnans status och uppgift.

c. Den person som ansvarar för evangeliseringen skall uppmärksamma församlingen på personlig evangelisation, medlemsvård, andlig tillväxt, kommunikation, användningen av lokalpredikanter och betydelsen av det personliga vittnesbördet om kristna upplevelser, tro och tjänande.

3. *Sammanträden* — a. Församlingsrådet skall mötas minst en gång per kvartal. Ordförande eller vårdhavande pastor kan kalla till extra sammanträden.

b. För att församlingsrådet på ett adekvat sätt må ta i beaktande församlingens missionerande mål, rekommenderas att på varje sammanträde församlingens uppbyggande och utåtriktade verksamhet finns med på föredragningslistan. Det rekommenderas också att församlingsrådet använder sig av consensus/enhållighetsprincipen vid beslutsfattandet. Församlingens administrativa och understödjande förpliktelser kommer då att uppmärksammas.

c. Församlingsrådet skall årligen planera församlingens arbete under kommande verksamhetsår.

4. Om en församling väljer att ha ett församlingsråd, skall rådet svara för planering och genomförande av församlingens uppgift och kallelse samt utöva den allmänna tillsynen över församlingens administration och verksamhet. Rådet skall sörja för planeringen av församlingens arbete, ange mål och riktlinjer, godkänna handlingsprogram, fastställa handlings sätt, motta rapporter, utvärdera församlingens verksamhet och granska församlingens uppgift och kallelse.

a. Församlingsrådet skall vara ansvarigt inför och fungera som pastoralkonferensens verkställande organ.

b. Församlingsrådet skall: (1). Gå igenom församlingens medlemskap, (2). fylla vakanser som uppstår bland församlingens ansvariga (3). upprätta en budget på rekommendation av

finanskommittén och försäkra sig om tillräckligt understöd för församlingens finansiella behov. (4). Rekommendera för pastoratskonferensen lön och andra understöd för pastor(orer) och kanslipersonal efter att ha erhållit rekommendationer av pastoralkommittén.

c. Medlemskap. — Pastoratskonferensen skall besluta om storleken på församlingsrådet. Medlemskapet i rådet kan bestå av så få som åtta personer och så många som pastoratskonferensen anser nödvändigt. Styrelsen skall innefatta personer som representerar församlingens verksamhetsgrenar så som sagts i § 245. Medlemskapet skall innefatta men inte begränsas av följande ledamöter:

1. Rådets ordförande
2. lekmannaledare
3. ordförande för pastoralkommittén
4. ordförande för finanskommittén
5. ordförande för förvaltningsrådet
6. församlingens kassör
7. en medlem i årskonferensen
8. pastorn

Beslutsmässighet: De medlemmar som infunnit sig till ett i laga ordning utlyst sammanträde är beslutsmässiga

Församlingens verksamhetsområden

§ 255 *Koordinator för åldersgrupper, familjer och specialiserade tjänster* (se § 254 — Pastoratskonferensen kan årligen välja en koordinator för följande grupperingar: barnarbetet, ungdomsarbetet, arbetet bland vuxna och familjearbetet. För att stärka arbetet bland unga vuxna och speciella åldersgrupper kan en koordinator för unga vuxna och/eller äldre vuxna väljas. Där det finns behov av specialiserade tjänster, (till exempel ensamstående eller fysiskt handikappade) kan koordinatörer för dessa grupper väljas.

§ 256 För att församlingen skall uppfylla sitt uppdrag kan pastoratskonferensen årligen välja ansvariga för ett eller flera av följande verksamhetsområden: ekumeniskt arbete, evangelisering, fostran och undervisning, socialt arbete, mission, kristet förvaltarskap och gudstjänstliv. Om det är önskvärt kan pastoralkonferensen kombinera de ansvarigas uppgifter. Varje ansvarig som valts skall stå i kontakt med församlingsrådet (eller annat liknande organ), pastorn och andra församlingsledare för att tala om det egna verksamhetsområdets behov och möjligheter, genom att tillvarata alla lämpliga resurser och relationer till distriktet, årskonferensen och Kyrkan i stort.

§ 257 Pastoratskonferensen kan välja:

- 1) en ledare för församlingsskolan eller söndagsskolan, som är ansvarig för att hjälpa med att organisera och ha tillsyn över undervisningsprogrammet i församlingen
- 2) en ledare för hjälpverksamheten, som skall hjälpa församlingen och dess medlemmar att engagera sig i hjälpverksamhet för människor i nöd
- 3) en ledare för kommunikationer, som skall hjälpa församlingen och dess medlemmar med uppgifter inom kommunikation, genom att tillhandahålla idéer, resurser och färdigheter.

§ 258 *Organisationer inom församlingen* – Arbetet i församlingen hämtar sin styrka ur människors möte med Guds återlösande kärlek till världen och Guds handlande i världen. En viktig del av församlingens verksamhet är det arbete, som bedrivs i grupper och föreningar av flera olika slag och med många lokala varianter. Sådana grupper eller föreningar kan bildas på initiativ av församlingsrådet eller växa fram spontant och understödjas av församlingsrådet. De kan också ha historiskt ursprung och anknyta till motsvarande organ inom års-

konferensen eller ingå i organisationsbildningar inom kyrkan som helhet. Exempel härpå är barn- och ungdomsarbetet eller arbetet bland kyrkans kvinnor med sina riksorganisationer. För övrigt skall följande punkter gälla i tillämpliga delar:

Församlingsskolan — Pastoratskonferensen kan besluta inrätta en skola med uppgift att genomföra församlingens undervisningsprogram.

Församlingsskolan uppmanas att i överensstämmelse med våra kristna traditioner, fostra för socialt umgänge. Börjande ifrån de tidiga barnåren borde barnen uppfostras i att utveckla attityder och färdigheter som gör det möjligt att söka icke-vålds utvägar. Som en väsentlig del i läroplanen, skall församlingsskolan undervisa om hur man praktiserar icke-våld som ett verksamt vittnesbörd om kristen tro och en effektiv strategi i att lösa konflikter.

2. *Församlingens barn- och ungdomsarbete* — a) Församlingens barn- och ungdomsarbete skall organiseras och bedrivs i enlighet med de stadgar för Metodistkyrkans Ungdomsförbund som årskonferensen fastställer. Verksamheten skall ledas av församlingens ungdomsråd, som skall vara ansvarigt inför församlingsrådet. Ungdomsrådets ordförande skall väljas av pastoratskonferensen, såvida inte stadgarna för Metodistkyrkans Ungdomsförbund anger något annat. Om så är fallet, skall pastoratskonferensen godkänna valet av ordförande. Ungdomsrådets ordförande skall vara medlem i församlingen och ha säte och stämma i församlingsrådet. (Se § 227.5)

b) *Målsättning* — Ungdomsrådets främsta uppgift är att samordna arbetet bland barn och ungdom med församlingens övriga verksamhet. Med utgångspunkt från de förutsättningar och behov som olika åldersgrupper bland barn och ungdom har skall ungdomsrådet tillse att de mål, som uppställts för församlingens alla verksamhetsområden, i största möjliga utsträckning blir förverkligade i barn- och ungdomsarbetet. Ungdomar, som upptagits i full förening med kyrkan, äger rätt att delta i församlingens alla aktiviteter och ungdomsrådet har ett ansvar för att väcka deras intresse för ett sådant deltagande.

c) *Ungdomsrådet som församlingens kommitté för fostran och undervisning* — Om ungdomsrådet även fungerar som församlingens kommitté för fostran och undervisning, skall de paragrafer i kyrkoordningen, som gäller fostran och undervisning, tillämpas i rådets arbete.

3. *Metodistkyrkans Kvinnor* — Inom varje församling skall finnas en lokalavdelning av Metodistkyrkans Kvinnor. Följande grundstadgar har fastställts:

¶ 1 *Namn* — Organisationens namn skall vara Metodistkyrkans Kvinnor.

¶ 2 *Gemensamma organ* — Lokalavdelningen av Metodistkyrkans Kvinnor är en del av årskonferensens kvinnoförbund och genom detta knuten till centralkonferensens kvinnoråd.

¶ 3 *Syfte* — Lokalavdelningen skall utgöra en sammanslutning av kvinnor, som vill känna Gud och uppleva frigörelse för hela personligheten genom Jesus Kristus, som vill utforma en skapande och stödjande gemenskap och som vill öka förståelsen av vad missionen är genom att ta del i kyrkans världsvida verksamhet.

¶ 4 *Medlemskap* — Medlemskap skall erbjudas varje kvinna som uttalar önskemål härom och som vill delta i kyrkans världsvida arbete genom Metodistkyrkans Kvinnor. Pastorn skall ex officio vara medlem av lokalavdelningen.

¶ 5 *Styrelse och kommittéer* — Lokalavdelningen skall välja ordförande, vice ordförande, sekreterare, kassör och nomineringskommitté. Den kan efter behov välja ytterligare styrelseledamöter och kommittéer i överensstämmelse med de särskilda bestämmelser för lokalavdelningarna, som årskonferensens kvinnoförbund antagit.

¶ 6 *Ekonomi* — a) Lokalavdelningen skall säkerställa sådana tillgångar att den kan fullfölja sitt ändamål.

b) Alla medel som lokalavdelningen mottar, varifrån de än kommer, skall tillhöra lokalavdelningen och får användas uteslutande enligt dessa stadgar och beslut.

c) Lokalavdelningens samlade budget skall innefatta: (1) löftesoffer och andra inkomster för olika ändamål, som skall förmedlas genom förbundets kassör, och (2) medel avsedda för lokal verksamhet samt för avdelningens administration och andra behov.

Lokalavdelningen skall årligen lämna en medlemsavgift till årskonferensens kvinnoförbund.

¶ 7 *Möten* — Lokalavdelningen skall hålla de möten den anser behövligen för att kunna fullfölja sitt ändamål och bedriva sin verksamhet.

¶ 8 *Förhållande till församlingen* — Lokalavdelningen skall uppmuntra alla kvinnor att ta del i församlingens hela liv och verksamhet och hjälpa dem att ta ansvar och ställa sig till förfogande för ledarskap.

¶ 9 *Ändring av stadgarna* — Förslag till ändring av dessa grundstadgar skall insändas till sekreterarens för centralkonferensens kvinnoråd och till centralkonferensens exekutivkommitté senast två månader före centralkonferensens sammanträde.

Notera: För att få en beskrivning av The Women's Division of the General Board of Global Ministries och dess understödjande organisationer se §§ 1317-1325.

§ 259 *Metodistkyrkans Män* — I varje församling eller pastorat skall finnas en lokalavdelning av Metodistkyrkans Män för att därmed skapa ytterligare en möjlighet att engagera männen i kyrkans verksamhet. (§ 2302)

¶ 1 *Grundstadgar* — (Några grundstadgar för Metodistkyrkans Män, motsvarande dem som gäller för Metodistkyrkans Kvinnor [se ovan punkt 5], har inte antagits av centralkonferensen).

¶ 2 *Syfte* — Metodistkyrkans Män skall fungera som en gemenskap till hjälp och stöd för män, som söker lära känna Kristus och som vill växa andligen och dagligen göra Kristi vilja. Föreningens viktigaste syfte skall vara att klargöra Kristi centrala roll i männens liv och i alla deras förhållanden. Till föreningens främsta uppgifter hör därför

a) att sprida kunskap om Metodistkyrkans uppdrag i världen och inspirera männen att stödja detta,

b) att engagera sina medlemmar i evangeliseringsarbetet genom att öppna deras ögon för de personliga och sociala dimensioner som det fulla evangeliet innehåller,

c) att analysera och klargöra mannens identitet och roll i dagens samhälle,

d) att väcka intresse för ett fördjupat lärjungaskap,

e) att uppmana sina medlemmar att studera och bli förtrogna med Metodistkyrkans organisation, lära och tro samt

f) att samarbeta med alla lokalavdelningar av Metodistkyrkans Män för att lösa dessa uppgifter genom att uppställa mål för det gemensamma arbetet på distriktet, inom årskonferensen och inom hela kyrkan.

¶ 3 *Medlemmarnas personliga engagemang* — Personer, som vill bli medlemmar i en lokalavdelning av Metodistkyrkans Män, skall vara beredda att acceptera föreningens syfte och uppgifter sådana de beskrivs i punkt 2 ovan och därtill söka tillämpa vissa regler i sin personliga livsföring, nämligen

a) att dagligen ägna tid åt bibelstudium och bön,

b) att vittna om Kristi väg med ord och handlingar i sitt dagliga arbete och i alla sina kontakter med andra människor samt

c) att engagera sig i någon bestämd kristen uppgift.

¶ 4 *Gemensamma lokalavdelningar* — Flera församlingar kan bilda gemensamma lokalavdelningar av Metodistkyrkans Män, om så befinns lämpligt.

Medlemskap för vårdhavande pastorn — Församlingens vårdhavande pastor skall ex officio vara medlem i lokalavdelningen och dess styrelse.

§ 260 Då behov finns, på grund av församlingens storlek och verksamhetens omfång, kan församlingrådet (eller andra liknande organ) för att underlätta sitt arbete utse ett eller flera råd och/eller familjeråd eller andra sätt som uppfyller församlingens behov. Medlemmar i dessa råd skall väljas av församlingrådet (eller andra liknande organ).

§ 261 *Klasser, klassledare och klassmöten* — Inom en församling kan utarbetas en ordning för klasser, klassledare och klassmöten.

Administrativa kommittéer

§ 262 – 1. *Nomineringskommittén* — En nomineringskommitté skall finnas i varje församling. Nomineringskommittén skall bestå av högst nio personer utom vårdhavande pastorn som skall vara kommitténs ordförande, och lekmanaledaren. En lekman vald av nomineringskommittén skall vara vice ordförande. Minst en av ledamöterna skall vara under 25 år.

Nomineringskommittén skall väljas årligen av pastoratskonferensen. För att säkra stabilitet och erfarenhet i kommitténs arbete skall ledamöterna delas upp i tre grupper och endast en sådan grupp nyväljs varje år för en period av tre år. Första gången en pastoratskonferens väljer en nomineringskommitté skall den ena av kommitténs grupper väljas för ett år, den andra för två år och den tredje för tre år, så att systemet kan bringas att fungera. Den grupp, som står i tur att nyväljas, skall utses efter förslag direkt från deltagarna i pastoratskonferensen. På samma sätt skall de vakanser fyllas, som eventuellt har uppstått i de båda andra grupperna. Avgående ledamöter i en nomineringskommitté bör inte omväljas för en ny treårsperiod, om detta kan undvikas.

Inför pastoratskonferensens årliga sammanträde skall nomineringskommittén nominera sådana ansvariga och ledamöter av församlingrådet och pastoratskonferensen och sådana kommittéer, som kyrkoordningen föreskriver eller pastoratskonferensen finner nödvändiga för sitt arbete. Nomineringskommittén skall dessutom under hela verksamhetsåret vara rådgivande åt församlingrådet i sådana personfrågor, som inte gäller anställd personal.

Nomineringskommittén skall genom sin rådgivning och sina nomineringar söka bidra till att församlingsmedlemmarnas begåvning och fallenhet för olika uppgifter så långt möjligt kommer verksamheten till godo samt att så många medlemmar som möjligt engageras i verksamheten. Kommittén skall se till att nomineringen till varje råd, kommitté och verksamhetsområde, liksom nomineringen i sin helhet, så långt detta är möjligt återspeglas församlingens sammansättning med hänsyn till ålder, kön och ras, men också med hänsyn till medlemmarnas utbildning, sociala och ekonomiska förhållanden och församlingens teologiska inriktning.

2. *Pastoralkommittén* — En pastoralkommitté skall finnas i varje pastorat. Pastoral-kommittén skall bestå av lägst fem och högst nio personer, som alla skall vara lekfolk. Dock, det kan finnas situationer då på grund av att församlingen är flerspråkig det finns behov av ett större antal ledamöter i kommittén. Pastoratets lekmannadelegat i årskonferensen skall vara medlem av kommittén och en av medlemmarna skall vara under 30 år. Ingen anställd person eller nära anhörig till en pastor eller en anställd person får ingå i kommittén. Endast en person från samma familj skall vara medlem i kommittén. Om en person, som inte är valbar till pastoralkommittén, blir vald till medlem i årskonferensen och ingen annan vald dele-

gat i årskonferensen finns tillgänglig för tjänstgöring i kommittén, skall kommittén bestå av endast fem till nio personer.

a) *Hur pastoralkommittén skall väljas* — Pastoralkommitténs ordföranden och övriga medlemmar skall väljas av pastoratskonferensen efter förslag av nomineringskommittén eller genom förslag från golvet. För att säkra stabilitet och erfarenhet i kommitténs arbete skall medlemmarna (förutom lekmannarepresentanten i årskonferensen) uppdelas i tre grupper och endast en sådan grupp väljas varje år för en period av tre år. I pastorat, som omfattar två eller flera församlingar skall kommittén omfatta åtminstone en medlem från varje församling. Församlingarna uppmanas sträva till att avgående medlemmar i pastoralkommittén (personalkommittén) inte återväljs.

b) *Pastorat med många anställda* — I sådana pastorat där det finns många anställda, på hel- eller halvtid eller det finns medlemmar som är diakoner utnämnda till församlingen, skall kommittén ha ansvar för hela personalen, pastorer och lekfolk. Kommittén skall sörja för att alla anställda har direkt personlig och yrkesmässig kontakt, såväl med pastoralkommittén som med pastorn, distriktsföreståndaren och biskopen. I sådana fall kan kommittén kallas *personalkommitté*.

c) *Pastoralkommitténs sammansättning i pastorat som omfattar två eller flera församlingar* — I pastorat, som omfattar två eller flera församlingar, skall minst en representant från varje församling ingå i pastoralkommittén. Pastoratskonferensen kan välja en rådgivande pastoralkommitté för de församlingar inom pastoratet som önskar en sådan. Denna kommitté, skall bestå av tre personer med en ordförande. Kommittén skall mötas på pastors eller ordförandes uppmaning och dess uppgifter skall vara de som sägs i § 262.2(3) och (4). Kommittén får inte sammanträda utan att pastorn underrättats därom. Ordföranden i en sådan rådgivande pastoralkommitté skall representera sin församling i pastoratets pastoralkommitté.

d) *Pastoralkommittéerna i pastorat, som samarbetar med varandra*, skall mötas för att överlägga om pastoratens samlade behov av specialutbildade ledare.

e) *Pastoralkommitténs sammanträden* — Pastoralkommittén skall sammanträda minst en gång per kvartal. Den skall därutöver sammanträda på begäran av biskopen, distriktsföreståndaren, pastorn, person som är anställd inom pastoratet eller kommitténs ordförande. Pastorn skall vara närvarande på varje sammanträde som kommittén har, utom då han/hon frivilligt är frånvarande. Kommittén får inte sammanträda utan att pastorn och/eller distriktsföreståndaren underrättats därom. Den kan sammanträda med distriktsföreståndaren utan att pastorn är närvarande. Om så sker, skall pastorn eller den anställda person som är föremål för överläggning, underrättas före sammanträdet och omedelbart efter detta ges tillfälle att överlägga, antingen med kommittén eller med distriktsföreståndaren. I ett pastorat, som omfattar två eller flera församlingar, kan frågor uppkomma, som rör endast en församling. I så fall kan den eller de medlemmar av kommittén, som representerar denna församling, sammanträda separat med pastorn eller den anställda person saker gäller eller med distriktsföreståndaren, men endast under förutsättning att pastorn och/eller distriktsföreståndaren underrättats därom. Kommittén kan mötas i slutet sammanträde på begäran av pastorn eller vilken som helst annan person, som är ansvarig inför kommittén, eller på begäran av kommitténs ordförande eller distriktsföreståndaren.

f) *Pastoralkommitténs uppgifter* — (1) Kommittén skall stå till förfogande för alla personer, som är utnämnda eller anställda inom pastoratet på hel- eller deltid, såväl pastorer som lekfolk, i frågor som rör deras personliga förhållanden eller arbete och förmedla kontakt med vårdhavande pastorn, distriktsföreståndaren och biskopen. Kommittén skall hjälpa pastorn och anställda personer att utföra ett effektivt arbete genom att rådgöra med dem, genom att

hålla dem underrättade om sådana omständigheter, som rör förhållandet mellan församlingen och pastorn och de anställda, och genom att ständigt förklara den pastorala tjänstens natur och uppgift för medlemmarna.

(2) Kommittén skall utveckla och godkänna arbetsbeskrivningar och föreskrifter för associerade pastorer och annan personal. Ordet associerad pastor används som ett allmänt ord för att ange varje pastoral utnämning i en församling förutom den ansvariga pastorn (se 330). Kommittén skall uppmanas att utveckla speciella föreskrifter för associerade pastorer, vilka reflekterar arbetsbeskrivningarna och förväntningarna.

(3) Kommittén skall överlägga med pastorn och de anställda i frågor som rör deras arbetsuppgifter i församlingen och därvid diskutera, vilka prioriteringar som kan göras, när det gäller att utnyttja deras tid och förmåga på ett sätt, som bäst svarar mot de mål församlingen ställt upp för sitt arbete, och vilka krav som rimligen kan ställas på deras tjänstgöring.

(4) Kommittén skall årligen göra en utvärdering av pastorn och de anställdas arbete till stöd för fortsatt effektiv tjänst och för uppgörande av en plan för fortbildning (§§ 347, 348), enligt riktlinjer utarbetade av kabinettet och rådet för tjänsten som ordinerad.

(5) Kommittén skall överlägga med pastorn och de anställda i frågor, som rör predikohjälp, löner, resebidrag, ledighet, försäkringar, pension, fortbildning och andra praktiska ting, som har samband med pastorns och de anställdas arbete och familjer, och årligen lämna rekommendationer i sådana frågor till församlingsrådet samt rapportera de frågor som berör budgeten till finanskommittén. Pastoralkommittén skall tillsammans med församlingsrådet sörja för att pastorn och anställda personer får ledighet och ekonomiska bidrag för att kunna delta i sådan fortbildning som kan vara till nytta för deras arbete och andliga växt. I dessa uppgifter ingår även att bevaka bostadsfrågan för pastorn och eventuellt för anställd personal, vare sig det gäller en bostad, som ägs eller hyrs av församlingen för pastorns eller någon anställds räkning, eller kontant ersättning till pastorn i stället för bostad, om ett sådant arrangemang överensstämmer med årskonferensens riktlinjer i denna fråga. Pastoralkommitténs ordförande, förvaltningsrådets ordförande och pastorn skall företa en årlig besiktning av pastorsbostaden, om församlingen äger denna, för att tillse att underhållet inte blir eftersatt. Pastorsfamiljen bör ta hänsyn till att pastorsbostaden är församlingens egendom och församlingen bör ta hänsyn till att pastorsbostaden är pastorsfamiljens privata hem.

(6) Kommittén skall överlägga med pastorn och de anställda i frågor, som rör fortsatt utbildning och andlig tillväxt, och tillsammans med församlingsrådet eller pastoralkommittén tillse att nödvändig tid och ekonomiskt stöd ges för pastorn och/eller de anställda att delta i tillfällen för fortsatt utbildning och andlig tillväxt som kan tjäna dem i deras yrkesmässiga och andliga utveckling.

(7) Kommittén skall engagera kvinnor och män att utbilda sig till lokalpredikanter och söka inträde i tjänsten som ordinerad och den diakonala tjänsten (se §§ 249.8 och 305). Kommittén skall intervjuva och bedöma dem som vill gå denna väg och till pastoratskonferensen framföra deras begäran om att bli rekommenderade till lokalpredikanter och för antagning som kandidater till tjänsten som ordinerad. Varken pastorn eller någon annan medlem i pastoralkommittén skall vara närvarande då en familjemedlem bedöms för antagande till kandidat till tjänsten som ordinerad eller förnyelse av kandidatur. Kommittén skall lämna uppgift till pastoratskonferensen om vilka medlemmar i församlingen som antagits som kandidater. Den skall hålla kontakt med dessa kandidater och rapportera till pastoratskonferensen om hur deras studier framskrider.

(8) Kommittén skall förklara för församlingen vad utbildningen till tjänsten som ordinerad innebär, och understryka vikten av att med gåvor understödja utbildningen vid kyrkans teologiska seminarier.

(9) Kommittén skall överlägga med vårdhavande pastorn och/eller andra pastorer, som blivit utnämnda till pastorat, om det skulle visa sig, att ett pastorsbyte vore bäst för församlingen och den eller de pastorer det gäller. Kommittén skall samarbeta med den eller de pastorer det gäller och med distriktsföreståndaren och biskopen för att lösa frågan om församlingens pastorala ledning. I sitt förhållande till distriktsföreståndaren och biskopen skall kommittén endast ha en rådgivande funktion. (Se §§ 430-433)

(10) Kommittén skall i samråd med vårdhavande pastorn rekommendera personer, som söker sådana tjänster med anställd personal, (endera på hel- eller deltid) som inrättats av församlingsrådet och som inte är föremål för biskoplig utnämning. När kommittén rekommenderar någon till anställning, skall den i förekommande fall ta hänsyn till de regler för utbildning och övriga kvalifikationer som kyrkan centralt har fastställt. (Se The Book of Discipline)

(11) Kommittén kan rekommendera för pastoratskonferensen att bilda en *personal-kommitté*, då antalet av de anställda blir så stort att detta önskvärt. 12.

3. Förvaltningsrådet — Ett förvaltningsråd skall finnas i varje församling. Dess sammansättning och uppgifter är utförligt beskrivna i §§ 2524-2549.

4. *Finanskommittén* — En finanskommitté skall finnas i varje församling. I pastorat, som omfattar två eller flera församlingar, kan finanskommittén vara gemensam för samtliga församlingar.

a) *Sammansättning* — Finanskommittén skall bestå av följande tjänstemän i den mån deras tjänster finns inrättade inom församlingen:

Vårdhavande pastorn

Församlingsrådets ordförande

Lekmannaledaren

Lekmannamedlemmen i årskonferensen

En representant för förvaltningsrådet, som detta självt utser

Kassören eller kassörerna

Finanssekreteraren

Den tjänsteman, som ansvarar för kristet förvaltarskap

Pastoratskonferensen kan dessutom besluta välja ytterligare medlemmar. Om kassören och finanssekreteraren är anställda tjänstemän, skall de inte äga rösträtt i kommittén.

b) *Val* — Finanskommitténs ordförande skall väljas av pastoratskonferensen efter förslag av nomineringskommittén. Pastoratskonferensen kan dessutom efter förslag av nomineringskommittén välja ytterligare medlemmar av kommittén utöver dem som ex officio skall tjänstgöra där.

c) *Uppgifter* — Finanskommittén skall ha följande uppgifter:

(1) Givandet är en viktig del av det kristna livet. Kommittén skall därför i samarbete med den tjänsteman, som ansvarar för det kristna förvaltarskapet, verka för att sprida kunskapen om det kristna förvaltarskapets innebörd när det gäller materiella tillgångar. Syftet med församlingens undervisning i denna fråga skall vara att åstadkomma en ökning av givandet. Man skall betona vikten av ett regelbundet givande, som står i proportion till den inkomst, som var och en har, och särskilt framhålla tiondegivandet som ett ideal.

(2) Alla anslagsäskanden, som man önskar ta upp i församlingens årliga budget, skall underställas finanskommittén. Kommittén skall årligen upprätta ett förslag till fullständig budget för församlingens hela verksamhet, som skall inkludera lön och övriga förmåner för pastorer och andra befattningshavare som utnämns av biskopen. Kommittén skall överlämna budgetförslaget till församlingsrådet för dess granskning (§ 257:5a) innan ett slutgiltigt fastställande av budgeten sker i pastoratskonferensen (§ 248:13). Kommittén är skyldig att göra upp och förverkliga planer, så att tillräckliga medel flyter in för att täcka den budget

pastoratskonferensen antagit. Kommittén får inte besluta om tilläggsanslag till budgeten eller göra andra ändringar i denna utan församlingsrådets godkännande (§ 257:5b).

(3) Kommittén skall förvalta influtna medel enligt de direktiv, som församlingsrådet anger, och tillse, att kassören och finanssekreteraren följer dessa direktiv i sitt arbete.

(4) Kommittén skall utse minst två personer, som helst inte bör tillhöra samma familj, till att räkna kollekten och lämna uppgift om de kollektmedel som inflyter både till kassören och finanssekreteraren. Kollektmedel skall omedelbart deponeras på sätt som fastställts av kommittén. Finanssekreteraren skall föra bok över veckooffer och andra gåvor.

(5) Kassören skall utbetala alla medel som givits till ändamål, som upptagits i församlingens budget, och sådana andra medel och bidrag, som församlingsrådet kan besluta om. Kassören skall varje månad eller minst en gång i kvartalet till berörda organ översända alla de medel, som influtit för kyrkans gemensamma arbete. Medel för kyrkans gemensamma arbete får inte användas för något annat ändamål än för vilket det skänktes. Kassören skall regelbundet och detaljerat rapportera om influtna och förbrukade medel till kommittén och församlingsrådet.

(6) Kommittén skall föranstalta om en årlig revision av samtliga räkenskaper inom församlingen och alla dess organisationer och rapportera därom till pastoratskonferensen.

(7) Kommittén skall till församlingsrådet rekommendera lämplig deponering av församlingens tillgångar. Influtna medel skall snabbt deponeras i församlingens namn.

(8) Bidrag, som getts för angivna ändamål och syften, skall snabbt vidarebefordras i överensstämmelse med givarens avsikt och får inte användas för något annat ändamål.

(9) Kommittén skall årligen rapportera till församlingsrådet om alla medel, som getts till angivna ändamål och som inte ingår i den löpande budgeten.

4. *Andra administrativa kommittéer* — Pastoratskonferensen kan välja sådana andra administrativa kommittéer, som den anser behövliga, såsom kommitté för information och kommitté för protokoll och historia.

Sektion VII. Hur en ny församling bildas

§ 263 – 1. En ny församling kan bildas endast efter medgivande av biskopen och dennes kabinett och med tillbörlig hänsyn tagen till de planer som Årskonferensen gör upp för att sprida kyrkans verksamhet till nya orter. Biskopen skall bestämma, vilket distrikt den nya församlingen skall tillhöra, och föreståndaren för detta distrikt skall ansvara för planens genomförande. Distriktsföreståndaren skall rekommendera lösningar av den planerade nya församlingens lokalisering och övriga egendomsproblem, som kyrkostyrelsen (kyrkobyggnadskommittén) skall ta ställning till (§ 2518). Har församlingarna i närheten av den planerade nya församlingen inrättat ett organ för att samordna sin verksamhet, skall också detta organ uppmanas att yttra sig i hithörande frågor.,

2. Distriktsföreståndaren skall sammankalla de personer som anmält sitt intresse för den nya församlingen till ett möte på avtalad till och plats. Distriktsföreståndaren kan också ges skriftlig fullmakt åt någon pastor inom sitt distrikt att sammankalla ett sådant möte.

3. Distriktsföreståndaren eller den pastor, som fått distriktsföreståndarens bemyndigande, skall leda förhandlingarna och skall utse en sekreterare att föra protokoll över mötet. Efter en inledande andaktsstund skall de närvarande ges tillfälle att anmäla sig till medlemskap på grundval av flyttningsbetyg. Den pastor, som utfärdar flyttningsbetyg till en församling som ännu inte blivit organiserad, skall i flyttningsbetyget omtala den planerade nya församlingen med orden *Den planerade nya församlingen i ...*

4. Personer, som vill bli medlemmar på bekännelse av sin tro på Kristus skall också ges

tillfälle att anmäla sig till medlemskap. Då den distriktsföreståndare eller pastor som leder förhandlingarna blivit övertygad om äktheten av deras tro och uppsåt, skall de upptagas som medlemmar i kyrkan.

5. Varje årskonferens eller centralkonferens kan själva besluta om ett minimi antal medlemmar i fullt medlemskap som behövs för att organisera en lokal metodistförsamling.

6. En förteckning skall upprättas över alla som upptagits som medlemmar i den planerade nya församlingen genom flyttningsbetyg eller på bekännelse av sin tro. Alla dessa skall ha säte och stämma i *den konstituerande församlingskonferensen*.

7. Den konstituerande församlingskonferensen skall därefter kallas till överläggning och på förslag av en nomineringskommitté utse de direktvalda medlemmarna av församlingsrådet (§ 248:5). Konferensen skall besluta, om nomineringskommittén skall utses av den distriktsföreståndare eller pastor som leder förhandlingarna, eller väljas på förslag av konferensdeltagarna. Vilket konferensens beslut än blir, skall den distriktsföreståndare eller pastor som leder förhandlingarna vara ordförande i nomineringskommittén. Sedan konferensen utsett direktvalda medlemmar av församlingsrådet i lämpligt antal, skall den distriktsföreståndare eller pastor som leder förhandlingarna förklara församlingen som lagligt konstituerad.

8. Den distriktsföreståndare eller pastor som leder förhandlingarna skall därefter förklara den konstituerande församlingskonferensen avslutad och kalla den nya församlingens pastoratskonferens till överläggning. Medlemmar i denna skall vara de nyss valda medlemmarna av församlingsrådet och övriga personer, som är berättigade därtill enligt kyrkoordningen. Pastoratskonferensen skall välja sådana förtroendemän som kyrkoordningen föreskriver, inklusive förvaltningsråd, och tillsätta kommittéer och andra organ i enlighet med kyrkoordningens bestämmelser. När sådana förtroendemän blivit valda i laga ordning och de olika kommittéerna och organen blivit konstituerade, är församlingen lagligt organiserad och från detta ögonblick skall den bedriva sin verksamhet i överensstämmelse med kyrkoordningens anvisningar. *Dock gäller*, att om den nya församlingen ingår i ett pastorat, som omfattar flera församlingar, skall pastoratskonferensen inte sammanträda förrän representanter från alla församlingar inom pastoratet kan samlas i föreskriven ordning. (Angående Årskonferensens godkännande av den nya församlingen se § 604:10).

9. Pastoratskonferensen får själv ge de förtroendevalda i uppdrag att organisera den nybildade församlingen enligt de lokala lagarna och kyrkoordningens förordningar.

Sektion VIII. Hur en församling kan överflyttas till en annan årskonferens

§ 264 Se The Book of Discipline.

Sektion IX. Hur församlingars rättigheter skall skyddas

§ 265 Se The Book of Discipline. (Paragrafen behandlar skyddet av enskilda församlingars egendom i samband med de kyrkounioner som lett till bildandet av The United Methodist Church. Den saknar tillämpning inom den nordeuropeiska centralkonferensen.),

Sektion IX. Minnes- och offerdagar

§ 266 Församlingen skall iaktta de särskilda minnes- och offerdagar som årskonferensen beslutar om. Särskilda dagar som brukar iakttas på det internationella planet är,

Den världsvida nattvardsgemenskapens dag — första söndagen i oktober

Lekfolkets dag — tredje söndagen i oktober

Fredens och rättvisans dag — andra söndagen efter påsk

§§ 267-269 Se The Book of Discipline.

Sektion X. Tjänsten som lokalpredikant

§ 270 — 1. En *lokalpredikant* är en medlem i församlingen, som av distriktsföreståndaren fått en fullmakt att utöva tjänsten som lokalpredikant. Den som vill komma ifråga för en sådan fullmakt måste vara aktiv medlem i sin församling och redo och villig att tjäna kyrkan. Den sökande skall genomgå en särskild studiekurs för att bli förtrogen med Bibeln och Metodistkyrkans lära, tradition, organisation och verksamhet och för att utveckla sin förmåga att med det talade ordets hjälp vittna om den kristna tron.

2. En lokalpredikant skall utöva sin tjänst i församlingen genom att med det talade ordets vittnesbörd inspirera lekfolket att mera helhjärtat överlåta sig till Kristus och bli än mer engagerade medlemmar. Lokalpredikanten skall därvid tolka och förklara Bibeln och kyrkans lära, organisation och verksamhet.

3. Genom fortsatt studium och övning skall en lokalpredikant bereda sig att fullgöra en eller flera av följande uppgifter och därvid i första hand ägna sig åt tjänsten i den egna församlingen:

a) En lokalpredikant skall aktivt befrämja och stödja de handlingsprogram kyrkan antar och bistå med ledningen av arbetet på dess olika verksamhetsområden.

b) En lokalpredikant skall biträda vid ledningen av gudstjänster och möten och själv leda sammankomster för bön, studium och samtal, när pastorn ber därom.

c) En lokalpredikant skall även utanför den egna församlingen leda gudstjänster och möten, predika och vittna och leda sammankomster för studium och utbildning, om en pastor eller distriktsföreståndare ber därom.

d) En lokalpredikant skall i samarbete med olika kommittéer och verksamhetsråd bistå i ledningen för församlingens verksamhet och fostran till socialt ansvar.

§ 271 *Utfärdande av lokalpredikantfullmakt* — 1. Fullmakt att utöva tjänsten som lokalpredikant kan endast ges åt personer, som varit medlemmar i Metodistkyrkan under minst ett år. Endast distriktsföreståndaren kan utfärda sådan fullmakt, varvid följande villkor skall vara uppfyllda:

a) Den sökande skall ha genomgått en studiekurs för lokalpredikanter, som fastställts av centralkonferensen.

b) Den sökande skall ha lämnat en skriftlig ansökan till distriktsföreståndaren och ha blivit rekommenderad till tjänsten som lokalpredikant av vårdhavande pastorn och pastoratskonferensen i sin församling (§ 248:12).

c) Den sökande skall ha sammanträffat med distriktsföreståndaren för att gå igenom sin ansökan och samtala om lokalpredikantens ansvar och uppgifter.

2. Den som erhållit fullmakt att utöva tjänsten som lokalpredikant bör invigas för sin tjänst vid en gudstjänst.

§ 272 *Förnyande av lokalpredikantfullmakten* — Distriktsföreståndaren skall årligen granska och förnya fullmakten att utöva tjänsten som lokalpredikant under förutsättning att lokalpredikanten uppfyllt följande villkor:

a) Lokalpredikanten skall skriftligen ha anhållit om förnyelse av fullmakten

b) Lokalpredikanten skall ha lämnat en årsrapport till sin pastoratskonferens och till

distriktsföreståndaren, som visar att lokalpredikanten på ett tillfredsställande sätt utövat sin tjänst.

c) Lokalpredikanten skall ha blivit rekommenderad till fortsatt tjänst av vårdhavande pastor och pastoratskonferensen i sin församling (§ 248:12).

d) Lokalpredikanten skall minst en gång vart tredje år ha genomgått en fördjupningskurs för lokalpredikanter enligt studieplaner, som fastställts av centralkonferensen.

§ 273 Se Book of Discipline

§ 274 Se Book of Discipline

Kapitel 2

TJÄNSTEN SOM ORDINERAD

Sektion I. Innebörden av ordination och medlemskap i konferensen

§ 301 — 1. Tjänsten i den kristna kyrkan har sitt ursprung i Kristi tjänande vilket kallar alla människor att ta emot frälsningens gåva av Gud och vara efterföljare på kärlekens och tjänandets väg. Hela kyrkan får och tar emot denna kallelse, och alla kristna deltar i denna pågående tjänst.

2. I den kristna gemenskapen finns människor vilkas gåvor, tecken på Guds nåd och löften om framtida användbarhet bekräftas av denna gemenskap och vilka svarar på Guds kallelse genom att överlåta sig själva till ett ledarskap som ordinerade tjänare.

§ 302 *Ordination och apostolisk tjänst.* – Mönstret för hur Guds kallelse bejakas kan spåras tillbaka till urkyrkan. Det var apostlarna som ledde bönen och förkunnelsen samt organiserade det andliga och dagliga livet i den kristna gemenskapen. De upprättade ett ledarskap för den tjänande (diakonala) tjänsten och vidtog åtgärder som gjorde att evangeliet kunde förkunnas för nya människor och på nya platser. Urkyrkan avdelade personer, genom handpåläggning, med ansvar att predika, att undervisa, att förvalta sakramenten, att vårda, att hela, att samla församlingen till gudstjänst och sända ut den för att vittna. Kyrkan avdelade också personer med omsorg för de kroppsliga behoven hos andra, och avspeglade därigenom omsorgen om alla människor i världen. I Nya Testamentet (Apg 6) ser vi hur apostlarna utvalde och bemyndigade personer för den tjänande (diakonala) tjänsten. Dessa funktioner, fastän olika, var aldrig separerade från den tjänst som hela Guds folk var kallat till. Paulus konstaterar (Ef 4:1-12) att alla människor har fått olika gåvor och tjänster.

§ 303 *Ordinationens syfte* – 1. Ordinationen till en sådan tjänst är en gåva från Gud till kyrkan. I ordinationen befäster kyrkan den apostoliska tjänsten och för den vidare genom personer som blivit bemyndigade av den heliga Anden att utöva denna tjänst. Som sådana överlåter sig de ordinerade att såsom medvetna företrädare för hela evangeliet ansvara för att evangeliet förkunnas så att hela världen blir frälst.

2. Att vara ordinerad innebär att vägleda hela Guds folk genom tjänandet, Ordet, sakramenten och förvaltningen av kyrkans ordning och lära. Kyrkans förvaltande av tjänandet är ett grundläggande uttryck för Guds kärlek. De som svarar på Guds kallelse att vara ledare i tjänandet och utrusta andra för denna tjänst genom undervisning, förkunnelse, gudstjänst och i assisterandet av äldste i sakramentsförvaltningen är ordinerade till diakoner. De vars ledarskap i tjänandet omfattar ansvar för förkunnelse av och undervisning i Guds ord, förvaltande av sakramenten, att leda kyrkan för sitt uppdrag och sin tjänst samt att förvalta kyrkans ordning och lära är ordinerade till äldste.

3. De som är ordinerade utövar sin tjänst tillsammans med alla kristna, särskilt med dem som de leder och samarbetar med i tjänsten. De lever också i ett förbund av ömsesidig omsorg och ansvarighet med alla dem som delar samma ordination, särskilt inom Metodistkyrkan

med dem som är medlemmar av samma årskonferens och samma förbund. Förbundet i tjänsten som ordinerad är en livslång förpliktelse, och de som går in i den överläter hela sitt liv till den personliga och andliga lydning den kräver.

4. Hur verkningsfull kyrkan är i sitt uppdrag beror på detta förpliktande förbund för alla kristna och kyrkans tjänster som ordinerad. Genom ordination och genom andra pastorala åligganden svarar kyrkan för kontinuiteten i Kristi tjänst vilken har anförtrotts kyrkan som helhet. Utan ett konstruktiv utnyttjande av de olika gåvorna i Kristi hela kropp blir kyrkans tjänst ineffektiv. Utan ett ansvarigt ledarskap försvagas denna tjänst vad gäller riktning, innehåll och kontinuitet.

§ 304 *Vad som förväntas av dem som skall ordinerad.* – 1. De som kyrkan ordinerar skall vara medvetna om Guds kallelse till tjänsten som ordinerad, och deras kallelse skall erkännas och bekräftas av kyrkan. Guds kallelse uttrycks på många sätt och kyrkan kan inte konstruera en enkel test för dess äkthet. Inte desto mindre kräver kyrkans erfarenhet och behoven i tjänsten särskilda egenskaper vad gäller tro, liv och livsföring från dem som söker att bli ordinerade som diakoner och äldste. För att Metodistkyrkan skall vara säker på att de som anmäler sig själva som kandidater till tjänsten som ordinerad verkligen är kallade av Gud, förväntar sig kyrkan av dem att:

- a) de äger personlig tro på Kristus och att de överlätit sig till honom som Frälsare och Herre.
- b) de iakttar och odlar andlig disciplin och följer helgelsens livsmönster.
- c) de känner Guds kallelse att helt överlämna sig till tjänsten som ordinerad och så följa Jesu föredöme i kärlek och tjänst.
- d) övertygande kunna förmedla den kristna tron i både tal och skrift.
- e) de hängivet engagerar sig i att leda den kärlekens tjänst för mänskligheten, som är kyrkans uppdrag.
- f) de förmår uppvisa sådana anlag och nådegåvor, som ger löfte om deras framtida användbarhet för kyrkans uppdrag.
- g) de är sådana personer som samhället kan lita på och ha förtroende för.
- h) de erkänner att Bibeln innehåller allt som är nödvändigt för frälsningen genom tron på Jesus Kristus, att de är kunniga i sådana ämnen som bibelkunskap, teologi, kyrkohistoria och kyrkans styrelseform samt har nödvändiga färdigheter för att utöva tjänsten som ordinerad.
- i) de är villiga att vara ansvariga inför Metodistkyrkan, att acceptera dess kyrkoordning, att acceptera tillsynen hos dem som utnämns till denna tjänst och vara beredd att leva i ett förbund med dem som gått in i tjänsten som ordinerad.

2. För att rätt kunna fullgöra Jesu Kristi missionsuppdrag i världen och ge människor ett vittnesbörd om evangelium som bär frukt, och för att rätt kunna bruka det inflytande över andra, både i och utanför kyrkan, som följer av tjänsten som ordinerad förväntas av dem som önskar att ordinerad, att de är beredda att inviga sig själva till det kristna livets högsta ideal. För detta är de beredda att låta sina personliga vanor styras av en ansvarsfull självdisciplin, som befrämjar kroppslig hälsa, mental och emotionell mognad, trohet i äktenskapet och avhållsamhet utom äktenskapet, socialt ansvar och tillväxt i nåd och Guds kunskap och kärlek.

3. Eftersom de som är avskilda av kyrkan för denna särskilda tjänst lever under den mänskliga svagheten villkor och är utsatta för påverkan av samhället, förväntas högsta moral av dem. Eftersom praktiserande av homosexualitet är oförenligt med kristen lära, kan de som uppger sig vara praktiserande homosexuella¹ inte antas som kandidater till tjänsten som ordinerad, ordinerad till pastorer eller utnämns till tjänst inom Metodistkyrkan.

¹ Uppger sig vara praktiserande homosexuell skall förstås så att personen själv berättar för en biskop, distriktsföreståndare, rådet för tjänsten som ordinerad eller den enskilda sessionen att han eller hon praktiserar sin homosexualitet.

4. Metodistkyrkan anförtror dem som ingår i de ordinerades tjänst det huvudsakliga ansvaret att upprätthålla utbildningens nivå och förberedelsen för ordination. Efter att kandidaterna först har blivit rekommenderade av en pastoratskonferens och godkända av de ordinerade medlemmarna i full förening med årskonferensen, i enlighet med det tillvägagångssätt som kyrkoordningen anger för examinering och godkännande av kandidater för ordination, väljs de till medlemskap i årskonferensen och ordineras av biskopen.

5. I samtliga fall där rådet för tjänsten som ordinerad, eller ordinerade medlemmar i full förening med årskonferensen röstar i enskilda sessionen om att ge en person fullmakt, ordination eller medlemskap i konferensen, skall det uppfattas så att kraven som här ställs endast är minimikrav. Varje person som röstar förväntas att i bön rösta utifrån sin personliga uppfattning om den ansökandes gåvor, tecken på Guds nåd och löften om framtida användbarhet i kyrkans tjänst.

Sektion II. Kandidater till tjänsten som lokalpastor och som ordinerad

§ 305 *Prövning av kallelsen* – Tjänsten som ordinerad uppfattas av Metodistkyrkan som en kallelse och avskild tjänst. Därför skall de som önskar att antas som kandidater till denna tjänst provas med avseende på äktheten i sin kallelse från Gud.

John Wesleys prövningsfrågor — För att Metodistkyrkan skall få visshet om att de som söker inträde i tjänsten som ordinerad verkligen är kallade av Gud till denna tjänst, skall de som har uppdraget att pröva äktheten i de sökandes kallelse allvarligt och under bön ställa sig följande frågor:

1. Känner de Gud som en förlåtande Gud? Bor Guds kärlek i dem? Frågar de efter Gud alena? Är de helgade i sitt sätt att tala?

2. Äger de såväl gåvor som nåd för uppgiften? Har de ett klart och sunt förstånd, ett rätt omdöme i andliga frågor och en riktig uppfattning om frälsning genom tro? Talar de korrekt, klart och tydligt?

3. Bär de frukt? Har någon genom dem blivit sant övertygad om sin synd och omvänd till Gud och blir de troende uppbyggda genom deras förkunnelse?

Om de har dessa kännetecken, tror vi att de är kallade av Gud att predika. Vi ser dessa kännetecken som tillräckliga bevis på att de är ledda av den heliga Anden.

§ 306 *Kandidater till tjänsten som lokalpastor och som ordinerad* — Var och en som hört och begrundar Guds kallelse att gå in i tjänsten som lokalpastor, ordinerad diakon eller ordinerad äldste skall kontakta sin församlingsspastor, sin distriktsföreståndare eller någon annan diakon eller äldste för att påbörja kandidatprocessen.

Denna process utgör de formella steg som var och en måste ta på vägen mot ordination och medlemskap i årskonferensen. Var och en som är i denna process skall erhålla skriftlig information om de beslut som fattas rörande de olika etapperna i processen.

1. *Den som överväger att bli kandidat* skall kontakta sin församlingsspastor eller annan diakon eller äldste, skaffa sig och läsa boken *The Christian as Minister*, en vägledning utgiven av Metodistkyrkan, och diskutera den med sin församlingsspastor eller annan ordinerad diakon eller äldste.

2. *Den som ansöker om att bli antagen som kandidat* för tjänsten som ordinerad:

a) måste under två år omedelbart före sin ansökan om att antas som kandidat, ha varit oförvitlig medlem av en och samma metodistförsamling. Under denna tid skall den sökande ha fullgjort någon form av praktik som ledare i sin lokalförsamling eller någon annan församling som godkänts av rådet för tjänsten som ordinerad, förutsatt att då det rör sig om en asso-

cierad medlem man har rådgjort med och fått ett godkännande från pastoratskonferensen i hemförsamlingen.

b) skall lämna en skriftlig ansökan till distriktsföreståndaren.

c) skall tilldelas en handledare av rådet för tjänsten som ordinerad i samråd med distriktsföreståndaren och under dennes ledning fullfölja prövningen av den egna kallelsen och inleda studiet till lokalpredikant enligt den studieplan som fastställts av Nordeuropeiska utbildningsrådet.

3. *Församlingens rekommendation* – Den som genomgått den förberedande processen i § 306:2 kan ansöka hos sin församling om rekommendation.

a) Varje sökande skall rådgöra med sin pastor och pastoralkommittén i sin församling efter att ha lämnat kommittén en skriftlig redogörelse för sin kallelse till tjänsten som ordinerad. Redogörelsen skall också innehålla den sökandes begäran om att bli rekommenderad till kandidatur. Pastoralkommittén skall intervjuva den sökande med utgångspunkt från den skriftliga redogörelsen och John Wesleys historiska frågor i § 305.

b) Den sökande måste rekommenderas av pastoratskonferensen enligt följande. Det möte med pastoratskonferensen, som skall ta ställning till den sökandes begäran om rekommendation till kandidatur, måste utlysas offentligt minst två gånger. Mötet måste äga rum i närvaro av biskopen, distriktsföreståndaren eller en befullmäktigad äldste, som skall rådgöra med de närvarande om den sökandes lämplighet och kvalifikationer samt klargöra den stora vikt och betydelse som tillmäts en rekommendation om inträde i tjänsten som ordinerad. För att rekommendationen skall bli giltig, måste: (1) den i slutna omröstning stödjas med två tredjedels majoritet av pastoratskonferensens närvarande medlemmar, och då det gäller en ansluten medlem endast under förutsättning att man har rådgjort med och fått ett godkännande från pastoratskonferensen i hemförsamlingen, (2) den sökande ha genomgått minst elva års grundutbildning inom det allmänna skolväsendet eller på annat sätt erhållit motsvarande utbildning.

c) Rekommendationen är giltig först sedan den sökande fullföljt lokalpredikantkursen.

4. *Godkänd kandidat till tjänsten som lokalpastor och som ordinerad* — Den som följt processen i § 306.2 och 3 och fått församlingens rekommendation skall:

a) möta rådet för tjänsten som ordinerad eller dess representant (-er) för prövning;

b) genomgå de psykologiska test som begärs.

c) inlämna en skriftlig redogörelse för sin förståelse av och förväntningarna på följande: (1) De viktigaste erfarenheterna i ditt kristna liv; (2) Guds kallelse till tjänsten som ordinerad och vilken roll kyrkan spelat för din kallelse; (3) dina reflektioner över erfarenheterna under ditt år som ledare i församlingen; (4) din framtida användbarhet i tjänsten som diakon eller äldste i Metodistkyrkan; (5) din personliga kristna tro; (6) Dina gåvor för tjänsten som diakon eller äldste; (7) hur dina personliga förhållanden kan påverka din framtida tjänst.

d) Inlämna en skriftlig redogörelse för sin förståelse av tjänsten som diakon och tjänsten som äldste i Metodistkyrkan.

e) Lämna sådan information som kan behövas för bedömning av kandidatens gåvor, tecken på Guds nåd och andens frukter, och beskrivning av kallelsen som diakon eller äldste; och

f) Att för Jesu Kristi missionsuppdrag i världen och evangeliets framgångsrika spridning i världen och, med tanke på det inflytande den som står i kyrkans tjänst har, vara beredd att överlåta sig helt åt det kristna livets högsta ideal sådant det uttrycks i §§ 61-70. Fördenskull är de beredda att låta sina personliga vanor styras av en ansvarsfull självdisciplin, som befrämjar kroppslig hälsa, mental och emotionell mognad, trohet i äktenskapet och avhållsamhet utom äktenskapet, socialt ansvar och tillväxt i nåd och Guds kunskap och kärlek².

² Genom att anta de uttalanden rörande pastorers moraliska och sociala ansvar, som återfinns i §§ 304.2 och 306.4 f, har generalkonferensen velat höja normerna (fortsättn nästa sida)

TJÄNSTEN SOM ORDINERAD

dels genom att av kandidaten till tjänsten som ordinerad ett mera genomgripande moraliskt engagemang och dels genom att låta kommittén för konferensförhållanden underkasta kandidaterna en omsorgsfullare och mera djupgående prövning än tidigare.

Lagstiftningen innebär här på intet vis, att bruket av tobak skulle vara en moraliskt likgiltig fråga. I ljuset av den ökande kunskapen om tobakens skadeverkningar bör uppgiften att bevisa, att tobaksrökning kan förenas med det kristna livets högsta ideal, helt ligga på dem som nyttjar detta stimuleringsmedel. På samma sätt bör de, som brukar alkoholhaltiga drycker, bevisa att deras handlingssätt överensstämmer med de ideal, som innefattar sinnets skärpa, kroppens renhet och ett socialt ansvarsfullt uppträdande.

Förändringen i den tidigare lagstiftningen försvagar därför inte Metodistkyrkans traditionella syn, att bruket av tobak och alkoholhaltiga drycker är olämpligt bland kyrkans pastorer. Snarare innebär dessa förändringar ännu högre krav på självdisciplin och utformning av levnadsvanor. I själva verket kräver de ett moraliskt engagemang, som går vida utöver sådana enskilda beteenden, som kan räknas upp. Se Juridiska Rådets beslut 318.

Som svar på meningsyttringar inom kyrkan, som rör homosexualitet och ordination, bekräftar generalkonferensen på nytt den nu gällande skrivningen i kyrkoordningen med dess höga krav på de karaktäsegenskaper och det ansvar, som krävs av dem som söker ordination.

Under mer än 200 år har de som söker inträde i tjänsten som ordinerad ställts inför John Wesley's prövningsfrågor bland vilka finns följande: "Har de ett klart och sunt förstånd, ett rätt omdöme i andliga frågor och en riktig uppfattning om frälsning genom tro?" (§ 305)

Alla kandidater samtycker till att inviga sig själva till det kristna livets högsta ideal och att i detta syfte vara beredda "att låta sina personliga vanor styras av ansvarsfull självdisciplin, som befrämjar kroppslig hälsa, mental och emotionell mognad, trohet i äktenskapet och avhållsamhet utom äktenskapet, socialt ansvar och tillväxt i Guds kunskap och kärlek" (§ 304).

De karaktäsegenskaper och det ansvar, som fordras av kandidater till tjänsten som ordinerad, beskrivs och analyseras på sex ställen i kyrkoordningen nämligen i §§ 304, 305, 306.4, 315, 321 och 326. I § 324 heter det sålunda: "Till medlemmar i full förening med årskonferensen skall endast väljas sådana, som är oklanderliga i sin moral och verkligt gudfruktiga, sunda i sin uppfattning om kristendomens grund-sanningar och trogna i sin pliktuppfyllelse."

Beträffande ordination heter det i § 304: "Det förväntas av dem som skall ordineras

6. ...att de är villiga att helt inviga sig till det kristna livets högsta ideal... och samtycka till att låta sina personliga vanor styras av en ansvarsfull självdisciplin...

7. att de är sådana personer som kyrkan kan lita på och ha förtroende för."

§ 307 Fortsatt kandidatur — Kandidater till tjänsten som ordinerad står under tillsyn av rådet för tjänsten som ordinerad, som ärligen skall förnya deras kandidatur. För att ett sådant förnyande skall kunna ske måste den enskilde kandidaten — likaledes ärligen — få rekommendation till fortsatt kandidatur av sin pastoratskonferens (§ 249.9). Vidare måste rådet pröva om kandidaten alltjämt äger och utvecklar samma anlag och nådegåvor och bär samma andliga frukter som vid sin första antagning som kandidat. Slutligen skall rådet pröva om kandidaten gör tillräckliga framsteg i sina studier.

1. En kandidat, som förbereder sig för tjänsten som ordinerad, och som är registrerad som studerande vid seminarium, högskola eller universitet, skall ärligen lämna rådet för tjänsten som ordinerad ett skriftligt intyg, utfärdat av läroanstalten, på sina framsteg. Detta intyg skall beaktas av rådet för tjänsten som ordinerad tillsammans med annat som bekräftar att

kandidatens anlag, nådegåvor och andliga frukter alltjämt är tillfredsställande. En årlig intervju med kandidaten rekommenderas.

2. En kandidat till tjänsten som ordinerad kan få sin kandidatur överförd till en annan årskonferens efter beslut i den mottagande årskonferensens råd för tjänsten som ordinerad.

§ 308 Hur en kandidatur kan avbrytas och återupprättas — 1. *Avbrytande av kandidaturen* Den godkända kandidaten kan få sin kandidatur avbruten på egen begäran, genom att relationen till Metodistkyrkan bryts, eller genom att rådet för tjänsten som ordinerad beslutar det.

2. *Återupprättande av kandidaturen* — En kandidatur som avbrutits genom beslut av rådet för tjänsten som ordinerad kan endast återupprättas av samma råd i samma årskonferens. Sedan kandidaturen återupprättats skall kandidatintyg utfärdas på nytt och kandidaten återuppta kandidatprocessen.

§ 309 Utnämning av godkända kandidater – En godkänd kandidat kan erhålla lokalpastorsfullmakt enligt bestämmelserna i § 341 och utnämnas som lokalpastor.

Sektion III De ordinerades förbund i Metodistkyrkan

§ 310 Hur de särskilda tjänsterna förhåller sig till den allmänna kristna tjänsten – Döpet är Guds gåva av oförtjänt nåd genom den heliga Anden. Genom döpet inlemmas människor med Kristus och inträder i kyrkan och dess tjänst (Romarbrevet 6:3, 4 och 18).

Nya testamentets vittnesbörd om Jesus Kristus visar tydligt att hans uppdrag från Gud i världen främst tog sig uttryck i tjänande (*diakonia*). Mycket tidigt i historien kom kyrkan att förstå, att alla dess medlemmar genom döpet invigts till en tjänst präglad av kärlek, rättvisa och tjänande, att utföras i församlingen och det omgivande samhället. Jesus kom inte för att bli tjänad utan för att tjäna, och alla hans efterföljare har del i samma uppdrag. Det finns alltså en allmän tjänst för alla döpta kristna (§§ 105-107).

Bland Guds folk är några kallade till tjänsten som diakon. Orden *diakon*, *diakonissa* och *diakonat* kommer från de grekiska orden *diakonos* "tjänare", och *diakonia* "tjänst". Mycket tidigt i sin historia instiftade kyrkan en ordning för det ordinerade ämbetet, som ett uttryck för gudstjänst och lovprisning av Gud, för att personifiera och understryka det tjänaruppdrag som alla kristna är kallade till. Dessa kallades diakoner. Denna tjänst utgör en förebild för och exempel på den tjänareuppgift varje kristen är kallad att utföra både i kyrkan och i världen.

Bland guds folk är andra kallade till tjänsten som äldste. De äldste för vidare *presbyteros* historiska uppdrag i kyrkans liv. Från början, i de allra första församlingarna, assisterade presbytern biskopen vid ledningen av den gudstjänstfirande församlingen och firandet av sakramenten samt i ledning och vård av församlingslivet. De äldstes tjänst är en förebild för och leder kyrkan i ett Guds-tjänande i världen, i äminnelsen och firandet av Guds gåvor och i ett liv i trohet mot Guds nåd.

§§ 311-314 Se *The Book of Discipline* och Centralkonferensens protokoll 1997 § 31.

Sektion IV. Den invigde som provmedlem

§ 315 Kvalifikationer för val till förberedande medlemskap och invigning — Var och en kan väljas till förberedande medlemskap och invigning i årskonferensen genom omröstning i årskonferensen på rekommendation av rådet för tjänsten som ordinerad på följande grunder (§ 633):

1. *Vad som fodras av kandidaten*: Varje kandidat skall ha varit godkänd kandidat (§ 306.4) i minst två (2) år och högst tolv (12) år (§ 633).

2. *Praktikkrav*: Varje kandidat skall ha tjänstgjort minst två (2) år i en tjänst anvisad av

rådet för tjänsten som ordinerad som en förberedelse för provmedlemskap och invigning. Denna tjänst kan innehåsa samtidigt med att kandidaten bedriver studier förutsatt att det finns kompetent handledning för både det teologiska och praktiska området att tjäna som ledare (§ 115). En sådan tjänst skall utföras på en plats som godkänts av biskopen och kabinettet i den konferens som kandidaten tillhör, även om tjänsten utförs utanför årskonferensens gränser.

3. *Utbildningskrav för blivande äldste* — En kandidat som avser att bli äldste skall ha avslutat föreskriven grundutbildning vid ett av Metodistkyrkans seminarier eller annan av rådet för tjänsten som ordinerad godkänd grundutbildning vid seminarium, högskola eller universitet.

4. *Utbildningskrav för blivande diakoner* — En kandidat som avser att bli diakon skall:

a) fullföljt den av nordeuropeiska utbildningsrådet fastställda grundkursen i kristendoms-kunskap. Kursen omfattar studier i Gamla testamentet, Nya testamentet, teologi, kyrkohistoria, kyrkans uppdrag i världen, liturgi, gudstjänstliv samt Metodistkyrkans lära, ordning, historiska utveckling och aktuella ställningstaganden,

b) avslutat grundutbildning och erhållit kompetensgivande slutdiplom inom det specialområde kandidaten kommer att arbeta inom.

5. *Undantag från studiekraven* i § 315.3 och 4 kan göras i samråd med nordeuropeiska utbildningsrådet om det är motiverat utifrån kyrkans uppdrag och om kandidaten:

a) har förhindrats genomgå ordinarie utbildning eller,

b) är medlem av en folkgrupp vars kultur och skolning ger insikter och kunskaper för tjänsten som inte tillhandahålles genom konventionella studier.

6. Lokalpastorer kan fullgöra kraven för provmedlemskap och invigning när de:

a) uppnått 40 års ålder,

b) fullföljt den femåriga kursen för tjänsten som ordinerad, och

c) genomgått en högskolekurs i teologi eller motsvarande, fastställd av nordeuropeiska utbildningsrådet.

d) fullföljt en grundkurs i kristendoms-kunskap. Grundläggande studier i den kristna tron är: (1) Gamla Testamentet; (2) Nya Testamentet; (3) Liturgi och gudstjänstliv; (4) Teologi; (5) Kyrkohistoria; (6) Metodistkyrkans Lära och Kyrkoordning samt historia; (7) Kyrka och samhälle (kyrkans mission, sociologi och socialetik).

7. Kandidaten skall lämna ett officiellt kursintyg från varje utbildningsanstalt innan man godkänner någon av de sökandes påstådda utbildning. Om rådet är osäker kan det göra en framställan hos nordeuropeiska utbildningsrådet.

8. Varje kandidat måste lämna friskintyg från läkare till rådet för tjänsten som ordinerad. Funktionshämningar får inte betraktas som ett hinder för provmedlemskap, om den funktionshindrade kandidaten kan uppfylla de yrkesmässiga fordringarna och fysiskt är i stånd att utföra ett effektivt arbete i tjänsten som ordinerad och invigd (*comissioned*).

9. Varje kandidat måste genomgå en skriftlig prövning på områden, som anges av rådet för tjänsten som ordinerad, med särskild hänsyn till följande:

a) Hur vill du beskriva din personliga erfarenhet av Gud och den bild av Gud du får från bibliska, teologiska och historiska källor?

b) Hur tolkar du den mänskliga naturen och människans behov av gudomlig nåd?

c) Hur tolkar du uttrycket Jesus Kristus är Herre?

d) Hur uppfattar du den heliga Andens roll för den enskildes tro, för de troendes gemenskap och för ett ansvarsfullt sätt att leva i världen?

e) Hur uppfattar du begreppen: Guds rike, Uppståndelsen och Evtigt liv?

f) Hur ser du på din teologiska uppgift som provmedlem och invigd, i ljuset av Del II i kyrkoordningen?

g) Metodistkyrkan betonar att kärnan i den kristna tron uppenbarades i skriften, belystes genom traditionen, levandegjordes i den mänskliga erfarenheten, och bekräftad genom förnuftet. Hur uppfattar du denna teologiska ståndpunkt hos kyrkan?

h) Beskriv kyrkans väsen och uppdrag.

i) Beskriv hur du uppfattar huvuddragen i Metodistkyrkans styrelseform.

j) Hur uppfattar du dig själv, dina gåvor, dina motiv, din roll och din överlåtelse som provmedlem och invigd tjänare i Metodistkyrkan?

k) Beskriv din förståelse av *diakonia*, kyrkans tjänande (diakonala) tjänst, och den tjänande (diakonala) tjänsten för provmedlemmar och invigda tjänare.

l) Vad betyder ordinationen sett i relation till hela kyrkans tjänst?

m) Beskriv din förståelse av en inklusiv kyrka och tjänst.

n) Du har själv accepterat att vara kandidat till Jesu Kristi missionsuppdrag i världen och ge människor ett vittnesbörd om evangeliet, och med hänsyn till ditt inflytande som kyrkans tjänare, beredd att inviga dig själv till det kristna livets högsta ideal som de kommer till uttryck i § 304.2, och till den änden vara beredd att låta dina personliga vanor styras av en ansvarsfull självdisciplin, som befrämjar kroppslig hälsa, mental och emotionell mognad, trohet i äktenskapet och avhållsamhet utom äktenskapet, socialt ansvar och tillväxt i nåd och Guds kunskap och kärlek (§ 304.2, 3). Hur uppfattar du denna överenskommelse?

10. Se *The Book of Discipline*

11. Varje kandidat skall genomgå en personlig intervju med rådet för tjänsten som ordinerad för att fullfölja sin kandidatur.

12. Varje kandidat skall presentera en juridisk rapport, på det sätt rådet för tjänsten som ordinerad anvisar, som ger en detaljerad redogörelse för eventuella anklagelser eller domar för grövre brott, mindre förseelser, eller sexuellt ofredande eller kunna styrka att man varken anklagats eller dömts för grövre brott, mindre förseelser eller sexuellt ofredande.

13. Varje kandidat måste lämna rådet för tjänsten som ordinerad en kortfattad skriven självbiografi, som skall innehålla upplysningar om kandidatens ålder, hälsotillstånd, familjeförhållanden, kristna erfarenheter och kallelsen till tjänsten som ordinerad, studieresultat, avgörande andliga erfarenheter och planer för tjänsten i kyrkan.

§ 316 Invigning — Invigning är den handling i kyrkan som bekräftar Guds kallelse i enlighet med de anlag, gåvor och en begåvning personen har, den enskildes svar på Guds kallelse, personens kompetens för en särskild tjänst, kyrkans prövning för att fastställa om gåvorna möter behoven i församling och samhälle, godkännande av denna kallelse av de troendes gemenskap genom handpåläggning, åkallan om den heliga andens bekräftelse av den enskildes tjänst på kyrkans vägnar och i församlingen, förpliktelsen hos den enskilde att skapa möjligheter för mognad och tillväxt för att kunna utrusta andra till tjänst och för att kunna vara ansvarig inför förbundsgemenskapen. Ordningen för invigning och ordningen för ordination av diakoner och äldste kan förenas i en gemensam akt för att symbolisera den gemensamma tjänsten i Jesu Kristus. Efter att ha fullgjort alla fordringar som kandidat och efter rekommendation av rådet för tjänsten som ordinerad skall den enskilda sessionen, besående av diakoner och äldste i full förening, rösta om invigning av kandidaterna. Biskopen och årskonferensens sekreterare skall utfärda ett invigningsintyg till den invigde.

§ 317 Tjänsten som provmedlem för de invigda (comissioned) — Alla som invigts skall utnämnas av biskopen (§ 430) och tjänstgöra som provmedlem av årskonferensen i minst tre år. Under tiden som provmedlem skall rådet för tjänsten som ordinerad se till att det finns möjlighet för alla som invigts att ingå i en studiekurs som en påbyggnad på den teologiska utbild-

ningen i form av handledningsgrupper till stöd för yrkesidentiteten och i arbetet som ledare. Vidare skall denna studiekurs hjälpa provmedlemmen att fundera över villkoren för tjänsten som ordinerad och skapa förståelse för det ömsesidiga förbundet inom årskonferensen. Den särskild tjänst som provmedlemmarna utför skall utvärderas av distriktsföreståndaren och rådet för tjänsten som ordinerad utifrån provmedlemmens förmåga att fungera som ledare i sin tjänst.

1. De invigda tjänarna som planerar att viga sina liv som diakoner i full förening skall tjänstgöra i den diakonala tjänsten (*ministries of Service*) under hela sin tid som provmedlem.

2. De invigda tjänarna som planerar att viga sina liv som äldste i full förening skall tjänstgöra i den diakonala tjänsten (*ministries of Service*), i Ordet, sakramenten och kyrkans lära och ordning under hela sin tid som provmedlem. Den som är invigd och tjänstgör som lokalpastor skall själv vara exempel på hur den diakonala tjänsten gestaltas och är ansvarig för att han eller hon leder församlingen i denna tjänst.

§ 318 Provmedlemskapets innebörd och rättigheter — Provmedlemmar står på prov för att förbereda sig för intagning i full förening med årskonferensen som diakoner eller äldste. Det som provas är deras karaktär, ledaregenskaper och duglighet som tjänare. Provmedlemmar står, genom den enskilda sessionen, under årskonferensens myndighet. Rådet för tjänsten som ordinerad skall ärligen bedöma hur provmedlemmen uppfyller de skyldigheter som följer med deras konferensförhållande och lämna rekommendation beträffande deras fortsatta ställning i årskonferensen. Ingen skall kunna fortsätta som provmedlem utöver den sjätte ordinarie årskonferenssessionen efter det att de intagits på prov utom då den enskilda sessionen förlängt tiden på förslag från rådet för tjänsten som ordinerad genom omröstning med kvalificerad majoritet (3/4-dels majoritet).

1. En provmedlem som förbereder sig för diakonernas eller äldstes förbund kan ordinerad till diakoner eller äldste när de kvalificerat sig för medlemskap i full förening med årskonferensen.

2. En provmedlem äger rösträtt i årskonferensen i alla frågor utom

a) i frågor som rör konstitutionella förändringar,

b) vid val av delegater till general- och centralkonferenser och

c) i alla frågor som rör ordination, karaktär och konferensförhållanden.

3. En provmedlem kan tjänstgöra i alla styrelser och kommittéer inom årskonferensen utom i rådet för tjänsten som ordinerad. En provmedlem är inte valbar som delegat till general- och centralkonferenser.

4. En provmedlem är ansvarig inför årskonferensen för sitt sätt att utöva tjänsten och skall utöva sina plikter i enlighet med kyrkoordningens bestämmelser. De skall stå under tillsyn av distriktsföreståndaren i det distrikt där de är utnämnda. Rådet för tjänsten som ordinerad skall anvisa en diakon eller äldste som handledare. Provmedlem som förbereder sig för att bli äldste skall vara berättigad till utnämning om de motsvarar kyrkoordningens bestämmelser (§ 341).

5. En provmedlem, som erhållit särskild utnämning skall sätta sig i förbindelse med den distriktsföreståndaren, inom vars distrikt medlemmens tjänst är förlagd. Distriktsföreståndaren skall utöva tillsyn över medlemmen och ärligen rapportera om hans eller hennes arbete till rådet för tjänsten som ordinerad.

6. *Hur provmedlemskapet kan upphöra* – Provmedlemmar kan på egen begäran lämna årskonferensen. Deras medlemskap kan också upphävas av årskonferensen på rekommendation av rådet för tjänsten som ordinerad. Om provmedlemmar hävdar att få tillhöra ett annat trosamfund eller utträder ur Metodistkyrkan skall detta handlande ligga till grund för en begäran om medlemskapets upphörande och deras ordinationsbrev lämnas till en distrikts-

föreståndare. Innan en sådan rekommendation framläggs utan provmedlemmens samtycke, skall provmedlemmen underrättas om rätten till en utfrågning inför arbetsutskottet inom rådet för tjänsten som ordinerad. En rapport från utfrågningen skall lämnas till hela rådet. Reglerna för en rättvis prövning enligt § 358.2 skall följas. När deras konferensförhållande upphört, skall de inte längre tillåtas utföra pastorala plikter. De skall lämna sina ordinationsbrev till respektive distriktsföreståndare, som skall deponera ordinationsbrev hos årskonferensens sekreterare. Distriktsföreståndaren skall överföra deras medlemskap i kyrkan från årskonferensen till den församling de efter samråd med vårdhavande pastor väljer att i fortsättningen tillhöra. I enlighet med vad som sägs i § 633:3d skall rådet för tjänsten som ordinerad lämna biskopen och årskonferensens sekreterare en skriftlig redogörelse för de omständigheter, som i varje enskilt fall lett till att provmedlemskapet avbrutits. Efter att provmedlemskapet upphört kan provmedlemmar hänföra till och godkännas som lokalpastorer i enlighet med bestämmelserna i § 340.

Sektion V. Den ordinerade diakonen i fullt medlemskap

§ 319 *Diakonens tjänst* — Bland alla döpta, är diakonerna kallade av Gud till ett liv som tjänande ledare, befullmäktigad av kyrkan och ordinerad av biskopen. Diakoner utövar den diakonala tjänsten (*servant ministry*) i världen och leder kyrkan i att relatera de kristnas samlade liv till deras tjänster i världen genom att visa på sambandet mellan församlingens gudstjänst och tjänsten för Gud i världen. Diakonerna fungerar som ledare i kyrkan genom undervisning och förkunnelse, genom att leda gudstjänster och assistera de äldste i förvaltandet av dopets och nattvardens sakrament. Vidare genom att ge kristen fostran och undervisning och vägleda lärjungar, förrätta vigslar och begravingar, genom församlingens missionsuppdrag i världen och genom att hjälpa församlingen att tolka världens behov, farhågor och hopp. Det är diakonernas huvudsakliga uppgift, både som människor och i sin funktion, att förkroppsliga, förtydliga och leda hela Guds folk i dess tjänande uppdrag. Från kyrkans första tid kallades och avskildes diakoner i tjänsten för kärlek, rättvisa och omsorg genom att knyta samman kyrkan med de mest behövande, försummade och marginaliserade bland Guds barn. Denna tjänst växer fram ur Wesleys lidelse för social helgelse och arbetet bland de fattiga.

Diakonerna leder församlingen i dess arbete och utrustar alla döpta i deras tjänst. Diakonernas särskilda tjänst har utvecklats i Metodistkyrkan under många år genom arbetet som utförts av diakonissorna, och pastorerna i diakonal tjänst. Kyrkan har, genom att utforska gåvorna och inverkan från alla föregående uttryck för diakonatet och genom att sörja för fortsättningen av diakonernas ämbete, bestyrkt att denna särprägel görs synlig och betydelsefull i kyrkans liv och tjänst genom ordination och att diakonens tjänst är ett trovärdigt svar på kyrkans uppdrag att möta framtidens trängande behov. Diakoner är ansvariga inför årskonferensen och biskopen för det sätt de utför sin kallelse som ledare.

§ 320 *Tjänsten som diakon i full förening samt dess rättigheter och skyldigheter* — 1. Diakoner är personer som kallats av Gud, godkänts av kyrkan och ordinerats av biskopen till en Ordets och tjänandets livslånga tjänst för både samhället och församlingen med ett arbete som förenar de båda. Diakonerna åskådliggör kristet lärjungaskap och skapar möjligheter för andra att bli lärjungar. I världen söker diakonen att ge uttryck för en tjänst av barmhärtighet och rättvisa, och stödja lekmännen där de utövar sin egen tjänst. Diakonens uppgift i församlingen är att undervisa och göra människor till lärjungar, och att leda gudstjänster tillsammans med andra ordinerade och lekmän.

2. Diakonen i full förening skall ha säte och stämma i den årskonferens där diakonen är medlem. Vidare är diakonen i kraft av sin ordination valbar till råd, utskott eller kommittéer

i årskonferensen och kan bekläda poster i densamma. Dessutom är diakonen valbar som pastoral delegat till general-, central- eller jurisdiktionalkonferenserna. Diakonen i full förening skall delta i årskonferensens alla sessioner och delar, tillsammans med äldste i full förening, ansvaret för allt som rör ordination, karaktär och diakoners och äldstes relation till årskonferensen (§ 325.1). Varje diakon i full förening som inte kan delta skall skriftligen anhålla hos biskopen om att frånvara samt ange skälen därför.

3. Se *The Book of Disciplin*.

§ 321 *Kraven för att ordinerar till diakon och upptagande i full förening med årskonferensen* — provmedlemmar som önskar att upptas i full förening med årskonferensen och som varit provmedlemmar i minst tre år kan antas för medlemskap i full förening med årskonferensen genom omröstning bland medlemmarna i full förening med årskonferensen med 2/3-dels majoritet och på rekommendation av rådet för tjänsten som ordinerad. Villkoren är följande:

1. Varje kandidat skall ha tjänstgjort på heltid med biskoplig utnämning under hela sin provmedlemstid. På rekommendation av rådet för tjänsten som ordinerad kan en årskonferens jämställa oavlönad tjänst med föreskriver heltidstjänst. Hänsyn skall då tas till antal år tjänsten varat, hur tjänsten utförts, den sökandes mognad och andra relevanta faktorer. Kandidaten skall under denna tid ha stått under tillsyn antingen av a) distriktsföreståndaren personligen eller av någon som distriktsföreståndaren givit i uppdrag att utöva denna tillsyn, eller b) en handledare utsedd av rådet för tjänsten som ordinerad. Den sökandes tjänst måste bedömas av rådet för tjänsten som ordinerad såsom verkningsfullt i enlighet med föreskrivna råd som utarbetats av rådet och godkänts av de ordinerade i full förening. Lekmän som varit direkt involverade i den sökandes tjänst skall tas med i rådets årliga utvärdering.

2. Varje kandidat skall tidigare ha valts till provmedlem.

3. Varje kandidat skall genomgå en skriftlig eller muntlig prövning i lärofrågor inför rådet för tjänsten som ordinerad. Kandidaten skall visa prov på sin förmåga att uttrycka sig klart såväl muntligen som skriftligen. De tankar kandidaten uttrycker i samband med prövningen såväl som rådets bedömning av kandidaten skall utgå från den framställning av Metodistkyrkans lära och tro, som återfinns i del II av Kyrkoordningen. Prövningen skall också inrikta sig på kandidatens förståelse av det förpliktigande förbundet med Gud, Kyrkan, Diakonernas förbund så väl som förståelsen av begreppet *diakoni*, tjänande ledarskap, och samspelet mellan kyrkan och världen. Den sökande skall kunna uttrycka Guds kallelse till medlemskap i diakonernas förbund som det uttrycks i § 310 och kunna relatera denna kallelsen som ledare inom ramen för den allmänna tjänsten i Kristus i förhållande till sin egen tjänst, till lokal församlingen och till årskonferensen.

4. Följande skall tjäna som vägledning under förberedelsen för prövningen:

a) Teologi

(1) Hur har din praktiktjänst påverkat din erfarenhet och förståelse av Gud?

(2) Vilken inverkan har din praktiktjänst haft på din uppfattning om mänskligheten och dess behov av Guds nåd?

(3) Vilka förändringar har din praktiktjänst haft på din förståelse av (a) att "Jesus är Herre" och (b) av Den Helige Andes verk?

(4) Metodistkyrkan hävdar, att Bibeln, traditionen, erfarenheten och förnuftet är källor och normer för tro och liv, men att Bibeln är den förnämsta av dem. Hur ser du på kyrkans teologiska hållning i denna fråga?

(5) Hur uppfattar du följande traditionella, evangeliska lärobegrepp: (a) ånger, (b) rättfärdiggörelse, (c) pånyttfödelse och (d) helgelse? Vilka är kännetecknen på ett kristet liv?

(6) Är du, för att rätt kunna fullgöra Jesu Kristi missionsuppdrag i världen och ge männis-

kor ett vittnesbörd om evangelium som bär frukt, beredd att inviga dig själv till det kristna livets högsta ideal? Och är du, för att rätt kunna bruka det inflytande över andra, som följer av tjänsten som ordinerad, beredd att låta dina personliga vanor styras av en ansvarsfull självdisciplin, som befrämjar kroppslig hälsa, mental och emotionell mognad, trohet i äktenskapet och avhållsamhet utom äktenskapet, socialt ansvar och tillväxt i nåd och Guds kunskap och kärlek?

(7) Vilken mening och betydelse har sakramenten?

(8) Beskriv kyrkans väsen och uppdrag. Vilka är dess förnämsta uppgifter i dag?

(9) Hur uppfattar du (a) Guds rike, (b) uppståndelsen och (c) det eviga livet?

b) *Kallelse*

(1) Hur uppfattar du din kallelse som ordinerad diakon?

c) *Tjänst*

(1) Hur har din praktiktjänst under denna provotid påverkat din förståelse av tjänsten?

(2) Erbjuder du dig att ta emot utnämning av biskopen till en diakonal tjänst?

(3) Beskriv och värdera dina personliga förutsättningar för tjänsten. På vilka områden har du din styrka och på vilka behöver du bli stärkt?

(4) Är du villig att visa omsorg om alla människor, oberoende av deras ras, hudfärg, nationalitet, sociala status eller funktionshinder?

(5) Ge exempel på din erfarenhet av tjänst för fred och rättvisa.

d) *Den historiska prövningen av dem som skall väljas till medlemmar i full förening med årskonferensen och ordineras till diakoner* — Biskopen skall, i egenskap av pastorernas pastor, samla dem som söker inträde i full förening med årskonferensen till allvarlig självvranssakan och bär för att sälunda förbereda dem för den prövning de skall genomgå inför konferensen. Under prövningen inför konferensen skall biskopen också förklara den historiska bakgrunden till de frågor, som de sökande ställs inför, samt ska tolka deras anda och syfte. Frågorna är de som följer nedan och till dem kan läggas sådana andra frågor, som anses nödvändiga:

1. Tror du på Kristus?

2. Strävar du efter fullkomlighet?

3. Väntar du att göras fullkomlig i kärlek i detta livet?

4. Strävar du allvarligt efter fullkomlighet i kärlek?

5. Har du beslutat att helt och hållet uppoffra dig åt Gud och Guds verk?

6. Känner du vår kyrkas allmänna regler?

7. Vill du hålla vår kyrkas allmänna regler?

8. Har du studerat Metodistkyrkans läror?

9. Tror du efter grundlig undersökning att våra läror är i överensstämmelse med den heliga Skrift?

10. Har du studerat vår kyrkoordning och styrelseform?

11. Godkänner och gillar du vår kyrkoordning och styrelseform?

12. Vill du stödja och upprätthålla dem?

13. Vill du utöva barmhärtighetens tjänst?

14. Vill du anbefalla fasta eller återhållsamhet, både genom föreskrift och eget föredöme?

15. Är det din bestämda föresats att använda all din tid i Guds tjänst?

16. Har du skulder som kan hindra dig i din tjänst?

17. Vill du iaktta följande regler?

a) Var flitig! Var aldrig överksam! Syssla aldrig med oväsentligheter! Slösa inte bort din tid! Tillbringa inte heller längre tid på någon plats än som är strängt nödvändigt!

b) Var punktlig! Gör allt på bestämd tid! Förändra inte våra regler utan håll dem, inte av rädsla utan av egen övertygelse!

5. En provmedlem av årskonferensen som uppfyllt fordringarna för diakonernas förbund och upptagandet i fullt medlemskap är valbar till fullt medlemskap i årskonferensen och kan väljas till tjänsten som diakon. Biskopen kan inbjuda andra äldste, diakoner och lekmän att medverka vid ordinationsakten.

§ 322 *Utnämning av diakoner i full förening till olika tjänster* — 1. Diakoner i full förening kan utnämnas till tjänst inom följande områden:

a) Genom institutionen och organ utanför lokalförsamlingen som utvidgar vittnesbördet om och arbetet för Kristi kärlek och rättfärdighet i världen, genom att utrusta alla kristna att fullfölja sin egen kallelse som kristna; eller

b) Genom organ inom Metodistkyrkan såsom skolor, universitet, teologiska skolor, ekumeniska organ; eller

c) Inom en församling, pastorat eller samverkande församlingar och pastorat.

2. När diakoner i full förening arbetar inom institutioner och organ utanför lokalförsamlingen skall biskopen, efter att ha rådgjort med diakonen och den vårdhavande pastorn, utnämna diakonen till en lokalförsamling där han eller hon får ett särskilt ansvar för att leda andra kristna i den tjänande tjänsten (*ministries of service*). I denna tjänst skall diakonen vara ansvarig inför för den vårdhavande pastorn, pastoratskonferensen, och andra organ som samordnar lokalförsamlingens arbete. I de fall utnämningen är inom ett annat biskopsområde skall utnämningen till en lokalförsamling ske i samråd med biskopen i det biskopsområdet.

3. Dessa utnämningar skall ske inom organ som möjliggör för den enskilde att förverkliga sin kallelse till särskild tjänst och där tillsynen är möjlig och tillfredsställande för biskopen, kabinettet och rådet för tjänsten som ordinerad vad gäller målsättningar, utvärdering och ansvarighet.

4. Biskopen skall utnämna diakoner i full förening.

a) Initiativet till utnämningen kan tas av antingen diakonen i full förening, det organ som önskar få vederbörande, biskopen eller distriktsföreståndaren.

b) Utnämningen skall klargöras genom en befattningsbeskrivning för tjänsten med syfte att klart avgränsa denna tjänst för vilken diakonen är förberedd och befullmäktigad från den allmänna tjänst alla kristna är kallade till.

c) Om biskopen och kabinettet bedömer att utnämningen inte är för kyrkans bästa kan biskopen välja att inte utnämna vederbörande. I sådana fall skall biskopen rådgöra med diakonen och rådet för tjänsten som ordinerad. Diakonen skall då söka en annan utnämning, ansöka om tjänstledighet, återlämna sina intyg eller bli skild från sin tjänst enligt kyrkoordningens anvisningar.

d) Diakoner i full förening kan, på egen begäran eller med deras samtycke, utnämnas till en oavlönad tjänst. Sådana volontära utnämningar är till för att uttrycka kyrkans omsorg för social helgelse, för arbetet bland fattiga, och för att tillmötesgå kommande behov i framtiden. I sådana fall skall biskopen med noggrannhet utarbeta planer för att förtydliga denna utnämning och rådgöra med diakonen om levnadsvillkoren och ekonomisk säkerhet för hans eller hennes familj.

5. På begäran av en diakon i full förening med årskonferensen och i samråd med biskopen och kabinettet, kan diakonen utnämnas till en deltidstjänst under följande förutsättningar:

a) Diakonen i full förening med årskonferensen skall göra en skriftlig framställan till biskopen och rådet för tjänsten som ordinerad senast nittio (90) dagar före den årskonferens då utnämningen skall ske där vederbörande anger skälen för en sådan deltidstjänst.

b) Diakonen i full förening med årskonferensen skall årligen hos biskopen ansöka om en sådan deltidstutnämning.

c) Biskopen kan göra en tillfällig deltidstutnämning efter begäran av en diakon i full förening med årskonferensen på rekommendation av arbetsutskottet inom rådet för tjänsten som ordinerad.

6. I samråd med och godkännande av biskoparna och andra juridiska instanser, kan diakoner i full förening från andra årskonferenser, eller Metodistkyrkor, eller andra samfund få en utnämning inom årskonferensen medan de behåller medlemskapet i sin egen årskonferens eller sitt eget samfund. Utnämningen sker av biskopen inom den årskonferens där tjänsten skall utföras. På rekommendation av rådet för tjänsten som ordinerad kan pastorer och diakoner i sådana utnämningar få säte men ej stämma inom den årskonferens där de är utnämnda. De kan endast sitta i råd och styrelser inom den konferens där de är medlemmar. En sådan utnämning skall förnyas årligen.

7. Diakoner i full förening med årskonferensen kan, om det godkänts av det andra samfundets biskop eller juridiska organ, erhålla en utnämning till ett annat samfund medan de förblir medlemmar i sin egen årskonferens. Denna utnämning kan ske utifrån extraordinära behov av åtgärder.

8. Diakoner i full förening med årskonferensen som arbetar utanför sin egen årskonferens kan få en utnämning till en församling i det område där deras huvudsakliga arbetsuppgifter utförs. Detta förfarande skall ske i samråd med de båda berörda biskoparna. Diakonerna skall stå under tillsyn av en distriktsföreståndare som skall lämna en skriven rapport till diakonens egen biskop.

9. Särskild ersättning skall utgå till diakoner vars huvudsakliga sysselsättning inte sker inom en ansvarig organisation men där pastoratskonferensen svarar för detta.

10. Ersättning till diakoner under en biskops utnämning.

a) Diakoner skall få sin ersättning i enlighet med de regler och överenskommelser som gäller för sin tjänst.

b) Om diakonens huvuduppgifter utförs inom en lokalförsamling, ett pastorat, eller en samverkande församling, skall diakonen få sin lön från ovanstående arbetsgivare (§ 622.2). Lönen får ej understiga årskonferensens minimilöneskala för sådana tjänster.

c) Ovanstående (§ 322.10a, b) gäller inte en diakon som utnämnts av biskopen till en oavlönad tjänst (§ 322.4d).

d) Då diakoner inte kan garanteras en anställning inom kyrkan, skall särskilda hänsyn tas vid uppsägningar så att diakonen får tillräcklig tid för att söka ny tjänst. Därför skall besked om uppsägning lämnas senast nittio (90) dagar före det att uppsägningen träder i kraft om inte anställningskontraktet, landets lagar eller de särskilda skäl som anges i § 2624 säger något annat.

Sektion VI. Ordinerade äldste i full förening med årskonferensen

§ 323 Tjänsten som äldste — En äldste är en pastor som, genom Guds nåd, har fullföljt den formella förberedelsen och blivit förordnad och tjänstgjort som provmedlem, och som av kyrkan befunnits ha en sund lärouppfattning och en sund kristen karaktär. Vidare har en äldste uppvisat nödvändiga gåvor och tecken på Guds nåd i sitt liv, och där kallelsen från Gud att tjäna som ordinerad har bekräftats av kyrkan. En äldste är ordinerad till en livslång gärning i tjänandet, Ordet, sakramenten och förvaltningen av kyrkans ordning och lära. En äldste har fullmakt att förkunna och undervisa Guds ord, att förvalta dopets och nattvardens sakrament, och att leda kyrkan i hennes båda uppdrag mission och diakoni. Det tjänaruppdrag som

en äldste innehar kommer till uttryck när de leder Guds folk i gudstjänst och bön, för människor till tro på Jesus Kristus, när de utövar pastoral omsorg i församlingen, och när de leder kyrkan i enlighet med sitt uppdrag i världen.

Inträdet i årskonferensen och betydelsen av ett fullt medlemskap

§ 324 Äldste i full förening — De äldste i full förening med årskonferensen är i kraft av sitt inval och sin ordination sammanlänkade i ett särskilt förbund med alla äldste i årskonferensen. I trohet mot detta förbund utför de sina pastorala plikter och upprätthåller de pastorala normer, som medlemmarna i förbundet antagit. De erbjuder sig utan reservation att ta emot utnämning och att efter samråd tjäna så som deras förmän i tjänsten anvisar. De delar ömsesidigt förtroende och ansvar med alla andra ordinerade och söker tillsammans med dem att helga den gemenskap i vilken de lever. Genom att ingå i detta förbund accepterar de och underkastar de sig ordningen för pastoral disciplin, som även innefattar tjänstgöring i undersökningskommittéer, kyrkliga domstolar eller överklagningskommittéer. Till medlemmar i full förening med årskonferensen skall endast väljas sådana, som är oklanderliga i sin moral och verkligt gudfruktiga, sunda i sin uppfattning om kristendomens grundsanningar och trogna i sin pliktuppfyllelse. Alla som ingår i detta förbund, både diakoner och äldste, skall under årskonferensen mötas i sluten session och därvid behandla frågor som rör medlemmars ordination, karaktär och konferensförhållanden (§§ 605.6, 633.2).

En extra session med årskonferensen kan hållas på tid och plats som biskopen bestämmer i samråd med kabinettet och arbetsutskottet inom rådet för tjänsten som ordinerad.

En provmedlem i årskonferensen som har fullgjort kraven för äldsteordination och för inval till fullt medlemskap är valbar till fullt medlemskap och till att ordineras som äldste av en biskop. Biskopen kan utse andra äldste och lekmän att biträda vid handpåläggningsen.

§ 325 Tjänst, rättigheter och skyldigheter för en äldste i full förening — En äldste i full förening med årskonferensen har fullmakt att utföra andligt och timligt ledarskap i kyrkan på följande sätt:

1. Äldste i full förening med årskonferensen har rösträtt i årskonferensen i alla frågor utom vid val av lekmannadelegater till general- och centralkonferenser (602:1 a), och har tillsammans med diakoner i full förening ansvaret i alla frågor som rör medlemmars ordination, karaktär och konferensförhållanden. Detta ansvar skall inte begränsas av rekommendationer eller avsaknad av rekommendationer från rådet för tjänsten som ordinerad, men inte heller frånta rådet för tjänsten som ordinerad rätten att framlägga rekommendationer. En medlem i full förening med årskonferensen kan väljas till tjänster inom årskonferensen och som delegat till general- och centralkonferenser enligt konstitutionens regler (§ 33, Artikel IV). En medlem i full förening med årskonferensen i aktiv tjänst och i godkänd ställning skall fortsätta sin tjänst efter utnämning av biskopen.

2. En äldste är skyldig att uppfylla vissa förväntningar som ett uttryck för sitt ansvar och som en förutsättning för fortsatt möjlighet till årlig utnämning. Detta innebär:

a) Att ständigt stå till förfogande för utnämning,

b) Det förväntas att konferensens medlemmar kontinuerligt deltar i fortbildning för att utveckla sin kompetens och sina färdigheter. Rådet för tjänsten som ordinerad (§ 633:2n) skall utforma minimikrav och riktlinjer för en sådan fortbildning inom konferensen, och försäkra sig om allas möjligheter att delta. De specifika krav på fortbildning som finns för dem med särskild utnämning skall utformas i samråd med berörda organ.

c) Att årligen tillsammans med pastoralkommittén, eller motsvarande organ, göra en utvärdering.

d) Att årligen tillsammans med sin distriktsföreståndare göra en utvärdering.

e) Vara villig att ta på sig tillsynsansvar och handledaruppgifter inom kyrkan.

3. Om en pastoral medlem inte uppfyller dessa förväntningar kan det åberopas som stadgas i § 358:3b.

4. Äldste eller diakoner som är pensionerade, lokaliserade, sjukskrivna eller har sabbatsår kan på egen begäran ansöka om att bli anslutna (*affiliate*) som medlem hos rådet för tjänsten som ordinerad inom den årskonferens där de bor. Genom omröstning i den enskilda sessionen med 2/3-dels majoritet kan en ansluten äldste eller diakon delta med de rättigheter ett sådant medlemskap innebär, innefattande tjänst i konferensens råd och kommittéer, med säte men ej stämma. Rösträtten för anslutna medlemmar kvarstår i den egna konferensen under tiden de är anslutna i en annan årskonferens. Sådana äldste och diakoner kan endast tjänstgöra i råd och styrelser inom en årskonferens i taget.

§ 326 *Hur provmedlemmar väljs till medlemmar i full förening med årskonferensen och vilka villkor de därvid skall uppfylla* — Provmedlemmar som är kandidater till fullt medlemskap och tjänsten som äldste och som varit provmedlemmar under minst tre år, kan väljas till medlemmar i full förening med årskonferensen och ordineras till äldste, genom omröstning med två tredjedels majoritet av de äldste och diakonerna i årskonferensen på rekommendation med två tredjedels majoritet från rådet för tjänsten som ordinerad. Villkoren är följande:

(1). Varje kandidat skall ha tjänstgjort på heltid med biskoplig utnämning under minst tre hela konferensår, och skall under tiden ha fullgjort sina studier på det sätt som stadgas i punkt 3(b) nedan. På rekommendation av rådet för tjänsten som ordinerad kan en årskonferens jämställa deltidstjänst med föreskriven heltidstjänst. En sådan jämförelse skall ske i ljuset av antal år, tjänstens art, den sökandes mogenhet och andra relevanta faktorer. Tillsyn skall ske (a) personligen av distriktsföreståndaren eller av någon som hon eller han givit i uppdrag att utöva denna tillsyn, och (b) av en handledare som utsetts av rådet för tjänsten som ordinerad. Deras tjänst skall utvärderas av rådet för tjänsten som ordinerad som skall ha funnit kandidatens tjänstgöring tillfredsställande enligt de riktlinjer som utarbetats av rådet och som antagits av de äldste och diakonerna i full förening med årskonferensen. I undantagsfall kan rådet för tjänsten som ordinerad, genom omröstning med 2/3-dels majoritet, godkänna tjänstgöringsår inom en autonom Metodistkyrka om en tillfredsställande tillsyn har utövats.

(2) Varje kandidat skall tidigare ha blivit vald till provmedlem.

(3) Varje kandidat skall antingen a) ha genomgått en treårig konferensstudiekurs enligt en studieplan, som skall vara fastställd av centralkonferensen på förslag av nordiska utbildningsrådet eller b) ha avlagt teologie kandidatexamen eller motsvarande examen vid teologisk fakultet. Under alla förhållanden måste var och en, som skall väljas till medlem i full förening med årskonferensen, ha genomgått en utbildning i Metodistkyrkans historia, lära och kyrkoordning, som lägst motsvarar den utbildning i dessa ämnen, som ges vid Metodistkyrkans teologiska seminarier.

(4) Varje kandidat skall till rådet för tjänsten som ordinerad lämna tillfredsställande intyg om kroppslig och mental hälsa.

(5) Varje kandidat skall ha förberett och hållit en predikan över en bibeltext, som rådet för tjänsten som ordinerad anvisar.

(6) Varje kandidat måste lämna en studieplan och ett utkast till ett bibelstudium över någon eller några av Bibelns böcker.

(7) Varje kandidat skall genomgå en skriftlig eller muntlig prövning i lärofrågor inför rådet

för tjänsten som ordinerad. Kandidaten skall visa prov på sin förmåga att uttrycka sig klart såväl muntligen som skriftligen. De tankar kandidaten uttrycker i samband med prövningen såväl som rådets bedömning av kandidaten skall utgå från den framställning av Metodistkyrkans lära och tro, som återfinns i del II av kyrkoordningen. Följande skall tjäna som vägledning under förberedelsen för prövningen:

a) Teologi

(1) Hur har din tjänst som pastor påverkat din erfarenhet och förståelse av Gud?

(2) Vilken inverkan har din tjänst som pastor haft på din uppfattning om mänskligheten och dess behov av Guds nåd?

(3) Vilka förändringar har din tjänst som pastor haft på din förståelse av (a) att Jesus är Herre och (b) av den heliga Andens verk?

(4) Metodistkyrkan hävdar, att Bibeln, traditionen, erfarenheten och förnuftet är källor och normer för tro och liv, men att Bibeln är den förnämsta av dem. Hur ser du på kyrkans teologisk hållning i denna fråga?

(5) Hur uppfattar du följande traditionella, evangeliska lärobegrepp: (a) ånger, (b) rättfärdiggörelse, (c) pånyttfödelse och (d) helgelse? Vilka är kännetecknen på ett kristet liv?

(6) Är du, för att rätt kunna fullgöra Jesu Kristi missionsuppdrag i världen och ge människor ett vittnesbörd om evangelium som bär frukt, beredd att inviga dig själv till det kristna livets högsta ideal? Och är du, för att rätt kunna bruka det inflytande över andra, som följer av tjänsten som ordinerad, beredd att låta dina personliga vanor styras av en ansvarsfull självdisciplin, som befrämjar kroppslig hälsa, mental och emotionell mognad, trohet i äktenskapet och avhållsamhet utom äktenskapet, socialt ansvar och tillväxt i nåd och Guds kunskap och kärlek?

(7) Vilken mening och betydelse har sakramenten?

(8) Beskriv kyrkans väsen och uppdrag. Vilka är dess förnämsta uppgifter i dag?

(9) Hur uppfattar du (a) Guds rike, (b) uppståndelsen och (c) det eviga livet?

b) Kallelse

(1) Hur uppfattar du din kallelse i Guds tjänst?

c) Tjänst

(1) Hur har din tjänst som ordinerad påverkat din förståelse av resepredikantsystemets förväntningar och förpliktelser?

(2) Erbjuder du dig utan reservation att ta emot utnämning och att tjäna så som dina förmän i tjänsten anvisar?

(3) Beskriv och värdera dina personliga förutsättningar för tjänsten. På vilka områden har du din styrka och på vilka behöver du bli styrkt?

(4) Är du villig att visa omsorg om alla människor, oberoende av deras ras, hudfärg, nationalitet, sociala status eller handikapp?

(5) Är du villig att betrakta allt vad du för veta under bikt eller enskild själavård som ett förtroende mellan den biktande och Gud?

(6) Ge exempel på din erfarenhet av tjänst för fred och rättvisa.

§ 327 *Den historiska prövningen av dem som skall väljas till medlemmar i full förening med årskonferensen* — Biskopen skall, i egenskap av pastorernas pastor, samla dem som sker inträde i full förening med årskonferensen till allvarlig självrannsakan och bön för att sålunda förbereda dem för den prövning de skall genomgå inför konferensen. Under prövningen inför konferensen skall biskopen också förklara den historiska bakgrunden till de frågor, som de

sökande ställs inför, samt ska tolka deras anda och syfte. De ursprungliga frågorna är de som följer nedan till dem kan läggas sådana andra frågor, som anses nödvändiga:

1. Tror du på Kristus?
2. Strävar du efter fullkomlighet?
3. Väntar du att göras fullkomlig i kärlek i detta livet?
4. Strävar du allvarligt därefter?
5. Har du beslutat att helt och hållet uppoffra dig till Gud och hans verk?
6. Känner du vår kyrkas allmänna regler?
7. Vill du hålla dem?
8. Har du studerat Metodistkyrkans läror?
9. Tror du efter grundlig undersökning att våra läror är i överensstämmelse med den heliga Skrift?
10. Vill du predika och upprätthålla dem?
11. Har du studerat vår kyrkoordning och styrelseform?
12. Godkänner och gillar du vår kyrkoordning och styrelseform?
13. Vill du stödja och upprätthålla dem?
14. Vill du flitigt undervisa barnen på varje plats?
15. Vill du göra hembesök?
16. Vill du anbefalla fasta eller återhållsamhet, både genom föreskrift och eget föredöme?
17. Är det din bestämda föresats att använda all din tid i Guds tjänst?
18. Har du skulder som kan hindra dig i din tjänst?
19. Vill du iaktta följande regler?
 - a) Var flitig! Var aldrig överksam! Syssla aldrig med oväsentligheter! Slös inte bort din tid! Tillbringa inte heller längre tid på någon plats än som är strängt nödvändigt!
 - b) Var punktlig! Gör allt på bestämd tid! Förändra inte våra regler utan håll dem, inte av rädsla utan av egen övertygelse!³
20. Vill du högtidligt lova att under tystnadens insegel obrottsligt bevara, vad som i form av bikt eller enskild själavård givits dig som förtroende, och att under inga omständigheter röja vad som under sådana förhållanden blivit dig anförtrott?

Sektion VII. Utövningar till olika tjänster

§ 328 Allmänna bestämmelser — 1. Alla äldste i fullt medlemskap och i godkänd ställning i en årskonferens som är i aktiv tjänst skall fortsätta sin tjänst under utnämning av biskopen, såvida de inte beviljats sabbatsår, sjukledighet, tjänstledighet, föräldraledighet, pensionering eller inte uppfyller kraven för fortsatt utnämning (§ 352:2).

2. Dessutom kan personer, som erhållit fullmakt som lokalpastor och godkänts för utnämning som lokalpastorer genom omröstning bland pastorer och diakoner i full förening med årskonferensen, i särskilda fall utnämnas till tjänst i pastorat i enlighet med bestämmelserna i §§ 340-343. Alla diakoner, äldste och lokalpastorer som erhåller utnämning måste ha en livsstil som är i överensstämmelse med en sådan kristen undervisning som kommer till uttryck i de sociala principerna.

3. *Metodistkyrkans ordinerade diakoner och äldste med ekumeniska utnämningar* — Metodistkyrkans diakoner och äldste i fullt medlemskap kan årligen utnämnas till kyrkor inom annat kristet trossamfund eller till ekumeniska tjänster. Personer med sådana

³ Frågorna 1-19 har varje metodistpredikant ända från begynnelsen haft att besvara vid intagning i full förening med årskonferensen. De formulerades av John Wesley och har endast obetydligt ändrats under årens lopp.

utnämningar kvarstår i resepredikantsystemet och skall stå till årskonferensens förfogande. Deras arbete skall utvärderas utifrån det sammanhang och de särskilda förutsättningar som gäller för tjänsten.

§ 329 Resepredikantsystemet — Det utnämningssystem Metodistkyrkan tillämpar går under benämningen resepredikantsystemet. Detta system innebär att biskopen utnämner alla ordinerade äldste till deras respektive arbetsområde. Alla ordinerade äldste måste godta och rätta sig efter dessa utnämningar. Alla de äldste som blivit utnämna till tjänst i sådana församlingar som samarbetar enligt något av de alternativ som beskrivs i § 206 måste ha likvärdiga möjligheter till kontakt med såväl biskop och kabinett som pastoralkommittén och vårdhavande pastor i alla frågor som rör deras personliga behov eller deras tjänstgöring. De överväganden och samråd med berörda parter som skall föregå varje utnämning, beskrivs i §§ 430-434.

1. Ordinerade äldste i årskonferensen skall normalt tjänstgöra på heltid. Med detta menas att hon eller han skall ägna hela sin arbetstid, som den definierats av distriktsföreståndaren i samråd med pastor och pastoralkommittén, åt den pastorala tjänsten på det arbetsfält, som de blivit anvisade genom biskopens utnämning.

2. Nedsatt tjänstgöringsskyldighet kan beviljas en pastoral medlem i årskonferensen på de villkor, som anges i denna punkt. Biskopen och kabinettet, den pastorala medlemmen själv och årskonferensens råd för tjänsten som ordinerad skall därvid komma överens om hur stor nedsättning, exakt uträknad i tid, som skall komma i fråga. En pastoral medlem kan på egen begäran av biskopen bli utnämnd på en kvarts, en halv eller tre fjärdedels heltidstjänst utan att förlora några av sina väsentliga rättigheter eller sitt medlemskap i årskonferensen. Att erhålla tjänst med nedsatt tjänstgöringsskyldighet skall inte anses som en rättighet utan en möjlighet under förutsättning att följande villkor blivit uppfyllda:

a) Den ordinerade äldste som önskar utnämning med nedsatt tjänstgöringsskyldighet skall lämna en skriftlig ansökan härom till biskopen och ordföranden i rådet för tjänsten som ordinerad senast tre månader före den session med årskonferensen då utnämningen skall sker. Undantag från denna tremånaders regel skall godkännas av kabinettet och arbetsutskottet inom rådet för tjänsten som ordinerad.

b) Sedan berörda parter rådgjort med varandra på sätt som beskrivs ovan samt i § 329 och §§ 430-434 och sedan kabinettet och rådet för tjänsten som ordinerad lämnat sin gemensamma rekommendation, skall en nedsättning i tjänstgöringsskyldighet kunna beviljas genom omröstning med två tredjedels majoritet bland pastorer och diakoner i full förening med årskonferens

c) Den ordinerade äldste, som önskar fortsatt utnämning med nedsatt tjänstgöringsskyldighet, skall ärligen ansöka härom hos biskopen och kabinettet. Nedsatt tjänstgöringsskyldighet får inte beviljas av biskopen och kabinettet för mer än sammanlagt åtta år, såvida inte pastorer och diakoner i full förening med årskonferensen genom omröstning med tre fjärdedels majoritet godkänner detta.

d) Ordinerade äldste, som erhållit utnämning med nedsatt tjänstgöringsskyldighet, kvarstår som resepredikanter och kan som sådana på nytt erhålla utnämning till tjänst på heltid efter samråd med biskopen och kabinettet. En skriftlig ansökan om att på nytt erhålla utnämning till tjänst på heltid skall lämnas till biskopen och kabinettet senast sex månader för den session med årskonferensen då utnämningen beräknas ske.

e) Biskopen kan göra en tillfällig utnämning på deltid på den ordinerade äldstes egen begäran efter det samråd som anges i §§ 429-433 och efter rekommendation av kabinettet och arbetsutskottet inom rådet för tjänsten som ordinerad, samma råd som är verksamma vid följande ordinarie session i årskonferensen.

3. Tillfällig utnämning kan göras till pastorat som har särskilda behov. — a) Ordinerade äldste och lokalpastorer kan utnämnas som interimspastorer. De kan stå till förfogande för en sådan utnämning under kortare eller längre tid. Interimspastorer kan arbeta i en annan årskonferens än sin egen enligt bestämmelserna i § 337:1 med de aktuella biskoparnas godkännande.

b) Tillfälliga utnämningar gäller endast en begränsad tid och kan ske efter samråd med distriktsföreståndaren, pastoralkommittén och interimspastorn.

§ 330 Begreppet församlingspastor — En församlingspastor är en person, som blivit ordinerad eller som genom omröstning bland pastorala medlemmarna i full förening med årskonferensen blivit befullmäktigad att utföra en församlingspastors plikter och som blivit utnämnd av biskopen till tjänst antingen i ett pastorat, på en krets, i ett samverkande pastorat, med särskild utnämning, i en ekumenisk församling eller till en kyrka inom ett annat trosamfund, eller inom ledningsgruppen för en sådan utnämning.⁴

§ 331 Utvärderingen av dem som tjänstgör som församlingspastorer skall delvis göras utifrån följande ansvar och plikter:

En församlingspastors ansvar och plikter — En församlingspastor skall övervaka församlingens hela verksamhet, såväl dess inre uppbyggelse som dess utåtriktade tjänst i världen. Det sker genom att församlingspastorn (1) stöder, vägleder och utbildar ledare i församlingen så att de kan fullfölja den tjänst de sänts att utföra under Kristi herravälde, (2) utför pastoral tjänst i församlingen och i världen, (3) försäkra sig om ett trovärdigt förmedlande av den kristna tron och (4) leda församlingens dagliga arbete. Utifrån detta grundläggande ansvar hör det till församlingspastorns plikter:

1. Att tjäna både i församlingen och i världen — a) Att predika Guds ord, övervaka församlingens gudstjänstliv, läsa Bibeln och undervisa om dess innehåll samt uppmuntra till bibelstudium och vittnesbörd.

b) Att förvalta dopets och nattvardens sakrament och alla andra nådemedel. Det är en äldstes plikt att före dop av barn förbereda föräldrarna genom att undervisa dem om dopets innebörd, om föräldrarnas ansvar att ge barnet en kristen fostran och vad detta innebär (§ 227.1) Ordinerade äldste kan utse och utbilda lekmän på ett lämpligt sätt så att de direkt efter ett nattvardsfirande i församlingen kan ta med sig de invigda nattvardselementen till medlemmar som är bundna vid hemmet, eller är inlagda på ett vårdhem eller sjukhus.

c) Att uppmuntra människor att på nytt bekräfta dopets förbund och förnya doplöftena vid särskilda tillfällen i livet. Praktiserande av omdop är inte i överensstämmelse med Guds handlande i dopet och är inte i enlighet med wesleyansk tradition och kyrkans traditionella undervisning. Därför skall pastorn rådgöra med var och en som önskar ett omdop att i stället delta i en akt där man på nytt får bekräfta doplöftena.

d) Att öva tillsyn över församlingens hela studieverksamhet och uppmuntra till spridning och användning av metodistisk litteratur i varje församling.

e) Att tillse att ansvariga för församlingens ekonomi utses och att uppmuntra till offrande som ett uttryck för gudsfruktan.

⁴ Med *Ekumenisk församling* avses ekumeniska församlingar som bildats av Metodistkyrkan och en eller flera församlingar från annat trossamfund. Här finns olika former för ekumenisk samverkan: (a) en federativ församling, där en församling är relaterad till två samfund och där medlemmarna tillhör något av de båda samfunden; (b) en gemensam församling där samtliga medlemmar har sitt medlemskap i församlingen men där församlingen är ansluten till två samfund; (c) en sammanslagen församling i vilken två eller flera församlingar av olika samfund bildar en församling som relaterats till endast ett av de konstituerande samfunden; (d) en förenad församling, där en metodistförsamling är förenad med en eller flera församlingar från andra samfund se §208.

TJÄNSTEN SOM ORDINERAD

f) att leda församlingen, både genom undervisning och eget föredöme, i tjänsten för människor med olika funktionshinder.

g) Att vara engagerad i och leda församlingen i evangeliseringen för att vinna människor för Gud.

h) Att undervisa dem som söker medlemskap i kyrkan och uppta dem i kyrkans gemenskap.

i) Att förrätta vigsel efter rådgivande samtal med de blivande makarna. En pastor skall ha rätt att på eget ansvar ta ställning till om vigsel skall ske eller ej. Behörighet att förrätta vigsel regleras av landets lagar och kyrkoordningens bestämmelser.

j) Att ge råd till dem vars äktenskap hotas av upplösning och undersöka varje möjlighet att försona parterna.

k) Att trösta och råda dem som förlorat en nära anhörig eller vän och att förrätta begravningsgudstjänst.

l) Att rådgöra med människor inom och utom församlingen angående militärtjänst eller alternativ till sådan tjänst

m) Att rådgöra med människor som kämpar med personliga, moraliska och andliga frågor.

n) Att göra hembesök såväl inom som utom församlingen, särskilt bland de sjuka och gamla och andra som är i behov därav.

o) Att engagera sig i samhällsfrågorna, i det ekumeniska arbetet och religionsdialogen, att leda församlingen in i ett sådant engagemang och dessutom att be och arbeta för kristen enhet.

p) Att bland församlingens medlemmar och dess vänkrets finna män och kvinnor som är lämpliga för pastoral tjänst och andra tjänster inom kyrkan och därvid hjälpa dem att tolka innebörden i Guds kallelse. Pastorn skall råda och bistå dem, när de bejakar en sådan kallelse, och överlägga med dem om hur de skall förbereda sig för den tjänst de valt. Pastorn skall också föra en noggrann förteckning över dem som beslutat sig för att söka inträde i sådana tjänster.

q) Att utöva pastoralt ledarskap över församlingens tjänst i världen.

2. *Att utrusta och leda* — a) Att utöva pastoralt ledarskap över församlingens uppbyggelse och vård.

b) Att erbjuda råd och teologisk sakkunskap när det gäller:

(1) att formulera mål för hur församlingen, årskonferensen och kyrkan skall kunna fullfölja sina uppgifter.

(2) att formulera riktlinjer för hur församlingen skall uppnå sina mål och en metod att utvärdera resultaten.

(3) att utvälja, utbilda och utveckla ledare i församlingen och skapa en metod att utvärdera deras ledarskap.

c) att leda församlingen i att upptäcka Metodistkyrkans öppenhet för alla människor, oberoende av deras ras och nationalitet samt hjälpa den att förbereda sig för deltagande i alla ordinerade mäns och kvinnors utnämningssystem.

d) att utnyttja de möjligheter till fortbildning och träning, som erbjuds pastorerna genom kyrkan och årskonferensen samt söka möjligheter för samarbete med andra metodistpastorer och församlingar.

e) vara villig att ta på sig tillsynsansvar inom kyrkan.

f) att leda församlingen i sitt ansvar att betala pro-rata till årskonferensen samt bidra till andra gemensamma åtaganden.

3. *Administration* – a) Att vara församlingens administrative ledare och tillse, att dess organisatoriska problem får en tillfredsställande lösning

b) Att vara ansvarig för formuleringen av mål och planer så att lekfolket kan ta ansvar för arbetet i kyrkan och i världen

c) Att tillämpa kyrkoordningens bestämmelser och övervaka församlingens verksamhetsplanering.

d) Att rapportera om sin pastorala tjänst till pastorats- och årskonferenserna i den form som föreskrivs. Rapporten skall innehålla en aktuell sammanställning över förändringar i församlingens medlemskap jämte uppgifter om församlingens ekonomiska åtaganden. Pastorn skall intyga riktigheten i församlingens alla rapporter till årskonferensen rörande ekonomi, medlemskap och liknande.

§ 332 Särskilda bestämmelser — 1. En pastor skall först inhämta ett skriftligt godkännande av sin distriktsföreståndare innan hon eller han engagera någon som evangelist utan att denne antingen är utnämnd som konferensevangelist (629:3f, 1111:7), är medlem som lokalpastor, diakon eller äldste i en årskonferens eller innehar en lokalpredikantfullmakt.

2. Ingen pastor får avbryta sin tjänst i en församling mellan årskonferensens sessioner utan medgivande av pastoratskonferensen och distriktsföreståndaren.

3. Ingen pastor får egenmäktigt organisera ett nytt pastorat. (Se § 263 Hur en ny församling bildas)

4. Ingen diakon, äldste eller lokalpastor får förrätta gudstjänst i en församling utan den vårdhavande pastorns eller distriktsföreståndarens medgivande utom i den till vilken man är utnämnd . Om en sådan medlem eller lokalpastor inte upphör med detta skall vederbörande ställas till svars för sina handlingar enligt § 358.1 och § 2624.

5. Pastorer i Metodistkyrkan är ålagda att bevara alla förtroenden som ges dem och får inte föra dem vidare till andra. Detta gäller i synnerhet sådana förtroenden som getts dem under bikt eller enskild själavård.

§ 333 Lön till äldste i full förening, utnämnda till tjänst i ett pastorat — Kyrkan kräver av dem som skall upptas i full förening med årskonferensen att de skall åta sig de förpliktelser som följer med att vara resepredikant. Kyrkan måste därför också ansvara för underhållet av alla dem som innehar pastoral tjänst inom kyrkan (§ 617). Pastorerna är berättigade till en lön, som inte underskrider den minimilön, som årskonferensen fastställt för sina pastorala medlemmar i enligt med bestämmelserna i 622:3, och kyrkan är skyldig att sörja för att rätten till minimilön blir tillgodosedd. Årskonferensen kan erbjuda sina pastorala medlemmar möjlighet till lönekomensation i enlighet med det som beskrivs i § 249:12 och § 620.

1. *Lön till äldste i full förening som utnämnts till en lokalförsamling och som tjänstgör på heltid* — Varje äldste i full förening och i godkänd ställning i en årskonferens, som blivit utnämnd av biskopen att tjänstgöra på heltid i enligt med bestämmelserna i § 329:1, skall ha rätt till lägst den minimilön, som årskonferensen fastställt för sina pastorala medlemmar i heltidstjänst, och skall i förekommande fall vara berättigad till bidrag ur konferensens lönebidragskassa för att åtminstone uppnå den fastställda minimilönen.

2. *Lön till äldste i full förening som utnämnts till en lokalförsamling med nedsättning i sin tjänstgöringsskyldighet* — Varje äldste i full förening och i godkänd ställning i en årskonferens, som blivit utnämnd av biskopen med nedsättning i sin tjänstgöringsskyldighet i enligt med bestämmelserna i § 329:2 skall, beroende på omfattningen av sin nedsatta tjänstgöringsskyldighet, ha rätt till 1/4, 1/2 eller 3/4 av den minimilön som årskonferensen fastställt för pastorer med heltidsutnämning. Riktlinjer för löneberäkningen skall fastställas av årskonferensens lönekommitté.

3. Se *The Book of Discipline*

Sektion VIII. Utnämningar till en utvidgad tjänst – s.k. Särskilda utnämningar

§ 334 *Utnämning som utvidgar tjänsten i Metodistkyrkan* — Äldste i aktiv tjänst kan utnämnas till tjänster utanför den lokala församlingen för att i vittnesbörd och tjänande utbreda Kristi kärlek och rättfärdighet. Utvärderingar av detta slag går under beteckningen *särskilda utnämningar*. Pastoral medlemmar med sådana utnämningar kvarstår som resepredikanter och är rapporteringsskyldiga till årskonferensen. De skall ges samma moraliska och andliga stöd som medlemmar med utnämningen till tjänst i ett pastorat. Deras verksamhet skall utvärderas utifrån det sammanhang och särskilda omständigheter i vilka de arbetar.

2. Den institution eller det organ, som önskar anställa en ordinerad pastor, skall så vitt möjligt genom befullmäktigade förhandlare rådgöra med medlemmens biskop och försäkra sig om dennes medgivande innan en överenskommelse om anställning träffas med medlemmen. Om nämnda institution eller organ finns inom ett annat biskopsområde, skall biskopen för detta biskopsområde också tillfrågas.

3. Äldste som önskar en särskild utnämning, eller en förändring av sådan utnämning, skall rådgöra med sin biskop och/eller distriktsföreståndaren innan några anställningsintervjuer som hör samman med en sådan utnämning sker.

§ 335 En äldste med särskild utnämning är alltjämt med i resepredikantsystemet och måste därför vara villig att efter samråd motta utnämning till tjänst i ett pastorat. Om antingen medlemmen själv eller årskonferensen tar initiativ för utnämning till tjänst i ett pastorat skall en skriftlig ansökan härom lämnas till eller från biskopen, kabinettet och rådet för tjänsten som ordinerad senast sex månader före årskonferensens session. I båda fallen skall samråd ske som tar vederbörlig hänsyn till den enskildes specialutbildning, erfarenheter, förmågor och ledarskap.

1. *Kategorier av utnämningar* — För att upprätthålla en klar distinktion mellan den allmänna tjänst som alla kristna är kallade att utföra och den tjänst för vilken de ordinerade särskilt har förberett sig och bemyndigats till, finns följande kategorier för utnämning av äldste inom Metodistkyrkan:

a) Utvärderingar som ingår i Metodistkyrkans konnektionala struktur:

(1) Utvärderingar för vilka årskonferensen har ett arbetsgivaransvar, såsom distriktsföreståndare, tjänsteman i råd, styrelse eller kommittéer inom årskonferensen, kassör, biskopsassistent, konferensevangelist, eller ansvarig för församlingsutveckling. Endast äldste i fullt medlemskap med årskonferensen kan utnämnas som distriktsföreståndare.

(2) Se *The Book of Disciplin*

(3) Utvärderingar till rektor eller lärare vid något av Metodistkyrkans teologiska seminarier eller vid annan läroanstalt som drivs av Metodistkyrkan, till direktor för social institution inom Metodistkyrkan, till missionärer eller andra tjänster som biskopen eller rådet för tjänsten som ordinerad kan anvisa. Rådet skall årligen utvärdera lämpligheten av de utvärderingar de själva ansvarar för och ansöka hos biskopen om förnyad utvärdering.

(4) Utvärderingar till ekumeniska organ.

b) Se *The Book of Disciplin*

c) Äldste som tjänar inom "the General Board of Global Ministries" kan utnämnas till de tjänster som omnämnas i punkterna a) och b) ovan. Se *The Book of Disciplin*.

d) Äldste kan erhålla särskilda utvärderingar till andra tjänster än dem som uppräknas under punkten a) ovan. När en utvärdering till tjänst i denna kategori aktualiseras skall biskopen och rådet för tjänsten som ordinerad avgöra, om den tilltänkta tjänsten är av en sådan art

att den verkligen är en utvidgning av kyrkans uppdrag. De kan utnämnas till pastorer i andra kristna trossamfund efter anhållan från lämplig instans i detta samfund. De tjänster det här gäller skall ha tillkommit för att i evangeliets anda möta behoven hos människor, som lever i speciella förhållanden och särskilda situationer och konkretisera resepredikantens löften i ordinationen att vara förvaltare av Ordet, sakramenten och kyrkans ordning och lära. Pastorer med kunskaper från andra yrkesområden kan komma ifråga för utnämningar i denna kategori. Pastoral medlemmar under sådana utnämningar behåller sitt medlemskap i årskonferensen, och årskonferensen kan genom omröstning bevilja dem finansiellt stöd (§ 622:3, 5)

Konferensmedlemmar som tjänstgör i ledningen för ekumeniska organisationer eller som pastorer i icke-metodistiska församlingar kan också erhålla en särskild utnämning såvida deras ställning godkänts av biskopen och rådet för tjänsten som ordinerad. de skall även i fortsättningen vara ansvariga inför sina löften som medlemmar av sin egen årskonferens.

The General Board of Higher Education and Ministry skall, till hjälp för rådet för tjänsten som ordinerad, utarbeta regler för att bedöma värdet av så kallade särskilda utnämningar. Vidare skall rådet stödja personer med sådana utnämningar som avses i denna paragraf och skall uppmuntra utvecklingen av sådana tjänster som utvidgar kyrkans arbete i världen.

De som önskar erhålla utnämning i denna kategori skall lämna kabinettet och rådet för tjänsten som ordinerad en detaljerad skriftlig redogörelse om den föreslagna anställningen och som uttrycker en kallelse till denna tjänst, hur vederbörandes gåvor och bevis på Guds nåd passar in och dessutom sin avsikt att i den nya tjänsten uppfylla de löften de givit i sin ordination. Detta material skall sändas in senast 120 dagar innan beslutet om utnämning till den föreslagna anställningen skall tas.

Biskopen kan göra provisoriska utnämningar i denna kategori efter samråd med kabinettet och arbetsutskottet inom rådet för tjänsten som ordinerad i väntan på att tjänsten formellt behandlas av nästa årskonferens.

2. *Förhållande till årskonferensen* — a) *Ansvarighet inför årskonferensen* — Äldste under särskild utnämning skall vara tillgänglig för den årskonferens de tillhör. De bör så långt det är möjligt aktivt delta i konferensens gemenskap med och effektivt delta i årskonferensens arbete och därvid påta sig sådana uppdrag, som de är kvalificerade för och blir ombudda att utföra.

Äldste under särskild utnämning skall ärligen lämna biskopen, distriktsföreståndaren och rådet för tjänsten som ordinerad en skriftlig rapport, på det formulär som tagits fram för ändamålet. Denna rapport skall läggas till grund för en utvärdering av deras arbete och granskas med utgångspunkt från de behov som kyrkan måste fylla för att kunna sprida evangelium, och i ljuset av den förpliktelsen att vara förvaltare av Ordet, sakramenten och kyrkans ordning och lära. Äldste, vars tjänst redan utvärderats av den institution inom vilka de arbetar, skall i stället för en utvärdering lämna in en kort uppsats som sammanfattar deras tjänst. Äldste som har en utnämning utanför den årskonferensen de tillhör skall dessutom lämna in en kopia av sin rapport till biskopen inom det biskopsområde där de bor och arbetar. Årskonferenser skall utvärdera kvalifikationerna hos dem som innehar en särskild utnämning och integrera dem i årskonferensens reguljära arbete.

b) *Årskonferensens ansvar* — Biskopen, en av distriktsföreståndarna och en representant för rådet för tjänsten som ordinerad som innehar en särskild utnämning skall en gång om året arrangera ett möte med de ordinerade pastorer under särskild utnämning, som är verk samma inom årskonferensens område, vare sig de tillhör årskonferensen eller är medlemmar i andra årskonferenser. Biskopen skall sammankalla mötet, som skall vara förberett av kabinettet och rådet för tjänsten som ordinerad. Syftet med ett sådant möte är att ge deltagarna

möjlighet att vinna förståelse för varandras roll och funktion i tjänsten och att låta pastorer under särskild utnämning utbyta erfarenheter med varandra. Man får därvid också tillfälle att diskutera frågor, som generellt rör den kristna tjänsten i biskopsområdet, samt att tolka, vad det betyder och innebär att biskopen kan göra särskilda utnämningar och därmed utvidga den pastorala tjänstens innehåll för kyrkan i stort. Vid ett sådant möte kan man också diskutera möjligheten att skapa nya pastorala tjänster, som kan hjälpa kyrkan att fullgöra sitt missionsuppdrag, samt ta upp frågan om hur man bäst skall kunna utnyttja pastorer under särskild utnämning som rådgivare och ledare för sådana nya verksamheter och projekt, som de är kvalificerade för. För att utnyttja årskonferensens tillgängliga resurser och personal skall biskopen årligen besöka de arbetsplatser där de som står under särskild utnämning arbetar och som ligger inom årskonferensens geografiska gränser. Då det gäller pastorer från annan årskonferens skall biskopen sammanställa en rapport från sitt besök och sända den till hans eller hennes biskop.

3. *Förhållande till pastoratskonferensen* — a) Äldste under särskild utnämning skall vara medlemmar i en pastoratskonferens inom den årskonferens de tillhör. Inträdet skall ske i samråd med pastoratets vårdhavande pastor och efter distriktsföreståndarens och biskopens godkännande. Pastorerna och diakonerna skall årligen rapportera till sin pastoratskonferens om hur de fullgjort sina pastorala plikter och uppfyllt sina ordinationslöften i den tjänst de utnämnts till. Denna rapport skall vara identisk med den rapport, som skall lämnas till biskopen och kabinettet (§ 335:2a). Distriktsföreståndaren behöver inte vara medlem i en pastoratskonferens på grund av denna tjänsts natur (§§ 429:3, 358:1a och 655).

Alla konferensens medlemmar som är äldste i full förening, inklusive dem under särskild utnämning, skall ställa sig till förfogande för att förvalta dopets och nattvardens sakrament enligt kyrkoordningens föreskrifter (§ 331:1b), när distriktsföreståndaren för det distrikt där de tjänstgör, begär detta.

b) *Medlemskap genom anslutning till en pastoratskonferens* — Ordinerade äldste under särskild utnämning till tjänst utanför den egna årskonferensens område skall omedelbart informera biskopen i det biskopsområde där de bor om sitt namn, adress och i vilken årskonferens de har sina ordinationsintyg. De skall inte bara vara medlemmar i en pastoratskonferens inom den årskonferens de tillhör (se punkt a) ovan) utan skall dessutom vara anslutna medlemmar utan rösträtt i en pastoratskonferens inom det distrikt, där de utför större delen av sitt arbete, eller inom det distrikt där de bor. De som tjänstgör i ett område där det inte finns någon årskonferens är undantagna denna bestämmelse. Valet av pastoratskonferens skall ske efter samråd mellan den berörde medlemmen och pastoratets vårdhavande pastor.

Till denna pastoratskonferens skall samma medlem lämna en kopia av sin årsrapport till den egna pastoratskonferensen och/eller muntligt rapportera om hur han eller hon fullgjort sin tjänst och uppfyllt sina ordinationslöften. Distriktsföreståndaren är ansvarig för att en sådan ansluten medlem för meddelande om tid och plats för pastoratskonferensen.

4. *Förhållande till annan årskonferens* — Äldste under särskild utnämning utanför den egna årskonferensens område kan på eget initiativ anhålla om medlemskap genom anslutning i den årskonferens där deras tjänst är förlagd eller där de bor. Genom omröstning med två tredjedels majoritet bland pastorer och diakoner i full förening kan de väljas som anslutna medlemmar utan rösträtt men med yttranderätt och de övriga rättigheter, som tillkommer anslutna medlemmar, vari ingår rätten att tjänstgöra i konferensens styrelser, kommittéer och andra organ. Rätten att rösta skall en sådan medlem kunna utöva i sin egen årskonferens under hela den tid vederbörande är medlem genom anslutning i en annan årskonferens. Likaså skall endast den egna årskonferensen kunna nominera en sådan medlem till tjänst i

konferensens organ eller välja vederbörande som delegat till general- och centralkonferenser. Den som är medlem genom anslutning i en årskonferens kan endast tjänstgöra i en årskonferens i taget såsom medlem av styrelser, kommittéer och andra organ.

5. *Allmänna bestämmelser* — a) Särskilda utnämningar kan bara göras till tjänster där det är möjligt för medlemmen att samtidigt ha en klar relation till årskonferensen och vara ansvarig inför den enligt de riktlinjer rådet för tjänsten som ordinerad och kabinettet fastställer.

b) Vid uträkning av enskilda pastorala medlemmars tjänster som grund för tjänstledighet eller pensionering skall särskilda utnämningar betraktas som likvärdiga med utnämning till tjänster i pastorat.

c) Se *The Book of Discipline*.

d) Pastoral medlemmar under särskild utnämning skall närvara vid sessionerna med den årskonferens de tillhör.

e) Se *The Book of Discipline*.

§ 336 *Metodistkyrkans pastorer med utnämning till ekumeniska organ eller församlingar* — Äldste i full förening med Metodistkyrkan kan utnännas årligen till församlingar inom annat trossamfund eller till andra ekumeniska tjänster. De skall kvarstå i resepredikantsystemet och skall vara ansvariga inför årskonferensen. Deras arbete skall utvärderas utifrån det sammanhang där deras särskilda tjänst utförs.

Sektion IX. Pastorer från andra årskonferenser, andra metodistkyrkor och andra trossamfund

§ 337 *Utnämningar* — Ordinerade äldste från andra årskonferenser inom Metodistkyrkan (The United Methodist Church), från andra metodistkyrkor och från andra kristna trossamfund kan erhålla utnämning enligt följande:

1. *Ordinerade äldste eller ordinerade pastorer från andra årskonferenser och andra metodistkyrkor* — Efter godkännande och samtycke av vederbörande biskop eller annan kyrklig myndighet, kan ordinerade äldste eller ordinerade pastorer från en annan årskonferens inom Metodistkyrkan (The United Methodist Church) eller annan metodistkyrka erhålla utnämning utan att behöva frånträda sitt medlemskap i den egna årskonferensen eller kyrkan. Utnämningen skall göras av biskopen i den årskonferens tjänsten avser. På rekommendation av rådet för tjänsten som ordinerad kan sådana pastorer erhålla yttranderätt men inte rösträtt i den årskonferens där de är utnämnda. De är valbara till styrelser och kommittéer enbart i den årskonferens eller kyrka där de är medlemmar. De skall ha samma löne- och pensionsförmåner som pastorer i den årskonferens där de är utnämnda. En sådan utnämning kan förnyas årligen.

2. *Äldste eller pastorer från andra trossamfund* — På rekommendation av rådet för tjänsten som ordinerad och efter årlig omröstning av medlemmarna i full förening med årskonferensen, kan pastorer i godkänd ställning i annat kristet trossamfund erhålla utnämning eller inneha ekumenisk tjänst inom årskonferensen med bibehållande av sitt medlemskap i det egna trossamfundet på följande villkor: De skall lämna rådet för tjänsten som ordinerad betyg över tillfredsställande tjänstgöring i det egna trossamfundet samt i förekommande fall ordinationsbevis, bestyrka sin tro, sin karaktär, sin kristna erfarenhet och sina övriga kvalifikationer. De skall klart ge uttryck för att de godkänner och är villiga att stödja och upprätthålla Metodistkyrkans lära, kyrkoordning och styrelseform. Deras ordinationsbrev skall granskas av biskopen och rådet för tjänsten som ordinerad samt på rådets rekommendation godkännas som gällande äldste inom Metodistkyrkan så länge utnämningen är i kraft. Finner rådet för tjänsten som ordinerad att deras meriter motsvarar minst en äldste inom Metodist-

kyrkan kan de erhålla rättigheter att rösta i årskonferensen i alla frågor utom följande: (a) konstitutionella frågor, (b) val av delegater till general- och centralkonferenser, (c) alla frågor som rör diakoners och pastorers ordination, karaktär och konferensförhållanden. De kan tjänstgöra i vilket som helst av årskonferensens råd, styrelser eller kommittéer utom i rådet för tjänsten som ordinerad eller finansrådet (§§ 633:1, 2512:1). De är inte valbara som delegater till general- eller centralkonferenser. De är också underkastade de regler som gäller för sabbatsår, tjänstledighet, lokalisering, pensionering, minimilön och pension. De skall dock inte tillförsäkras rätt till utnämning.

Mellan årskonferensens sessioner kan rådet för tjänsten som ordinerad ta emot pastorer, som ordinerats inom andra trossamfund, för utnämning till tjänst som pastorer i Metodistkyrkan, medan de alltjämt står kvar som medlemmar i sina respektive samfund i väntan på att deras ordination skall godkännas. Biskopen kan efter samråd med kabinettet och arbetsutskottet inom rådet för tjänsten som ordinerad tillfälligt godkänna en ordination i väntan på att samma ordination skall godkännas genom omröstning av diakoner och äldste i full förening med årskonferensen. Under alla förhållanden skall det klargöras att de förstår, godkänner och är villiga att stödja och upprätthålla Metodistkyrkans lära, kyrkoordning och styrelseform.

§ 338 Överflyttningar — 1. *Överflyttning från andra årskonferenser* – Med samtycke av biskopen, som skall överlägga med ordförande för rådet för tjänsten som ordinerad, kan pastorer från andra årskonferenser inom Metodistkyrkan (The United Methodist Church) mottagas genom överflyttning som provmedlemmar, eller medlemmar i full förening med årskonferensen.

2. *Överflyttning från andra metodistkyrkor* – a) Ordinerade äldste eller ordinerade pastorer från andra metodistkyrkor kan genom överflyttning mottas som provmedlemmar eller medlemmar i full förening med årskonferensen efter godkännande från de berörda biskoparna eller annan kyrklig myndighet, utan att de behöver genomgå den process som gäller för pastorer från andra trossamfund. Innan en överflyttning kan ske skall det hållas en överläggning med ordförande för rådet för tjänsten som ordinerad för att försäkra sig om att pastorn uppfyller de krav för medlemskap i årskonferensen som kyrkoordningen och årskonferensen ställer.

b) Ordinerade äldste eller ordinerade pastorer som överflyttats från andra metodistkyrkor skall uppfylla de krav på utbildning som Metodistkyrkan (The United Methodist Church) ställer.

c) Examensutskottet skall pröva om utbildningen motsvarar kraven för medlemskap i årskonferensen, och — om en komplettering av utbildningen behövs — skall examensutskottet i samråd med rådet för tjänsten som ordinerad ta fram en utbildningsplan.

3. *Överflyttning från andra trossamfund* – a) På rekommendation av rådet för tjänsten som ordinerad och efter omröstning av medlemmarna i full förening med årskonferensen, kan äldst eller ordinerade pastorer från andra kristna trossamfund få sin ordination godkänd och mottagas som provmedlemmar eller lokalpastorer i årskonferensen. De skall lämna ordinationsbrev och betyg över tillfredsställande tjänstgöring i det egna trossamfundet för bedömning av biskopen och rådet för tjänsten som ordinerad. De skall klart ge uttryck för att de godkänner och är villiga att stödja och upprätthålla Metodistkyrkans lära, kyrkoordning och styrelseform. De skall lämna friskintyg från legitimerad läkare till rådet för tjänsten som ordinerad och vara villiga att underkasta sig psykologisk test eller annan lämplighetstest, om rådet så önskar. Rådet för tjänsten som ordinerad skall bedöma om de uppfyller de krav som Metodistkyrkan ställer på utbildning.

b) För att ordinerade äldste eller pastorer från andra kristna trossamfund skall kunna mottagas som medlemmar i full förening med årskonferensen måste de först tjäna som prov-

medlemmar i minst två år och uppfylla villkoren i § 326, inklusive en utbildning i Metodistkyrkans historia, lära och kyrkoordning, som lägast motsvarar den utbildning i dessa ämnen, som ges vid Metodistkyrkans teologiska seminarier.

4. Rådet för tjänsten som ordinerad är skyldig att förvissa sig om, huruvida en pastor, som söker inträde i årskonferensen med återopande av ordinationsbrev från ett annat trossamfund, tidigare varit medlem i aktiv tjänst i en årskonferens inom Metodistkyrkan, och om så är fallet, när och under vilka omständigheter vederbörandes medlemskap i nämnda årskonferens upphört.

5. Ordinerad äldste eller ordinerad pastor som söker inträde i årskonferensen med återopande av ordinationsbrev från ett annat trossamfund och som tidigare utträtt ur aktiv tjänst i en årskonferens inom Metodistkyrkan, skall inte intagas eller återintagas utan att den årskonferens ur vilken vederbörande utträtt medgivit detta på rekommendation av sitt råd för tjänsten som ordinerad.

§ 339 *Godkännande av ordination* – 1. Pastorer från ett annat trossamfund kan få sin ordination godkänd av medlemmarna i full förening med årskonferensen efter att ordinationsbrev och betyg över tillfredsställande tjänstgöring prövats av biskopen och rådet för tjänsten som ordinerad. Innan en sådan pastor kan mottas som medlem av årskonferensen måste ordinationen godkännas på rekommendation av biskopen och rådet för tjänsten som ordinerad.

2. När ordinerad pastor från annat trossamfund fått sin ordination godkänd skall ordinationsbrevet från detta samfund återlämnas till pastorn med följande påskrift på baksidan:

Godkänt av årskonferens inom Metodistkyrkan (The United Methodist Church).

den /19.....

Ordförande

Sekreterare

Dessutom skall ett intyg om godkänd ordination utfärdas av biskopen.

Sektion X. Tjänsten som lokalpastor

§ 340 *Allmänna bestämmelser* — 1. En **lokalpastor** är en person som ärligen blivit godkänd av rådet för tjänsten som ordinerad för utnämning till tjänst i ett pastorat och av biskopen erhållit fullmakt att utföra en församlingspastors alla plikter (§ 331) inom det pastorat utnämningen avser, inklusive dop, nattvard, vigsel (om landets lagar så medger), begravning, konfirmation och medlemsintagning. Lokalpastorer kan inte utnämnas till tjänst utanför lokalförsamlingen. I sådana fall skall utnämningen definieras som "till tjänst för människor inom församlingen eller i dess närhet".

2. En sådan fullmakt kan ärligen förnyas av rådet för tjänsten som ordinerad. Fullmakten gäller enbart i det pastorat lokalpastorn utnämnts till.

3. Fullmakten gäller enbart så länge utnämningen är i kraft och måste förnyas av biskopen, om utnämningen ändras mellan årskonferensens sessioner.

4. En lokalpastor skall stå under tillsyn av distriktsföreståndaren och en rådgivande äldste, som skall ha tillsyn över lokalpastorns studier och ge råd för den pastoral tjänsten (§§ 331, 346).

5. En lokalpastor skall vara ansvarig inför årskonferensens enskilda session för utövandet av sina pastoral plikter, och skall närvara vid årskonferensens sessioner.

6. En lokalpastor med utnämning på heltid eller deltid skall vara medlem av årskonferensen och äger rösträtt i alla ärenden utom i frågor som rör konstitutionella förändringar, vid val till general- och centralkonferenser och i alla frågor som rör diakoners och äldstes ordination, karaktär och konferensförhållanden.

7. En lokalpastor under högskolestudier (§ 343:3) kan behålla sitt medlemskap i sin hemförsamling och även ha sitt pastorala medlemskap i hemförsamlingens pastoratskonferens eller överföra det till den pastoratskonferens till vilken hon eller han är utnämnd. Men när det gäller utövandet av den pastorala tjänsten skall de vara ansvariga inför distriktsföreståndaren på det distrikt han eller hon tjänar. De skall ha säte men ej stämma i årskonferensen.

8. Alla lokalpastorer äger rätt att få skriftligt besked om de beslut som tagits angående deras relation till årskonferensen.

§ 341 Fullmakt som lokalpastor — Var och en, förutom äldste, som blir utnämnd till tjänst i ett pastorat och som där predikar, leder gudstjänst och utför en församlingspastors plikter, måste äga en fullmakt som lokalpastor. Rådet för tjänsten som ordinerad (§ 633.2g) kan ge tillstånd att en sådan fullmakt utfärdas till personer som

1. Invigts som provmedlemmar, eller

2. Uppfyller följande villkor:

a) fullföljt kraven för godkännande som kandidat till tjänsten som ordinerad enligt § 306.2-4;

b) fullföljt studierna för en lokalpredikantfullmakt som Utbildningsrådet för Norden och Baltikum fastställt eller fullföljt två tredjedelar av sin teologiska utbildning fastställd av Metodistkyrkan;

c) avlagt lokalpredikantexamen (§§ 270-272).

d) prövats och rekommenderats av rådet för tjänsten som ordinerad (§ 633.2g).

e) för att vederbörande skall kunna utnämnas på heltid som lokalpastor måste hon eller han, inför rådet för tjänsten som ordinerad, uppvisa ett friskintyg från legitimerad läkare. Rådet kan dessutom begära, att kandidaten testas av psykolog och/eller psykiater för att rådet skall få ytterligare information om kandidatens lämplighet för tjänsten.

§ 342 Tillfällig fullmakt som lokalpastor — Mellan årskonferensens sessioner kan, på rekommendation av kabinettet och rådet för tjänsten som ordinerad, personer som uppfyllt de villkor som nämnts i § 341 för att få en fullmakt som lokalpastor erhålla en tillfällig fullmakt och utnämnas av biskopen.

§ 343 Lokalpastorernas indelning i tre kategorier – När rådet för tjänsten som ordinerad rekommenderar årskonferensen att godkänna sådana kandidater som uppfyller kraven för utnämning till tjänst som lokalpastorer under det kommande året (§§ 328 och 341), skall kommittén indela dem i tre kategorier under följande rubriker, nämligen **Lokalpastorer på heltid, Lokalpastorer på deltid och Lokalpastorer under högskolestudier**. För varje kategori gäller de särskilda bestämmelser som anges nedan. Alla lokalpastorer måste ha uppfyllt de krav på genomförda studier, som gäller för den kategori de placerats i. Ingen som inte uppfyllt dessa krav kan komma i fråga för rekommendation.

1. **Lokalpastorer på heltid** – De som uppfyller villkoren för att erhålla fullmakt som lokalpastorer på heltid är människor (a) som ger hela sin tid åt tjänsten i de pastorat, som de utnämns till, och åt det arbete som där bedrivs för att betjäna det omgivande samhället och nå ut till detta med evangelium; (b) vars kontanta årslön beräknas så av de organ inom kyrkan, som bidrar till lönen, att den sammanlagt lägst uppgår till ett belopp som motsvarar den minimilön för lokalpastorer på heltid, som fastställts av årskonferensen; (c) som, såvida de inte redan avslutat den föreskrivna femåriga studiekursen, har genomfört en årskurs av denna under det år som närmast föregår förnyad rekommendation och utnämning; (d) som när de

fullföljt sin utbildning fortsätter med självstudier eller organiserad fortbildning (§ 348); (e) som inte är inskrivna vid utbildningsanstalt för heltidsstudier.

2. *Lokalpastorer på deltid* – Lokalpastorer på deltid är lekmän (a) som uppfyller villkoren för att erhålla fullmakt som lokalpastor (§ 341); (b) som inte ger hela sin tid åt tjänsten i de pastorat, som de utnämns till; (c) vars kontanta årslön beräknas så av de organ inom kyrkan, som bidrar till lönen, att den sammanlagt inte uppgår till ett belopp, som motsvarar den minimilön för lokalpastorer på heltid, som fastställts av årskonferensen; (d) som under det år som närmast föregår förnyad rekommendation och utnämning har genomfört minst hälften av en årskurs av den föreskrivna femåriga studiekursen. *Under alla förhållanden gäller*, att lokalpastorer på deltid måste genomföra den föreskrivna femåriga studiekursen inom högst tio år räknat från den tidpunkt, då de får sin första utnämning. Lokalpastorer på deltid kan utnämnas, under överinseende av en mentor, till sådana små församlingar som är förenade till ett pastorat.

3. *Lokalpastorer under högskolestudier* – Lokalpastorer under högskolestudier är kandidater till tjänsten som ordinerad, som registrerats som studerande vid teologiskt seminarium eller teologiskt fakultet och som utnämns att tjänstgöra som lokalpastorer under en distriktsföreståndare samtidigt som kandidaten fortsätter sina studier vid seminariet eller fakulteten. För att kunna erhålla fullmakt som lokalpastorer måste en sådan kandidat (a) uppfyllt villkoren i § 341, och (b) kunna uppvisa att studierna fortlöper enligt de normer som rådet för tjänsten som ordinerad ställer.

4. *Lokalpastorer från andra trossamfund* – På rekommendation av rådet för tjänsten som ordinerad kan diakoner och äldste i full förening med årskonferensen genom röstning godkänna studerande från andra trossamfund, som är inskrivna vid något av Metodistkyrkans teologiska seminarier, för utnämning till tjänst som lokalpastorer under ett år framåt och under ledning av en distriktsföreståndare. *Dock gäller* att de på ett sätt som tillfredsställer rådet för tjänsten som ordinerad måste lämna sitt samtycke till att främja och upprätthålla Metodistkyrkans lära och ordning, så länge de står under utnämning.

5. *Lokalpastorers valbarhet* – Lokalpastorer på heltid och deltid, dock ej lokalpastorer under högskolestudier, kan vara medlemmar av alla styrelser och kommittéer med säte och stämma utom i frågor som rör diakoners och pastorers karaktär, kvalifikationer, status och ordination eller i rådet för tjänsten som ordinerad (§§ 633:1). De kan heller inte välja delegater, eller själva vara valbara som delegater, till General- eller Centralkonferensen.

§ 344 Fortsatt tjänst som lokalpastor – 1. Den som erhållit fullmakt som lokalpastor och som inte är provmedlemmar skall fortsätta sin utbildning vid teologiskt seminarium eller vid teologisk fakultet respektive i den femåriga studiekursen i enlighet med som sägs i § 343.

2. Lokalpastorer som önskar fortsätta i denna ställning och som inte är provmedlemmar kan årligen få en rekommendation av rådet för tjänsten som ordinerad att fortsätta sina studier. Diakoner och äldste i full förening med årskonferensen kan godkänna en lokalpastors fortsatta tjänst efter rekommendation från rådet för tjänsten som ordinerad.

3. En lokalpastor på heltid skall genomföra föreskriven utbildning inom åtta år och en lokalpastor på deltid inom tolv år, såvida inte familjeförhållanden eller andra omständigheter hindrar detta. Studietiden kan förlängas med ett år i taget genom omröstning bland diakoner och äldste i full förening med årskonferensen, såvida rådet för tjänsten som ordinerad rekommenderar detta.

4. En lokalpastor kan välja att förbli i lokalt förhållande till årskonferensen även sedan den femåriga studiekursen fullföljts.

5. Ingen av bestämmelserna i denna paragraf skall tolkas så, att den ändrar eller begränsar fullmakten för lokalpastorer, som ordinerats till diakoner eller äldste före år 1996.

§ 345 *Hur tjänsten som lokalpastor, om vederbörande inte är provmedlem, kan avbrytas, hur återinträde i tjänsten kan ske och hur en lokalpastor kan pensioneras* — 1. En lokalpastor, som pensioneras eller inte längre blir godkänd av årskonferensen för utnämning i enlighet med bestämmelserna i § 343 eller som utträder ur Metodistkyrkan, eller där biskopen avbryter en lokalpastors utnämning eller där rådet för tjänsten som ordinerad inte längre rekommenderar en fortsatt fullmakt skall lokalpastorn återlämna sin fullmakt till distriktsföreståndaren, som skall deponera den på biskopskontoret. Efter samråd med värdhavande pastor skall den före detta lokalpastorn i förekommande fall välja den församling, som han eller hon i fortsättningen skall tillhöra. Rådet för tjänsten som ordinerad skall lämna biskopen en skriftlig redogörelse för de omständigheter, som lett till att tjänsten som lokalpastor blivit avbruten (§ 633.3d). Denna redogörelse skall arkiveras på biskopskontoret.

2. *Utträde ur kyrkan i samband med klagomål och anklagelse* – Om en lokalpastor, som blir anklagad under någon av punkterna i § 2624, önskar utträda ur kyrkan, skall det förfarande som beskrivs i § 2629.2 äga tillämpning.

3. *Inomkyrklig rättssak* – Om en lokalpastor blir anklagad under någon av punkterna i § 2624, skall det förfarande som beskrivs i §§ 2626-2627 äga tillämpning.

4. *Hur återinträde i tjänsten som lokalpastor kan ske* – En före detta lokalpastor, som fått sin ställning som lokalpastor upphävd genom beslut i årskonferensen, kan återfå sin ställning genom beslut av samma årskonferens, men endast på rekommendation av rådet för tjänsten som ordinerad och kabinettet. De som söker återinträde i tjänsten skall kunna intyga att de varit medlemmar av en metodistförsamling minst ett år före sin ansökan om återinträde. Rådet för tjänsten som ordinerad skall erhålla en rekommendation från den pastoratskonferens där han eller hon senast varit medlem. Sedan pastorer och diakoner i full förening med årskonferensen lämnat sitt godkännande i enlighet med vad som sägs i § 328, skall lokalpastorn återfå sin fullmakt och kunna utnännas till tjänst i ett pastorat. Lokalpastorn skall genomföra föreskrivna studier och uppfylla övriga fordringar i enlighet med vad som sägs i §§ 341 och 343.

Kommer den före detta lokalpastorn ifråga för utnämning eller tillfällig tjänstgöring inom en annan årskonferens än den, som upphävt hans eller hennes ställning som lokalpastor, skall man där iaktta de regler för rekommendation, godkännande, fullmakt, utnämning och fortsatta studier som ovan beskrivits. *Dock gäller* att rådet för tjänsten som ordinerad inte kan rekommendera den före detta lokalpastorn för utnämning utan att först ha vänt sig till rådet för tjänsten som ordinerad i den årskonferens, där den före detta lokalpastorn tidigare tjänstgjort, och därifrån erhållit upplysningar om den före detta lokalpastorns kvalifikationer och om anledningen till att hans eller hennes ställning som lokalpastor blivit upphävd. Innan en sådan lokalpastor kan utnännas skall hon eller han rekommenderas av rådet för tjänsten som ordinerad och godkännas av den pastorala session inom den årskonferens där deras tjänst avbröts. I avvaktan på årskonferensens godkännande kan en distriktsföreståndare ordna tillfällig tjänstgöring för en sådan lokalpastor, under förutsättning att rådet för tjänsten som ordinerad och kabinettet ger sitt tillstånd till detta och rådet intygar, att lokalpastorn registrerats för att fullfölja den del av föreskrivna studier, som han eller hon tidigare inte avslutat.

5. *Hur en lokalpastor kan pensioneras* – En person som fullföljt den femåriga studiekursen och som tjänstgjort som lokalpastor under minst fyra år och som uppnår 65 års ålder senast den 1 juli det år konferensen håller sitt sammanträde kan bli antagen som pensionerad lokalpastor. Pensionsförmåner för lokalpastorer skall vara desamma som för diakoner och äldste i § 355.1, 2, 4, 6. Pensionerade lokalpastorer kan delta i årskonferensens sessioner men utan rösträtt.

Sektion XI. Handledare

§ 346 *Handledare* — Handledare är diakoner och äldste i full förening med årskonferensen, som rekommenderats av kabinettet samt tillika godkänts, utbildats och utsetts av rådet för tjänsten som ordinerad att utöva tillsyn och rådgivning för de som godkänts som kandidater till tjänsten som ordinerad, för lokalpastorer och för årskonferensens provmedlemmar. Ett sådant uppdrag skall ges först efter samråd med den tilltänkta kandidaten.

Handledaren skall:

1. Arbeta särskilt med att utveckla målet för kandidatens kallelse, vilka i sin tur skall granskas årligen och rapporteras till rådet för tjänsten som ordinerad.
2. Utveckla en relation av stöd och ansvar för kandidatens mognad och beslut i strävan mot en effektiv pastorstjänst.
3. Arbeta specifikt med handledning och rådgivning för det praktiska arbetet som ledare i kyrkan.
4. Arbeta under ledning av rådet för tjänsten som ordinerad och i samråd med distriktsföreståndaren och årligen avge en rapport om sitt arbete till rådet. Rådet för tjänsten som ordinerad kan överväga att låta en handledare ha ansvaret för flera lokalpastorer, eller andra kandidater som förbereder sig för medlemskap i full förening.

Sektion XII. Utvärdering av fortbildning för lokalpastorer och medlemmar i full förening med årskonferensen.

§ 347 *Utvärdering* — Utvärdering, som skall ske i en anda av samförstånd och acceptans, är en ständigt pågående process i utbildningen till tjänsten som tjänare och ledare. Utvärderingen hjälper pastorer att försäkra sig om arbetets effektivitet och för att upptäcka Guds kallelse att fortsätta i tjänsten som ordinerad.

1. Distriktsföreståndaren skall årligen, i samråd med pastoralkommittén, utvärdera pastorarnas tjänst (§§ 325.2c, 421, 633.2n, q), enligt de riktlinjer som utarbetats av kabinettet och rådet för tjänsten som ordinerad. Församlingspastorer skall årligen delta i en utvärdering med pastoralkommittén, enligt de riktlinjer som utarbetats av kabinettet och rådet för tjänsten som ordinerad, till stöd för fortsatt effektiv tjänst och för att kunna upprätta en plan för fortbildningen (§ 262.2f(4)).

2. Diakoner och äldste med särskild utnämning skall årligen delta i en utvärdering med sin närmast överordnade, samt göra en egen utvärdering av sin tjänst. Kopior av dessa skall ingå i den årliga rapporteringen till biskopen, distriktsföreståndaren och rådet för tjänsten som ordinerad (§ 335.2a). Om möjligt skall de ha ett samtal med sin distriktsföreståndare angående sin tjänst.

§ 348 *Kontinuerlig fortbildning och andlig tillväxt* — 1. Diakoner, äldste och lokalpastorer skall uppmuntras att under hela sin aktiva tid fortbilda sig och växa till andligen genom att bedriva noggrant planerade självstudier samt regelbundet delta i centralt organiserade kurser för fortbildning och andlig mognad.

2. I normala fall förväntas årskonferensens medlemmar att tillåtas avsätta en vecka varje år och en månad varje kvadrennium för fortbildning och andlig utveckling. Sådan tid får inte betraktas som en del av pastorarnas semester och skall planeras i samråd med det pastorat eller organ till vilken pastorn är utnämnd, liksom i samråd med biskopen, distriktsföreståndaren och rådet för tjänsten som ordinerad.

3. En ordinerad med utnämning kan därutöver begära upp till sex månaders tjänstledighet för fortbildning utan att detta medför någon förändring i utnämningen. Årskonferensen kan göra sådan tjänstledighet möjlig för de ordinerade som varit utnämnda på heltid i minst fem

är. Tjänstledigheten kräver pastoralkommitténs, församlingsrådets och distriktsföreståndarens godkännande.

4. De ekonomiska förhållandena under fortbildningen skall i varje enskilt fall fastställas i enlighet med årskonferensen riktlinjer på följande sätt: (a) för pastorer efter samråd med distriktsföreståndaren och pastoralkommittén, (b) för diakoner med vederbörlig instans, (c) för distriktsföreståndare med distriktsföreståndarkommittén, (d) för centralt anställd med kyrkostyrelsen och (e) för övriga under särskild utnämning med vederbörlig instans inom respektive organ.

5. Distriktsföreståndaren skall uppmana pastorerna att inför pastoratskonferensen redogöra för hur de genomfört sitt program för fortbildning och andlig utveckling under det gångna året och hur de planerat för kommande år. Distriktsföreståndaren skall likaledes uppmana pastoratskonferensen att redogöra för hur tillräckligt med tid och ekonomiska medel skall kunna ställas till förfogande för respektive pastors fortbildning och andliga utveckling.

6. Pastorer med särskild utnämning skall i sin årliga rapport (§ 335.2a) redogöra för vilken fortbildning de genomgått och vilka planer de har för sin framtida fortbildning.

§ 349 Sabbatsår — Sabbatsår kan beviljas för att genomföra studier eller resor, som godkänts av rådet för tjänsten som ordinerad. Associerade medlemmar eller diakoner och äldste i full förening som tjänstgjort under utnämning på heltid under sex på varandra följande år efter sitt inval i full förening eller associering med årskonferensen kan beviljas sabbatsledighet upp till ett år. Vid utnämning till tjänst efter sabbatsårets slut skall sådana pastorer så långt möjligt erhålla en lön, som inte är lägre än den lön de uppbar omedelbart före sabbatsåret. Utnämning till sabbatsår skall göras av biskopen sedan omröstning skett i årskonferensen på rekommendation av rådet för tjänsten som ordinerad. Pastorer, som önskar utnämning till sabbatsår, skall lämna en skriftlig ansökan härom till rådet för tjänsten som ordinerad med kopia till biskopen och distriktsföreståndaren normalt senast sex månader före årskonferensens session. Ansökan skall innehålla en redogörelse för de studier eller resor, som den sökande planerar. För att komma ifråga för ytterligare utnämning till sabbatsår måste associerade medlemmar eller medlemmar i full förening med årskonferensen ha tjänstgjort under utnämning på heltid minst sex på varandra följande år efter avslutning av sitt senaste sabbatsår.

Sektion XIII. Förändringar i konferensförhållandet

§ 350 När någon av de ordinerade upplever att Gud kallar dem till en förändring av konferensförhållandet under kortare eller längre tid, uppmanas de att diskutera detta med kolleger, distriktsföreståndaren och biskopen. Provmedlemmar, associerade medlemmar och medlemmar i full förening som önskar en förändring i sitt konferensförhållande skall skriftligen anhålla härom hos rådet för tjänsten som ordinerad och därvid ange orsakerna till sin anhållan. Rådet för tjänsten som ordinerad kan dessutom begära en personlig intervju med en provmedlem, associerad medlem eller medlem i full förening, som på detta sätt anhållit om förändrad ställning i årskonferensen, såvida inte personlig inställelse medför oskäligen svårigheter för vederbörande.

§ 351 Tjänstledighet – 1. Tjänstledighet är ett konferensförhållande, som kan beviljas sådana pastorer och diakoner, som är provmedlemmar, associerade medlemmar eller medlemmar i full förening med årskonferensen och som av tillräckliga skäl är oförmögna att fullfölja, eller som för en tid väljer att upphöra med, sin heltidstjänst som resepredikant. Initiativet till denna ändring av konferensförhållandet kan tas av vederbörande själv som en frivillig tjänst-

ledighet, eller av distriktsföreståndare, genom rådet för tjänsten som ordinerad, som en ofrivillig tjänstledighet. En sådan förändring skall beviljas eller förnyas genom omröstning bland medlemmarna i full förening med årskonferensen på rekommendation av rådet för tjänsten som ordinerad. Mellan årskonferensens sessioner kan arbetsutskottet i rådet för tjänsten som ordinerad bevilja tjänstledighet respektive bevilja en tjänstledig medlem av årskonferensen att återgå i tjänst, med biskopens och distriktsföreståndarnas godkännande. Detta interimsförfarande skall godkännas av årskonferensen vid dess nästa session. Denna ledighet skall inräknas i de sex år, som utgör maximala tiden för provmedlemskap (§ 318), såvida inte pastorer och diakoner i full förening med årskonferensen beslutar om ytterligare förlängning. Skulle det föreligga klagomål eller anklagelse vid tiden för ansökan om tjänstledighet skall detta föras till pastorerna eller diakonens personakt, liksom alla efterföljande åtgärder som hör samman härmed. Konferensmedlemmar med tjänstledighet kan inte kräva ekonomiskt underhåll av konferensen, dock kan, i särskilda fall och på distriktsföreståndarens rekommendation, lön och/eller andra ersättningar utbetalas genom omröstning i enskilda sessioner bland medlemmarna i full förening med årskonferensen. Mellan årskonferensens sessioner kan lön och/eller andra ersättningar beviljas genom omröstning av biskopen, kabinettet och arbetsutskottet för rådet för tjänsten som ordinerad. En tjänstledig pastor är inte valbar som ledamot i något organ inom års-, central- eller generalkonferenserna. och kan heller inte väljas som delegat till central- eller generalkonferenserna

a) *Frivillig Tjänstledighet* – Den skriftliga ansökan om tjänstledighet skall inlämnas senast nittio dagar före årskonferensen, och skall innehålla tydliga skäl för ansökan. Representeranter från rådet för tjänsten som ordinerad kan intervjua pastorn eller diakonen för att fastställa om tillräckliga skäl föreligger. Tjänstledigheten skall godkännas årligen efter skriftlig ansökan från pastorn eller diakonen, och får inte beviljas för mer än fem på varandra följande år, såvida inte pastorer och diakoner i full förening med årskonferensen med två tredjedels majoritet beslutar annorlunda.

b) *Ofrivillig Tjänstledighet* – Distriktsföreståndarna kan begära ofrivillig tjänstledighet för provmedlemmar, associerade medlemmar eller medlemmar i full förening utan deras medgivande senast nittio (90) dagar före årskonferensen. Distriktsföreståndarna skall ge provmedlemmen, den associerade medlemmen eller medlemmen i full förening och rådet för tjänsten som ordinerad skriftliga skäl för sin begäran. Den procedur för utfrågning som anges i § 358.2 skall alltid ske i samband med ofrivillig tjänstledighet. Pastorn eller diakonen har rätt till en utfrågning inför biskopen, distriktsföreståndarna, och arbetsutskottet i rådet för tjänsten som ordinerad innan beslut tas om en ofrivillig tjänstledighet. Ett skriftligt protokoll om rådets beslut skall tillsändas den berörde pastorn eller diakonen och ordföranden i granskningskommittén för administrativ lokalisering. Beslut om ofrivillig tjänstledighet skall fattas med två tredjedels majoritet bland pastorer och diakoner i full förening med årskonferensen. För att frångå ovanstående nittiodagarsregel krävs två tredjedels majoritet av rösterna bland de pastorer och diakoner i full förening med årskonferensen på rekommendation av biskopen, distriktsföreståndarna och rådet för tjänsten som ordinerad. Ofrivillig tjänstledighet skall godkännas årligen efter skriftlig begäran av distriktsföreståndarna och får inte beviljas för mer än tre på varandra följande år.

Granskningskommittén för administrativ lokalisering (§ 634) skall försäkra sig om att proceduren vid ofrivillig tjänstledighet har följts på rätt sätt. Hela proceduren som ledde fram till denna rekommendation om ofrivilliga tjänstledighet skall granskas av granskningskommittén som i sin tur rapporterar resultatet av undersökningen till den enskilda sessionen av pastorer och diakoner i full förening med årskonferensen.

2. Efter samråd med och skriftligt medgivande från vårdhavande pastor, och efter godkän-

nande från distriktsföreståndaren och pastoralkommittén skall tjänstlediga pastorer och diakoner välja den pastoratskonferens, inom sin årskonferens, de skall tillhöra under sin tjänstledighet och till vilken de årligen avger en rapport om sin verksamhet. De kan utöva pastoral tjänst endast inom det pastorat de tillhör och med tillåtelse från den vårdhavande pastorn. De skall rapportera till pastoratskonferensen, vårdhavande pastor och rådet för tjänsten som ordinerad alla dop, vigslar och begravningar de förrättar. De skall vara ansvariga inför årskonferensen för sin vandel och sitt fortsatta utövande av de rättigheter som följer av deras ordination. Om vederbörande underlåter att rapportera till rådet för tjänsten som ordinerad kan årskonferensen lokalisera honom eller henne utan särskild procedur.

3. Se *The Book of Discipline*.

4. När en tjänstledig provmedlem, associerad medlem eller medlem i full förening ansöker om att få återinträda i tjänst efter en frivillig tjänstledighet skall en skriftlig ansökan inlämnas senast sex (6) månader före årskonferensen. Vid ofrivillig tjänstledighet görs ansökan av distriktsföreståndaren. Rådet för tjänsten som ordinerad skall då ta i beaktande de förhållanden, som ursprungligen ledde till att tjänstledigheten beviljades, för att kunna avgöra huruvida dessa förhållanden har förbättrats eller blivit lösta. Om rådet finner att förhållandena inte har förbättrats eller blivit lösta och ansökan därför avslås, kan rådet föreslå den enskilda sessionen att pastorn eller diakonen antingen får sin tjänstledighet förlängd eller i stället beslutar ge vederbörande ställningen ofrivillig tjänstledighet, administrativ lokalisering eller ofrivillig pensionering.

5. Om provmedlemmar, associerade medlemmar eller medlemmar i full förening med frivillig tjänstledighet och som inte årligen anhåller om en förlängning av tjänstledigheten under femårsperioden, eller som inte efter femårsperiodens slut visar vilja att återgå i resepredikantsystemet trots att dokumenterade ansträngningar gjorts för att få kontakt med vederbörande, kan rådet för tjänsten som ordinerad rekommendera pastorer och diakoner i full förening med årskonferensen besluta att pastorn blir lokaliserad eller att medlemskapet upphör utan ytterligare åtgärder. Om distriktsföreståndarna inte önskar förlänga den ofrivilliga tjänstledigheten, skall de meddela både rådet för tjänsten som ordinerad och den berörde konferensmedlemmen senast sex (6) månader före årskonferensen för att möjliggöra för pastorerna och diakonerna att ta ställning i frågan. Den tjänstledige konferensmedlemmen skall ha rätt att ansöka om en förändring av tjänstledigheten till en frivillig sådan eller att tjänstledigheten skall avslutas. Varje kombination av frivillig och ofrivillig tjänstledighet i följd skall räknas in i den summa av fem år som omnämns i §§ 351 och 358.

6. Se *The Book of Discipline*

§ 352 *Tjänstledighet i samband med särskilt vårdbehov i familjen.* – Se *The Book of Discipline*

§ 353 *Föräldraledighet* — Tjänstledighet i samband med barnafödande eller adoption skall beviljas pastorer och diakoner i enlighet med lag och förordning i respektive länder inom centralkonferensens område.

1. De som önskar sådan tjänstledighet skall lämna ansökan därom till pastoralkommittén senast nittio (90) dagar före tjänstledighetens början efter att ha samrått med distriktsföreståndaren, så att lämplig pastoral vård för den eller de berörda församlingarna kan ordnas.

2. Under sådan tjänstledighet förblir en pastors eller diakons förhållande till årskonferensen oförändrat.

3. Avdrag för sådan tjänstledighet får inte göras vid beräkning av en pastors tjänsteår inför pensionering.

4. Gällande regler för utbetalning av lön och försäkringar i respektive länder skall äga tillämpning under sådan tjänstledighet.

5. Under sådan tjänstledighet skall frågan om pastorala ansvaret för den eller de berörda församlingarna handläggas genom överläggningar mellan pastoralkommittén och distriktsföreståndaren.

6. Särskilda arrangemang skall göras för biskopar, distriktsföreståndare och dem som erhållit särskild utnämning.

§ 354 Tjänstledighet på grund av sjukdom – 1. Om pastorer eller diakoner, som är medlemmar av årskonferensen (§ 364), tvingas uppge sitt arbete på grund av kroppslig eller mental svaghet, kan de för ett år i sänder beviljas sjukledighet utan att förlora sin ställning i årskonferensen. Sådan sjukledighet skall rekommenderas av rådet för tjänsten som ordinerad och beviljas genom omröstning med enkel majoritet bland närvarande och röstande medlemmar i full förening med årskonferensen. *Dock gäller*, att sådan ledighet kan beviljas och förnyas endast efter noggrann prövning i varje enskilt fall och på grundval av läkarintyg. Varje sjukledighet, som årskonferensen beviljar, skall antecknas i konferensens protokoll. Initiativet till en sådan ansökan om sjukledighet kan tas antingen av pastorn eller diakonen själv eller av kabinettet, med eller utan samtycke från vederbörande, genom rådet för tjänsten som ordinerad.

2. Om pastorer eller diakoner på grund av kroppslig eller mental svaghet tvingas uppge sitt arbete mellan årskonferensens sessioner, kan biskopen med distriktsföreståndarnas godkännande och efter samråd med arbetsutskottet för rådet för tjänsten som ordinerad bevilja dem sjukledighet för resten av konferensåret. *Dock gäller*, att sådan ledighet endast kan beviljas på grundval av läkarintyg. Varje sjukledighet, som beviljats mellan årskonferensens sessioner, skall antecknas i protokollet för nästa ordinarie session med konferensen med angivande av datum för sjukledighetens början.

3. Om pastorer eller diakoner, som beviljats sjukledighet, tillfrisknar och på nytt kan utföra sitt arbete, kan de efter eget samtycke erhålla utnämning mellan årskonferensens sessioner och därmed avsluta sin sjukledighet. Anteckning om sådant återinträde i tjänst jämte datum för sjukledighetens upphörande skall göras i protokollet för nästa ordinarie session med årskonferensen.

§ 355 Pensionering — Pensionerade pastorer och diakoner är sådana som erhållit en pensionerads ställning i årskonferensen antingen på egen begäran eller genom beslut av pastorer och diakoner i full förening med årskonferensen på rekommendation av rådet för tjänsten som ordinerad. Ansökan om pensionering skall göras skriftligen till biskopen, kabinettet och rådet för tjänsten som ordinerad senast etthundratjugo (120) dagar före den session med årskonferensen, då pensioneringen skall träda i kraft. Rådet för tjänsten som ordinerad skall sörja för att de konferensmedlemmar, som skall pensioneras, och deras familjer får vägledning och råd, när de skall inträda i ett nytt förhållande till församlingen.

1. *Obligatorisk pensionering* – Pastorer och diakoner i årskonferensen skall automatiskt pensioneras vid årskonferensens session det år de uppnår 70 års ålder om deras 70-årsdag infaller före den 1 juli.

2. *Frivillig pensionering* – a) *Efter 20 års tjänst* – Pastorala medlemmar, som före öppningsdatum för årskonferensens session fullgjort 20 tjänsteår eller mera under utnämning som pastorer eller lokalpastorer, kan ansöka om att årskonferensen skall placera dem i en pensionerad pastors ställning med rätt att uppbära pension för antalet godkända tjänsteår inom årskonferensen respektive årskonferenserna samt att åtnjuta sådana andra ekonomiska förmåner, som årskonferensen kan besluta om. Utbetalningen av pensionen skall ske i enlighet med de regler som gäller inom respektive land.

b) *Efter 35 års tjänst eller vid 62 års ålder* – Pastorala medlemmar, som fullgjort 35 tjänsteår eller som uppnår 62 års ålder senast den 1 juli det år, som årskonferensen håller sin ses-

sion, kan på egen begäran och genom omröstning bland pastorer och diakoner i full förening med årskonferensen bli placerade i en pensionerad pastors ställning med rätt att årligen uppbära en reducerad pension. Utbetalningen av pensionen skall ske i enlighet med de regler som gäller inom respektive land.

c) *Efter 40 års tjänst eller vid 65 års ålder* – Pastoral medlemmar, som fullgjort 40 tjänsteår under utnämning som pastorer eller lokalpastorer på heltid eller som uppnår 65 års ålder senast den 1 juli det år, som årskonferensen håller sin session, kan på egen begäran och genom omröstning bland pastorer och diakoner i full förening med årskonferensen bli placerade i en pensionerad pastors ställning. Utbetalningen av pensionen skall ske i enlighet med de regler som gäller inom respektive land.

d) Trots de datum som anges i § 355.1 och 2a-c, kan en medlem som uppnår angiven ålder eller antal tjänsteår i ovanstående punkter, mellan årskonferensens sessioner, och på egen begäran och efter godkännande från biskopen, kabinettet och rådet för tjänsten som ordinerad, bli tillfälligt pensionerad med rätt till pensionsutbetalningar, under förutsättning att medlemmarna i full förening godkänner detta vid den påföljande ordinarie sessionen av årskonferensen

e) Se The Book of Discipline.

3. *Ofrivillig pensionering* – Närvarande och röstande pastorer och diakoner i full förening med årskonferensen kan med två tredjedels majoritet placera pastoral medlemmar i årskonferensen i en pensionerad pastors ställning med eller utan deras eget samtycke och utan hänsyn till deras ålder, om rådet för tjänsten som ordinerad och kabinettet rekommenderar en sådan åtgärd. En riktig behandling vid en administrativ utfrågning skall följas vid varje ofrivillig pensionering. Skriftligt meddelande om förslag till åtgärd skall sändas till pastorn av rådet för tjänsten som ordinerad minst etthundraåttio (180) dagar före årskonferensen. Ett skriftligt meddelande skall också sändas till ordföranden i granskningskommittén.

Granskningskommittén (§ 634) skall försäkra sig om att de disciplinära åtgärderna vid ofrivillig pensionering har följts. Hela den process som lett fram till en rekommendation om ofrivillig pensionering skall granskas av ovan nämnda granskningskommitté som i sin tur rapporterar sitt resultat till sessionen för pastorer och diakoner i full förening med årskonferensen. Varje pastor eller diakon som placerats i en ofrivilligt pensionerad pastors ställning enligt denna paragraf skall försäkras pension och eventuellt andra ersättningar i enlighet med det antal år vederbörande tjänat i årskonferensen. Utbetalningen av pensionen skall ske i enlighet med de regler som gäller inom respektive land.

4. *Rådgivning före pensioneringen* — Rådet för tjänsten som ordinerad skall i samarbete med årskonferensens pensionskommitté erbjuda rådgivning till alla pastoral medlemmar, som förbereder sin pensionering, och bör göra detta minst fem år före den tidpunkt, då pensioneringen förväntas träda i kraft (§ 633.2n). Syftet med denna rådgivning är att hjälpa pastorerna och deras anhöriga att förbereda sig för de psykologiska och ekonomiska omställningar som följer av pensioneringen liksom att erbjuda dem vägledning och råd, när de skall inträda i ett nytt förhållande till församlingen.

5. *Medlemskap i pastoratskonferensen* — Alla pensionerade pastorer och diakoner som inte är utnämnda till tjänst i ett pastorat, skall efter överläggning med vårdhavande pastor och distriktsföreståndaren bli medlemmar i pastoratskonferensen i den församling som de valt att tillhöra och skall där åtnjuta en medlems alla rättigheter med de undantag, som kyrkoordningen anger. De skall till pastoratskonferensen och till vårdhavande pastorn rapportera alla dop och vigslar de förrättat och alla övriga pastoral handlingar de utför. Om de är bosatta utanför den årskonferens de tillhör, skall de varje år skriftligen rapportera till denna om sin kristna och pastoral tjänst och därjämte lämna uppgift om sina familjeförhållanden. Rap-

porten skall vara signerad av distriktsföreståndaren eller vårdhavande pastorn i det pastorat, där de är bosatta. Om de underlåter att lämna en sådan rapport, kan årskonferensen meddela dem trettio dagars respittid och därefter lokalisera dem utan deras eget samtycke.

6. *Utnämning av pensionerade pastorer* – En pensionerad pastor eller diakon kan motta utnämning om biskopen och kabinettet ber därom, dock inte samma utnämning från vilken han eller hon blivit pensionerad. En pensionerad pastor eller diakon, som är utnämnd till tjänst i ett pastorat, skall inte ha rätt till minimilön och skall heller inte tillgodoräknas tjänsteår. En pensionerad ordinerad pastor eller diakon kan vara medlem av råd och styrelser inom årskonferensen.

7. *Återinträde i aktiv tjänst* – En pastor eller diakon som pensionerats i enlighet med bestämmelserna i § 355.2, kan på egen begäran återinträda i aktiv tjänst på rekommendation av biskopen, kabinettet och rådet för tjänsten som ordinerad och genom omröstning med 2/3-dels majoritet bland pastorer och diakoner i full förening med årskonferensen. En sådan medlem skall därmed erhålla utnämning så länge han eller hon kvarstår i aktiv tjänst eller tills bestämmelserna i § 355.1 träder i kraft. En pastor eller diakon som efter frivillig pensionering ansöker om återinträde i aktiv tjänst skall till sin ansökan foga sitt (1) pensioneringsbevis och (2) friskintyg från läkare. Utbetalning av pension från kyrkan skall inte ske till den som återinträtt i aktiv tjänst, förrän vederbörande åter blivit placerad i en pensionerad pastors ställning.

8. *Se The Book of Discipline*

§ 356 Hedersam lokalisering — 1. Medlemmar i full förening med årskonferensen kan på egen begäran beviljas hedersam lokalisering av årskonferensen, *dock endast under förutsättning att* dels rådet för tjänsten som ordinerad först undersökt deras karaktär och inte finner anledning till anmärkning, dels att den enskilda sessionen också undersökt deras karaktär efter att ansökan inkommit och vidare att denna relation till konferensen endast skall beviljas den som verkligen avser att avsluta sin tjänst inom resepredikantsystemet. Rådet för tjänsten som ordinerad skall erbjuda vägledning och råd till medlemmar av konferensen och deras familjer, när de genom lokalisering skall inträda i ett nytt förhållande till församlingen. På rekommendation av rådet för tjänsten som ordinerad kan årskonferensen bevilja ekonomiskt stöd i samband med lokaliseringen.

2. Lokaliserade pastorer har avbrutit sin tjänst inom resepredikantsystemet och är inte längre medlemmar av årskonferensen. Ordinationen är dock i kraft, och pastorala funktioner kan utövas enligt bestämmelserna i § 356.3-4. Lokaliserade pastorer är därför alltså ansvariga inför årskonferensen för sin vandel och sitt fortsatta utövande av de rättigheter som följer av ordinationen. En kopia av årsrapporten till pastoratskonferensen skall inlämnas till rådet för tjänsten som ordinerad. Om denna rapport inte inlämnats två på varandra följande år, innebär det avgång från den ordinerade tjänsten utan vidare behandling. Namnen på de lokaliserade medlemmarna skall införas i årskonferensens protokoll efter den årliga granskningen av deras karaktär. Lokaliserade pastorer kan av biskopen tillfälligt utnämnas till lokalpastorer, om rådet för tjänsten som ordinerad godkänner detta. Lokaliserade pastorer har under tiden för den tillfälliga utnämningen samma ställning i pastoratskonferensen som lokalpastorer och kan därmed inte inneha lekmannaförvärv.

3. Lokaliserade pastorer medlemskap överförs till en lokalförsamlings pastoratskonferens. Valet av församling sker efter samråd med och skriftlig medgivande från församlingens vårdhavande pastor, samt distriktsföreståndarens och pastoralkommittens godkännande. Lokaliserade pastorer kan utöva pastorala funktioner i den egna församlingen med skriftligt tillstånd av församlingens pastor. Samtliga dop, vigslar och begravningar skall rapporteras till pastoratskonferensen och församlingens pastor. Lokaliserade pastorer skall årligt

gen avge skriftlig rapport över sin verksamhet till pastoratskonferensen (med kopia till rådet för tjänsten som ordinerad).

4. Lokaliserade pastorer kan utföra pastorala uppdrag utanför den egna församlingen efter godkännande av distriktsföreståndaren. Ifall tjänsten har bestående karaktär, bör uppdraget formuleras som en tillfällig utnämning.

5. Ordinerade pastorer och diakoner med hedersam lokalisering kan ansöka hos årskonferensen om att få inta ställningen som pensionerad med hedersam lokalisering. Denna ansökan skall göras skriftligen till biskopen, kabinettet och rådet för tjänsten som ordinerad senast nittio (90) dagar före den session med årskonferensen då pensioneringen skall träda i kraft. De som beviljats ställningen som pensionerad med hedersam lokalisering skall hållas ansvarig för hur de utövar sin tjänst inför den pastoratskonferens där de är medlemmar. Om de utövat pastoral tjänst skall detta rapporteras till pastoratskonferensen och det skall ske under överinseende av vårdhavande pastor enligt § 356.2. Den lokaliserade medlemmen skall, samtidigt som han eller hon är ansvarig inför pastoratskonferensen, också vara ansvarig inför den årskonferens som pastoratskonferensen tillhör.

§ 357 Hur ordinerade medlemmar kan lämna den ordinerade tjänsten– 1. Övergång till annat trossamfund— När ordinerade medlemmar i godkänd ställning utträder ur kyrkan för att övergå till något annat trossamfund eller av andra skäl lämnar sitt medlemskap, skall de återlämna sina ordinationsbrev till respektive distriktsföreståndare, som skall deponera ordinationsbrev på biskopskontoret. Om de så önskar, kan de med konferensens medgivande återfå sina ordinationsbrev med följande påskrift skriven tvärs över framsidan:

N.N. har denna dag av årskonferens med heder beviljats avsked från tjänsten som ordinerad i Metodistkyrkan.

Datum / 19

Ordförande Sekreterare

2. Avgång från den ordinerade tjänsten – Ordinerade medlemmar av årskonferensen i godkänd ställning som önskar avgå från sin tjänst och lämna konferensen kan tillåtas att göra detta vid årskonferensens session. De skall lämna sina ordinationsbrev till respektive distriktsföreståndare, som skall deponera ordinationsbrev på biskopskontoret. Deras medlemskap i kyrkan skall överföras till den församling de efter samråd med vårdhavande pastorn väljer att i fortsättningen tillhöra.

4. Avgång i samband med klagomål eller anklagelse – Om ordinerade medlemmar, som blir anklagade under någon av punkterna i § 2624, önskar lämna årskonferensen, kan årskonferensen tillåta dem att göra detta enligt bestämmelserna i § 2629.2. De skall lämna sina ordinationsbrev till respektive distriktsföreståndare, som skall deponera ordinationsbrev på biskopskontoret. Deras medlemskap i kyrkan skall överföras till den församling de efter samråd med vårdhavande pastorn väljer att i fortsättningen tillhöra.

5. Avgång mellan årskonferensens sessioner – Om en ordinerad medlem mellan årskonferensernas sessioner utträder ur kyrkan för att övergå till något annat trossamfund, avgår från sin pastorala tjänst eller lämnar årskonferensen i samband med klagomål eller anklagelse, skall en sådan medlem lämna biskopen eller distriktsföreståndaren ett skriftligt meddelande härom och därtill foga sina ordinationsbrev. Både ordinationsbrev och det skriftliga meddelandet skall deponeras på biskopskontoret. Rådet för tjänsten som ordinerad skall rapportera ärendet till årskonferensen, som vid sin nästa session skall bekräfta med-

lemmens utträde. Det officiella datumet för avgången motsvarar datumet för det skriftliga meddelandet.

Sektion XIV. Klagomål

§ 358 Handläggande av klagomål– 1. *Allmänna bestämmelser*– Var och en som blivit vald till pastoral medlem i en årskonferens i Metodistkyrkan och ordinerad har därmed anförtrotts ett heligt uppdrag. De kvalifikationer och plikter, som krävs av lokalpastorer, provmedlemmar, associerade medlemmar och medlemmar i full förening med årskonferensen, beskrivs i Metodistkyrkans kyrkoordning och vi tror att dessa krav har sitt ursprung i evangeliet sådant detta framställdes i Jesu Kristi undervisning och förkunnelse av apostlarna. När helst en person, som tillhör någon av de ovannämnda medlemskategorierna i en årskonferens, inklusive de i någon form av ledighet, lokalisering, administrativ lokalisering eller pensionering, anklagas för att handla i uppenbar strid mot sitt uppdrag, skall hans eller hennes pastorala ställning i årskonferensen tas upp till prövning. Denna prövning skall syfta till att åstadkomma en försoning och upprättelse för personen och att kyrkan blir stärkt.

a) *Biskopens och distriktsföreståndarens tillsyn*— I biskopens och distriktsföreståndarens uppgifter ingår att utöva tillsyn över kyrkan och de kan därför få motta eller själva finna skäl till klagomål mot en pastors karaktär eller tjänsteutövning. Klagomålet skall vara skriftligt och personligt undertecknat samt ange i vilket avseende pastorn brustit i sin livsföring eller tjänsteutövning. Den som lämnar in klagomålet och pastorn skall informeras av biskopen eller distriktsföreståndaren om hur formella klagomål handläggs och vilket syfte de har.

b) *Biskopens och distriktsföreståndarens ansvar* — Biskopens och distriktsföreståndarens uppgift är både själavårdarens och ledarens och de skall söka en rättvis lösning och/eller försoning mellan pastorn och alla berörda parter. Detta är inte en rättssak. Inga ordagranna samtalsanteckningar får föras vid någon av de möten som hålls, ingen juridisk rådgivare skall närvara, men den som klagomålet är riktat mot kan utse någon till stöd och hjälp med rätt att tala, på samma sätt som den som klagat kan ha någon till hjälp som också har rätt att tala.

Biskopens och distriktsföreståndarens tillsynsansvar skall ske på ett konfidentiellt och lämpligt sätt, genom att hålla kontakt alla parter som är inblandade i klagomålet dess handläggning. Biskopen kan utse personer med kunskaper om och erfarenheter av bedömning, behandling eller helande för att biträda i tillsynsansvaret. Biskopen kan också samråda med pastoralkommittén, om klagomålen gäller pastorer, med distriktsföreståndarkommittén, om klagomålen gäller en distriktsföreståndare, eller med annat lämpligt organ eller personer som kan vara behjälpliga. Tillsynsansvaret kan också innebära förlikning där parterna biträds av en utbildad neutral person eller förlikningsgrupp med syfte att nå en, för alla parter tillfredsställande, lösning.

c) *Suspension* — Under särskilda omständigheter, för att skydda välbefinnandet för den anklagade, eller för kyrkan, eller för pastorer och diakoner, kan biskopen, på rekommendation av arbetsgruppen inom rådet för tjänsten som ordinerad, för viss tid avskilja personen i fråga från sin tjänst, dock ej från utnämningen, för en tid på högst sextio (60) dagar. Under suspenderingen skall lön, hyra eller andra ersättningar fortsätta att utbetalas till en nivå som inte understiger den som gällde vid tiden för suspenderingen. Personen som suspenderats på detta sätt skall behålla sina rättigheter som stadgas i § 325. Församlingens kostnader för en vikarie under suspensionen skall bestridas av årskonferensen.

d) *Remittering av klagomål* – Om biskopens eller distriktsföreståndarens ansträngningar inte når önskat resultat, kan ärendet remitteras vidare under följande omständigheter:

(1) Om biskopen finner att klagomålet är grundat på en eller flera av de åtalpunkter som nämns i § 2624.1 kan biskopen remittera klagomålet till kyrkans ombud som skall vara ut-

nämnd av biskopen. Kyrkans ombud skall vara en äldste i full förening som har rätten i sin tur att utse ett biträdande ombud, utan rösträtt, som kan vara jurist. Kyrkans ombud skall under teckna klagomålet såsom ett rättsligt klagomål, sända det till undersökningskommittén och representera kyrkan i varje förhandling i undersökningskommittén. Klagomål, som rör påstådda förseelser längre tillbaka i tiden än sex år före klagomålets inlämnande, skall inte tas upp till behandling (§ 358.1a) såvida det inte handlar om övergrepp på barn eller sexuella övergrepp, då råder ingen tidsgräns.

(2) Om biskopen finner att klagomålet är grundat på påståenden om inkompetens, bristande effektivitet, eller ovilja eller oförmåga att utföra sin tjänst, kan han eller hon remittera klagomålet som ett administrativt klagomål till rådet för tjänsten som ordinerad för sina överväganden om stöd eller andra åtgärder. (se § 358.3a)

e) *Biskopen och distriktsföreståndarens uppföljning* — Biskopen och kabinettet skall sörja för att ett helande kan ske inom församlingen om en betydande splittring uppstått i församlingen på grund av den anklagade. Detta kan innefatta medling för olösta konflikter, stöd åt offer och försoning för inblandade parter.

2. *Regelmässigt handläggande vid administrativ utfrågning* — Följande tillvägagångssätt framläggs för att skydda enskildas rättigheter och för att skydda kyrkan vid administrativ utfrågning. Det tillvägagångssätt som presenteras i denna paragraf inleds med remitteringen av ett ärende som ett administrativt klagomål. Särskild hänsyn skall tas till en lämplig disposition av allt material samt en försäkran om att i den kommitté som skall höra den anklagade det finns en jämn fördelning avseende på ras och kön.

a) I varje administrativ process skall svaranden (den person som anklagelsen är riktad mot) ha rätt att höras innan slutgiltiga åtgärder tas.

b) Meddelande om varje utfrågning skall informera svaranden om orsakerna till den föreslagna proceduren innehållande tillräckliga detaljer så att svaranden kan utforma ett svar. Meddelande om utfrågningen skall lämnas minst tjugo (20) dagar innan.

c) Svaranden skall ha rätt att biträdas av en annan pastor eller diakon vid varje utfrågning, i enlighet med vederbörliga disciplinära bestämmelser. Den som biträder svaranden skall ha rätt att tala.

d) Inte vid någon utfrågning under några som helst omständigheter får någon part, när den andra är frånvarande, diskutera väsentliga frågor med medlemmar av den kommitté som arbetar med utfrågningen under processens gång. Procedurfrågor kan tas upp med ordföranden för utfrågningskommittén.

e) Svaranden skall ha tillgång till alla de uppgifter som den administrativa processens beslut bygger på.

f) I den händelse att en pastor eller en diakon uteblir från intervjuer med biskopen eller distriktsföreståndaren, vägrar att brevväxla, vägrar att personligen kommunicera med biskopen eller distriktsföreståndaren, eller på annat sätt försummar att svara på förfrågningar från biskop eller distriktsföreståndare, förfrågningar från andra officiella administrativa kommittéer skall dessa handlingar inte kunna förhindra eller fördröja de kyrkliga processerna, utan de kan fortgå utan att personen i fråga är närvarande.

3. *Dispositionen av administrativa klagomål* — När rådet för tjänsten som ordinerad mottagit ett klagomål skall den utarbeta ett lämpligt svar. Rådet för tjänsten som ordinerad kan rekommendera stödåtgärder, utträde ur årskonferensen, tjänstledighet, administrativ lokalisering eller avfärda klagomålet. I undantagsfall kan rådet för tjänsten som ordinerad hänskjuta klagomålet tillbaka till biskopen för en möjlig remiss såsom ett juridiskt klagomål. Kommitténs svar skall delges den anklagade pastorn eller diakonen, biskopen, kabinettet och den klagande.

e) *Åtgärder för rehabilitering* — I samarbete med kabinettet och i samråd med den anklagade pastorn eller diakonen kan rådet för tjänsten som ordinerad välja eller rekommendera en eller flera av följande åtgärder som led i pastorns rehabilitering. De åtgärder som vidtas skall i tillämpliga delar stå under rådets tillsyn och årliga prövning.

- (1) Ett program för fortbildning (§ 348)
- (2) Frivillig eller ofrivillig tjänstledighet (§ 351)
- (3) Förtida pensionering (§ 355.2) eller ofrivillig pensionering (§ 355.3)
- (4) Sabbatsår (§ 349)
- (5) Hedersam lokalisering (§ 356)
- (6) Avgång från tjänsten som ordinerad (§ 357.2)
- (7) Personlig rådgivning eller terapi
- (8) Ett program för utvärdering av tjänsten
- (9) Stöd och tillsyn av en annan pastor

(10) Enskild tillrättavisning genom ett brev, undertecknat av ordförande i rådet för tjänsten som ordinerad och den berörde pastorns eller diakonens distriktsföreståndare, sänd till pastorn eller diakonen. En kopia av detta brev skall förvaras av rådet för tjänsten som ordinerad i dess aktsamling (§ 606.6). Brevet skall fastslå det berättigande i de klagomål, som framförts, de särskilda rehabiliteringsåtgärder som krävs och vilka villkor som måste uppfyllas för att brevet skall kunna avlägsnas från kommitténs aktsamling och förstöras.

- (11) Administrativ lokalisering

b) *Rekommendation om administrativ lokalisering* — (1) Årskonferensen kan på rekommendation av rådet för tjänsten som ordinerad besluta om administrativ lokalisering av en pastoral medlem, som enligt årskonferensens bedömning visat oförmåga att på ett effektivt och kompetent sätt fullgöra sina plikter som resepredikant. Dock gäller att årskonferensen före ett sådant beslut skall ha granskat medlemmens karaktär utan att finna anledning till anmärkning. De krav på en rättvis behandling som stadgas i § 358.2 skall följas vid varje procedur kring administrativ lokalisering.

(2) Rådet för tjänsten som ordinerad skall senast sextio (60) dagar före årskonferensens session skriftligen meddela pastorn eller diakonen i fråga samt biskopen, distriktsföreståndaren och ordföranden i granskningskommittén för administrativ lokalisering, om att den rekommenderar administrativ lokalisering.

Det skriftliga meddelandet skall också upplysa medlemmen om hans eller hennes rätt till en utfrågning med biskopen, kabinettet och arbetsutskottet inom rådet för tjänsten som ordinerad innan rekommendationen framläggs inför den enskilda sessionen av pastorer och diakoner i full förening med årskonferensen för övervägande och beslut. Om den ordinerade medlemmen önskar ett sådant möte, skall han eller hon skriftligen meddela biskopen och ordförande i rådet för tjänsten som ordinerad detta senast trettio (30) dagar efter att meddelandet mottagits. Ordföranden i rådet för tjänsten som ordinerad skall leda en sådan utfrågning. Rekommendationen om administrativ lokalisering från rådet för tjänsten som ordinerad fattas av enskilda sessionen med medlemmar i full förening med årskonferensen.

(3) Granskningskommittén för administrativ lokalisering (§ 634) skall försäkra sig om att kyrkoordningens bestämmelser för administrativ lokalisering har följts på rätt sätt. Hela proceduren som ledde fram till denna rekommendation om administrativ lokalisering skall granskas av granskningskommittén som i sin tur rapporterar resultatet av undersökningen till den enskilda sessionen av medlemmar i full förening med årskonferensen.

(4) Bestämmelserna i § 358.3b (1-3) skall äga tillämpning även i fall av administrativ lokalisering med det undantaget, att en pastor eller diakon som blivit administrativt lokaliserad, inte skall kunna ges en tillfälligt utnämning av biskopen. På rekommendation av rådet för

tjänsten som ordinerad kan årskonferensen bevilja ekonomiskt stöd i samband med lokaliseringen.

c) *Rekommendation om att avbryta ett provmedlemskap* — Rådet för tjänsten som ordinerad skall rekommendera att ett provmedlemskap avbryts i enlighet med bestämmelserna i § 318.6

4. Denna paragraf skall gälla från och med avslutningen av generalkonferensen 1996, utom vad gäller ärenden som redan behandlas av medlingskommittén.

Sektion XV. Återinträde i årskonferensen

§ 359 *Återinträde i provmedlemskap* – Före detta provmedlemmar, vilkas provmedlemskap avbrutits i enlighet med bestämmelserna i § 318.6, kan på egen begäran på nytt väljas till provmedlemmar av den årskonferens där de tidigare varit provmedlemmar och som de lämnat, antingen på egen begäran eller genom beslut av årskonferensen. Valet skall ske på rekommendation av rådet för tjänsten som ordinerad och kabinettet, som först skall ha granskat deras kvalifikationer i enlighet med bestämmelserna i § 315 och omständigheter som ledde till att deras provmedlemskap avbröts. När de genom omröstning bland pastorer och diakoner i full förening med årskonferensen på nytt valts till provmedlemmar, skall de återfå sina ordinationsbrev och de skall åter kunna utöva de pastorala eller diakonala funktioner som de är kvalificerade för.

§ 360 *Återinträde efter hedersam eller administrativ lokalisering* — Associerade medlemmar eller pastorer och diakoner i full förening som ansöker om att återupptas efter en hedersam eller administrativ lokalisering måste uppfylla följande villkor:

1. Den sökande skall till sin ansökan foga sitt lokaliseringsintyg.
2. Ansökan skall stödjas av tillfredsställande rapport jämte rekommendation från pastoratskonferensen och vårdhavande pastorn i den församling den sökande tillhör.
3. Den sökande skall till sin ansökan foga friskintyg från läkare. Rådet för tjänsten som ordinerad skall dessutom begära att den sökande skall bedömas av en psykolog.
4. Rådet för tjänsten som ordinerad och kabinettet skall rekommendera den sökande efter att ha granskat den sökandes kvalifikationer och de omständigheter som ledde till hans eller hennes lokalisering. När den sökande genom omröstning bland pastorer och diakoner i full förening med den årskonferensen som beslutade om lokaliseringen på nytt valts till medlem i denna, skall han eller hon äga rätt att utföra alla pastorala eller diakonala funktioner. Rådet för tjänsten som ordinerad kan kräva ett eller flera års tjänst som lokalpastor före återinträdet.

§ 361 *Återinträde efter avgång från den pastorala tjänsten* – Associerade medlemmar och pastorer eller diakoner som enligt bestämmelserna i § 357 avgått från tjänsten inom en årskonferens i Metodistkyrkan, kan på egen begäran på nytt väljas till medlemmar i den årskonferens, där de tidigare varit medlemmar och som de lämnade i samband med sin avgång från den pastorala tjänsten. Valet skall ske på rekommendation av rådet för tjänsten som ordinerad och kabinettet, som först skall ha granskat deras kvalifikationer och de omständigheter som ledde till att de avgick från sin tjänst. Återinträdet skall föregås av minst två års tjänst som lokalpastor. När de genom omröstning bland de pastorala medlemmarna i full förening med årskonferensen på nytt valts till medlemmar i denna, skall de återfå sina ordinationsbrev och de skall äga rätt att utföra alla pastorala eller diakonala funktioner som hör till tjänsten.

§ 362 *Återinträde efter upphävande av medlemskapet genom årskonferensens beslut* — De som fått sitt medlemskap som pastor eller diakon i årskonferensen upphävt av en årskonfe-

rens i Metodistkyrkan, kan ansöka om att på nytt bli valda till medlemmar i full förening med årskonferensen med den årskonferens, som de tidigare tillhört och som upphävt deras medlemskap. Valet skall ske på rekommendation av rådet för tjänsten som ordinerad och kabinettet, sedan den sökande uppfyllt alla de krav som gäller för den som skall väljas till medlem i full förening med årskonferensen, inklusive alla krav som gäller för att bli antagen som kandidat till tjänsten som ordinerad och vald till provmedlem. Bestämmelserna i denna paragraf skall gälla alla personer som fått sitt pastorala medlemskap i årskonferensen upphävt eller som blivit lokaliserade mot sin vilja före generalkonferensen 1976.

§ 363 Återinträde efter ofrivillig pensionering – Om pastorer eller diakoner som varit medlemmar av en årskonferens önskar att återinträda i aktiv tjänst efter att ha varit ofrivilligt pensionerade (§ 355.3) måste följande uppfyllas:

1 Till rådet för tjänsten som ordinerad ha inlämna en skriftlig ansökan om återinträde.

2 Rådet för tjänsten som ordinerad och kabinettet skall gå igenom medlemmens kvalifikationer samt omständigheterna kring hans/hennes pensionering.

3 En rekommendation från rådet för tjänsten som ordinerad, biskopen, kabinettet samt omröstning med två tredjedels majoritet pastorer och diakoner i den årskonferens som beslutade om den ofrivilliga pensioneringen. Det krävs en period av minst två år i tjänst som lokalpastor innan återinträde som medlem i årskonferensen kan ske.

4 Uppvisa pensioneringsbevis.

5 Uppvisa tillfredsställande friskintyg från läkare som godkänts av rådet för tjänsten som ordinerad. Rådet kan kräva ett utlåtande från en psykolog. Pension som erhållits genom pensionskommittén skall upphöra vid återgång till aktiv tjänst. Pension skall åter erhållas vid efterföljande pensionering.

Sektion XVI. Allmänna bestämmelser

§ 364 1. Årskonferensen är Metodistkyrkans grundenhet. Det pastorala och diakonala medlemskapet i en årskonferens består av diakoner och äldste i full förening (§§ 320, 324), provmedlemmar (§ 318), associerade medlemmar, anslutna medlemmar (§ 355.4, 559.4) och lokalpastorer med utnämning till en församling på heltid eller deltid (§ 342). Alla dessa är ansvariga inför årskonferensen för det sätt de utför sina plikter i enlighet med sin utnämning.

2. Både män och kvinnor omfattas av de bestämmelser i *Kyrkoordningen* som avser tjänsten som ordinerad.

3. I samtliga fall där rådet för tjänsten som ordinerad, eller pastorer och diakoner i enskilda sessionen röstar om att ge en person fullmakt, ordination eller medlemskap i konferensen, skall det uppfattas så att kraven som här ställs endast är minimikrav. Varje person som röstar förväntas att i bön rösta utifrån hans/hennes personliga uppfattning om den ansökandes gåvor, tecken på Guds nåd och löften om framtida användbarhet i kyrkans tjänst.

4. Alla medlemmar som omnämns i § 364.1 skall erhålla skriftlig information om de beslut som fattats rörande deras relation till årskonferensen.

§ 365 Övergångsbestämmelser — 1. Alla som har börjat sin kandidatur för diakonal tjänst, för diakon- eller äldsteordination och medlemskap i konferensen, eller lokalpastor på heltid före den 1 januari 1997 får fullfölja den process som anges i *Metodistkyrkans Lära och Kyrkoordning* 1993 (§§ 305-306, 419-421).

2. De som har ställningen som associerade medlemmar den 1 januari 1997, kan, på rekommendation av rådet för tjänsten som ordinerad och efter omröstning med 2/3-majoritet i den enskilda sessionen, väljas att bli medlemmar i full förening av årskonferensen och ordineras till äldste. Denna möjlighet skall finnas kvar till den 31 december år 2000. Följande skall uppfyllas innan rådet kan göra sin rekommendation till den enskilda sessionen:

a) Ha fullföljt bestämmelserna i § 304.

b) Mottagit en rekommendation från kabinettet.

c) Har fullföljt eller visat sig ha fullföljt minst en ettårig teologisk grundkurs eller motsvarande i kristendom innefattande: Gamla testamentet, Nya testamentet, teologi, kyrkohistoria, kyrkans uppdrag i världen, liturgi, gudstjänstliv samt Metodistkyrkans lära, ordning, historiska utveckling och aktuella ställningstaganden. Denna utbildning kan fullgöras vid en utbildningsanstalt godkänd av nordeuropeiska utbildningsrådet.

d) Presentera en skriven redogörelse som beskriver vederbörandes förståelse av teologin för diakon- och äldsteordination och är beredda att fullgöra syftet med dessa ordinationer

3. Diakoner i den diakonala tjänsten som står i ett hedersamt förhållande till årskonferensen och som fullgjort minst tre år i en godkänd utnämning kan ordineras till diakoner i full förening såvida följande villkor uppfyllts:

a) Inkomma med en skriftlig begäran hos rådet för tjänsten som ordinerad om att få sina ordinationsintyg överförda till ordinerad diakon i full förening.

b) Fullfölja det påbörjade studieprogram som är utarbetat av *General Board of Higher Education and Ministry*. Denna utbildning skall ge en förståelse för vad en biskoplig utnämning innebär, likaså betydelsen av ordinationen och samband mellan gudstjänst och samhällstjänst.

c) Visa att han eller hon förstätt innebörden av kallelsen till diakon, och vars tjänst fullföljs och uttrycks definitionen och beskrivningen av den ordinerade diakonen (§ 319, § 320), och som svarar mot antingen utbildningskraven för diakonatet (§ 321) eller vars kompetens och erfarenhet kan av rådet för tjänsten som ordinerad betraktas som likvärdig med ovanstående.

d) Godkänts genom beslut med 2/3-dels majoritet i den enskilda sessionen.

Biskopen skall ordinera dessa personer genom handpåläggning vid en ordinationsgudstjänst under årskonferensen och skall överlämna en diakons ordinationsintyg till dessa diakoner i full förening.

Diakoner enligt den gamla ordningen som önskar att bli ordinerade diakoner i full förening skall ansöka om detta före den 31 december år 2000.

4. Det arbetet som tidigare utförts av årskonferensens råd för den diakonala tjänsten skall övertas av rådet för tjänsten som ordinerad den 1 januari 1998.

Kapitel 3

TILLSYNSTJÄNSTEN

Sektion I. Vad tillsynstjänsten innebär

§ 401 Uppdraget — Uppdraget att utöva tillsyn inom Metodistkyrkan åligger tjänsten som biskop men utsträcks till att också omfatta distriktsföreståndarna där biskop och distriktsföreståndare var för sig har klart avgränsade och kollegiala plikter. Kyrkans uppdrag är att göra alla folk till Jesu Kristi lärjungar (se Kapitel 1 sektion 1). Ända från apostolisk tid har vissa ordinerade personer anförtrotts det särskilda uppdraget att utöva tillsyn. Detta uppdrag innebär att utrusta kyrkan för hennes uppdrag att göra lärjungar. De som utövar tillsyn har anförtrotts uppdraget att leda kyrkans verksamhet. Det är deras uppgift att förmå hela kyrkan att troget tillbedja och evangelisera.

Det är också deras uppgift att främja tillkomsten av nya former och tillvägagångssätt för att utrusta Guds folk för den kristna tjänsten både i kyrkan och i världen samt att hjälpa till att utvidga missionsuppdraget. De skall vidare se till att kyrkan i förvaltningen av sina många timliga och andliga angelägenheter tillgodogör sig de erfarenheter och insikter som finns i dess omvärld och med klokhet och omdöme utnyttjar dem så länge de inte kommer i konflikt med kyrkans uppdrag. Det formella ledarskapet i Metodistkyrkan såsom det kommer till uttryck i tillsynstjänsten är en integrerad del av resepredikantsystemet.

§ 402 Vår tids krav på tillsynstjänsten — De krav som vår tid ställer på det ledarskap som skall utövas av biskopar och distriktsföreståndare i Metodistkyrkan kan sammanfattas i följande tre punkter:

1. *Egenskaper* — Som ledare måste de kunna tolka vad samstämmighet innebär och integrera det med en levande tradition. De måste vara öppna för det profetiska ordet, ha förmåga att skapa samarbete och vara effektiva i förhandlingar. De sätt med vilket de utövar sitt ledarskap bör vara präglad av att de iakttar och odlar andlig disciplin och följer heliga föredömen, ty Anden är given åt församlingen och dess medlemmar i den utsträckning som de medverkar till detta.

2. *Prioriteringar* — Som ledare har de ett formellt ansvar men bör dessutom vara öppna för sådant personligt ansvar som de själva skapar genom att omge sig med en stödgrupp. En sådan grupp kan lyssna, hjälpa och klargöra och ta del i en ledares problem när denne behöver prioritera sin tid och överväga vad som är viktigt att omedelbart utföra och vad som kan vänta. Tillräckligt med tid måste avsättas till reflektion och studier, till odlandet av vänskap och självförnyelse.

3. *Färdigheter* — Till de färdigheter som fordras av en ledare hör andlig disciplin, teologisk reflektion och förmåga att främja kyrkans unika gemenskap, liksom att främja gemenskapen i samhället. Andra färdigheter som är avgörande för ett gott ledarskap är att kunna tyda tidens tecken, analysera problem, utarbeta handlingsprogram, fastställa behov, utveckla alla till buds stående resurser och utvärdera verksamhetsformer och anställda.

Sektion II. Tjänsterna som biskop och distriktsföreståndare

§ 403 Tjänsten som **biskop** och tjänsten som **distriktsföreståndare** är båda särskilda tjänster i Metodistkyrkan. Biskopar väljs och distriktsföreståndare utnämns bland de äldste som ordinerats till att tjäna och att förvalta Ordet, sakramenten och kyrkans ordning och lära. Den som innehar en sådan tjänst tar därmed del i Kristi tjänst genom att ingå i ett konungsligt prästerskap, som härstammar från apostolisk tid (1 Pet. 2:9, Joh. 21:15-17, Apg. 20:28, 1 Pet. 5:2-3, 1 Tim. 3:1-7).

§ 404 Biskopar och distriktsföreståndare har som ordinerade äldste del i kyrkans hela tjänst. Kristi kropp är en enda, där många delar med olika funktioner är förenade i denna enda kropp (1 Kor. 12:28).

1. Biskopar är äldste i full förening med årskonferensen som valts bland de äldste och avskilts för en tjänst av uppsikt och tillsyn (§ 401). Som Jesu Kristi efterföljare kallade till ett tjänande ledarskap, är biskoparna bemyndigade

att värna tron, kyrkans ordning, liturgin, läran och kyrkoordningen,

att både eftersträva enhet och själva vara ett tecken på kristen enhet,

att upprätthålla ordningen i hela kyrkan,

att övervaka och stödja kyrkans liv, arbete och uppdrag utöver världen,

att leda alla dem som anförtrotts dem i tillsynstjänsten i deras gudstjänstfirande, i förvaltandet av sakramenten samt i deras uppdrag och vittnesbörd i världen.

Biskopar har ett särskilt ansvar att stödja och uppmuntra alla kristnas tjänande. Tillsammans med andra biskopar delar de tillsynen av hela kyrkan genom att uppmuntra och stödja alla döpta människor i deras förverkligande av sina gåvor och sin tjänst, vidare att be för dem samt förkunna och tolka för dem Kristi evangelium. Biskopar skall vara profetiska röster och modiga ledare i arbetet för rättvisa åt alla folk. Biskopar är befullmäktigade att utnämna lokalpastorer, ordinerade och invigda till sina uppdrag, samt att inviga och ordinera personer för tjänst i kyrka och samhälle.

2. Distriktsföreståndare är äldste i full förening som utnämns av biskopen som medlemmar av kabinettet och satta att utöva uppsikt och tillsyn såväl inom ett distrikt som i hela årskonferensen (§ 401). Såsom en ledare som tjänar som en del av biskopens tillsyn har distriktsföreståndaren fullmakt att utföra de plikter som stadgas i kyrkoordningen, under tillsyn av sin biskop.

Sektion III. Hur biskopar väljs, förordnas och hur deras tjänst upphör

§ 405 *Antalet biskopar i jurisdiktional- och centralkonferenser.* — 1. Se *The Book of Discipline*.

2. Antalet biskopar i centralkonferenserna skall avgöras på basis av missionsbehoven och godkännas av generalkonferensen efter rekommendation från *Commission on Central Conference Affairs*.

3. Detta beslut träder i kraft när 1996 års generalkonferens är avslutad.

§ 406 *Val* — 1. *Nominering* — Under den session med årskonferensen som omedelbart föregår en ordinarie session med jurisdiktional- eller centralkonferensen, kan en eller flera kandidater nomineras för val till biskop. Omröstningen vid jurisdiktional- och centralkonferensen skall inte vara begränsad till sådana kandidater som nominerats vid årskonferenserna och inte heller skall någon delegat vid jurisdiktional- eller centralkonferensen vara bunden att rösta på någon kandidat. Varje jurisdiktional- eller centralkonferens skall fastställa lämpliga rutiner för hur informationen om de kandidater som respektive årskonfe-

rens nominerat skall meddelas jurisdiktional- eller centralkonferensens delegater. Senast fjorton dagar före jurisdiktional- eller centralkonferensens öppningssession skall delegaterna vara underrättade härom. Motsvarande rutiner skall fastställas för kandidater som nominerats genom omröstning och som fått minst tio röster eller minst 5% av antalet giltiga röster, och information härom skall lämnas delegaterna under konferensen.

2. *Procedur* — a) Vid biskopsval skall jurisdiktional- och centralkonferensens delegater noga beakta, att ingen kan utestängas från tjänst i Metodistkyrkan på grund av sitt kön, sin ras eller sitt nationella ursprung. Å andra sidan skall delegaterna också noga beakta vad tillsynstjänsten innebär enligt §§ 401-402.

b) Jurisdiktional- och centralkonferenser är bemyndigade att fastställa hur stor procent av antalet avgivna röster en kandidat måste uppnå för att bli vald till biskop. Det rekommenderas att minst 60% av antalet närvarande och röstande måste stödja en kandidat för att denne skall bli vald.

c) Invigning av biskopar kan ske vid den konferenssession då valet ägt rum eller på tid och plats som konferensen fastställer. I invigningsgudstjänsten kan biskopar från andra jurisdiktional- och centralkonferenser delta. Det är mycket angeläget att också representanter från andra kristna samfund deltar (se §§ 103, 427.2, 1901)

§ 407 *Hur biskopar förordnas till sin tjänst* — 1. *Jurisdiktionalkonferensens biskopskommitté* Se *The Book of Discipline*.

2. *Centralkonferensens biskopskommitté* — I Nordeuropas centralkonferens sker val till biskop i Eurasia respektive biskop i Norden och Baltikum.

3. *Förordnande av biskopar till särskilda uppdrag* — Biskopsrådet kan med vederbörande biskops samtycke och med bifall från biskopskommittén i jurisdiktional- respektive centralkonferensen förordna en av sina medlemmar att under ett år ägna sig åt något särskilt uppdrag, som berör hela kyrkan och som bedöms vara tillräckligt betydelsefullt för kyrkans verksamhet i stort. En biskop, som får ett sådant uppdrag, skall vara befriad från ledaransvaret för sitt biskopsområde under det aktuella året. En annan biskop eller andra biskopar, i aktiv tjänst eller pensionerade och inte nödvändigtvis från samma jurisdiktional- eller centralkonferens, skall på rekommendation av biskopskollegiet i den berörda jurisdiktional- respektive centralkonferensen utses av biskopsrådet för att överta ledaransvaret för biskopsrådet under den ordinarie biskopens frånvaro. Ett sådant förordnande kan förnyas för ytterligare ett år genom omröstning med två tredjedels majoritet i biskopsrådet och genom omröstning med enkel majoritet i biskopskommittén i jurisdiktional- respektive centralkonferensen och med samtycke från vederbörande biskop och biskopskollegium. En biskop, som fått ett sådant förordnande, skall under den tid förordnandet varar, uppbära sin reguljära lön och övriga bidrag.

§ 408 *Vakans i biskopsämbetet* — Vakans i biskopsämbetet kan uppstå på grund av dödsfall, pensionering (§ 409.1, 2 och 3), avgång (§ 409.4), rättsligt förfarande (§ 2627.2), tjänstledighet (§ 411.1) eller indisposition (§ 411.4). Om utnämning av biskop sker på grund av att en vakans uppstått genom någon av ovanstående anledningar skall det ske genom biskopsrådet efter nominering av biskopskollegiet i berörd jurisdiktional- respektive centralkonferensen. Om vakans uppstår inom tjugofyra månader från tjänstens tillträde inom arean, kan biskopskollegiet i jurisdiktional- respektive centralkonferensen inkalla en särskild jurisdiktional- respektive centralkonferensen enligt § 519.2.

Denna paragraf träder i kraft när 1996 års generalkonferens är avslutad.

§ 409 *Hur biskopars tjänst upphör* — En äldste som har tjänat som biskop fram till tidpunkten för sin pensionering skall erhålla en pensionerad biskops ställning.

1. *Obligatorisk pensionering* — En biskop, som uppnår 66 års ålder senast den 1 juli det år

jurisdiktional- respektive centralkonferensen håller sin ordinarie session, skall efter avslutad konferenssession pensioneras nästkommande 31 augusti.

Se vidare *The Book of Discipline*

2. *Frivillig pensionering* — a) Biskopar, som fullgjort tjugo års tjänst som äldste eller lokalpastor under utnämning på heltid, varav minst ett kvadrennium som biskopar, kan ansöka om att jurisdiktional- respektive centralkonferensen skall placera dem i en pensionerad biskops ställning med rätt att uppbära den pension, som fastställs av *the General Council on Finance and Administration*. Utbetalningen av pensionen skall börja den 1 i den månad, som infaller närmast efter deras 65-årsdag. Om biskopen inte har uppnått 65 års ålder eller fullföljt fyrtio år i tjänsten vid tidpunkten för pensioneringen gäller andra regler som fastställts av generalkonferensen.

b) Biskopar som uppnått 62 års ålder eller fullgjort trettiofem års tjänst som äldste under utnämning på heltid eller som biskop kan ansöka hos jurisdiktional- eller centralkonferensen om att bli placerad i en pensionerad biskops ställning med möjlighet att uppbära den pension som fastställts av *the General Council on Finance and Administration*.

c) Varje biskop som ansöker om frivillig pensionering skall meddela detta till ordföranden i biskopsrådet senast sex månader före generalkonferensen.

d) Biskopar kan ansöka om frivillig pensionering av hälsoskäl och skall då efter uppvisande av giltigt läkarintyg bli pensionerade av biskopskommittén i jurisdiktional- respektive centralkonferensen på rekommendation av biskopskollegiet. *The General Council on Finance and Administration* skall i samråd med berörda biskopskommitté sörja för att de erhåller pension. Utbetalningen av pension jämte bostadsbidrag enligt generalkonferensen bestämmelser skall börja den 1 i den månad, som infaller närmast efter avslutningsdatum för jurisdiktional- respektive centralkonferensen. (Beträffande reglerna för lön och pension till pensionerade biskopar, som förordats till särskilda uppdrag med anknytning till biskopsrådet, något av generalkonferensen organ eller någon av Metodistkyrkans högre läroanstalter, se *The Book of Discipline*).

3. *Ofrivillig pensionering* — a) Biskopskommittén i jurisdiktional- respektive centralkonferensen kan genom omröstning med två tredjedels majoritet placera en biskop i pensionerad ställning utan hänsyn till biskopens ålder, om kommittén anser en sådan åtgärd vara till biskopens och/eller kyrkans bästa. Senast 30 dagar innan beslutet om pensionering formellt fattas skall biskopen skriftligen underrättas om den tilltänkta åtgärden och beredas tillfälle att sammanträffa med kommittén. Beslutet kan överklagas till juridiska rådet, varvid procedur reglerna för överklagande enligt § 2628.2 äger tillämpning.

b) En biskop kan pensioneras av hälsoskäl mellan jurisdiktional- respektive centralkonferensens sessioner genom omröstning med två tredjedels majoritet i biskopskommittén i jurisdiktional- respektive centralkonferensen och på rekommendation av en tredjedel av biskopskollegiets ledamöter. Vederbörande biskop skall på egen begäran vara berättigad att få sitt hälsotillstånd undersökt av läkare innan beslutet om pensionering slutgiltigt fattas. Ordföranden och sekreteraren i biskopskommittén i jurisdiktional- respektive centralkonferensen skall underrätta sekreteraren i biskopsrådet och biskopsfondens kassör om åtgärden. Överklagande av ett sådant beslut skall göras hos juridiska rådet med om det äger tillämplighet som stadgas i § 2628.2. En biskop som pensionerats på detta sätt skall uppbära den pension, som *the General Council on Finance and Administration* fastställer. Se även punkt 2.d ovan.

4. *Avgång* — En biskop kan frivilligt avgå från sin tjänst vid vilken tidpunkt som helst. En biskop kan avgå från sin tjänst genom att lämna in sin ansökan hos biskopsrådet. Biskopsrådet har fullmakt att vidta nödvändiga åtgärder i frågor som rör avgången som att utnämna

en tillförordnad biskop som tjänstgör i väntan på att en efterträdare är vald och tillsatt. En biskop i godkänd ställning som avgår skall överlämna sitt invigningsbrev till biskopsrådets sekreterare, som efter vederbörlig påskrift skall återställa brevet till biskopen. Biskopen skall erhålla ett intyg om sin avgång och på grundval härav vara berättigad att såsom resepredikant bli medlem i full förening med den årskonferens eller dess lagliga efterträdare, som biskopen senast tillhörde före sitt val till biskop. Biskopsrådets sekreterare skall lämna meddelande om dessa åtgärder till ordföranden och sekreteraren i biskopskommittén i juridiktional- respektive centralkonferensen. När den avgångne biskopen eller biskopens efterlevande maka och minderåriga barn blir berättigade till pension, skall biskopsfonden utbetala den pension, som *the General Council on Finance and Administration* fastställer.

§ 410 Pensionerade biskopars ställning — En pensionerad biskop är i alla avseenden biskop i kyrkan och fortsätter att vara medlem i biskopsrådet i enlighet med konstitutionen och andra bestämmelser i kyrkoordningen.

1. En pensionerad biskop kan delta i sammanträden med biskopsrådet och dess kommittéer men saknar då rösträtt. En pensionerad biskop kan fungera som ordförande i en årskonferens, provisorisk årskonferens eller mission om den presiderande biskopen ber om detta, eller om den biskopen är oförmögen att göra detta, på uppdrag av ordföranden i biskopsrådet. En pensionerad biskop som valts av biskopsrådet kan tjäna som rådets ekumeniskt ansvarige (träder i kraft 1 september 1996). I nödfall, om den presiderande biskopen inte kan tjänstgöra, kan biskopsrådet utse en biskop i aktiv tjänst eller en pensionerad biskop att leda årskonferensens förhandlingar (§ 46). De kan dock inte göra utnämningar eller presidera vid juridiktional- eller centralkonferenser. Däremot när biskopsrådet i enlighet med bestämmelserna i § 410.3, 411.1 eller 411.3 utnämner en pensionerad biskop till tjänst i ett vakant biskopsområde eller delar av ett sådant, kan en sådan biskop fungera som en biskop i aktiv tjänst.

2. En pensionerad biskop kan betraktas som medlem utan rösträtt i en årskonferens för att kunna utnämnas till tjänst i ett pastorat inom denna årskonferens.

3. En biskop, som pensionerats i enlighet med bestämmelserna i § 409.1-2 ovan, kan — i förekommande fall på rekommendation av biskopskollegiet — tillfälligt utnämnas av biskopsrådet till aktiv tjänst inom ett biskopsområde, vars ordinarie biskop avlidit, avgått, drabbats av sjukdom eller står under anklagelse (§ 2626.2). En sådan utnämning får inte utsträckas längre tid än fram till och med nästkommande juridiktional- respektive centralkonferens.

Denna paragraf träder i kraft när 1996 års generalkonferens är avslutad.

§ 411 Ledighet — 1. *Tjänstledighet* — En biskop kan beviljas tjänstledighet av giltiga skäl på upp till sex månader efter samråd med biskopskollegiet och med godkännande från biskopsrådet, biskopskommittén i juridiktional- respektive centralkonferensen samt av biskopsrådets exekutivkommitté. Under den tid tjänstledigheten varar skall biskopen vara befriad från ledaransvaret för sitt biskopsområde. En annan biskop utsedd av biskopsrådets exekutivkommitté skall överta ledaransvaret för biskopsområdet under den ordinarie biskopens frånvaro. Lön och andra ersättningar skall som vanligt utbetalas till den tjänstledige biskopen genom biskopsfonden.

2. *Tjänstledighet för självförnyelse* — Det förväntas, att varje biskop i aktiv tjänst en gång under varje kvadrennium skall ta tjänstledighet under högst tre på varandra följande månader för att ägna sig åt eftertanke, studier och självförnyelse. De praktiska problem, som uppkommer genom biskopens tjänstledighet, skall skötas av biskopskollegiet i samråd med biskopskommittén i juridiktional- respektive centralkonferensen.

3. *Sabbatsår* — En biskop, som tjänstgjort under minst två kvadrennier, kan beviljas

sabbatsledighet under högst ett år för studium och självförnyelse efter samråd med biskopskollegiet och med godkännande från biskopsrådet, biskopskommittén i jurisdiktionall- respektive centralkonferensen samt av biskopsrådets exekutivkommitté. Under den tid tjänstledigheten varar skall biskopen vara befriad från ledaransvaret för sitt biskopsområde. En annan biskop eller andra biskopar skall utnämnas av biskopsrådet för att överta ledaransvaret för biskopsområdet. Biskopen skall under sin tjänstledighet erhålla bostadsbidrag och uppbära hälften av sin lön.

4. *Tjänstledighet på grund av sjukdom.* — Biskopar, som på grund av försvagad hälsa tillfälligt är oförmögna att utföra alla de plikter, som ingår i deras tjänst, kan av biskopskommittén i jurisdiktionall- respektive centralkonferensen befrias från sin plikt att resa inom hela kyrkan. De kan välja vistelseort och biskopsrådet skall ha frihet att förordna dem till sådant arbete som de är i stånd att utföra. De skall erhålla det underhåll, som biskopsfonden fastställer.

Denna paragraf träder i kraft när 1996 års generalkonferens är avslutad.

§ 412 *En biskops återinträde i tjänsten som resepredikant i sådana centralkonferenser som väljer biskopar för en begränsad tidsperiod* — I sådana centralkonferenser, som väljer sina biskopar för en begränsad tidsperiod, skall biskopar, vilkas tjänstetid utlöper innan de uppnått åldern för obligatorisk pensionering och som inte blir återvalda av sin centralkonferens, återgå till sin tidigare ställning som resepredikanter och medlemmar i full förening med den årskonferens eller dess efterträdare, som de tillhörde vid sitt val till biskopar. Deras tjänstetid skall utlöpa vid slutet av den centralkonferens, som väljer deras efterträdare, och de skall därför vara berättigade att som biskopar delta i invigningen av sin efterträdare. De skall överlämna sina invigningsbrev till centralkonferensens sekreterare, som på brevet skall anteckna, att de hedersamt avslutat den tjänstperiod, för vilken de valts, samt att de upphört att vara biskopar i Metodistkyrkan.

§ 413 *Anklagelser mot biskopar* — 1. Biskopar har i likhet med var och en som blivit ordinerad anförtrotts ett heligt uppdrag. Biskoparnas tjänst beskrivs i Metodistkyrkans kyrkoordning, och vi tror att den har sitt ursprung i evangeliet sådant detta framställdes i Jesu Kristi undervisning och förkunnades av apostlarna (§ 403). När helst en biskop handlar i uppenbar strid mot sitt uppdrag eller är oförmögen att utföra sina plikter skall hans eller hennes ställning som biskop tas upp till prövning. Denna prövning skall syfta till att åstadkomma försoning och upprättelse för biskopen och att kyrkan blir stärkt.

2. Varje anklagelse rörande effektivitet, kompetens eller en eller flera av de anklagelsepunkter som uppräknas i § 2624 skall överlämnas till ordföranden i biskopskollegiet inom respektive jurisdiktionall- eller centralkonferens. Om anklagelsen gäller ordföranden, skall den lämnas till sekreteraren för biskopskollegiet. En anklagelse är ett skrivet dokument som påtalar vanskötsel, otillfredsställande fullgörande av den biskopliga tjänsten eller en eller flera av de förseelser som uppräknas i § 2624.

3. Se The Book of Discipline (Punkten handlar om hur biskopsrådet skall handlägga anklagelsen)

4. Varje agerande från jurisdiktionall- eller centralkonferensens biskopskommitté utifrån en anklagelse skall rapporteras vid jurisdiktionall- eller centralkonferensens nästa session. Denna paragraf träder i kraft när 1996 års generalkonferens är avslutad utom vad gäller de ärenden som redan tagits upp av jurisdiktionalkonferensens undersökningskommitté.

Sektion IV. En biskops särskilda plikter

§ 414 *Det andliga och timliga ledarskapet* — 1. En biskop skall leda och övervaka andliga

och timliga angelägenheter inom Metodistkyrkan, som är en kyrka, som bekänner Jesus Kristus som Herre och Frälsare, och skall i synnerhet leda kyrkan i dess uppdrag att vittna och tjäna i världen.

2. En biskop skall stärka lokalförsamlingen, ge andlig vägledning till såväl lekfolk som pastorer och diakoner och skapa ett personligt kontaktnät med människor inom biskopsrådets lokalförsamlingar.

3. En biskop skall vaka över, förmedla, undervisa i och förkunna, såväl offentligt som enskilt, den apostoliska tron sådan den kommer till uttryck i skriften och traditionen, och, på det sätt den helige Ande leder och utrustar, tolka denna tro på ett evangeliskt och profetiskt sätt.

4. En biskop skall, som medlem i biskopsrådet (§ 427), resa omkring i hela kyrkan för att befrämja kyrkans syften och verksamhet.

5. En biskop skall undervisa i och upprätthålla Metodistkyrkans teologiska tradition.

6. En biskop skall skapa kontakter och leda arbetet för kristen enhet i tjänst, uppdrag och rent strukturellt samt sträva efter att stärka relationerna med andra gemenskaper med en levande tro.

7. En biskop skall organisera sådana missioner, som beslutats av generalkonferensen.

8. En biskop skall befrämja och understödja evangelisering och vittnesbörd inom hela kyrkan.

9. En biskop skall utföra sådana andra plikter, som *kyrkoordningen* kan föreskriva.

10. Se *The Book of Discipline*

§ 415 Ordförandeplikter — 1. En biskop skall presidera vid general-, jurisdiktional-, central- och årskonferenser.

2. En biskop skall ha allmän översikt över årskonferensens (-ernas) ekonomi och handlingsprogram. Detta kan innefatta en särskild undersökning av verksamheten för att se om årskonferensens beslut och kyrkans ordning följs.

3. En biskop skall säkerställa en rättvis behandling av pastorer, diakoner och lekfolk, sådan den beskrivs i § 2623, vid ofrivillig tjänstledighet och vid rättsliga åtgärder genom att övervaka årskonferensens befattningshavare, styrelser och ansvariga råd, som har uppdraget att fullfölja sådana processer.

4. En biskop skall i samråd med distriktsföreståndarna fastställa gränserna för distrikten, sedan årskonferensen genom omröstning fastställt antalet distrikt.

5. En biskop skall årligen utnämna distriktsföreståndare (§§ 417-418).

6. En biskop skall inviga biskopar, ordinera äldste och diakoner, inviga personer i den diakonala tjänsten, avskilja diakonissor och missionärer samt tillse att de som ordinerats eller invigts får sina namn införda i konferensens protokoll och att föreskrivna ordinations- eller invigningsbrev utfärdas till dem. Eftersom dessa handlingar är akter gemensamma för hela kyrkan skall de texter och ordningar användas som generalkonferensen fastställt.

7. En biskop skall fastställa diakonissors och missionärers utnämning samt tillse att de blir införda i årskonferensens protokoll.

§ 416 Unämningssplikter — 1. En biskop skall göra och fastställa utnämningarna i årskonferenserna, de provisoriska årskonferenserna och missionerna i enlighet med det utnämningssförfarande, som kyrkoordningen kan föreskriva (§§ 430-434).

2. En biskop skall dela upp eller förena kretsar, missionsstationer eller missioner som bedöms som lämpligt med avseende på missionsstrategin och därefter göra lämpliga utnämningar.

3. En biskop skall kungöra utnämningar av diakonissor, personer i den diakonala tjänsten, och lekmän i tjänst inom årskonferensens råd för mission eller *General Board of Global Ministries*.

4. En biskop skall fastställa medlemskap i en pastoratskonferens för alla ordinerade som utnämns till tjänst utanför lokalförsamlingen i enlighet med § 335.

5. En biskop skall på begäran av den mottagande biskopen överflytta pastorer eller diakoner från en årskonferens till en annan. *Dock gäller*, att berörda medlemmar måste ge sitt samtycke till överflyttningen. Biskopen skall omedelbart sända ett skriftligt meddelanden om överflyttningen till de båda berörda konferensernas sekreterare och till deras respektive råd för tjänsten som ordinerad samt därvid upplysa mottagarparten om hur långt varje överflyttad medlem hunnit i sina studier, om dessa inte avslutats.

6. Se *The Book of Discipline*

7. En biskop skall upprätta och förvara handlingar som innehåller lämpliga personuppgifter dels över distriktsföreståndarna och dels över pastorerna och diakonerna i enlighet med vad biskoparna fastställt eller kyrkoordningen kräver eller vad som beslutats i årskonferensen. När en distriktsföreståndare inte längre är utnämnd till kabinettet, skall biskopen överlämna den personens handlingar till ansvarig distriktsföreståndare. Handlingarna skall förvaras enligt de regler som fastställts av General Council of Finance and Administration. De personuppgifter som upprättats av biskopen är inte detsamma som årskonferensens personaluppgifter.

Sektion V. Hur distriktsföreståndare utnämns och förordnas samt hur deras tjänstetid begränsas

§ 417 Utnämning och förordnande av distriktsföreståndare — Eftersom distriktsföreståndartjänsten är en del av den allmänna tillsynstjänsten skall biskopen utnämna äldste till tjänsten som distriktsföreståndare. Före varje utnämning skall biskopen samråda med kabinettet och distriktsföreståndarkommittén i det distrikt, till vilket den nye distriktsföreståndaren skall förordnas (§ 431). Syftet med detta samråd skall vara att fastställa, vilken typ av ledarskap som behövs i årskonferensen och på det aktuella distriktet (§§ 401-402). Man måste därvid beakta, att ingen kan utestängas från en tjänst i Metodistkyrkan på grund av sitt kön, sin ras, sitt nationella ursprung eller sin ålder, utom vad som säges om avgång på grund av mandatets längd.

§ 418 Begränsning av distriktsföreståndares tjänstetid — Den normala tjänsteperioden för en distriktsföreståndare är upp till sex år, men detta kan förlängas till åtta år om förhållandena i årskonferensen motiverar detta. Ingen distriktsföreståndare skall tjänstgöra i mer än åtta av elva sammanhängande år. Ingen äldste får tjänstgöra som distriktsföreståndare i mer än två tjänsteperioder. Vidare skall tillsynstjänsten innebörd enligt §§ 401-402 beaktas.

Sektion VI. En distriktsföreståndares särskilda plikter

§ 419 En distriktsföreståndare skall leda och övervaka sitt distrikt och allt det arbete, som där bedrivs av pastorer och församlingar för att fullgöra kyrkans uppdrag att vittna och tjäna i världen. Distriktsföreståndaren gör detta

- a) genom att prioritera tid och resurser för andligt ledarskap, pastoral omvårdnad och tillsyn, och uppmuntra pastorerna, diakonerna och församlingarna på distriktet på följande sätt:
- b) genom att stimulera deras personliga, andliga och yrkesmässiga utveckling,
- c) genom att uppmuntra dem i deras uppgift att innesluta alla i församlingen på lika villkor,
- d) genom att bistå biskoparna i utnämningsarbetet,
- e) genom att befrämja verksamhetsprogram inom distriktet, som kan hjälpa församlingarna att fördjupa och utvidga sin tjänst bland sitt eget folk och i samhället,

f) genom att i samverkan med lämpliga distrikts- och årskonferensorgan undersöka långsiktiga, experimentella, ekumeniska, mångkulturella, mångvetenskapliga samarbetsformer,

g) genom att inom distriktet sörja för representation i och ledningen för arbetet för kristen enhet i praktisk funktion, och att uppmuntra lokalförsamlingarna att utveckla förståelsen för och relationerna med andra troendegemenskaper och samverka med ekumeniska organ för att samordna resurser, samt, där det är lämpligt, fungera som en ekumenisk förbindelselänk till andra troendegemenskaper.

h) genom att assistera biskopen i ledandet av årskonferensen.

i) genom att vara medlem i kyrkostyrelsen.

Distriktsföreståndaren skall minst en gång varje år (§ 662.3) samråda med sin distriktsföreståndarkommitté i frågor som rör tjänsten. Under utövandet av sin tjänst skall distriktsföreståndaren särskilt uppmärksamma de plikter och det ansvar, som beskrivs i de följande paragraferna.

§ 420 Andligt och pastoralt ledarskap — Distriktsföreståndarens uppdrag är att utöva andligt och pastoralt ledarskap för pastorer, diakoner och lekfolk i distriktets församlingar. Distriktsföreståndaren skall skapa former för och uppmuntra till andlig tillväxt genom bön, bibelstudium, offentlig tillbedjan och gudstjänstfirande, samt genom att regelbundet delta i firandet av dopets och nattvardens sakrament.

1. En distriktsföreståndare skall resa omkring på distriktet, predika, besöka pastorer och diakoner och deras familjer och upprätthålla kyrkans konnektionala samhörighet sådan den framträder i kyrkoordningen.

2. En distriktsföreståndare skall rådgöra med pastorerna och övriga i den särskilda tjänsten om frågor som rör deras tjänst och personliga förhållanden.

3. En distriktsföreståndare skall uppmuntra pastorerna och övriga i den särskilda tjänsten att bilda grupper för ömsesidigt stöd och fostran samt att finna former för ömsesidigt stöd pastors- och diakonfamiljerna emellan.

§ 421 Tillsyn — 1. En distriktsföreståndare skall i samarbete med pastorer, diakoner och pastoratskonferensen formulera riktlinjer för hur församlingarna skall fullgöra sitt uppdrag och tillsammans med pastoralkommittéer klargöra, vilka prioriteringar som pastorerna och diakonerna måste få möjlighet att göra i sitt arbete för att dessa riktlinjer skall kunna följas.

2. En distriktsföreståndare skall skapa klara rutiner för hur tillsynen över distriktets pastorer och diakoner skall utövas. Distriktsföreståndaren skall beakta alla sidor av deras tjänst, värdera deras arbete och ge dem information om hur värderingen utfallit.

3. En distriktsföreståndare skall sammanträffa med pastoralkommittén, för att aktualisera församlingens förutsättningar för utnämning i enlighet med bestämmelserna i § 432.1, samt med pastorerna för att aktualisera deras förutsättningar för utnämning i enlighet med § 432.2.

4. En distriktsföreståndare skall ägna särskild omsorg åt tillsynen över de provmedlemmar och lokalpastorer, som är utnämnda på distriktet, och organisera denna tillsyn med hjälp av distriktets handledare.

5. En distriktsföreståndare skall varje år begära en redogörelse av samtliga pastorer hur de planerat sin fortbildning för det kommande året samt uppmuntra församlingarna att ge sina pastorer tid och finansiellt stöd för denna fortbildning.

§ 422 Personalfrågor — 1. En distriktsföreståndare skall i samarbete med pastorer, diakoner, pastoralkommittéer och pastoratskonferenser tolka den pastorala och diakonala tjänstens innebörd samt söka finna och värva personer med sådana egenskaper, som krävs för att bli antagen som kandidat till tjänsten som ordinerad, varvid ingen skall anses utesluten på grund av sitt kön, sin ras eller sitt nationella ursprung.

2. En distriktsföreståndare skall i samarbete med rådet för tjänsten som ordinerad tillse att kandidater till den ordinerade tjänsten erbjuds examensmöjligheter på ett meningsfullt sätt; utfärda och förnya predikofullmakt där så erfordras (§ 341); föra en noggrann förteckning över sådana kandidater; hålla regelbunden kontakt med alla för rådgivning och uppmuntran både då det gäller andlig och studiemässig förberedelse för tjänsten.

3. En distriktsföreståndare skall samarbeta med biskop och kabinett i frågor som rör utnämningar och uppdrag för de ordinerade.

4. En distriktsföreståndare skall i samarbete med rådet för tjänsten som ordinerad bereda stöd och hjälp åt pastorer, vars konferensförhållande förändras eller upphör (§§ 345, 350-358, 359-360).

§ 423 *Administration* — 1. En distriktsföreståndare skall fastställa tidpunkten för alla årliga pastoratskonferenser respektive församlingskonferenser inom distriktet samt själv leda dessa konferenser eller bemyndiga en äldste att leda dem (§§ 248 och 250).

2. Se *The Book of Discipline*.

3. En distriktsföreståndare skall tillse att pastorer och diakoner får en rimlig lön inklusive ersättning för bostad, materiel, resor och fortbildning.

4. En distriktsföreståndare skall upprätta och förvara lämpliga personuppgifter över pastorer och diakoner som är utnämnda till eller står i någon relation till församlingarna på distriktet. Dessa handlingar skall förvaras enligt de regler som fastställts av General Council of Finance and Administration. I samband med att en utnämning förändras skall handlingarna överlämnas till kabinettet. Biskopen har tillsyn över de personuppgifter som rör distriktsföreståndarna.

5. En distriktsföreståndare skall samarbeta med årskonferensens kyrkobyggnadsråd och församlingarnas förvaltningsråd när det gäller att förvärva, överföra och pantskriva fastigheter, samt förvissa sig om att alla kontrakt, lagfartshandlingar och andra juridiska dokument är avfattade i överensstämmelse med kyrkoordningens bestämmelser och gällande lag och sedvänja inom det land, där egendomen är belägen.

6. En distriktsföreståndare skall inte samtycka till förslag om att sälja eller överföra någon egendom, som tillhör Metodistkyrkan, utan att först förvissa sig om att en utredning görs och att ett handlingsprogram utarbetas, som kan tillgodose framtida behov av evangeliskt arbete från Metodistkyrkans sida i det område, där egendomen är belägen.

7. En distriktsföreståndare skall noggrant föra följande förteckningar, som skall överlämnas till efterträdaren vid tjänstetidens slut, nämligen

a) en förteckning över all kyrklig egendom, som inte längre används eller sköts av någon församling inom distriktet;

b) en förteckning över all kyrklig egendom, som med vederbörligt tillstånd används av andra religiösa organisationer med namnen angivna på medlemmarna i de lokala förvaltningsråd, som handhar sådan egendom;

c) en förteckning över alla kända donationer, livräntor, fonder, investeringar och icke utbetalda testamenten som tillhör respektive pastorat på distriktet eller organisationer som är anknutna till pastoraten. Förteckningen skall redogöra för hur dessa medel förvaltas;

d) en förteckning över ny församlingstillhörighet för medlemmar från församlingar som upphört.

8. En distriktsföreståndare skall uppmana församlingarna att bidra till gemensamma ändamål inom distriktet, årskonferensen och kyrkan i stort med de belopp som vid varje tidpunkt äskas av dem, samt tillse att resterande inbetalningar från tidigare äskanden i görli-gaste mån blir fullgjorda.

9. En distriktsföreståndare skall utveckla, i samarbete med lämpliga organ på distriktet,

planer som tar hänsyn till de särskilda behov som små församlingar har och skapa samverkansformer för dem.

10. En distriktsföreståndare skall överföra medlemmar från en församling som upphört till en annan metodistförsamling efter medlemmarnas egen önskan eller till sådana andra församlingar, som medlemmarna individuellt väljer att tillhöra.

11. En distriktsföreståndare skall efter samråd med berörda församlingar rekommendera biskopen att godkänna förändringar av pastoratens gränser samt rapportera om sådana förändringar till årskonferensen.

12. En distriktsföreståndare skall tjäna som ansvarig äldste i den församling på distriktet där vakans uppstår för pastor eller där ingen pastor är utnämnd.

13. En distriktsföreståndare skall se till att kyrkoordningens bestämmelser iakttas samt tolka kyrkoordningen och avgöra alla frågor rörande bestämmelserna i denna, som kommer upp i distriktets församlingar. Blir en distriktsföreståndares tolkning av en bestämmelse i kyrkoordningen ifrågasatt, kan den överlämnas till biskopens avgörande.

14. Se The Book of Discipline.

§ 424 Planera verksamheten — 1. En distriktsföreståndare skall i samarbete med pastorer och församlingar genomföra kyrkans handlingsprogram inom distriktets gränser.

2. En distriktsföreståndare skall tjänstgöra som medlem i kyrkostyrelsen och samarbeta med denna i alla frågor, som rör kyrkans handlingsprogram.

3. En distriktsföreståndare skall inom distriktet leda arbetet för kristen enhet och delta i dialogen med andra religioner såsom en del av den episkopala tjänsten.

4. En distriktsföreståndare skall se till att en mera långsiktig planering kommer till stånd, som tar hänsyn till ekumeniska och etniska perspektiv. En distriktsföreståndare skall också initiera nya och levande verksamhetsformer.

5. En distriktsföreståndare skall tillsammans med övriga medlemmar i kabinettet avfatta en rapport till årskonferensen, som redogör för tillståndet i konferensen och ger rekommendationer om hur arbetet skall kunna effektiveras.

§ 425 Tjänstledighet för självförnyelse — En distriktsföreståndare kan en gång under sin utnämning till kabinettet ta tjänstledigt högst tre på varandra följande månader för att ägna sig åt eftertanke, studier och självförnyelse. Biskop och kabinett skall i samarbete med distriktsföreståndarkommittén ordna detaljerna för en sådan ledighet.

Sektion VII. Hur ledaransvar utövas i biskopsråd och kabinett

§ 426 Tjänsten som biskop och tjänsten som distriktsföreståndare är bundna till varandra på ett sätt som beskrivs ovan i § 403. Det ömsesidiga beroendet mellan dessa båda tjänster gör ett kollegialt ledarskap nödvändigt, även om biskopen och distriktsföreståndaren var för sig genom sina tjänster är knutna till olika tillsynsorgan, nämligen till biskopsrådet respektive kabinettet.

§ 427 Biskopsrådet — 1. En biskop skall visserligen väljas av en jurisdiktional- eller en centralkonferens men blir genom själva sitt val till biskop bemyndigad att utöva tillsynstjänst inom hela kyrkan. På samma sätt som alla ordinerade pastorer först väljs till medlemmar i en årskonferens och sedan blir utnämnda till pastorala uppgifter, så blir alla biskopar i kraft av sitt val medlemmar i biskopsrådet innan de får förordnanden till sina respektive arbetsfält. I kraft av sitt val och genom invigningen blir biskoparna medlemmar i biskopsrådet och står i ett särskilt förbund med alla andra biskopar. Genom detta förbund utövar biskoparna sitt tjänande ledarskap under ansvar för och inför varandra. Biskopsrådet är en trosgemenskap som

bygger på förtroende och omsorg med ansvar för sina medlemmars trosutveckling och välbefinnande.

2. Biskopsrådet blir därigenom biskoparnas gemensamma organ för episkopalt ledarskap i kyrkan och riktar sig genom kyrkan till världen. Kyrkan förväntar sig att biskopsrådet skall tala till kyrkan och från kyrkan till världen, och utöva ledarskap i frågor om kristen enhet och förhållandet till andra religioner.

3. För att kunna utöva ett gemensamt ledaransvar, som är meningsfullt, skall biskopsrådet sammanträda regelbundet. Biskopsrådet har ansvaret för tillsynen över hela kyrkans andliga och timliga angelägenheter och skall på föreskrivet sätt utöva detta ansvar i samråd och samarbete med andra råd och organ inom kyrkan.

4. Biskopsrådet kan utse en av sina medlemmar att besöka ett annat biskopsområde eller en annan kyrka relaterad till Metodistkyrkan. Den biskopen är då en officiell representant för biskopsrådet, och kan vid besöket utöva episkopala uppgifter om hon eller han blir ombedd av presiderande biskop eller ordförande i området eller kyrkan.

§ 428 Metodistbiskoparnas konferens. — Det kan organiseras en konferens för metodistbiskopar, bestående av alla biskopar som valts av juridiktional- och centralkonferenser och en biskop eller kyrkoledare från varje ansluten, autonom eller förenad kyrka. Denna konferens skall på biskopsrådets kallelse sammanträda en gång varje kvadrennium omedelbart före generalkonferensen. Resekostnader och andra nödvändiga utgifter för sådana deltagare i denna konferens, som kommer från anslutna, autonoma eller förenade kyrkor, skall betalas enligt samma bestämmelser som gäller för Metodistkyrkans egna biskopar.

§ 429 Kabinettet. — 1. Distriktsföreståndare som utnämnts till kabinettet skall visserligen vara förordnade till tjänst inom sina respektive distrikt men skall dessutom ges ansvar inom hela årskonferensen. På samma sätt som alla ordinerade pastorer först väljs till medlemmar i en årskonferens och sedan i kraft av detta val utnämns till tjänst i pastorat eller erhåller särskilda utnämningar, så blir alla distriktsföreståndare i kraft av sin utnämning medlemmar i kabinettet innan de får förordnanden till sina respektive distrikt.

2. Kabinettet, som står under biskopens ledning, blir därigenom det gemensamma organet för episkopal ledning och tillsyn i och genom årskonferensen. Kabinettet förväntas tala till konferensen och för konferensen i de andliga och timliga frågor som aktualiseras inom konferensens verksamhetsområde.

3. Kabinettet är därför även det organ, inför vilket den enskilde distriktsföreståndaren har att svara för sitt arbete både inom konferensen som helhet och inom sitt eget distrikt.

4. För att kunna utöva ett gemensamt ledarskap, som är meningsfullt, skall kabinettet sammanträda regelbundet. Kabinettet har ansvaret för tillsynen över årskonferensens andliga och timliga angelägenheter och skall på föreskrivet sätt utöva detta ansvar i samråd och samarbete med andra råd och organ inom konferensen.

5. En distriktsföreståndare skall i samråd med rådet för tjänsten som ordinerad grundligt analysera distriktets behov av pastorer samt sträva efter att dessa behov blir tillgodosedda (§ 633.2a).

6. När kabinettet behandlar ärenden som rör samordning, tillämpning eller genomförande av årskonferensens beslut och planer, eller andra ärenden som kabinettet och kyrkostyrelsen kommer överens om skall årskonferensens ansvarige tjänsteman vara närvarande. Denne skall dock icke närvara under behandlingen av frågor som rör utnämningar.

7. Kabinettet skall ta på sig ledaransvar för att utreda huruvida en ekumenisk samverkansform på vissa platser, på bästa sätt kan uttrycka Metodistkyrkans närvaro i ett samhälle eller sammanhang.

Sektion VIII. Utänningsförfarande

§ 430 Allmänna bestämmelser — 1. Pastorer och diakoner skall utännas till sina respektive tjänster av biskopen, som är bemyndigad att göra och fastställa alla utännningar inom gränserna för det biskopsområde, där den enskilda årskonferensen är verksam. Utännningarna skall göras med hänsyn såväl till anlag och nådegåvor hos dem som skall utännas som till behov, särdrag och möjligheter hos de församlingar eller organ som utännningen avser och i trohet till det öppna resepredikantsystemet. Eftersom tjänsten som resepredikant står öppen för alla, oavsett ras, etniskt ursprung, kön eller hudfärg, får heller inte utännningar ske med hänsyn till sådana faktorer. På grund av utännningssystemets karaktär skall också stor uppmärksamhet fästas vid utännning av pastorer och diakoner med fysiska handikapp så att deras speciella gåvor kan användas. I utänningsförfarandet framträder Metodistkyrkans konnektionala natur.

2. I syfte att göra Metodistkyrkans konnektionala natur än mera synlig och för att använda utänningsförfarandet som en metod att tillgodose behov inom hela biskopsområdet, skall utännningar av pastorer till tjänst utanför den egna årskonferensens verksamhetsområde uppmuntras.

§ 431 Samråd — Samråd kallas den process genom vilken biskop och/eller distriktsföreståndare överlägger med pastor och pastoralkommitté beträffande de beskrivningar, som omtalas i § 432, och gör en utvärdering av pastorns sätt att utföra sitt arbete och de behov som föreligger i den tjänst, som utännningen avser, men där man också tar i betraktande vad kyrkans uppdrag innebär. Samråd är inte bara ett tillkännagivande av ett beslut. Samråd innebär inte heller, att pastoralkommittén väljer eller kallar en pastor. Pastoralkommitténs roll är rådgivande. Samråd är både en fortgående process och ett intensivt engagemang under den period, då beslutet om en förändring av en utännning växer fram.

1. Samråd sådant det ovan beskrivits är obligatoriskt i varje årskonferens.

2. Biskoparna skall ärligen i biskopsrådet utbyta erfarenheter av hur samrådsförfarandet utfaller inom deras respektive biskopsområden.

§ 432 Kriterier vid utännningar — Utännningar skall ta hänsyn till de särskilda behov, som föreligger inom ett visst pastorat i en viss omgivning, och likaså beakta de anlag och nådegåvor, som en viss pastor äger. För att hjälpa biskopen, kabinettet, pastorerna och församlingarna att finna pastorer och församlingar, som passar för varandra, måste man använda sig av beskrivningar och analyser av de enskilda församlingarnas behov och särdrag och av pastorernas förutsättningar och diskutera dessa med berörda parter.

1. *Församlingarnas förutsättningar* — Distriktsföreståndaren skall utarbeta, med pastorn och pastoralkommittén i varje församling, en beskrivning av församlingens behov, särdrag och arbetsmöjligheter (§ 421.1). Denna beskrivning skall ärligen ses över och aktualiseras. Beskrivningen skall redogöra för:

a) församlingens allmänna situation på den plats där den är verksam med hänsyn till församlingens storlek, dess ekonomiska förhållanden, dess mänskliga resurser och dess historia,

b) församlingens trossituation med hänsyn till dess teologiska övertygelse, dess eventuella fördomar och dess andliga liv,

c) församlingens arbete bland sina medlemmar för att stärka gemenskapen, det vill säga dess verksamhetsprogram, dess möjligheter att dra till sig nya medlemmar men också de omständigheter som gör, att den förlorar medlemmar, dess utåtriktade tjänst för samhället och världen och dess sätt att bära fram sitt vittnesbörd,

d) hurudan pastoral tjänst församlingen behöver för att kunna utföra sitt uppdrag och uppnå sina mål.

2. *Pastoreernas förutsättningar* — Distriktsföreståndaren skall årligen tillsammans med pastorn utarbeta en beskrivning av pastors anlag, nådegåvor, yrkesmässiga erfarenhet och förväntningar men också av de hänsyn som måste tas till pastors närmaste anhöriga och deras behov. Denna beskrivning skall årligen ses över och aktualiseras. Beskrivningen skall redogöra för

a) pastors andliga och personliga öppenhet inför de krav, som ställs på hans eller hennes personliga tro, kallelse, engagemang i tjänsten som ordinerad och verksamhet inom de ramar som kyrkan officiellt anger för en pastors arbete, liksom också pastors förmåga att förena sin kallelse med personligt välbefinnande och ett lyckligt familjeliv samt pastors livsstil.

b) pastors utbildning och hittillsvarande tjänst inom kyrkan, teologiska ståndpunkter, erfarenhet av fortbildning, yrkeserfarenhet, framgång i sitt arbete och ålder,

c) pastors duglighet och förmåga att lösa administrativa uppgifter inom församling och kyrka, att utveckla ledaregenskaper, att leda gudstjänster och förrättningar, att predika och evangelisera, att undervisa och fostra, att vara självavårdare och samarbeta med andra, att öva självkritik och förmåga att hantera mänskliga relationer,

d) pastors förmåga att arbeta i sitt sociala sammanhang såsom landsbygd, storstad, förort och så vidare,

e) pastors familjesituation och de krav denna ställer med hänsyn till familjemedlemmarnas hälsa och utbildning och det yrke som pastors make eller maka har.

3. *Omvärldsanalys* — Distriktsföreståndaren kan tillsammans med pastorn och pastoralkommittén utarbeta en omvärldsanalys. En sådan analys skall förnyas och uppdateras årligen, och kan innehålla:

a) Demografiska uppgifter rörande ålders- och könsfördelning samt befolkningsutveckling.

b) Ekonomisk utveckling i regionen.

c) Information från kommunen om byggnadsplaner och andra planerade aktiviteter.

d) Andra sociologiska, ekonomiska, politiska, historiska och ekumeniska aspekter för kommunen eller kyrkans närområde.

§ 433 *Hur utnämningar skall komma till stånd* — 1. Initiativet till förändrad utnämning kan tas av pastorn, pastoralkommittén, distriktsföreståndaren eller biskopen.

2. Biskopen och kabinettet skall granska alla önskemål om förändrad utnämning i ljuset av de beskrivningar av de olika församlingarnas behov och särdrag, som utarbetats för varje pastorat, och under beaktande av vederbörande pastors anlag och nådegåvor, yrkeserfarenhet och familjesituation.

3. När beslut fattats om att en förändring i utnämningen skall komma till stånd, skall distriktsföreståndaren antingen sammanträffa separat med pastorn och separat med pastoralkommittén i den församling, där pastorn tjänstgör, eller arrangera ett sammanträffande med båda dessa parter samtidigt. Syftet med detta sammanträffande skall vara att klargöra bakgrunden till pastors förändrade utnämning och hur utnämning av ny pastor till den aktuella församlingen skall komma till stånd.

4. Alla utnämningar skall bli föremål för överväganden av biskopen, berörda distriktsföreståndare och kabinettet i sin helhet, innan ett preliminärt beslut fattas.

5. I samband med en pastors utnämning till ny tjänst skall följande iakttas:

a) Distriktsföreståndaren skall överlägga med pastorn om dennes möjliga utnämning till ett visst pastorat eller till en viss tjänst och om hur den eventuella utnämningen kan tänkas svara mot den beskrivning av pastors anlag, nådegåvor, yrkesmässiga erfarenhet, förväntningar

och familjesituation, som distriktsföreståndaren och pastorn tidigare gemensamt diskuterat fram (§ 432.2).

b) Om utnämningen också innefattar samarbete med flera församlingar, skall pastorn göras medveten om detta och de ansvariga för samarbetet konsulteras. (Se vidare *The Book of Discipline*)

c) Om utnämningen avser något annat än att vara vårdhavande pastor, skall följande innefattas i samrådet:

(1) Den som skall utnämnas skall i förväg informeras om att detta är en tjänst i samverkan med andra och att en arbetsbeskrivning skall utarbetas av pastoralkommittén.

(2) Vårdhavande pastor skall delta i en överläggning angående den tilltänkta utnämningen.

(3) Den som skall utnämnas skall träffa den vårdhavande pastorn för att diskutera arbetsbeskrivningar och ömsesidiga förväntningar.

6. Distriktsföreståndaren skall överlägga med den mottagande pastoralkommittén om pastoralt ledarskap (§ 432.1)

7. När utnämning görs till en tjänst med nedsatt tjänstgöringsskyldighet, skall distriktsföreståndaren samråda med den pastor, som skall erhålla sådan utnämning, och vederbörande pastoralkommitté om hur stor nedsättning i tjänstgöringsskyldigheten, som skall komma i fråga, samt om hur lön, pensionsförmåner och sjukförsäkringar skall beräknas med utgångspunkt från tjänstgöringens omfattning.

8. Om biskopen och kabinettet under samrådsförfarandets gång beslutar, att en viss påtänkt utnämning inte skall komma till stånd, skall den här beskrivna proceduren upprepas ända tills biskopen på grundval av de informationer och råd, som kommer fram under samrådsförfarandet, kan göra och slutgiltigt fastställa den nya utnämningen.

9. Ett motsvarande samrådsförfarande skall stå öppet för personer under särskild utnämning.

10. Det slutliga beslutet om en viss utnämning skall meddelas alla parter, som varit direkt inblandade i samrådsförfarandet, det vill säga kabinettet, pastorn och pastoralkommittén, innan utnämningen offentliggörs.

§ 434 Tidpunkt då utnämningar kan göras — Även om biskopen skall rapportera alla utnämningar sådana de föreligger till varje ordinarie session med årskonferensen, kan utnämningar göras närhelst biskopen och kabinettet finner detta lämpligt. Biskopen och kabinettet skall sträva efter långa utnämningar till en församling för att främja pastorstjänsten.

Appendix

ARBETSBESKRIVNING FÖR BISKOPSTJÄNSTEN

I NORDEN OCH BALTIKUM.

1. Biskopen är högsta ledaren för Metodistkyrkorna i Norden och Baltikum.
2. Biskopen utgör tillsammans med distriktsföreståndarna det andliga ledarskapet i kyrkan och skall tolka kyrkoordningens bestämmelser och ge vägledning i aktuella frågor i tiden.
3. Biskopen skall prioritera arbetet i kabinettet och således utöva sitt ledarskap både till att styrka distriktsföreståndarna, utöva ett sammanhållande ledarskap och därmed utöva sitt ansvar för tillsyn, utbildning och ideologi.
4. Biskopens arbete skall koncentreras till att leda och inspirera årskonferenserna och arbeta med teologiska och övergripande frågor som angår de nationella årskonferenserna, samt delta i kyrkostyrelsens sammanträden.
5. Biskopen, eller den av distriktsföreståndarna han utnämner, skall leda årskonferensens förhandlingar.
6. En av distriktsföreståndarna kan väljas till nationell biskopsrepresentant. Valet sker i årskonferenserna efter nominering av biskop och vederbörande är medlem av kyrkostyrelsen och kan representera i olika ekumeniska och samhällliga sammanhang.
7. Biskopen leder centralkonferensen och ansvarar för dess program.
8. Biskopen skall dessutom samordna och skapa kontakter mellan biskopsrådet, World Methodist Council, generalkonferensens olika organ samt ansvara för att generalkonferensens program och beslut blir kända och verkställda.
9. Biskopen skall under kvadrenniet 1997-2000 ha ett särskilt fokus på utvecklingen av Metodistkyrkan i Baltikum och bidra till integreringsprocessen med de övriga årskonferenserna.

Denna arbetsbeskrivning skall revideras vid centralkonferensen år 2001.

Kapittel 4

KONFERANSENE

Metodistkirken har en konneksjonal¹ struktur som opprettholdes ved en kjede av konferanser.

Seksjon I. Generalkonferansen

§ 501 *Definisjon av myndighet* — Generalkonferansen har full lovgivende myndighet i alle saker som er klart konneksjonale (se § 15, artikkel IV under konstitusjonen). Den har ingen utøvende eller administrativ myndighet.

§ 502 *Sammensetning* — 1. Generalkonferansens stemmeberettigede medlemskap skal være sammensatt av

a) like mange pastorale som lege delegater, valgt av årskonferansene slik kirkeordningen foreskriver. Misjonskonferanser og provisoriske årskonferanser betraktes som årskonferanser når det gjelder denne paragrafs hensikt (§ 14).

b) Delegater fra Metodistkirken i Storbritannia og andre autonome Metodistkirker, med hvilke konkordatavtaler er inngått som bestemmer gjensidig valg og deltagelse av delegater til hverandres høyeste lovgivende konferanser (§ 12.2 og 3 og § 552).

2. Antallet av delegater som en konferanse har rett til, skal beregnes på grunnlag både av antall pastorale medlemmer av årskonferansen og av antall menighetsmedlemmer innen årskonferansen. Betegnelsen "pastorale medlemmer" slik det er brukt i denne paragrafen refererer både til årskonferansens aktive og pensjonerte pastorer (§ 602.1).

3. Generalkonferansens sekretær skal beregne antallet av delegater som skal velges av hver årskonferanse som spesifisert ovenfor på følgende måte:

a) en pastoral delegat for hvert 140. pastorale medlemmer av årskonferansen, og dessuten en pastoral delegat for hver brøkdel større enn halvparten av dette tall.

b) en pastoral delegat for de første 44000 menighetsmedlemmer innen en årskonferanse, og en pastoral delegat for hvert antall 44000 menighetsmedlemmer i tillegg, og dessuten en pastoral delegat for hver brøkdel større enn halvparten av 44000 menighetsmedlemmer.

c) like mange legdelegater som det totale antall pastorale delegater som bestemt ovenfor.

d) alle årskonferanser har rett til minst en pastoral og en leg delegat.

e) Denne formel er utformet slik at den skal være i overensstemmelse med konstitusjonen,

¹ Om begreppet Konneksjonal se § 112.

avsnitt 2, seksjon II, artikkel I, § 12 som bestemmer minimums- og maksimumsantallet av delegater til en generalkonferanse. Skulle utregningen foreskrevet i denne paragrafen resultere i et antall delegater under det ønskede maksimum, kan generalkonferansens sekretær rette på denne situasjon ved å justere opp eller ned tallet av pastorale medlemmer og menighetsmedlemmer i en årskonferanse slik at årskonferansen kan velge delegater. Hele tiden må det sikres at proporsjonene i forhold til de to faktorene nevnt ovenfor er ivaretatt.

4. Delegatene til generalkonferansen skal velges i årskonferansens sesjon som holdes i kalenderåret umiddelbart før generalkonferansens sesjon. Minst tretti dager før dette kalenderåret skal generalkonferansens sekretær informere biskop og sekretær i hver årskonferanse om tallet av delegater som skal velges.

5. Årskonferansens sekretær skal rapportere til generalkonferansens sekretær, navn, adresse og andre nødvendige informasjonen på delegatene og varadelegatene som er valgt av årskonferansen. Dette rapporteres på et valgsertifikat som fåes fra generalkonferansens sekretær.

6. Generalkonferansens sekretær skal utstede og sende til årskonferansens sekretær fullmakter som skal undertegnes og overleveres til de delegater som er valgt av årskonferansen.

§ 503 Generalkonferansens presidenter, biskopene, skal lede generalkonferansen

§ 504 *Valg av sekretær* — 1. Biskopsrådet skal fremme forslag på sekretær, nominert blant de pastor og lege medlemmer av Metodistkirken. Benkeforslag skal tillates. Dersom to eller flere er foreslått, skal avstemning skje skriftlig.

2. Den valgte sekretær skal overta ansvaret for sekretariatet etter generalkonferansens avslutning så snart alt arbeid i forbindelse med konferansen, innbefattet utarbeidelse og utsending av general- konferansens protokoll, er ferdig. Det nøyaktige tidspunkt for overføring av ansvar til den nyvalgte sekretær, skal bestemmes av generalkonferansekommissjonen (Commission on the General Conference), men skal ikke være senere enn 31. desember etter generalkonferansens avslutning.

3. *Plikter* — Sekretæren skal, i samarbeid med Generalkonferansens hovedkomité, ta initiativ til å forberede delegatene, slik at disse kan delta fullt ut under Generalkonferansen. Dette skal skje ved forhåndsinformasjon om Generalkonferansens saksbehandling og saker som skal behandles. Så langt det er mulig, bør alt materiell være tilgjengelig på delegatenes eget språk. Etter konsultasjon med biskopsrådet og generalkonferansens kommisjon for kristen enhet og interreligiøse spørsmål (General Commission on Christian Unity and Interreligious Concerns), skal sekretæren invitere økumeniske representanter.

§ 505 *Forretningsorden* — Generalkonferansens organisasjonsplan og forretningsorden skal være som for foregående generalkonferanse inntil de endres ved beslutning av g e n e r a l k o n f e r a n s e n e n .

§ 506 *Beslutningsdyktighet* — Når generalkonferansen er samlet i sesjon, må mer enn halvparten av delegatene være tilstede for at den skal være beslutningsdyktig. Et mindre antall kan imidlertid beslutte å avbryte forhandlingene eller utsette dem fra en dag til den neste for å oppnå et beslutningsdyktig antall delegater, og kan ved avslutningssesjonen godkjenne protokollen, protokollere navneoppopp, og erklære konferansen avsluttet.

§ 507 *Forslag til generalkonferansen* — Alle organisasjoner, pastorer og medlemmer, kan fremme forslag til generalkonferansen på følgende måte:

1. Forslaget må sendes til generalkonferansens sekretær eller til en spesielt utnevnt forslagssekretær (petitions secretary) i en form slik Generalkonferansens sekretær har bestemt.

2. Hvert forslag må gjelde bare én paragraf i kirkeordningen, eller en sak, dersom saken ikke er berørt i Book of Discipline. Motsatt skal hvert forslag gjelde kun én paragraf, med-

mindre to eller flere paragrafer har en sammenheng som gjør det naturlig å behandle dem samtidig og gi dem en avstemt innhold.

3. Hvert forslag må undertegnes av forslagsstilleren, og ledsages av en hensiktsmessig identifikasjon, så som adresse, menighetstilhørighet eller tilknytning til et råd eller organ i Metodistkirken. Alle forslag som sendes som telefaks eller elektronisk post, må angi avsenderens identitet, ha en hensiktsmessig identifikasjonsmåte og angi en gyldig elektronisk postkasseadresse eller et telefaksnummer, som forslagsstilleren kan nås på. Bruk av elektroniske signaturer likestilles med vanlig forretningspraksis.

4. Alle forslag sendt til generalkonferansen uten at de er sent av enkeltmedlemmer av Metodistkirken eller menighetsgrupper, som betyr opprettelse av nye programmer eller utvidelse av eksisterende programmer, vil ikke bli behandlet, dersom de ikke ledsages av informasjon om de forventede økonomiske følger og behov.

5. Forslaget må poststemples av et nasjonalt postverk senest etthundreogfemti dager før generalkonferansens åpningssesjon.

6. Dersom forslag fremsendes på annen måte enn via et nasjonalt postverk, må de være forslagssekretæren i hende senest etthundreogfemti dager før generalkonferansens åpningssesjon. Unntak fra innsendingsfristen skal gjøres for forslag fremmet i en årskonferanse sesjon holdt mellom etthundreogfemti og førtifem dager før generalkonferansens åpningssesjon, og for andre forslag ettersom Committee on Reference måtte bestemme.

7. Forslag vedtatt og riktig oversendt av årskonferanser, jurisdiksjonal- og sentralkonferanser, the National Youth Ministry Organization, eller kirkens organer og råd skal trykkes i førstkommende utgave av the Advance Edition of the Daily Christian Advocate. Denne utgaven vil bli sendt til delegatene 90 dager før Generalkonferansens åpning. Øvrige forslag sendt ikke senere enn etthundreogfemti dager før åpningen, vil bli trykket i annen utgave og distribuert til delegatene på konferansens første dag.

8. Forslag og/eller resolusjoner (vedtak) som ikke er trykket i the Advance Edition of the Daily Christian Advocate skal trykkes eller kopieres og oversendes alle delegater. Når innholdet av forslag er i alt vesentlig de samme, vil forslaget bli trykket en gang med første forslagsstillers navn og antallet av like forslag.

9. Se The Book of Discipline.

§ 508 All lovgivning vedtatt av Metodistkirkens generalkonferanse skal tre i kraft den første januar året etter den generalkonferanse som vedtok den, ble holdt, dersom annet ikke uttrykkelig er bestemt (§ 537.22).

§ 509 Uttalelser på vegne av kirken — 1. Ingen enkeltperson, ingen publikasjon, ingen organisasjon har rett til å uttale seg offisielt på vegne av Metodistkirken. Denne rett er ene og alene forbeholdt generalkonferansen i henhold til konstitusjonen. Enhver skriftlig offentlig uttalelse som har karakter av meningsytring fra et kirkelig organ på generalkonferansenivå, skal på en klar og utvetydig måte, enten i begynnelsen eller i slutten av uttalelsen, erklære at uttalelsen representerer vedkommende organs syn, og ikke nødvendigvis Metodistkirkens syn (§ 817 og Juridisk Råds avgjørelse 458)

2. Ethvert medlem som innkalles til å vitne for en lovgivende forsamling som representant for Metodistkirken har tillatelse til å gjøre det bare ved å lese, uten kommentarer, de resolusjoner og uttalelser som Metodistkirkens generalkonferanse har vedtatt.

§ 510 Generalkonferansens sekretær skal være ansvarlig for generalkonferansens permanente protokoll, som skal inneholde:

1. En dagbok (journal) redigert av sekretæren, utgitt, distribuert og finansiert av The United Methodist Publishing House. Minneord om medlemmer av biskopsrådet som har dødd i løpet av fireårsperioden skal inkluderes.

2. En Book of Resolutions (en samling av vedtak og uttalelser) utgitt av The United Methodist Publishing House. Boken skal inneholde alle generalkonferansens gyldige resolusjoner.

a) Resolusjoner og uttalelser vedtatt av Metodistkirkens generalkonferanse er gyldige inntil de er spesielt tilbakekalt, forandret eller avløst av et annet vedtak av en senere generalkonferansesesjon. Alle gyldige generalkonferanse resolusjoner og uttalelser, fra og med de som ble vedtatt av Foreningskonferansen i 1968 skal oppføres i alle utgaver av The Book of Resolutions. Det skal være et fullstendig sakregister over de gyldige resolusjonene i hver utgave av The Book of Resolutions.

Resolusjoner skal være å anse som Metodistkirkens offisielle syn i tolv år etter at de er vedtatt. Med mindre de vedtas på nytt, vil de utgå og ikke bli trykket i etterfølgende utgaver av The Book of Resolution.

b) The General Council on Ministries og alle råd og organer skal granske alle de gyldige resolusjoner og anbefale fjerning av foreldet materiale.

3. The Advance Edition of the Daily Christian Advocate og the Daily Christian Advocate. (Generalkonferansens daglige avis og dennes utgave før generalkonferansen)

4. Alle generalkonferansens originaldokumenter skal arkiveres hos General Commission on Archives and History.

Seksjon II. Juridiskonskonferansen

§§ 511 – 534 Se The Book of Discipline.

Seksjon III. Sentralkonferansen

§ 535 *Godkjenning* — 1. I områder utenfor USA kan årskonferanser konferanser, provisoriske årskonferanser, misjonskonferanser og misjoner, i et antall som generalkonferansen med to tredjedels flertall bestemmer, organiseres av generalkonferansen i sentralkonferanser eller provisoriske sentralkonferanser med plikter, rettigheter og myndighet som nedenfor bestemt, og som generalkonferansen fastsetter med to tredjedels flertall.

2. Det skal være slike sentralkonferanser som er blitt godkjent eller som heretter blir godkjent av generalkonferansen. Det er en forutsetning at en sentralkonferanse skal ha minst tretti pastorale og tretti lege delegater etter den representasjonskvote som er gitt i § 637, såfremt generalkonferansen ikke har fastsatt et annet antall. En sentralkonferanse som er eldre enn kirkesammenslutningen kan fortsette med færre delegater dersom Sammenslutningskonferansen kan ansees å være berettiget til dette (Kfr. GK-vedtak i 1968).

3. Metodistkirken skal ha sentralkonferanser sammensatt av årskonferanser slik:

a) — d) Se The Book of Discipline.

e) Den Nord-Europeiske Sentralkonferanse²: den danske, den estiske (provisorisk), den finsk-Finske (provisorisk), den finsk-Svenske (provisorisk), den norske, den russiske (provisorisk) og den svenske.

f) - g) Se The Book of Discipline.

§ 536 *Organisasjon* — 1. Sentralkonferansen skal bestå av like mange pastorale og lege medlemmer. De pastorale medlemmer skal velges av årskonferansens pastorer, de lege medlemmer av årskonferansens lege medlemmer. Deres kvalifikasjoner og måten de velges på skal, under iakttagelse av konstitusjonelle krav, bestemmes av sentralkonferansen selv,

² Består av de to biskopsområdene: Metodistkirken i Norden och Baltikum (Danmark, Estland, Finland-F, Finland-S, Latvia, Litauen, Norge og Sverige) og Metodistkirken i Eurasia (Russland og Ukraina)

KONFERANSENE

Hver årskonferanse og provisorisk årskonferanse skal være berettiget til minst to pastorale og to lege delegater, og det kan ikke fastsettes noen annen valg måte for delegater som vil gi mer enn en pastoral delegat for hvert sjette pastorale medlem av en årskonferanse. Det gjøres unntak for pastoral utjevningsdelegat. (Se J.C. 371)

For Nord-Europas sentralkonferanse beregnes antall delegater, som en årskonferanse har rett til å velge, på grunnlag av både pastorale medlemmer av årskonferansen og av antall menighets medlemmer innen årskonferansen på følgende måte:

a) En pastoral og én leg delegat for hvert påbegynt 100 pastorale medlemmer av årskonferansen samt

b) én pastoral og én leg delegat for hvert påbegynt 1000 menighetsmedlemmer innen årskonferansen.

c) Dersom antall delegater fra hver kategori pastoral/leg overstiger 2 må en påse at antall pastorale delegater multiplisert med 6 blir lik eller lavere enn antall pastorale medlemmer i årskonferansen. I motsatt fall må delegasjonen reduseres tilsvarende.

2. En sentralkonferanses første samling skal innkalles av biskopen eller fungerende biskoper til en tid og på et sted som de velger.

Til dette møtet skal medlemmer av de årskonferanser, provisoriske årskonferanser, misjonskonferanser og misjoner det gjelder, velges på basis av de representasjonsregler som her er foreskrevet. Tid og sted for senere møter skal bestemmes av sentralkonferansen eller dens eksekutivkomité.

3. Sentralkonferansen skal møte innen ett år etter generalkonferansens sesjon til den tid og på det sted som sentralkonferansen selv eller dens biskoper bestemmer, med rett til å avholde utsatte sesjoner slik den selv måtte bestemme. Biskopene skal lede sentralkonferansens sesjoner. Hvis ingen biskop er tilstede, skal konferansen velge en midlertidig ordfører innen sin midte. Biskopene innen sentralkonferansens område, eller et flertall av dem, skal med godkjennelse av eksekutivkomiteen eller en annen komité som er gitt myndighet, ha rett til å sammenkalle en ekstra sesjon av sentralkonferansen til en tid og på et sted som bestemmes av dem. (Se J.C. 371)

4. Biskopsrådet kan utnevne en eller flere av biskopene til å besøke en sentralkonferanse eller provisorisk sentralkonferanse. En biskop som således er utnevnt, har fullmakt som representant for hele kirken, og kan, når et flertall av biskopene i konferansens område, ber om det, utøve de biskoppelige funksjoner innen konferansen.

5. Sentralkonferansens ordfører skal avgjøre spørsmål angående konferansens forretningsorden, med ankerett til sentralkonferansen, og han skal avgjøre lovspørsmål. Avgjørelser av lovspørsmål kan ankes til generalkonferansens juridiske råd. Spørsmål som gjelder fortolkning av de regler og bestemmelser som sentralkonferansen har vedtatt for styringen av sine egne sesjoner, skal avgjøres av sentralkonferansen selv.

(Se også § 537:34 og J.C. 375,376, 381.)

6. Enhver sentralkonferanse som ligger innenfor områder dergeneralkonferansens misjonsråd/utvalg (The General Board of Global Ministries) arbeider, skal samarbeide og rådføre seg med dette gjennom et dertil nedsatt arbeidsutvalg. Den juridiske distinksjon mellom The General Board of Global Ministries og den organiserte kirke på feltene skal alltid holdes klar. Se også § 537.27.

7. Sentralkonferansens protokoll, undertegnet av ordfører og sekretær, skal sendes til generalkonferansen for gjennomsyn. Dette er sekretærens ansvar.

8. En provisorisk sentralkonferanse kan bli en sentralkonferanse etterat de nødvendige forutsetninger er oppfylt, og etter godkjennelse av generalkonferansen.

9. For sentralkonferanser skal reglene om forholdsmessig representasjon i årskonferanser anvendes tilsvarende. (Se også The Book of Discipline § 536:9 om delegater fra Syd-Europa.)

§ 537 Sentralkonferansens myndighet — 1. En sentralkonferanse skal, i overensstemmelse med kirkeordningen og foreliggende avtaler med andre samfunn, føre tilsyn med og fremme misjon, undervisning, evangelisering, forlagsvirksomhet og andre foretak, helsetjeneste og andre konneksjonelle interesser til årskonferansene og de provisoriske årskonferanser, misjonskonferanser og misjoner innenfor sentralkonferansens område, samt slike andre saker som blir henvist til den av de nevnte organer, eller blir pålagt den av generalkonferansen. Den skal sørge for egnede organisasjoner for denne virksomhet, og velge de nødvendige tillitsmenn.

2. En sentralkonferanse som gjennom et spesielt vedtak er blitt bemyndiget til det av generalkonferansen, kan velge en eller flere biskoper blant de eldste i aktiv tjeneste i Metodistkirken. Antall biskoper som skal velges av sentralkonferansen skal til enhver tid bestemmes av generalkonferansen.

3. a) Når en sentralkonferanse har fått rett til å velge biskoper, skal valget foregå i overensstemmelse med den alminnelige fremgangsmåte som gjelder for jurisdiksjonskonferanser for valg av biskoper. En sentralkonferanse skal ha rett til å fastsette tjenestetid for de biskoper som vedkommende sentralkonferanse velger. (Se J.C. 311, 430.)

b) *Biskopenes tjenesteperiode* — I Nord-Europa velges biskop for en periode av åtte år med mulighet til gjenvalg for fire år, og dersom en biskop som har tjenestegjort i tolv år, og som vil bli pensjonert i løpet av den neste fireårsperiode, må kunne gjenvelges for denne tiden.

Biskopen i Samveldet av Uavhengige Stater er, i følge vedtak i generalkonferansen 1992, valgt for en fireårsperiode.

4. En sentralkonferanse skal være deltager i generalkonferansens biskopskasse, og betale sine iligninger etter den samme prosentsats som gjelder for årskonferansene i en jurisdiksjonskonferanse. Når en sentralkonferanse har bestemt det samlede anslatte underhold, herunder lønn og andre godtgjørelser for de biskoper som er valgt av den, og har anslått det beløp som skal innbetales gjennom iligninger, skal spesifisert oppgave over disse beløp sendes til The General Council on Finance and Administration. Dette råd skal, etter å ha vurdert de relative leveomkostninger i de forskjellige sentralkonferanser, fastsette det beløp som skal betales fra biskopskassen for å dekke budsjettet, og deretter skal kassereren for biskopskassen betale det fastsatte beløp til vedkommende biskop eller slik sentralkonferansen selv måtte bestemme.

5. En pastor som i en periode eller en del av en periode har tjenestegjort som biskop i en sentralkonferanse der biskoper velges på åremål, skal, når han blir pensjonert, motta tilskudd fra generalkonferansens biskopskasse for de år han har tjenestegjort som biskop med et beløpsom The General Council on Finance and Administration bestemmer. (Se J.C. 394.)

6. En sentralkonferanse skal i samråd med biskopene i konferansen fastsette grensene for biskopsområdene og biskopenes bosteder, og bestemme hvilket område den enkelte biskop skal tildeles. Biskopene i en sentralkonferanse skal legge opp en plan for visitasjon innenfor dens område.

7. Sekretæren for en sentralkonferanse hvor en eller flere biskoper er blitt valgt, skal innberette til generalkonferansens sekretær biskopens eller biskopenes navn og de bosteder som sentralkonferansen har bestemt.

8. En sentralkonferanse har rett til å velge tjenestemenn for sine virksomheter, og fastsette lønn for disse. Men sentralkonferansen kan ikke bestemme antallet av biskoper.

9. En sentralkonferanse har rett til å gjøre slike forandringer og tilpasninger som særegne forhold innen konferansens område krever når det gjelder menigheter, tjenesten, spesielle

råd, gudstjenesteliv og økonomi, herunder bemyndigelse av assosierte medlemmer til å ta del i den lokale menighets virksomhet som tillitsmenn under slike regler som den måtte fastsette. Dog skal det ikke fattes vedtak som er i strid med Metodistkirkens Konstitusjon og Alminnelige regler. Under iakttagelse av dette forhold, kan en sentralkonferanse delegere myndighet til en årskonferanse innen dens område til å foreta en eller flere av de forandringer og tilpasninger det er referert til i nærværende punkt, etter anmodning fra vedkommende årskonferanse. (Se J.C. 313.)

10. En sentralkonferanse skal ha rett til å endre bestemmelsene for ordinasjonen slik at ordinasjon til eldste kan følge umiddelbart etter ordinasjon til diakon, forutsatt at de øvrige betingelser er helt oppfylt.

11. En sentralkonferanse skal bestemme grensene for årskonferanser og provisoriske årskonferanser, misjonskonferanser og misjoner innenfor sitt område etterat forslag om forandringer først har vært forelagt de berørte årskonferanser som bestemt i kirkeordningen. Dog skal antall årskonferanser som kan organiseres innenfor en sentralkonferanses område først vedtas av generalkonferansen. Ingen årskonferanse skal organiseres med færre enn trettifem pastorale medlemmer dersom ikke antallet gjennom en spesiell bemyndigelse for fireårsperioden er fastsatt til minst tjuefem. Heller ikke skal en årskonferanse kunne fortsette med et antall under tjuefem pastorale medlemmer dersom ikke spesiell bemyndigelse er gitt for fireårsperioden. (Se J.C. 525, 541, 549.)

12. En sentralkonferanse kan råde sine årskonferanser og provisoriske årskonferanser til å fastsette vilkår for opptakelse av menighetsmedlemmer når det gjelder deres karakter og andre kvalifikasjoner.

13. En sentralkonferanse har rett til å gjøre forandringer og tilpasninger når det gjelder forretningsorden for årskonferanser, distriktskonferanser og pastoratkonferanser innenfor sitt område, og føye slike spørsmål til årskonferansens forretningsorden som måtte anses ønskelige eller nødvendige for å møte dens egne behov.

14. En sentralkonferanse skal ha rett til å granske og godkjenne protokoller som føres ved årskonferanser og provisoriske årskonferanser, misjonskonferanser og misjoner innenfor dens område, og gi de instruksjoner for protokollenes utforming som måtte anses nødvendig.

15. En sentralkonferanse kan ha en permanent komité for kvinnearbeid. Denne komité bør fortrinnsvis bestå av de kvinnelige delegater og andre personer som sentralkonferansen måtte velge. Komitéens oppgave skal være å studere kvinnens stilling innen kirken, og anvisse måter og metoder for utvikling av denne del av kirkens medlemmer slik at de vil kunne påta seg sitt rettmessige ansvar i utbredelsen av Guds rike. Komiteen skallegge frem forslag for sentralkonferansen angående kvinneorganisasjoner innenfor dens biskopsområder. En slik organisasjon i en sentralkonferanse kan tilsluttes The World Federation of Methodist Women, og kan velge en representant til World Federation ifølge deres bestemmelser.

16. En sentralkonferanse kan, etter samråd med komiteen for kvinnearbeidet, organisere et kvinneforbund i tilslutning til hver årskonferanse eller provisorisk årskonferanse innen dens område, og fastsette konstitusjon og vedtekter for det.

17. En sentralkonferanse skal ha rett til å fastsette bestemmelser og fremgangsmåte ved undersøkelse av og kirkelig rettssak mot pastorer, herunder biskoper, og medlemmer av kirken, og sørge for de nødvendige hjelpemidler og metoder for gjennomføringen av disse bestemmelser; dog kan pastorene ikke fratras retten til å få sin sak prøvet av en komité bestående av pastorer, og kirkens øvrige medlemmer ikke fratras retten til å få sin sak prøvet av en komité bestående av menighetsmedlemmer valgt på behørig måte, og videre skal retten til anke være trygget. (Se J.C. 310, 595.)

18. En sentralkonferanse er bemyndiget til å utarbeide og oversette en forenklet eller

tilpasset form av de deler av ritualet som anses nødvendig. Slike forandringer skal godkjennes av sentralkonferansens biskop eller biskoper.

19. En sentralkonferanse har rett til å bringe de detaljerte bestemmelser og ritualer for ekteskapsinngåelse i overensstemmelse med de lover som gjelder i det land eller de land som ligger innenfor dens område.

20. En sentralkonferanse har rett til, med godkjenning av de residerende biskoper, å fastsette studiekurs for sine lokalpredikanter, diakonisser, lærere, og alle andre ordinerte eller lege arbeidere. Den skal også sette opp regler og bestemmelser for eksamener i slike kurs.

21. En sentralkonferanse har rett til å redigere og utgi en kirkeordning gjeldende for sentralkonferansen, som foruten kirkens konstitusjon skal inneholde de deler av The Book of Discipline som angår hele kirken, samt forandre eller tilpasse nye deler som er forordnet av vedkommende sentralkonferanse i overensstemmelse med den fullmakt som generalkonferansen har gitt.

22. I en sentralkonferanse eller en provisorisk sentralkonferanse med et annet språk enn engelsk, skal de lover som vedtas av generalkonferansen, ikke tre i kraft før tolv måneder etter generalkonferansens slutt for at nødvendig tid skal bli gitt til bearbeidelse og utgivelse av en oversettelse av de vedtatte lover. Slik oversettelse skal godkjennes av sentralkonferansens biskop eller biskoper. Denne bestemmelse skal imidlertid ikke utelukke valg av delegater til generalkonferansen i årskonferanser innenfor området for sentralkonferanser eller provisoriske sentralkonferanser.

23. En sentralkonferanse er bemyndiget til å fortolke artikkel XXIII av Religionsartiklene slik at den gjelder styresmaktene i det eller de land som området omfatter.

24. En sentralkonferanse skal ha rett til å bemyndige menighetene i en bestemt stat eller et land til å danne spesielle organisasjoner for at de skal kunne bli anerkjent etter landets lover. Disse organisasjoner skal ha rett til å representere kirkens interesser overfor vedkommende lands myndigheter i overensstemmelse med Metodistkirkens bestemmelser og prinsipper, og de skal være forpliktet til å rapportere regelmessig om sin virksomhet til de respektive årskonferanser.

25. En sentralkonferanse kan, med samtykke av de residerende biskoper, inngå overenskomst med kirker eller misjoner fra andre kirkesamfunn om fordeling av det geografiske område eller av ansvaret for den kristne virksomhet innenfor sentralkonferansens område.

26. En sentralkonferanse skal ha rett til å forhandle med andre protestantiske kirker med tanke på mulig kirkesammenslutning. Alle forslag om sammenslutning må imidlertid forelegges for godkjenning før de settes i verk.

27. Der hvor landets lover tillater det, skal en sentralkonferanse ha rett til å organisere, og eventuelt registrere en eller flere arbeidsutvalg og styrer eller samarbeidsorganer på en slik måte og med en slik myndighet som sentralkonferansen måtte bestemme med sikte på å representere sentralkonferansen når det gjelder dens eiendommer og juridiske interesser, samt mellom dens sesjoner ivareta de løpende forretninger eller det som sentralkonferansen for øvrig måtte pålegge dem.

28. En sentralkonferanse skal gjennom dertil lovlig organiserte institusjoner ha myndighet til å kjøpe, eie, besitte og avhende eiendom på vegne av institusjoner av denne kirke som ikke er registrert innenfor vedkommende sentralkonferansens område og forøvrig på vegne av enhver organisasjon av Metodistkirken som har betrodd eiendom til vedkommende sentralkonferanse.

29. En sentralkonferanse skal ha myndighet til å vedta nødvendige regler og bestemmelser for besittelse og bestyrelse av slik eiendom, dog således at

- a) alle forføyninger skal være i overensstemmelse med vedkommende lands lovgivning,
- b) ingen overføring av eiendom fra en årskonferanse til en annen kan skje uten samtykke av den årskonferanse som har eiendomsretten til slik eiendom,
- c) eiendomsrett tilhørende et lokalt forvaltningsorgan eller annen organisert institusjon skal anerkjennes.

30. En sentralkonferanse skal ikke direkte eller indirekte gjennom sine registrerte institusjoner avhende eiendom eller forføye over avkastningen av eiendom uten tilbørlig hensyn tagen til sin stilling som forvalter for lokale menigheter, årskonferanser, The General Board of Global Ministries eller andre av kirkens organisasjoner.

31. En sentralkonferanse eller noen av dens registrerte organisasjoner skal ikke pådra The General Board of Global Ministries eller noen av kirkens organisasjoner økonomisk forpliktelse uten offisiell godkjenning av vedkommende styre eller organisasjon. Alle anbrakte og betroede midler eller eiendom tilhørende en årskonferanse, en provisorisk årskonferanse eller en misjonskonferanse eller noen av deres institusjoner, som er ervervet ved testamente, gave eller på annen måte, og er øremerket for et særskilt formål, skal bare nyttes til dette formål. De skal ikke anvendes til noe annet formål uten etter godkjenning av vedkommende årskonferanse eller misjon, og med tilslutning av sentralkonferansen, samt etter rettsavgjørelse der det er nødvendig. Samme regel skal gjelde for lignende midler eller eiendom som erverves av sentralkonferansen for et spesielt formål. I de tilfeller forvaltede midler eller eiendom innenfor sentralkonferansens område anvendes til andre formål enn tiltenkt, skal den berørte sentralkonferanse treffe bestemmelse om disponeringen. En avgjørelse i en slik sak kan innankes til sentralkonferansens juridiske råd.

32. Når tidligere sentralkonferanser av Metodistkirken blir eller er blitt selvstendige kirker eller er forenet med andre kirker, skal pensjonerte biskoper for disse konferanser fortsatt ha medlemskap i biskopsrådet, dersom vedkommende biskoper selv ønsker det.

33. *Nord-Europas Sentralkonferansens juridiske råd* — En sentralkonferanse som tilpasser og utgir kirkeordningen slik § 638.21 foreskriver, skal opprette et sentralkonferansens juridiske råd. Dette skal, i tillegg til de andre oppgaver som sentralkonferansen måtte legge på det, undersøke og avgjøre lovligheten av enhver beslutning sentralkonferansen tar under de tilpassede deler av kirkeordningen, eller av en lovfortolkning av sentralkonferansens presiderende biskop når denne fortolkning angår de tilpassede deler av kirkeordningen, etter anke fra den presiderende biskop eller fra 1/5 av medlemmene av sentralkonferansen. Videre skal sentralkonferansens juridiske råd undersøke og avgjøre lovligheten av enhver beslutning tatt av en årskonferanse under de tilpassede paragrafer av kirkeordningen, eller av en lovfortolkning av den presiderende biskop for årskonferansen som gjelder de tilpassede deler av kirkeordningen, etter anke fra den presiderende biskop eller fra en slik prosentvis del av årskonferansens medlemmer som vedkommende sentralkonferanse måtte bestemme.

a) *Medlemmer* — Sentralkonferansens juridiske råd skal bestå av fem personer, fra fem forskjellige årskonferanser innen biskopområdet. Tre medlemmer skal være pastorer i full forening, og to skal være lege personer. De skal ha vært medlemmer av Metodistkirken i minst fire år. Medlemmene velges for en fireårsperiode, med mulighet for gjenvalg ytterligere én fireårsperiode. Ingen skal dog tjenestegjøre som medlem mer enn to av tre fireårsperioder. En person som har fylt sytti år, er ikke valgbar. Tjenestetiden for medlem av rådet opphører ved avslutningen av den sentralkonferanse der etterfølgeren velges. Medlemmer av rådet velges av sentralkonferansen kun etter nominasjon av årskonferansene. Ordfører møter ved sentralkonferansen.

b) *Suppleanter* — (1) Suppleanter velges med samme antall og etter samme regler som for rådets regulære medlemmer.

(2) Skulle en vakanse oppstå i perioden mellom to sentralkonferanser, skal en pastoral suppleant rykke inn for en pastor, og en leg suppleant for et legmedlem, dog skal i første rekke den suppleant innkalles som kommer fra samme årskonferanse som den hvis plass skal fylles. Suppleanten som innkalles på denne måte, skal tjenestegjøre resten av denne persons tjenesteperiode.

c) *Konstituering* — Rådet konstituerer seg selv med ordfører og sekretær umiddelbart etter sentralkonferansens avslutning.

d) *Begrensninger* — Medlemmer av rådet kan ikke velges som delegater til sentralkonferansen, som medlemmer av sentralkonferansens eksekutivkomite, kirkeordningskomité eller utnevnes som ansvarlig leder på sentralkonferansenivå. Medlem som er valgt til ett eller flere av sentralkonferansens råd eller utvalg, er inhabil når en sak vedrørende dette råd eller utvalg behandles. Suppleanten skal da innkalles.

e) *Møter*. — Rådet møter når den har saker til behandling. Den er beslutningsdyktig når fire medlemmer er til stede. Vanlig flertall er tilstrekkelig for å avsi en kjennelse. Enhver som på en eller annen måte er innblandet i en sak, har rett til å prosedere og legge frem bevismateriale. Andre med direkte eller indirekte interesse i en sak kan også få legge frem sitt syn på saken. Ved likt stemmetall er ordførerens stemme avgjørende.

f) *Myndighet*. — Rådets myndighetsområde er fastsatt i Konstitusjonen § 29, Artikkel 1 V.6.

g) *Saker* — Innenfor sitt myndighetsområde skal rådet høre og bedømme lovligheten av vedtak fattet av sentralkonferansen, årskonferanser eller råd, komiteer og utvalg underlagt disse, og kan stadfeste slike vedtak eller erklære dem helt eller delvis i strid med kirkens lover, etter anke av biskopen, eller av minst en femtedel av sentralkonferansens eller en tredjedel av årskonferansens stemmeberettigede medlemmer.

h) *Kunngjøring* — Kjennelser skal i sin helhet sendes biskopen samt de personer og/eller organer som gjennom sin anke, bevisføring eller på annen måte under sakens behandling har gitt uttrykk for en direkte eller indirekte interesse i saken. Likeledes skal samtlige kjennelser avsagt i løpet av fireårsperioden i sin helhet trykkes i neste sentralkonferanses protokoll, om nødvendig i særskilt protokoll. Et sammendrag for hver av rådets kjennelser skal offentliggjøres i kirkens blad.

34. *Nord-Europa sentralkonferanses³ Eksekutivkomité* — a) *Mandat* — Sentralkonferansens eksekutivkomite utfører de oppgaver som blir pålagt av sentralkonferansen. Det tar vare på de løpende saker mellom sentralkonferansens samlinger, og er ansvarlig og rapportpliktig overfor sentralkonferansen. Om biskopsområdet står uten biskoppelig tilsyn på grunn av dødsfall eller annen årsak, påligger det eksekutivkomiteen, sammen med biskopsrådets tilsynsmenn, å ivareta de nødvendige administrative oppgaver inntil biskopsrådet har utnevnt en interimsbiskop.

b) *Organisasjon* — (1) Eksekutivkomiteen består av biskopene ex officio, tre representanter fra Sverige, tre representanter fra Norge, to representanter fra Danmark, og en representant fra hver av de finske årskonferansene, samt en fra den estiske og en fra den russiske konferansen.

(2) Representantene med et likt antall suppleant velges av de respektive årskonferanser for fireårsperioden, og bør være valgte delegater til sentralkonferansen.

³ Består av de to biskopsområdene: Metodistkirken i Norden och Baltikum (Danmark, Estland, Finland-F, Finland-S, Latvia, Litauen, Norge og Sverige) og Metodistkirken i Eurasia (Russland og Ukraina)

KONFERANSENE

(3) En av biskopene er ex officio ordfører. Viseordfører og sekretær velges for fireårsperioden ved det første møte i eksekutivkomiteen i den nye fireårsperioden.

(4) Ordfører, viseordfører og sekretær er eksekutivkomiteens arbeidsutvalg. Arbeidsutvalget forbereder komitéens møter. Om nødvendig kan arbeidsutvalget avgjøre saker som ikke kan vente til neste møte i eksekutivkomiteen. Arbeidsutvalget fungerer til eksekutivkomiteen har konstituert seg på nytt.

(5) Arbeidsutvalget er eksekutivkomiteens budsjettutvalg. Ved budsjettbehandling deltar kassereren for sentralkonferansens biskopskasse som konsultativt medlem av eksekutivkomiteens arbeidsutvalg.

(6) Eksekutivkomiteen skal ha møter minst to ganger i året.

c) *Oppgaver* — (1) Eksekutivkomiteen skal samordne arbeidet innenfor sentralkonferansens forskjellige virksomhetsområder. Den skal påse at sentralkonferansens organer fungerer tilfredsstillende, og at disse avgir fortløpende rapporter om sin virksomhet.

(2) Eksekutivkomiteen skal fungere som bindeledd mellom sentralkonferansen og dens internasjonale forbindelser.

(3) Eksekutivkomiteen mottar rapporter fra sentralkonferansens representanter i internasjonale organer, og sender kopi til de respektive lands hovedstyrrer.

(4) Eksekutivkomiteen er biskopskomité. Når den har denne funksjon, er biskopene ikke medlemmer, og det føres egen protokoll. (Se § 638.35)

(5) Eksekutivkomiteen mottar biskopenes rapporter.

(6) Eksekutivkomiteen setter for hvert år opp budsjett for sentralkonferansens biskopskasse og bestemmer biskopenes lønn og bolig forhold. Budsjettet sendes The General Council on Finance and Administration for endelig godkjenning.

(7) Eksekutivkomiteen forvalter sentralkonferansens biskopskasse, sentralkonferanse-kassen og areakassen.

(8) Kasserer for sentralkonferansens biskopskasse, sentralkonferanse-kassen og areakassen velges av eksekutivkomiteen, som hvert år skal forelegges fullstendige og reviderte regnskaper til godkjenning. To revisorer, av hvilken en statsautorisert, og varamenn velges av sentralkonferansen.

(9) Eksekutivkomiteen skal gi årlig melding til årskonferansene.

(10) Eksekutivkomiteen skal avgi rapport til sentralkonferansen for fireårsperioden, Sentralkonferansen meddeler ansvarsfrihet.

(11) Eksekutivkomiteen er sentralkonferansens stipendkomité.

(12) Eksekutivkomiteen skal behandle og godkjenne søknader om Advance Specials, og formidle godkjente søknader til The General Board of Global Ministries.

(13) I samarbeid med biskopene bestemmer eksekutivkomiteen tid og sted for sentralkonferansen, og planlegger den.

d) *Finansiering* — Eksekutivkomiteens utgifter dekkes av de respektive årskonferanser. Reiseutgifter for eksekutivkomiteen fordeles likt på alle representantene. Reiseutgifter for eksekutivkomiteens arbeidsutvalg fordeles etter samme prinsipp ved nærmest påfølgende møte i eksekutivkomiteen. Utgifter til opphold og diett betaler årskonferansene direkte til sine representanter.

e) Sentralkonferansens programmessige arbeid utføres gjennom følgende råd, som også har til oppgave å fremme og koordinere virksomheten innenfor de forskjellige arbeidsområder:

(1) Noreuropeisk evangeliseringsråd.

(2) Nordeuropeisk utdannelse-råd.

(3) Nordeuropeisk ungdomsråd.

(4) Nordeuropeisk misjonsråd.

(5) Nordeuropeisk kvinneråd.

(6) Sentralkonferansens kirkeordningskomité

35. *Nord-Europas Sentralkonferanses biskopskomité*⁴ — a) Det skal være en sentralkonferansens biskopskomité, som utgjøres av de valgte medlemmer av Sentralkonferansens eksekutivkomite. Eksekutivkomiteens viseordfører skal være biskopskomitéens ordfører og eksekutivkomiteens sekretær skal være komitéens sekretær.

b) Biskopskomitéen skal — 1) støtte biskopene i tilsynet med kirkens åndelige og timelige saker, spesielt når det gjelder området hvor biskopene er kirkens ledere.

2) gi biskopene råd når de ber om det.

3) bistå med å avgjøre hvilke behov det er for biskoppelig betjening i biskopsområdet og fremme forslag til de aktuelle instanser,

4) holde biskopene underrettet når det gjelder forhold innen biskopsområdet for såvidt det angår forholdet mellom biskopene og personer i konferansens råd, styrer og andre organer.

5) behandle forslag og beslutte om frivillig eller ufrivillig pensjonering av biskopene,

6) forestå en årlig rådslagning om og vurdering av biskopenes arbeid innen biskopsområdet, herunder hvorledes biskopene forstår og praktiserer rådføringsprosessene som skal gå forut for fastsettelse av pastorenes utnevnelser

7) utarbeide en rapport om komitéens beslutninger og anbefalinger som bør meddeles komitéens etterfølger. Rapporter skal sendes til sentralkonferansedeltagerne før konferansen avholdes.

Seksjon IV. Provisoriske sentralkonferanser.

§§ 538-545. Se The Book of Discipline.

Seksjon V. Autonome kirker, tilknyttede autonome kirker, tilknyttede forente kirker og konkordatforhold

§§ 546-553. Se The Book of Discipline.

Seksjon VI. Provisoriske årskonferanser

§ 554 En provisorisk årskonferanse er en konferanse som på grunn av begrenset medlemskap ikke kvalifiserer for status som årskonferanse.

§ 555. Enhver misjonskonferanse eller misjon som er etablert under kirkeordningens bestemmelser, kan organiseres som en provisorisk årskonferanse av generalkonferansen i samråd med sentralkonferansen, den provisoriske sentralkonferanse eller jurisdiksjonskonferanse som misjonskonferansen eller misjonen befinner seg innenfor, under forutsetning av at:

(1) ingen provisorisk årskonferanse skal organiseres med færre enn ti pastorale medlemmer, eller fortsette med færre enn seks pastorale medlemmer;

(2) det samlede finansielle tilskudd fra The General Board of Global Ministries, herunder Advance Special, ikke skal overstige en viss proSENTSATS, bestemt i samråd med den avdeling av nevnte råd som konferansen har forbindelse med;

(3) konferansens medlemsskap og ytelser har vist en rimelig vekst i løpet av den foregående

⁴ Det henvises også til «Arbeidsbeskrivelse for biskopstjenesten i Norden og Baltikum», som finnes som vedlegg til «Tillsynstjänsten».

KONFERANSENE

fireårsperiode, og gir bevis for et pågående og målbevisst program for videre fremskritt på begge områder.

§ 556 Organisasjon — En provisorisk årskonferanse skal organiseres på samme måte, og ha samme myndighet og de samme funksjoner som en årskonferanse, under forutsetning av den presiderende biskops godkjenning, og dens medlemmer skal ha den samme forholdsmessige andel i overskuddet fra The United Methodist Publishing House som medlemmene av årskonferansene. Det er følgende unntak fra dette:

1. Biskopen som har det biskoppelige tilsyn med en provisorisk årskonferanse i eller utenfor USA, kan utnevne en representant som superintendent, som kan gis et nærmere angitt ansvar med hensyn til å representere The General Board of Global Ministries overfor den nasjonale kirke, og også når det gjelder å samarbeide med andre anerkjente evangeliske misjoner. Slike plikter skal utøves således at de ikke griper inn i tilsynsmannens arbeid. Superintendenten kan også være en tilsynsmann, forutsatt at han er medlem av vedkommende konferanse. Han skal være ansvarlig like overfor den biskop som er utnevnt til å administrere arbeidet i dette biskopsområde, og skal sende fyldestgjørende rapporter om arbeidet og om feltets behov til biskopen og til de sekretærer i The General Board of Global Ministries som arbeidet angår.

2. En provisorisk årskonferanse skal møte årlig til den tid som biskopen bestemmer. Dersom ingen biskop er til stede, skal superintendenten presidere. Dersom begge er fraværende, skal en midlertidig ordfører velges som i en årskonferanse (§ 603.6). Konferansen eller en nedsatt komité skal velge sted for avholdelse av konferansen.

3. I en provisorisk årskonferanse som mottar betydelige tilskudd fra The General Board of Global Ministries, skal de utpekte tjenestemenn i vedkommende avdeling av dette råd yde råd og veiledning ved oppsetting av det årlige budsjett og Advance Special prosjekter innen konferansen, og når nye misjonsprosjekter skal fremmes. Når konferansen søker om tilskudd, herunder gaver og lån til byggeprosjekter, skal den innsende til The General Board of Global Ministries det foreslåtte årsbudsjett, og den foreslåtte finansieringsplan for nye misjons- og byggeplaner. Poster som medfører økte bevilgninger fra The General Board of Global Ministries eller søknad om økte bidrag fra The Advance Special, kan justeres av The General Board of Global Ministries.

4. En provisorisk årskonferanse skal velge en pastor og en leg person som delegater med full stemmerett og andre rettigheter til generalkonferansen og til jurisdiksjonskonferansen. Delegater til sentralkonferansene skal velges i samsvar med § 536.1.

§ 557 Se The Book of Discipline.

Seksjon VII. Misjonskonferanser.

§§ 558-561 Se The Book of Discipline.

Seksjon VIII. En misjon.

§§ 562-563 Se The Book of Discipline.

Seksjon IX. Årskonferansen.

§ 601 Årskonferansens oppgave — Årskonferansens oppgave er å vinne disipler for Jesus Kristus ved å styrke den lokale menighet i sin tjeneste og være et bindeledd til tjenesten utenfor den lokale menighet, alt til Guds ære.

§ 602 Sammensetning og karakter — 1. Årskonferansens pastorale medlemsskap (§ 364)

KONFERANSENE

skal bestå av medlemmer i full forening (§ 324), prøvemedlemmer til den pastorale tjenesten (§ 318), assosierte medlemmer (§ 335.4 og 559.4) og lokalpastorer (§ 342). Se også § 30.

a) Medlemmer i full forening skal ha rett til å stemme i alle saker i årskonferansen unntatt ved valg av legdelegater til general-, jurisdiksjons- eller sentralkonferansen, og skal være eneansvarlig i alle saker som vedrører pastorenes ordinasjon, karakter og konferanseforhold.

b) Prøvemedlemmer skal ha rett til å stemme i årskonferansen i alle saker unntatt konstitusjonelle endringsforslag, valg av delegater til general- og jurisdiksjons- eller sentralkonferansen og i saker vedrørende pastorenes ordinasjon, karakter og konferanseforhold.

c) Assosierte medlemmer skal ha rett til å stemme i årskonferansen i alle saker unntatt konstitusjonelle endringsforslag, valg av delegater til general- og jurisdiksjons- eller sentralkonferansen, og i saker som vedrører pastorenes ordinasjon, karakter og konferanseforhold.

d) Lokalpastorer med heltidsutnevning til et pastorat skal ha rett til å stemme i årskonferansen i alle saker unntatt konstitusjonelle endringsforslag, valg av delegater til general- og jurisdiksjons- eller sentralkonferansene, og i saker som vedrører pastorenes ordinasjon, karakter og konferanseforhold.

e) Under spesielle forhold og når hensynet til utøvelsen av konferanseoppdrag tilsier det kan en årskonferanse med to tredjedels flertall av medlemmene som er tilstede tillate lokalpastorer og studenter med deltids utnevning til et pastorat å stemme i årskonferansen i alle saker, unntatt konstitusjonelle endringsforslag, valg av pastorale delegater til general- og jurisdiksjons- eller sentralkonferansens, og i saker som vedrører pastorenes ordinasjon, karakter og konferanseforhold.

2. Kandidater til den diakonale tjenesten, som ble innviet før 1. januar 1997, skal ha rett til fortsatt å være kandidat og opprettholder sin status som lege medlemmer av Årskonferansen.

3. Assosierte medlemmer før 1. januar 1997. Se The Book of Discipline.

4. Årskonferansens lege forsamling skal bestå av delegater for det enkelte pastorat, diakoner, leder av Kvinneforbundet, konferanseleglederen, distriktle lederne, representant for unge voksne, leder av ungdomsorganisasjonen og ungdomsdelegater. Dersom de lege utgjør færre medlemmer enn de pastorale i Årskonferansen, skal konferansen, etter fastsatte regler, velge flere lege slik at balanse oppnås.

Pastorat med mer enn en utnevnt pastor skal ha like mange lege dellegater som det finnes utnevnte pastorer. Lege medlemmer må ha vært medlemmer av Metodistkirken i minst to år og skal ha vært aktive innen kirken minst de siste 4 år før de velges, for å være valgbare.

5. Legdelegaten eller dennes suppleant — den av dem som sist møtte i årskonferansen — skal ha sete i en eventuell ekstra sesjon av årskonferansen; dog skal ingen lokal menighet være uten legdelegat på grunn av død, alvorlig sykdom eller opphør av medlemsskap. I slike tilfelle kan pastoratkonferansen velge ny legdelegat. (Se § 35 og J.C. 319)

6. Årskonferansens lege medlemmer skal ta del i alle forhandlinger og stemme i alle saker unntatt i saker vedrørende fullmakt til lokalpastorer, ordinasjon, opptakelse på prøve, opptakelse i full forening eller i spørsmålsom angår pastorenes karakter og vandel. Lege medlemmer skal velges til alle komiteer unntatt slike som vedrører pastorale forhold og kirkelig rettssak mot pastorer. (Se J.C. 109, 505, 592).

7. Når en legdelegat får årskonferansens tillatelse til å forlate årskonferansen før dens slutt, kan varamannen tre inn i stedet. Legdelegaten eller varamannen skal regnes som legdelegat til årskonferansen, og det skal være legdelegatens plikt å avlegge rapport om årskonferansens vedtak.

8. Alle årskonferansens medlemmer samt prøvemedlemmer og lokalpastorer, har plikt til å være tilstede ved årskonferansens sesjoner og avgi rapporter på den måte som er foreskrevet

i kirkeordningen. Enhver som er ute av stand til å møte, skal sende skriftlig melding til årskonferansens sekretær og angi grunnen til sitt fravær. Dersom en pastor i aktiv tjeneste holder seg borte fra årskonferansen uten gyldig grunn, skal konferansens sekretær henvise saken til rådet for den ordinerte tjenesten.

9. Følgende skal ha sete i årskonferansen, og skal ha talerett, men ikke stemmerett: Offisielle representanter fra andre kirkesamfunn invitert av årskonferansen, lege misjonærer som er ansatt av et av kirkens misjonsselskaper, og diakonisser i tjeneste innen årskonferansens område.

§ 603 Organisasjon — 1. Årskonferansen kan, om det anses tjenlig, la seg registrere som en juridisk person etter landets gjeldende lover. (Se J.C. 108)

2. Biskopene skal fastsette tiden for årskonferansens samling.

3. Årskonferansen eller en av dens komiteer skal bestemme stedet for årskonferansen. Skulle det bli nødvendig å forandre sted, kan et flertall av tilsynsmennene, med samtykke av residerende biskop, bestemme et annet sted.

4. Årskonferansene skal avvikles i lokaler som er tilgjengelige også for funksjonshemmede.

5. En ekstra sesjon kan sammenkalles til tid og på sted som årskonferansen måtte bestemme etter samråd med biskopen, eller som bestemt av biskopen med samtykke av 3/4 av tilsynsmennene. Denne ekstra sesjon skal bare ha slik myndighet som innkallelsen angir. (Se J.C. 397)

6. Biskopen skal lede årskonferansen, eller kalle en annen biskop til å presidere dersom han ikke selv er i stand til å gjøre det. I en biskops fravær skal konferansen med stemmesedler og uten nominasjon eller debatt velge en midlertidig ordfører blant de eldste i aktivt forhold. Den valgte ordfører skal utøve alle biskopens funksjoner unntatt ordineringsfunksjon. (Se J.C. 367 og 373)

7. Årskonferansen skal på sin første samling etter general- eller jurisdiksjons- eller sentralkonferansen (eller om den ønsker det, på den siste samling før general-, jurisdiksjons- eller sentralkonferansen) velge en sekretær og en statistisk sekretær til å tjenestegjøre i den følgende fireårsperiode. Dersom en av disse stillingene blir stående ledig mellom årskonferansens samlinger, skal biskopen i samråd med tilsynsmennene utnevne en person til å ivareta denne funksjon inntil neste årskonferanse. (For valg av kasserer, se § 616.)

8. Se Book of Discipline.

9. a) Konferanseleglederen er den valgte leder av konferansens legfolk. Leglederen har ansvar for å vekke forståelse for legfolkets rolle i utførelsen av kirkens oppgave, og muliggjøre og støtte legfolkets deltagelse i planleggingen og beslutningsprosessen i årskonferanse, distrikt, og lokal menighet i samarbeid med biskop, tilsynsmenn og pastorer. Leglederen er medlem av årskonferansen, hovedstyret og hovedstyrets arbeidsutvalg om slikt finnes, årskonferansens nominasjonskomité, biskopskomité og kan være medlem av komiteen som legger opp program for årskonferansen, og kan i stillings medfør oppnevnes til ethvert konferanseorgan.

b) Konferanseleglederen skal være leder av Legfolkets råd og stå i forbindelse med de organiserte legfolksammenslutninger i konferansen, så som mannsarbeid, kvinneforbundet og ungdomsforbundet, støtte deres arbeid, og bistå med å samordne deres aktiviteter.

c) Konferanseleglederen skal også ha generelt ansvar når det gjelder

(1) å være talsmann for legfolkets funksjon i kirkens liv,

(2) å øke legfolkets engasjement i årskonferansens sesjoner og dens organer, og

(3) å motivere legfolket for den allmenne tjeneste i kirken.

d) Konferanseleglederen skal velges av årskonferansen etter årskonferansens bestemmelse. Nominasjonsmåten og funksjonstiden skal bestemmes av årskonferansen. En

eller flere assisterende legledere kan velges av årskonferansen om den så bestemmer, til å samarbeide med konferanseleglederen.

§ 604 Myndighet og plikter — 1. Årskonferansen kan bestemme sin egen arbeidsordning, forutsatt at denne ikke strider mot kirkeordningen for Metodistkirken, dog skal hver årskonferanse i utøvelsen av sin myndighet i enhver henseende handle i overensstemmelse med Metodistkirkens retningslinjer med hensyn til avskaffelse av diskriminering av rasemessige grunner. (Se J.C. 43, 74, 109, 141, 318, 323, 367, 418, 432, 435, 476, 536, 584, 590, 592.)

2. En årskonferanse kan ikke økonomisk forplikte andre organisatoriske enheter enn seg selv.

3. En årskonferanse kan bare oppta som pastorale medlemmer de som tilfredsstillir kirkeordningens krav om medlemskap, og bare på den måten kirkeordningen foreskriver. (Se J.C. 32)

4. Årskonferansen skal ha myndighet til å foreta undersøkelser vedrørende de pastorale medlemmers eventuelle sviktende embetsutøvelse. Underlagt bestemmelsene i §§ 2620-2626 skal årskonferansen ha myndighet til å undersøke klager mot sine pastorale medlemmer, og den kan stille for en kirkelig rett, irettesette, suspendere, oppheve de pastorale fullmakter og inndra ordinasjonspapirer, utelukke eller frikjenne dem som blir anklaget. Årskonferansen skal ha myndighet til å overføre til lokalt forhold et pastoralt medlem som er uakseptabelt eller ineffektivt. (Se J.C. 534).

5. Pastorale medlemmer og prøvemedlemmers stilling i årskonferansen samt fremgangsmåten og betingelsene for overføring av et pastoralt medlem fra en årskonferanse til en annen, bestemmes av de seksjoner i kirkeordningen som vedrører tjenesten som ordinert. (Kapittel tre)

6. Enhver overflytning av pastorer er betinget av at deres karakter er godkjent av den årskonferanse som de er ansvarlig overfor. Den offisielle kunngjøring om at en pastor er overflyttet forandrer hans medlemskap slik at hans rettigheter og forpliktelser i den årskonferanse han overflyttes til, begynner den dato han overflyttes. Slike medlemmer av en årskonferanse skal ikke stemme to ganger samme år i saker som vedrører konstitusjonen, heller ikke telle med to ganger i samme år ved beregning av antall delegater eller stemme to ganger samme år på delegater til generalkonferansen eller jurisdiksjons- eller sentralkonferanse.

7. Pastorale medlemmer på prøve eller i full forening som overflyttes fra en årskonferanse til en annen, enten i forbindelse med overføring av det pastorat de er ansatt i, eller ved sammenslutning av årskonferansen med en annen årskonferanse eller på grunn av opphør av den årskonferanse de tilhører, skal ha de samme rettigheter og forpliktelser som de øvrige medlemmer av den årskonferanse som de overføres til.

8. Årskonferansen skal ha myndighet til å foreta undersøkelser vedrørende den økonomiske situasjon i de lokale menigheter, og der det er økonomisk underskudd, kan pastor og legdelegat innkalles til å forklare situasjonen for årskonferansens hovedstyre, som skal gi råd til menigheten om hvordan situasjonen skal behandles.

9. Årskonferansen skal ha myndighet til å foreta undersøkelser vedrørende medlemssituasjonen i de lokale menigheter, og der ingen nye medlemmer er opptatt i løpet av året på grunnlag av personlig bekjennelse av sin tro, kan pastor og legdelegat innkalles til forklaring for vedkommende organ.

10. Årskonferansen skal godkjenne alle nye menigheter som er dannet i løpet av året, og den skal gjennom den presiderende biskop og konferansens sekretær sende til hver ny menighet et

godkjenningsbrev. Dette skal tilsynsmannen på konferansens vegne overrekke den nye menighet ved en spesiell høytidelighet.

11. Årskonferansen skal sørge for at konferansespørsmålene besvares i løpet av den årlige samling, og årskonferansens sekretær skal innføre svarene på disse spørsmål i konferansens protokoll og i rapporten til The Council on Finance and Administration.

12. Hvis en årskonferanse tar initiativ til, slutter seg til eller avbryter en boikott, bør retningslinjene i 1992 Book of Resolutions følges. Bare generalkonferansen kan ta initiativ til, iverksette eller slutte seg til en boikott i Metodistkirkens navn.

13. Årskonferansen kan, om den vil, vedta en konferanseomfattende plan for pastorenes underhold. Planen skal i så fall angi hvordan lønn og/eller andre goder, fastsettes og finansieres.

§ 605 Konferansens forhandlinger — 1. Konferansen skal begynne med andakt fulgt av navneopprop, som også skal innbefatte navnene på lokalpastorer og diakoner i den diakonala tjeneste.

2. For å lette forhandlingene kan årskonferansen vedta en dagsorden. Denne skal utarbeides av biskopen, tilsynsmennene og andre som konferansen måtte oppnevne, og legges frem for årskonferansen for godkjenning.

3. Medlemmer av alle årskonferansens faste komiteer og styrer skal velges på den måte som kirkeordningen måtte forlange spesielt, eller som årskonferansen måtte bestemme.

Medlemmene av disse kan inndeles i årsklasser. De skal ha sete i komitéene inntil deres etterfølgere er valgt. (Se §§ 607.1 og 607.2.) (Se også J.C. 559)

4. Årskonferansens forretninger skal innbefatte behandling av rapporter fra tilsynsmennene, bestillingsmenn, faste komiteer, spesielle komiteer, styrer og råd og organisasjoner samt slike konferansespørsmål som Biskopsrådet måtte anbefale i separat veiledning. (Se J.C. 367)

5. Årskonferansens dagsorden kan også gi plass til en "Legfolkets rapport" som konferanseleglederen er ansvarlig for.

6. Årskonferansen skal foreta undersøkelser med hensyn til pastorenes moral og embetsutøvelse (§ 601.1). På spørsmål om alle pastorale medlemmer av konferansen er uklanderlige i sin vandel og administrasjon, kan tilsynsmannen svare for alle pastorer på sitt distrikt under ett, eller Rådet for den ordinerte tjenesten kan spørre hver tilsynsmann om hver predikant på hans distrikt, og avgi rapport til biskopen og konferansen i åpen sesjon. Saker som angår ordinasjon, pastorenes karakter og konferanseforhold skal behandles i en lukket sesjon for de pastorale medlemmer. Vedtak i den pastorale sesjon gjelder for og på vegner av årskonferansen. Kirkeordningens bestemmelser vedrørende årskonferansen gjelder også for den pastorale sesjon. Alle pastorale medlemmer (§ 601.1) av årskonferansen og Rådet for den ordinerte tjenestens lege medlemmer (§ 633.1) har talerett i den pastorale sesjon. Kun pastorale medlemmer i full forening og de lege medlemmer av Rådet for den ordinerte tjenesten har rett til å stemme (§ 601.1a). Andre kan gjennom et uttrykkelig vedtak i den pastorale sesjon gis adgang, men skal ikke ha stemmerett, og heller ikke talerett medmindre den pastorale sesjon spesielt har vedtatt å gi talerett. (§ 422 og J.C. 42, 406, 534, 555)

7. Når alle spørsmål vedrørende de pastorale medlemmers forhold til konferansen er besvart, eller til den tid som biskopen måtte bestemme, kan biskopen kalle frem for konferansen de som skal opptas i full forening, og etter å ha stilt dem de spørsmål som kirkeordningen foreskriver i § 425, oppta dem som medlemmer av konferansen. Disse spørsmål angående pastorene og prøvingen av deres karakter kan behandles i en sesjon.

§ 606 Protokoller og arkiver — 1. Årskonferansen skal føre en nøyaktig protokoll over sine

KONFERANSENE

forhandlinger slik det forutsettes av general-, jurisdiksjons- eller sentralkonferansen. Der- som årskonferansen ikke har et arkiv, skal sekretæren oppbevare de(t) inbundne eksemplar(er), og overlevere det til sin etterfølger. Konferansen skal sende kopi av protokoll- ene for hver fireårsperiode til jurisdiksjons- eller sentralkonferansen for gjennomsyn.

2. Hver årskonferanse skal sende til biskopskontoret tre trykte eksemplarer av sin årlige protokoll, og ett trykt eksemplar til Hovedstyret (Se J.C. 481), samt til United Methodist Archives.

3. Årskonferansens protokoll skal inneholde følgende inndeling, fortrinnsvis i denne orden:

- a) Årskonferansens tillitsmenn.
- b) Styret og komiteer; fortegnelse over konferansens medlemmer.
- c) Hver dags forhandlinger.
- d) Konferansespørsmål.
- e) Pastorenes utnevnelser.
- f) Rapporter som årskonferansen måtte bestemme.
- g) Minneord som årskonferansen måtte bestemme.
- h) Fortegnelse over avdøde pastorale medlemmer.
- i) Historiske opplysninger.
- j) Diverse.
- k) Fortegnelse over pastorer, også innbefattet godkjente lokalpastorer, slik konferansen måtte bestemme.
- l) Statistikk.
- m) Innholdsfortegnelse.

4. Årskonferansens protokoll skal inneholde en fortegnelse over samtlige aktive og pensjonerte misjonærer.

5. Årskonferansens protokoll skal inneholde en fortegnelse over diakoner i den diakonala tjenesten og opplysninger om deres tjeneste.

6. Sekretæren, kassereren eller en annen administrativ person utnevnt av årskonferansen skal føre en fullstendig protokoll over årskonferansens pastorale medlemmer og diakoner i den diakonala tjeneste. Denne protokoll skal omfatte, men ikke være begrenset til, biografisk informasjon mottatt av den person det gjelder, en liste over utnevnelser, og en fortegnelse over årskonferansevedtak som gjelder konferanseforhold. I tillegg til protokoll over tjeneste- forhold skal sekretæren, kassereren eller en annen administrativ person utnevnt av årskonferansen, oppbevare beskrivelser av omstendigheter i forbindelse med konferanseforhold, ordinasjonspapirer og tilsvarende papirer som er tilbakelevert til bisko- pen eller tilsynsmannen, samt konfidensielle protokoller fra kirkelig rettssak.

7. Se The Book of Discipline.

8. Alle protokoller til sekretærene, statistisk sekretær og kasserere skal føres i overensstemmelse med formularer godkjent av biskopen slik at alle saker av statistisk og økonomisk karakter kan behandles på samme måte i alle konferanser slik at det gjennomføres ensartet rapportering innen hele sentralkonferansens område.

9. Alle papirer vedrørende kandidater, pastorer og diakoner i den diakonala tjeneste, som oppbevares av konferansens sekretær, kasserer eller annen administrativ person, utnevnt av årskonferansen, rådet for den ordinerte tjenesten, komiteen for den diakonale tjeneste og pensjonsstyret, skal oppbevares på årskonferansens vegne i samsvar med retningslinjer gitt av General Council on Finance and Administration i samråd med General Board of Higher Education and Ministry og General Board of Pensions, og i samsvar med følgende prinsipper

- a) Årskonferansen har eiendomsretten til sine personalarkiver og protokoller.
- b) Personer i hvis navn persondata oppbevares, skal ha adgang til den informasjon som

KONFERANSENE

inneholdes i et slikt arkiv under vedkommendes navn, med unntak av tilbakeleverte ordinasjonspapirer og tilsvarende, og informasjon der det foreligger en undertegnet erklæring om frasigelse av rett til slikt innsyn.

c) Adgang til upubliserte persondata for andre enn biskopen, tilsynsmannen, konferansens sekretær, kasserer eller annen administrativ person eller rådet for den ordinerte tjenesten, komiteen for den diakonale tjeneste og pensjonsstyret, skal være betinget av at det foreligger skriftlig samtykke av den person i hvis navn persondata oppbevares. Adgang til protokoller fra kirkelige rettssaker skal være underlagt bestemmelsene i § 2624.2e og 2624.3e.

Konferanseorganer

§ 607 Konferansen er ansvarlig for at menighetene fyller sine oppgaver (§ 601). I denne sammenheng skal den sørge for samarbeid innen og mellom alle plan, og veilede slik at også rettighetene knyttet til kjønn, alder og funksjonshemming sikres.

1. Årskonferansen skal bygge opp en effektiv organisasjon slik den ser det hensiktsmessig. I hver årskonferanse kan det være programråd, organisert etter årskonferansens bestemmelse. Årskonferansen skal sørge for den konneksjonelle forbindelse mellom generalkonferansens programråd og årskonferansen, distriktene og menighetene, og skal tillegge navngitte årskonferanseorganer programansvar med tilknytning til det formål og hensikt de enkelte av generalkonferansens programråd har. (Se J.C. 411, 417, 418)

2. Årskonferansen kan nedsette ytterligere komiteer for å fremme Metodistkirkens arbeid innen årskonferansens grenser, og kan vedta bestemmelser om deres sammensetning og deres mandat og plikter.

3. Hver årskonferanse kan gi sine organer en størrelse som svarer til arbeidets omfang. Dog skal det søkes å velge inn eller oppnevne legfolk eller pastorer fra små menigheter. Lokalpastorer som betjener pastorater, kan velges eller oppnevnes til slike organer, unntatt til de organer som behandler pastorers og lokalpastorers kvalifikasjoner, ordinasjon og status. (Se 263,2,3,5).

4. Hvis mulig, skal alle møter planlagt av Årskonferansen eller underliggende organer, holdes på steder med tilgang for funksjonshemmede.

5. Såvidt mulig skal årskonferansens styrer, råd og utvalg bestå av en tredjedel pastorer, en tredjedel legkvinner, og en tredjedel legmenn. Dette gjelder ikke Rådet for tjenesten som ordinert. Det skal spesielt søkes å velge inn kvinnelige pastorer, ungdom, unge voksne, representanter for menigheter med få medlemmer, funksjonshemmede, og personer tilhørende rasemessige og etniske minoriteter, i samsvar med de bestemmelser som gjelder for kirkens organer på generalkonferansenivå.

6. Medlemmer av styrer og råd på generalkonferansenivå (§ 701) skal være ex-officiomedlemmer. Se nærmere i Book of Discipline.

Konferansens Hovedstyre

§ 608 I hver årskonferanse innen Nord-Europas Sentralkonferanses områdeskal det være et sentralt organ, nedenfor kalt hovedstyret, (i Danmark er dette sentrale organ kalt "hovedbestyrelsen", i Estland "kiriku valitsus", i Finland "kirkkohallitus" respektive "kyrkostyrelsen" og i Sverige "kyrkostyrelsen", og i Norge "hovedstyret") eller en annen rådsstruktur som tilfredsstiller de samme krav til god funksjonsutøvelse (Jfr. § 607.1).

§ 609 Hovedstyret skal ha følgende funksjoner, medlemskap og organisasjon:

KONFERANSENE

1. Funksjoner. — Hovedstyret skal være:

- a) Årskonferansens råd for finanser og administrasjon (§§ 710-716).
- b) Årskonferansens arbeidsutvalg.
- c) Årskonferansens verger (§ 2513).
- d) Årskonferansens kirkebygningråd (§ 2519).
- e) Årskonferansens komité for økumeniske saker (§ 739).

2. Medlemsskap. — Årskonferansens hovedstyre skal bestå av biskopen, tilsynsmennene, konferanseleglederen, og for øvrig personer som årskonferansen ønsker å velge inn. Konferanse-kasserer (§ 716) er medlem av hovedstyret uten stemmerett.

3. Tillitsmenn. — Hovedstyret skal ha en ordfører, som velges av årskonferansen. Styret velger blant dets stemmeberettigede medlemmer en viseordfører, en sekretær, og for øvrig slike tillitsmenn som styret måtte bestemme. Konferansens kasserer (§ 716) skal være styrets kasserer. Kassereren skal ikke kunne velges til stemmeberettiget medlem av styret, og skal ikke kunne velges til noen av de verv som skal besettes med stemmeberettigede medlemmer av styret.

4. Inget medlem av hovedstyret skal stemme eller delta i behandlingen av betydende saker, som direkte eller indirekte påvirker dennes affærer, inntekter eller ansettelse, eller et familie-medlems affærer, inntekter eller ansettelse.

5. Organisasjon — a) Det kan nedsettes et arbeidsutvalg, bestående av tillitsmennene, biskopen, minst en tilsynsmann, utsett av kabinettet, konferanseleglederen, og andre medlemmer etter hovedstyretsbestemmelse. Omlag halvparten av arbeidsutvalgets medlemmer skal være legfolk. Hovedstyret kan nedsette komiteer og arbeidsgrupper og fastsette deres mandat ettersom det anser nødvendig for å fylle sin hensikt og sine funksjoner.

b) Årskonferansen kan vedta statutter med bestemmelser for møter, beslutningsdyktighet og andre spørsmål angående styrets forretningsorden, eller den kan gi styret fullmakt til å vedta slike statutter. Slike statutter må ikke stride mot kirkeordningen.

6. Ansvarsforhold. — Hovedstyret skal være ansvarlig overfor årskonferansen, og rapportere direkte til denne.

7. Se The Book of Discipline.

§ 610 Hovedstyrets funksjoner som årskonferansens råd for finanser og administrasjon. — Hovedstyret skal ha myndighet til og ansvar for å utøve følgende funksjoner:

1. Å foreslå for årskonferansen til behandling og vedtak, budsjetter over forventede inntekter og foreslåtte utgifter for alle kasser som ivaretar pastoralt underhold i årskonferansen, årskonferansens administrasjonsutgifter og øvrige konferanseformål (§ 611). Hovedstyret kan foreslå overfor Årskonferansen at det etableres retningslinjer og rutiner for justering eller revisjon av konferansefastsatte budsjetter mellom konferansens samlinger.

2. Å motta, behandle og rapportere til årskonferansen med innstilling til vedtak når det gjelder følgende:

- a) Ethvert forslag om å reise kapital for et hvilket som helst formål.
- b) Økonomiske aspekter ved ethvert forslag som måtte fremmes for årskonferansen.
- c) Enhver anmodning om å gjennomføre en spesiell landsomfattende appell av økonomisk art i konferansens menigheter, hva enten det gjelder spesielle innsamlinger, aksjoner eller på annen måte.

3. Å foreslå for årskonferansen til behandling og vedtak metoder eller fordelingsnøkler for hvorledes menigheter eller pastorer skal ilignes godkjente generalkonferanse-, sentralkonferanse- og årskonferanseutgifter (§ 612).

4. Å hente råd hos og samarbeide med Informasjonsrådet og derved skaffe tilsynsmennene,

pastorene og de aktuelle tillitsmenn i menighetene og pastoratkonferansene hjelpemidler og materiell i deres arbeid med å oppnå forståelse og støtte for konferansebudsjettet og andre godkjente konferanseformål. (Kfr. § 643)

5. Å utarbeide retningslinjer for anbringelse av konferansens midler, det være seg ved utlån eller ved aksjekjøp, kortsiktige eller langsiktige verdipapirer, slik at mest mulig midler står til rådighet for kirkens virksomhet. Samtidig skal det påses at kapitalen bevares, og at kirkens sosiale prinsipper følges. Disse retningslinjer skal trykkes i konferansens protokoll minst en gang i fireårsperioden.

6. Å foreslå for årskonferansen til behandling og vedtak ansvarlige handlemåter i situasjoner hvor budsjetterte midler, bevilget av årskonferansen, ikke er tilstrekkelige for å dekke behov som oppstår eller for å møte uforutsette omstendigheter.

7. Å vurdere minst hvert kvartal, og å rapportere til årskonferansen, om utbetaling av midler skjer i samsvar med budsjett vedtatt av årskonferansen. Dette gjelder også der hvor det er etablert retningslinjer og rutiner for rettmessig justering eller revisjon av konferansefastsatte budsjetter mellom konferansens samlinger (kfr. §§ 611 og 626).

8. Å foreslå for årskonferansen til behandling og vedtak, de betingelser som må være oppfylt for at det skal kunne lånes midler til dekning av løpende utgifter, og det maksimale beløp for slikt lån.

9. Å ha myndighet over og tilsyn med kassereren / administrativ leder (§ 616); å fastsette retningslinjer for kassererens / lederens arbeid.

10. Å utarbeide og iverksette, sammen med andre instanser i årskonferansen, en plan som vil sette konferansens kasse i stand til å tjene som en sentral kasse for midler tiltenkt en eller flere konferanseorganer.

11. Å fastsette ensartede og rimelige retningslinjer og rutiner når det gjelder ansettelse og avlønning av personale, i samråd og samarbeid med andre konferanseorganer som ansetter personale, så sant årskonferansen ikke har lagt dette ansvar til et annet organ.

12. Å hjelpe frem og standardisere opplegget for bokføring og finansrapportering i konferansens menigheter.

13. I samarbeid med aktuelle årskonferanseorganer, –institusjoner og menigheter å fremme forslag for årskonferansen vedrørende utarbeidelse og utbredelse av en omfattende plan for forsikringsmessig dekning, samt kontroll av samme.

14. Å utføre øvrige administrative og finansielle funksjoner og tjenester som årskonferansen måtte pålegge det.

15. Å se til at ingen av kirkens midler nyttes til alkoholholdige drikker.

§ 611 Budsjetter — Hovedstyret skal foreslå for årskonferansen til behandling og vedtak budsjett med forventede inntekter og foreslåtte utgifter der disse skal dekkes ved iligning til menigheter eller pastorater. Før hver ordinær årskonferanse skal alle konferanseorganer utarbeide et nøyaktig og detaljert budsjett.

Årskonferansen kan vedta retningslinjer og rutiner for justering av konferansefastsatte budsjetter mellom konferansens samlinger.

1. Pastoralt underhold — a) Hovedstyret skal, dersom ikke annet er bestemt, anslå det beløp som er nødvendig for rimelig underhold av tilsynsmennene, herunder lønn, bolig, reiseutgifter og kontorutgifter. Styret skal forelegge for årskonferansen til behandling og vedtak den sum som er beregnet til lønn og andre godtgjørelser for hver enkelt av tilsynsmennene.

b) Hovedstyret skal til hver årskonferanse gi melding om hvilken prosentsats som generalkonferansen har fastsatt som årskonferansens iligning til biskopskassen, og skal i forslaget tilbudssett for pastoralt underhold ta med det beløp som er fastsatt av kassereren i

The General Council on Finance and Administration som nødvendig for å oppfylle denne iligning.

c) Se The Book of Discipline.

d) I samråd med konferansens pensjonsstyre skal hovedstyret rapportere til årskonferansen de beløp som ifølge pensjonsstyrets beregninger er nødvendig for å oppfylle konferansens pensjonsforpliktelser. Disse beløp behøver ikke komme inn bare gjennom iligninger.

e) Det skal foreslå for årskonferansen et beløp som skal brukes for å iverksette den plan som er godkjent for pastorenes avlønning (Kfr. § 622.3 i BoD).

f) Det skal foreslå for årskonferansen de beløp som anses nødvendige for andre programmer for pastoralt underhold som konferansen måtte vedta, såsom pastorenes flytteutgifter.

2. Administrasjonsbudsjett — a) Hovedstyret skal foreslå for årskonferansen anslag over de beløp som er nødvendige for konferansens administrasjonsutgifter, herunder hovedstyrets egne utgifter og kassererens kontorutgifter. Det skal drøfte med konferansens organer og tillitsmenn deres forventede utgifter. På grunnlag av de inhentede opplysninger inkluderes disse organers og tillitsmenns utgifter i hovedstyrets forslag til administrasjonsbudsjett.

b) Det skal i sitt budsjettarbeid ta med forslag angående konferansens andel i sentralkonferansekonten.

3. Se The Book of Discipline.

4. Hovedstyret skal i sitt anbefalte budsjett angi beløp for avsetninger til spesielle formål. Budsjettforslaget skal også angi beløp som skal fordeles til det lokale arbeid og ilikninger.

Årskonferansen kan vedta retningslinjer og rutiner for justering eller revisjon av konferansefastsatte budsjettposter mellom konferansens samlinger, dersom følgende vilkår er oppfylt;

a) Tillatelse til å justere konferansefastsatte budsjettposter mellom konferansens samlinger, etter de fastsatte retningslinjer, må gis av Årskonferansen for hver budsjettperiode spesielt.

b) Justeringene må ikke føre til at rammebevilgninger til menighetsarbeid eller til administrasjonskostnader endres.

c) og d) Se The Book of Discipline.

e) Alle justeringer foretatt etter disse bestemmelser, skal rapporteres til kommende Årskonferanse og tas med i dens protokoll.

5. *Spesielle appeller* — a) Ikke noe organ eller noen interessegruppe innen årskonferansen skal iverksette en spesiell landsomfattende appell til menighetene om midler uten at denne på forhånd er godkjent av årskonferansen etter innstilling fra hovedstyret. Dette gjelder også tilknyttede organer eller institusjoner, såsom en skole, høgskole, hospital, hjem, boligprosjekt, eller en annen serviceinstitusjon. Unntatt herfra er ytterste nødsfall. Da kan godkjenning gis ved to tredjedels flertall av hovedstyret. Spesielle landsomfattende appeller til menigheter om midler skal ikke sendes ut fra styrer, interesser, organer eller institusjoner som står helt utenfor årskonferansen hvor appellen foretas, med mindre slik appell er godkjent av årskonferansen etter innstilling fra hovedstyret.

b) Når det fremmes søknad til hovedstyret om godkjenning av en spesiell landsomfattende appell av økonomisk art, enten gjennom kollekt, kampanjer eller på annen måte, skal hovedstyret behandle søknaden og undersøke dens eventuelle konsekvenser for andre av konferansens forpliktelser. På grunnlag av disse kjensgjerninger skal hovedstyret fremme forslag til årskonferansen for behandling og vedtak. Dersom en søknad om å foreta en spesiell appell fremmes direkte for årskonferansen, skal søknaden oversendes hovedstyret for behandling før endelig behandling av saken finner sted i konferansen.

c) Hovedstyret kan i sitt budsjettforslag til årskonferansen ta med beløp som anses som mål for spesielle appeller eller for andre formål som ikke er gjenstand for iligning.

6. Se The Book of Discipline.

§ 612 Iligninger — Hovedstyret skal fremme forslag for årskonferansen til behandling og vedtak om iligningsmåtene vedrørende de vedtatte budsjettbeløp for pastoralt underhold, administrasjon og andre formål som ilignes konferansensmenigheter eller pastorater.

1. Hovedstyret skal meddele det beløp som hvert pastorat er ilignet til administrasjonskassen (Denne kasse skal dekke utgiftene forbundet med avholdelse av sentralkonferansen.) eller tilsvarende organ etter konferansens bestemmelse.

2.–4. Se The Book of Discipline.

§ 613 Hovedstyret skal være ansvarlig for å angi hvorledes konferansens midler skal anbringes.

§ 614 Hovedstyret skal ha følgende myndighet og ansvar når det gjelder revisjon av konferansens og dens organers regnskapsbøker:

1. Å sørge for at kassererens regnskap for foregående regnskapsår blir revidert av statsautorisert revisor innen 120 dager etter konferansens regnskapsårs utgang, og å motta og behandle revisjonsmelding, og rapportere denne til årskonferansen. Som et ledd i revisjonen skal revisor konferere med biskop og hovedstyrets ordfører.

2. Å forlange og behandle reviderte regnskaper minst en gang i året, og så detaljert som hovedstyret selv bestemmer, fra alle konferanseorganer og fra alle organer, institusjoner og organisasjoner som mottar økonomisk støtte gjennom konferansmidler eller fra godkjent landsomfattende innsamlingsaksjon.

3. Å be om tilstrekkelig detaljerte rapporter om bruken av tildelte øremerkede midler administrert av andre enn Årskonferansens kasserer (prosjektmidler o.l.), slik at Hovedstyret, om nødvendig, har tilstrekkelig grunnlag for å kunne gi kvalifiserte anbefalinger overfor Årskonferansen.

§ 615 Hovedstyret skal ha følgende myndighet og ansvar når det gjelder garantiforsikring av konferansens og konferanseorganers tillitsmenn og tjenestemenn som har ansvar for forvaring eller håndtering av konferansens midler eller andre omsettelige verdier.

1. Hovedstyret skal sørge for garantiforsikring av kassereren og andre tjenestemenn under sin myndighet og under sitt tilsyn, med det beløp det anser for tilstrekkelig.

2. For de organer, institusjoner og organisasjoner som har egne kasserere, skal hovedstyret ha myndighet til å forlange garantiforsikring for deres kasserere, med slike beløp som det anser tilstrekkelig, og å tilbakeholde utbetaling av bevilgede beløp til slikt organ, institusjon eller organisasjon inntil det foreligger skriftlig bevitnelse på den forlangte forsikring.

3. Hovedstyret kan sørge for, eller kreve av et konferanseorgan at det selv sørger for ansvarsforsikring for ledere og tjenestemenn med de beløp som det anser tilstrekkelig.

4. Hovedstyret skal kreve at de retningslinjer som er fastsatt med hjemmel i denne paragraf, skal følges, og skal hvert år rapportere til årskonferansen om hvorledes de følges.

§ 616 Kasserer — Hver årskonferanse skal, etter nominasjon av hovedstyret, ved sin første samling etter generalkonferansens ordinære samling hvert fjerde år, eller når det er oppstått vakanse, velge en kasserer. Kassereren skal tjenestegjøre i fireårsperioden eller inntil en etterfølger er valgt og godkjent. Dersom det skulle oppstå en vakanse i løpet av fireårsperioden, skal hovedstyret fylle denne vakanse inntil neste gang årskonferansen trer sammen. I forståelse med biskopen kan hovedstyret avsette kassereren fra tjenesten dersom det foreligger misligheter, og innsette en annen kasserer inntil neste gang konferansen trer sammen. Kassereren skal være direkte ansvarlig overfor hovedstyret. Kassereren kan ha sete i hovedstyret.

KONFERANSENE

1. a) Kassereren skal motta og utbetale, i overensstemmelse med årskonferansens vedtak og kirkeordningens bestemmelser, innbetalinger fra menighetskasserere for alle formål godkjent av general-, sentral- og årskonferansen.

(1) Menighetskasserere skal månedlig innbetale til kassereren alle beløp som er innsamlet til konferanseformål i samsvar med § 612, med mindre årskonferansen har bestemt annerledes.

(2) Se The Book of Discipline.

(3) Kassereren skal månedlig utbetale den enkelte tilsynsmann hans tilgodehavende (§ 611.1a).

(4) Se The Book of Discipline.

(5) Kassereren skal kvartalsvis overføre til biskopskassen de beløp som er forfalt til innbetaling.

b) Kassereren kan gjøre tjeneste som kasserer for det organ eller de organer som betjenes av en sentral konferansekasse. Kassereren skal bokføre de korrekte tilgodehavender ved hvert månedsoppgjør. Utbetalinger av midler tildelt et konferanseorgan skal bare finne sted etter korrekt anvisning fra vedkommende organ.

c) (1). Se The Book of Discipline.

(2). Kassereren skal hvert år utarbeide en rapport over alle mottatte beløp, utbetalinger og balanse vedrørende alle konti under sitt ansvar. Denne rapport skal trykkes i årskonferansens protokoll.

d) Kassereren kan gis fullmakt av hovedstyret til å anbringe midler i overensstemmelse med de retningslinjer og fremgangsmåter som hovedstyret har fastsatt (§ 610.5). En liste over verdipapirer som eies, skal trykkes hvert år i konferansens protokoll.

e) Kassereren skal gi råd og veiledning til menighetskasserere, finanssekretærer og finanskomitéer når det gjelder å utarbeide og standardisere systemer for bokføring og rapportering (§ 610.13).

f) Kassereren skal utføre slike øvrige tjenester som hovedstyret måtte be om for at det skal kunne utføre sine funksjoner og oppfylle sitt ansvar.

2. En årskonferanse kan gi sitt hovedstyre myndighet til å tildele kassereren ytterligere rettigheter og ansvar som administrativ leder med ansvar for ett eller flere av følgende områder: kontorledelse; lønns- og personalsaker; administrative tjenester for tillitsmenn og organer i årskonferansen; eiendomsbestyrelse når det gjelder eiendom eid av årskonferansen eller noen av dens organer; og slike øvrige ansvarsområder av administrativ art som hovedstyret ved gjensidig overenskomst med andre tillitsmenn og organer i årskonferansen måtte pålegge. Hovedstyret skal ha myndighet over og tilsyn med lederen, og skal definere hans/hennes ansvarsområder i samråd med de tillitsmenn og organer i årskonferansen som lederen forventes å utføre tjeneste for.

§§ 617-625 Se The Book of Discipline.

§ 626 Den enkelte Årskonferanse innen Metodistkirken må selv finne den måte å organisere seg på, som antas best for å bidra til utvikling og håndtering av det kristne oppdrag i og utenfor menigheten, og som gir grunnlag for å vurdere verdien av dette, men slik at den konneksjonale idé opprettholdes. Menigheter knyttet til spesielle etniske grupper, skal gis utviklingsmuligheter slik, at disse kan bli styrket.

Organisasjonsmåten må bidra til oppmuntring til fortsatt tjeneste, og må innebære likevurdering av og støtte til virksomheter på alle nivåer, som arbeider i samsvar med Metodistkirkens evangeliske oppdrag.

§ 627 Se The Book of Discipline

Andre Konferanseorganer

§ 628 Kirke og samfunn. Sosialt arbeid — 1. Se The Book of Discipline.

2. Årskonferansen skal avgjøre hvorvidt det er nødvendig med et Konferanseråd for kirke og samfunn som skal inkludere en representant for Kvinneforbundet. Dersom konferansen bestemmer ikke å opprette et slikt råd, kan årskonferansen legge disse funksjoner til et annet organ i kirken. Konferanserådet for kirke og samfunn skal, i samarbeid med årskonferansens hovedstyre, utvikle og fremme programmer vedrørende kristne samfunnsmessige spørsmål innen konferansens grenser.

3. Årskonferansen kan velge et konferanseråd for sosialt arbeid. Dette råd skal ha følgende funksjoner:

a) Samarbeide med institusjoner innen helse- og sosialsektoren innen årskonferansen, for å forbedre kvaliteten og øke omfanget av disse tjenester.

b) Utrede og fremme forslag til årskonferansen vedrørende opprettelse av nye institusjoner og tiltak, og utvidelser eller forandringer i eksisterende institusjoner. Slik utredning skal omfatte organisasjonsplan, finansiering, og hvorledes en høy standard best skal oppnås.

c) Bistå konferansen i utviklingen av helsetjeneste og sosiale tjenester slik at de fyller lokale behov.

d) Bidra til å heve det kristne, økonomiske og yrkesmessige nivå i all helsetjeneste og sosialtjeneste i konferansen.

e) Bistå i planlegging og utvikling av kirkelig betjening i metodistsykehus og hjem, og i den utstrekning det er gjennomførlig, også i offentlige sykehus hvor det er behov.

f) Å formidle rapporter fra sosiale institusjoner til årskonferansen.

4. Rådene skal årlig anslå hvor stort beløp som er nødvendig for å støtte deres arbeid, og skal rapportere dette beløp ifølge årskonferansens forretningsorden. Rådets arbeid kan betraktes som et konferanseformål.

5. Årskonferansen kan ansette en eller flere personer for å arbeide for rådernes formål. To eller flere årskonferanser kan samarbeide i utviklingen av sine programmer, og i å ansette en eller flere personer.

§ 629 Råd for evangelisering og menighetsutvikling (Board of Discipleship)- Det skal være et råd med ansvar for evangelisering, gudstjenesteliv, forvalterskap og andaktsliv innenfor årskonferansen eller annen ordning som ivaretar disse funksjonene.

1. Generelle ansvarsområder

a) Lede og bistå menighetene og distriktene i deres arbeid med å prise og å forkynne Guds forløsende og forsonende kjærlighet — åpenbart i Jesus Kristus — til mennesker i alle aldre, av enhver herkomst og sosial bakgrunn, å innby mennesker til å overgi sitt liv til Kristus og til hans kirke og dyktiggjøre dem slik at de kan leve som Jesu disipler i verden.

b) Å ivareta og fremme virksomheter som åndelig utvikling, kristen opplæring, leire og friluftaktiviteter, evangelisering, forvalterskap, gudstjenesteliv, tiltak for legfolk, andaktsliv, tiltak for aldersgrupper og familieliv, ledertrening, mannsarbeid — og andre arbeidsfelt etter årskonferansens bestemmelse.

c) Å ivareta og fremme leir- og stevneaktiviteter for funksjonshemmede, herunder leire og stevner spesielt tilrettelagt for denne gruppe, og, så langt det lar seg gjøre, inkludere disse i denne type virksomhet generelt.

d) Bidra til opplæring av prester og lekfolk slik at de bedre kan tilrettelegge virksomheten også for funksjonshemmede.

e) Å sørge for veiledning og opplæring for menighetsråd, tillitsmenn og komiteer, ledere for

evangelisering, forvalterskap, gudstjenesteliv og undervisning, og arbeidsgrupper innen menigheten.

f) Å utvikle et ensartet og fullstendig ledertreningsprogram for alle aldersgrupper og hjem, for kirke og samfunn, eventuelt i samråd med andre styrer og organer.

g) Å sørge for etterutdannelse for pastorer i effektivt barnearbeid.

h) Å avgjøre eventuelt behov for ledere i disse funksjoner på årskonferanseplanet.

2. Se § 632

3. Ansvar når det gjelder evangelisering.

a) Å planlegge og fremme evangelisk virksomhet.

c) Å sørge for opplæring av pastorer og legfolk til å lede evangelisk virksomhet, utbredning av litteratur som fremmer dette, og oppmuntre menighetene til å engasjere seg i et stadig pågående evangeliseringsprogram, og gi støtte til menigheter under vekkelse og opprettelse av nye.

e) Å legge særlig vekt på å fremme evangeliseringstiltak, som også innebærer fengselsarbeid, arbeid blant lovovertredere, ofre og deres familier. Da kan alle som bor på et sted hvor det er en metodistmenighet, og som er kirkefremmede og ikke bekjenner seg til en levende tro, omfattes av denne menighets omsorg og ansvar.

4. Ansvar når det gjelder gudstjenestelivet.

c) Å arrangere utstillinger under årskonferansens samlinger, ha kontakt med konferansens hovedstyre, og fremme seminar og kurs for sang, og musikk og kunst i tilbedelsens tjeneste.

6. Ansvar når det gjelder andaktsliv.

a) Å fremme åndelig vekst og utvikling av andaktslivet i hele konferansen.

c) Å oppmuntre og bidra til utbredelse og bruk av ressurser for daglig andakt, så som andaktsheftet "The Upper Room" ("I Dag", "Dagens Ord", "Rätt kurs", "Päevasina"), og andre skrifter som utgis av kirken.

§ 630 Konferanseråd for Lekfolket— 1. I hver årskonferanse skal det være et Konferanseråd for Lekfolket (heretter kalt Lekfolkets Råd) eller annen ordning som ivaretar disse funksjonene (i Norge tillagt Råd for evangelisering og menighetsutvikling). Det skal samarbeides med hovedstyret.

2. Formålet med Lekfolkets Råd, eller det organ som ivaretar funksjonen, skal være:

a) Å fremme forståelse av lekfolkets plass i fullførelsen av kirkens oppdrag, og å muliggjøre og støtte legfolkets deltagelse i planleggings- og beslutningsprosessene i årskonferanse og menighet i samarbeid med biskopen, tilsynsmennene og pastorene.

b) Å utvikle og fremme forvalterskapstanken når det gjelder tid, evner og eiendeler innen årskonferansen i samarbeid med hovedstyret.

3. Det anbefales at Legfolkets Råd består av følgende medlemmer: Konferanseleglederen, distriktleglederne, de assisterende distriktslegledere, en tilsynsmann oppnevnt av kabinettet, og biskopen. Det skal tas særlig hensyn til integrering av funksjonshemmede.

4. Rådets tillitsmenn kan være en ordfører, som kan være konferanseleglederen, en viseordfører, og slike andre tillitsmenn som rådet anser nødvendig.

5. Rådet skal ha forbindelse med organiserte grupper av legfolk i konferansen, såsom kvinneforbundet, mannsarbeidet og ungdomsforbundet, skal støtte deres arbeid, og hjelpe dem i å samordne det organiserte legfolks aktiviteter i konferansen.

§ 631 Ytre misjon— Det skal være et råd med ansvar for den ytre misjon innen årskonferansen.

1. Se The Book of Discipline.

2. Årskonferansens misjonsråd skal være sammensatt av de personer som årskonferansen har bestemt, og skal utføre de funksjoner det er tildelt.

3. Offisiell kontakt mellom misjonsrådet og General Board of Global Ministries og dets underavdelinger skjer gjennom European Commission on Missions (ECOM) og sentralkonferansens valgte medlemmer i General Board of Global Ministries.

4. Årskonferansens misjonsråd skal ha følgende ansvarsområder: — a) *Generelle ansvarsområder.* — (1) Å opprette de nødvendige komiteer og sekretærstillinger eller andre lederstillinger for misjonsvirksomheten på årskonferanseplanet. (Se også 439, til og med pkt. 1a.)

(2) Å planlegge og fremme misjonsprosjekter.

(3) Å underbygge det samlede misjonsprogram med utdanning og informasjon.

(4) Å planlegge og fremhjelpe ulike slags møter og tiltak innen konferansen med det formål å utvikle misjonsånd og deltakelse i misjonsarbeidet, for opplæring, utdanning og lederutvikling av misjonsledere.

(5) Å samarbeide med andre misjonsstyrer og råd der det anses tjenlig.

(6) Å identifisere seg med alle som er fremmedgjort og eiendomsløse, og hjelpe dem i å nå sin fulle menneskelige utvikling til legeme, sjel og ånd.

(7) Å engasjere seg i direkte hjelpetjeneste når det gjelder menneskelig nød, både akutt og varig.

(8) Å samarbeide med Metodistkirkens kvinneforbund, og medvirke til å utruste alle kvinner for full deltakelse i kirkens misjonsvirksomhet.

(9) Å utvikle og sørge for økonomisk støtte fra kirken til konferansens misjonsprosjekter og program.

(10) Å arbeide for rekruttering av misjonsarbeidere.

(11-36) Se The Book of Discipline.

5.-6. Se The Book of Discipline

§ 632 Undervisning og fostring — 1. Det skal være et råd med ansvar for all fostrings- og undervisningsvirksomhet innenfor årskonferansen, eller annen ordning som ivaretar disse funksjonene.

2. *Funksjoner når det gjelder undervisning* — a) Å utvikle og fremme et konferanseprogram i kristen undervisning, som gir barn, ungdom, unge voksne og voksne kunnskap om, og erfaring i, den kristne tro som motivering for kristen tjeneste i kirke, samfunn og i verden. Dette kan omfatte veiledning og trening for menighetsledere for undervisning, søndagsskolestyrere, søndagsskolelærere og studieledere.

b) Å utvikle og holde ved lag et organisert system for kontakt og samarbeid med personer som er ansvarlig for kristne undervisningsprogrammer i menighetene, og med andre organer og institusjoner innen årskonferansen.

3. Lederen av rådet, eller det organ som har ansvar for fostrings- og undervisningsvirksomhet, skal være medlem av Hovedstyret.

§ 633 *Rådet for den ordinerte tjenesten* — (I denne paragraf er innarbeidet bestemmelsene i The Book of Discipline, Seksjon X — Distriktskonferansene.)

1. Enhver årskonferanse skal ved den første samling etter generalkonferansen velge for en fire års periode et råd for for den ordinerte tjenesten. Rådet skal bestå av minst seks pastorer og/eller diakoner i full forening. Innenfor kvadrenniet 1997⁵-2000, skal hvis mulig, en femtedel enten være diakon eller ha vært medlem av forholdskomiteen for diakoner. Minst en femtedel skal være leg(e) personer, og om konferansen finner det ønskelig kan flere lege medlem-

5 Fra 01.01.98 i.h.t. vedtak i Sentralkonferansen 1997.

mer velges opp til en tredjedel av rådets medlemmer. Lege medlemmer har stemmerett unntatt i saker som dekkes av § 31, del II i konstitusjonen. En pensjonert pastor kan innlemmes i rådet. Ingen kan ha sete i rådet mer enn tre fireårsperioder sammenhengende.

a) Dette råd skal være ansvarlig direkte overfor årskonferansen. Medlemmene skal nomineres av biskopen i samråd med rådets ordfører og kabinettet.

b) Rådet kan innby minst ett medlem av kabinettet til å tjenestegjøre som medlem av komitéen dersom kabinettet ikke allerede er representert. Vakanser skal fylles av biskopen i samråd med ordføreren.

c) Rådet skal konstituere seg selv ved å velge innen sin midte en ordfører, en registrator, og forøvrig andre bestillingsmenn som anses nødvendig. Komitéen skal nedsette et arbeidsutvalg bestående av ordføreren og to medlemmer.

d) Rådet bør møtes minst en gang før sitt møte under årskonferansen, og kan fastsette en tidsfrist før årskonferansen for avslutning av sin saksbehandling.

2. Rådet for tjenesten som ordinert, har følgende plikter:

a) Å studere behovet for, og tilgangen av, pastorer innen årskonferansen, i samråd med kabinettet. Assistert av menighetenes pastoralkomitéer, konferanseorganer og hver pastor i konferansen, skal den verve personer for pastortjenesten, og veilede de personer som er under utdanning og forbereder seg for ordinasjon. Rådet skal føre en liste over alle personer som har uttrykt interesse for å forberede seg til pastortjenesten. Navnene til denne listen skal delvis komme fra tilsynsmennene, som ved pastoratkonferansen skal be om en rapport om kandidater for pastortjenesten i distriktets menigheter. Denne rapport skal fremlegges av pastoralkomitéen.

b) Rådet skal tilby rådgivning til kandidater vedrørende preteologiske studier. Rådet skal ha tilsyn med alle saker som gjelder kandidatur for pastortjenesten, og med godkjenning av lokalpastorer. Alle kandidatsaker skal avgjøres ved skriftlig avstemning. Det kreves tre fjerdedels flertall av de nærværende komitémedlemmer for tildeling av fullmakt, godkjenning eller anbefaling.

c) Å motta årlige fremskrittsrapporter for hver student som er registrert ved en teologisk skole, og å godskrive arbeid som er utført tilfredsstillende. Å veilede kandidater for pastortjenesten som ikke er registrert ved en teologisk skole, men som følger studiekurset fastlagt av sentralkonferansens utdanningsråd.

d) Å undersøke om alle som søker godkjenning som kandidater til pastortjenesten, er skikket for gjerningen, og kvalifisert for:

- (1) årlig valg til lokalpastor,
- (2) valg til assosiert medlemsskap,
- (3) valg til prøvemedlem,

(4) valg til fullt konferanse-medlemskap. Slike personer skal ha vært medlem av Metodistkirken i minst ett år umiddelbart forut for tildeling av fullmakt, skal være anbefalt av sin pastoratkonferanse, og skal, etter komitéens bedømmelse, ha gitt bevis på at deres gaver, nådegaver og brukbarhet tilsier slik anbefaling. Komitéen skal eksaminere alle personer som skriftlig søker om tildeling eller fornyelse av slik fullmakt. Den skal utstede eller fornye deres fullmakt dersom det er klart at deres gaver og brukbarhet tilsier det, og at de er kvalifisert i henhold til §§ 304-306, og etter anbefaling av deres pastoratkonferanse.

e) Å tilstille alle kandidater for pastortjenesten en skriftlig oversikt over kirkeordningens og årskonferansens krav til lokalpastorer, assosiert medlemsskap, prøvemedlemsskap og fullt medlemsskap.

f) Å intervju, og avgi innstilling vedrørende:

KONFERANSENE

(1) studenter som ennå ikke er eldste i full forening, som søker utnevning for studier, og skal anvises en pastoratkonferanse,

(2) kandidater for diakons ordinasjon,

(3) kandidater for eldstes ordinasjon.

g) Å intervju søkere, og utarbeide innstillinger vedrørende:

(1) endringer fra aktivt forhold til friår eller pensjonert forhold,

(2) gjeninntreden i aktivt forhold fra andre forhold,

(3) hedersfull lokalisering,

(4) gjenopptak av personer som er satt i lokalt forhold eller hvis prøvemedlemskap er opphørt,

(5) sabbatsår,

(6) sykepermisjon,

(7) utnevning til studieår,

(8) opphør av medlemskap,

(9) endringer til eller fra mindre enn fulltids tjeneste. Komitéen skal føre protokoll over disse endringer og deres årsak.

h) Å sikre at intervjuer og rapportering skjer betryggende konfidensielt. Personlige data og private opplysninger som fremkommer ved undersøkelser av og ved komitéen, blir ikke tilgjengelige for fordeling og kunngjøring. Det vil være tilfeller da komitéen ikke rapporterer fortrolige opplysninger som, hvis de ble gitt i den lukkede sesjon etter komitéens skjønn ville være en uriktig inntrengning i privatlivet, uten å bringe vesentlig tilleggsinformasjon til konferansen om personens kvalifikasjoner for pastortjenesten.

i) Å samråde med biskopen ved komitéens ordfører eller eksekutivkomite på biskopens initiativ før en overføring til årskonferansen finner sted.

j) Å sørge for støtte for pastorene i tjenesten, herunder personlig og faglig rådgivning, etterutdannelse, assistanse ved forberedelse for pensjonering, og alle saker som angår pastorenes holdning til sin tjeneste. Herunder skal komitéen i samarbeid med kabinettet gi opplæring og veiledning til hver lokal pastoralkomite om dennes arbeid og funksjon.

k) Å sørge for vurderingsmåter og studium av saker som angår pastorenes karakter og effektivitet. Komitéen skal også fortolke Kirkeordningens høye etiske normer når det gjelder pastorgjerningen.

l) Å avgi innstilling til årskonferansens medlemmer i full forening om godkjennelse av spesielle tjenester som årskonferansemedlemmer søker utnevning til. Slik utnevning tilligger biskopen og kabinettet.

m) Å fremme i årskonferansen et system for økonomisk støtte til studenter som tar sikte på pastorgjerningen. En konferanse som overfører en person med mindre enn tre års aktiv tjeneste til en annen konferanse, kan kreve refusjon enten fra vedkommende selv eller fra den mottagende årskonferanse for gjenstående forpliktelser for teologisk utdannelse finansiert gjennom konferansmidler.

3. Rådet skal utnevne en registrator. a) Registrator skal føre fullstendig personalregister over alle kandidater til pastortjenesten under komiteens tilsyn, herunder de viktigste biografiske data, eksamenspapirer eller karakterutskrifter, øvrige vurderinger og eventuelle psykologiske og medisinske rapporter, prekener, teologiske erklæringer og andre aktuelle opplysninger.

b) Relevante opplysninger og innstillinger vedrørende hver kandidat skal attesteres og tilstilles årskonferansen, og oppbevares av registrator.

c) Registrator skal føre protokoll over studentenes fremgang i studiekurset, og rapportere

til konferansen ved behov. Denne protokoll skal omfatte studier i godkjente teologiske skoler eller andre godkjente undervisningsinstitusjoner, godskrevet studentene.

d) Registrator skal innlevere til biskopskontoret for varig arkivering et eksemplar av redegjørelser for forhold vedrørende avbrytelse av prøvemedlemsskap eller opphør av status som lokalpastor.

e) Se The Book of Discipline.

§ 634 Se The Book of Discipline

§ 635 *Konferansens biskopskomité* — 1. Det skal være en konferansens biskopskomité, valgt av årskonferansen. To eller flere konferanser i samme biskopsområde kan bestemme å ha en felles biskopskomité, som skal ha de samme funksjoner som en årskonferanses biskopskomité. (Sentralkonferansens arbeidsutvalg, se § 537.35.)

2. Komiteen skal møte minst en gang årlig. Den skal sammenkalles av biskopen, og skal velge en ordfører, en viseordfører, og en sekretær. Biskopen og/eller ordføreren har rett til å innkalle til ytterligere møter når det er ønskelig.

3. Konferansens biskopskomité skal ha følgende funksjoner:

a) Å støtte biskopen i tilsynet med kirkens åndelige og timelige saker, spesielt med hensyn til det område hvor biskopen er kirkens leder.

b) Å gi biskopen råd når han ber om det.

c) Å bistå med å avgjøre hvilke behov det er for biskoppelig betjening i biskopsområdet, og fremme forslag til de aktuelle instanser.

d) Å holde biskopen underrettet når det gjelder forhold innen biskopsområdet for såvidt de angår forholdet mellom biskopen og personer i konferansens råd, styrer og andre organer.

e) Å fortolke for biskopsrådets metodistbefolkning, og for konferansens råd og styrer, biskopsembetets natur og funksjon.

f) Å forestå en årlig rådslagning om og vurdering av biskopens arbeid innen og utenfor biskopsområdet, herunder hvorledes biskopen forstår og praktiserer rådføringsprosessene som skal gå forut for fastsettelsen av pastorenes utnevnelser.

§ 636 Se The Book of Discipline. (Sentralkonferansens eksekutivkomites oppgave)

§ 637 *Pensjonsstyre* — (Se eventuelle statutter vedtatt av de enkelte årskonferanser.)

§ 638 – 1. I hver årskonferanse skal det være en komité for historie og arkiv, eller annen ordning som ivaretar disse funksjonene. Antall komitémedlemmer og deres funksjonstid skal være ifølge konferansens bestemmelse. Det skal være komiteens plikt å samarbeide med, og når det anmodes om det, rapportere til General Commission on Archives and History; å oppbevare årskonferansens protokoller; å samle og oppbevare data som gjelder konferansens organisering og historie; å holde et brannsikkert oppbevaringssted for historisk materiale og arkivalier, og se til at alt som klart vil ha historisk verdi i fremtiden, blir oppbevart der; å stå som eier av fast eiendom, og motta gaver og arv; å bistå biskopen eller konferansens programkomité i opplegget av den historiske time under årskonferansen; og å gi menighetene oppmuntring og hjelp til å oppbevare sine protokoller og opprette en historisk samling.

2. Komiteen kan organisere et Historisk Selskap i konferansen og oppmuntre enkeltpersoner til å bli medlem av det, med det formål å fremme interessen for studiet og bevaringen av konferansens historie. Det Historiske Selskap og komiteen for historie og arkiv kan ha de samme tillitsmenn. Enkeltpersoner kan bli medlem av det Historiske Selskap ved å betale en kontingent fastsatt av selskapet, og som vederlag skal de motta offisielle publikasjoner og øvrig materiell utgitt av komiteen og selskapet.

3. Hver årskonferanse kan ha en historiker til å ivareta slike plikter som komiteen måtte tildele.

4. Se The Book of Discipline.

§ 639 Funksjoner tillagt hovedstyret (§ 609.1e og § 626.10f).

§ 640 Se The Book of Discipline.

§ 641 I hver årskonferanse, også i sentralkonferansene, skal det være et konferanseråd for kvinnenenes stilling og funksjon, eller annen ordning som ivaretar disse oppgaver.

1. Organet har ansvar for følgende:

a) Å være informert om hvilken stilling og funksjon alle kvinner har i konferansens totale liv. Det skal samles opplysninger som angår alle organisasjonsmessige plan i konferansen, herunder den lokale menighet. Slike informasjoner skal oppdateres regelmessig, og spres.

b) Å ta initiativ for å oppnå full deltagelse fra kvinnenenes side i de beslutningstagende organer.

c) Å utarbeide metoder til å informere og vekke forståelse innen konferansens ledelse på alle plan når det gjelder spørsmål som angår kvinner.

d) Å rette oppmerksomheten mot spesielt viktige spørsmål som angår kvinner, herunder seksuelle trakassier og kjønnsdiskriminering og søke biskopens, kabinetts og konferansens ansvarshavendes støtte når det gjelder retningslinjer, planer og handlingsmønster vedrørende disse spørsmål.

2. Medlemskapet i dette rådet skal om mulig bestå av en tredjedel lege kvinner, en tredjedel menn og en tredjedel pastorer. Flertallet bør bestå av kvinner. Se forøvrig The Book of Discipline.

§ 642 Se The Book of Discipline.

§ 643 *Informasjonsråd* — Årskonferansen skal ha et eget informasjonsråd eller annen ordning som ivaretar disse funksjonene. Rådet, eller tilsvarende organ, skal blant sine medlemmer ha personer som har informasjons- og kommunikasjonskunnskap. Nominasjonen skal følge bestemmelsene i KO § 607.4.

Rådet skal bistå årskonferansen i alle spørsmål vedrørende muntlig og skriftlig informasjon generelt, bruk av multimedia, ved mediakontakt, markedsføring, fortolkninger med videre.

Rådet skal også stå til rådighet for øvrige organ innen kirken.

§ 644 *Konstitusjon for Metodistkirkens Kvinneforbund i konferansen*

Artikkel 1. *Navn* — I hver årskonferanse skal det være en konferanseorganisasjon kal *Metodistkirkens Kvinneforbund*.

Artikkel 2. *Funksjon* — Konferanseorganisasjonen av Metodistkirkens Kvinneforbund skal ha disse funksjoner: Å samarbeide med distriktsorganisasjonene og de lokale avdelinger av Metodistkirkens Kvinneforbund i å utvikle program for å dekke kvinnenenes behov og interesser og den verdensomfattende kirkes ansvar og anliggender; og fremme og støtte åndelig vekst, misjonsinnsats og kristen sosial handling.

Artikkel 3. *Myndighet* — Hver konferanseorganisasjon av Metodistkirkens Kvinneforbund skal ha myndighet til å fremme sitt eget arbeid.

Artikkel 4. *Medlemmer* — Konferanseorganisasjonen av Metodistkirkens Kvinneforbund skal bestå av alle medlemmer av lokale avdelinger innen konferansens grenser eller ved personlig medlemskap. Biskopen skal være medlem av konferanseorganisasjonen av Metodistkirkens Kvinneforbund, og av dens styre.

Artikkel 5. *Tillitskvinner og komiteer* — Konferanseorganisasjonen skal velge en leder, en nestleder, en sekretær, og en nominasjonskomité. Øvrige tillitskvinner skal velges eller utnevnes i overensstemmelse med vedtektene for konferanseorganisasjonen av Metodistkirkens Kvinneforbund.

Artikkel 6. *Møter og valg* — a) Det skal være et årsmøte for konferanseorganisasjonen av

Metodistkirkens Kvinneforbund, hvor det skal presenteres et program som er lagt for å dekke kvinnenes behov. De valg som er nevnt i artikkel 5, skal forrettes, de nødvendige saker skal behandles, herunder bevilgninger for det følgende år.

b) Den stemmeberettigede del av konferanseorganisasjonens årsmøte skal bestå av representanter for avdelinger i menigheter, slik som konferanseorganisasjonen har bestemt, konferanseorganisasjonens tillitskvinner og komitéledere.

c) Konferanseorganisasjonen skal ved sitt siste årsmøte før en ordinær sentralkonferanse nominere medlemmer av nord-europeisk kvinneråd. Se § 537.15 og § 537.27.

d) Se The Book of Discipline.

Artikkel 7. *Representasjon* — a) Lederen i konferanseorganisasjonen for Metodistkirkens Kvinneforbund er medlem av årskonferansen.

b) Dertil utnevnte tillitskvinner skal representere konferanseorganisasjonen i forskjellige styre og råd, kommisjoner og komiteer i konferansen, ettersom slike organers konstitusjon og vedtekter måtte bestemme.

c) Konferanseorganisasjonen skal oppmuntre kvinner til å delta i kirkens samlede liv og virke, og skal støtte dem når de påtar seg ansvar og lederverv.

Artikkel 8. *Endringer*. — Forslag til endringer av denne konstitusjon kan sendes sekretæren i Women's Division før dets siste årsmøte i fireårsperioden.

§ 645 I hver årskonferanse skal det være en konferanseorganisasjon kalt Metodistkirkens Menn. Se for øvrig The Book of Discipline.

§ 646 *Ungdomsarbeid*. — 1. I hver årskonferanse skal det være et konferanseråd for ungdomsarbeid (Metodistkirkens Ungdomsforbunds landsstyre), sammensatt av både unge og voksne. Dets formål skal være å styrke ungdomsarbeidet i årskonferansens menigheter og distrikter. I administrative saker skal rådet (landsstyret) forholde seg til kirkens Hovedstyre.

2. Medlemskap Styremedlemmer velges etter det enkelte ungdomsforbunds statutter.

3. Funksjoner — a) Å ta initiativ til å støtte planer og aktiviteter og prosjekter av særlig interesse for ungdom.

b) Å hevde ungdommens rett til å uttale seg fritt om sine synspunkter på saker som er viktige for dem.

c) Å støtte og tilrettelegge, der det anses nødvendig, dannelse av interessegrupper for ungdom.

d) Å samarbeide med årskonferansens styre og organer ved å motta innstillinger fra og avgi innstillinger til disse.

e) Å innstille til årskonferansens nominasjonskomité kvalifisert ungdom for valg til styre og øvrige organer.

f,g,h,i.) Se The Book of Discipline.

j) Å utvikle og forelegge for årskonferansen, planer for ervervelse eller bruk av konferanseleirsteder og/eller retreatsteder.

k) Å fremme utbygging av søndagsskolen (kirkeskolen), det kristne undervisningsprogram og bruken av søndagsskoleressurser som er godkjent av årskonferansen.

l) Å bistå menigheter med å sette i gang program for verving av lærere for menighetens undervisning, og for deres utvikling og etteropplæring i bibelsk, teologisk og etisk tenkning såvel som i kristen undervisningsmetode og undervisningsteknikk.

m) Å medvirke til å utbre kjennskap til støtteordninger for alle skoler og seminarer tilknyttet konferansen.

§ 647 Se The Book of Discipline.

§ 648 Årskonferansen skal ha et eget råd for funksjonshemmede eller annen ordning som ivaretar disse funksjonene. (Om valg, definisjoner m.v. se The Book of Discipline § 648.)

§ 649 Se The Book of Discipline.

§ 651 Se The Book of Discipline.

Seksjon X. Distriktskonferansen

§ 652 En distriktskonferanse skal holdes hvis årskonferansen så bestemmer, og kan holdes etter innkallelse av tilsynsmannen. Tid og sted for konferansen skal fremgå av innkallelsen.

§ 653 – 1. En distriktskonferanses sammensetning fastsettes av årskonferansen.

2. Distriktskonferansen kan velge sin egen forretningsorden. Den dertil valgte sekretær skal føre nøyaktig protokoll over forhandlingene, og fremlegge den for årskonferansen til gjennomgåelse.

3.-5. Se The Book of Discipline.

§ 654 – 1. Distriktsleglederen er den valgte leder for distriktets legfolk. Leglederen skal ha ansvar for å vekke forståelse for legfolkets rolle i utførelsen av kirkens oppdrag, og støtte og muliggjøre legfolkets deltakelse i planleggingen og beslutningsprosessene på distriktet og i menighetene i samarbeid med tilsynsmannen og pastorene. Leglederen er medlem av distriktskonferansen der denne finnes.

2. Det kan være en eller flere assisterende distrikts legledere i et distrikt. De(n) assisterende leder(e) skal velges slik årskonferansen bestemmer. Nominasjonsmåten og valgperiode skal fastsettes av årskonferansen.

3. Distriktsleglederen skal stå i forbindelse med de organiserte legfolksammenslutninger på distriktet, så som Kvinneforbundet, mannsarbeidet og Ungdomsforbundet, støtte deres arbeid og bistå med å samordne deres aktiviteter.

4. Distriktsleglederen kan utse personer som stedfortreder i alle ovenstående grupper unntatt distriktskonferansen.

5. Distriktsleglederen skal velges etter årskonferansens bestemmelse. Nominasjonsmåten og funksjonstiden skal bestemmes av årskonferansen. § 752 – § 758 Se The Book of Discipline

§ 662 *Tilsynsmannskomiteé* — Det skal være en tilsynsmannskomiteé.

1. *Medlemsskap* — Denne komité skal være sammensatt av to legfolk, derav en kvinne, en pastor, og et medlem for å sikre representasjon av ungdom og unge voksne, og dessuten en person oppnevnt av tilsynsmannen. Av disse fem personer skal minst to være pastorer. Biskopen eller en representant, godkjent av biskopen, skal være medlem av komiteen i stillingsmedfør.

2. *Valg* — Medlemmene skal velges av årskonferansen. Distriktskomitéen skal ha rett til å supplere seg selv med rådgivende medlemmer som har fagkunnskap på områder hvor det er spesielt behov.

3. *Møte* — Distriktskomitéen skal møte minst en gang årlig, og når den innkalles av tilsynsmannen og/eller komitéens ordfører. Komiteen skal velge en ordfører, viseordfører og sekretær.

4. *Funksjon* — Tilsynsmannskomiteéen skal ha følgende funksjoner:

a) Å støtte tilsynsmannen i tilsynet med kirkens åndelige og timelige saker, spesielt innen det distrikt som tilsynsmannen har ansvar for.

b) Å være tilgjengelig for rådgivning.

c) Å holde tilsynsmannen orientert angående forhold innen distriktet for så vidt de angår forholdet mellom tilsynsmannen, menighetene og pastorene.

d) Å etablere en klart forstått prosess for å følge med i tilsynsmannens gjerning, med

KONFERANSENE

direkte vurdering og reaksjoner. Det skal særlig legges vekt på praktiseringen av rådføringsprosessen som går forut for fastsettelsen av pastorenes utnevnelser.

e) Å konsultere med tilsynsmannen angående videre utdanning og å forhandle med kabinett og biskop om nødvendig tid og økonomisk støtte, slik at tilsynsmannen kan delta ved kurser og sammenkomster som fremmer profesjonell og åndelig vekst.

f) Å forklare tilsynsmyndighetens natur og funksjoner for distriktets metodistbefolkning.

5. *Konsultasjon* — Distriktskomitéen og tilsynsmannen skal foreta en årlig rådslagning og vurdering av tilsynsmannens arbeid på distriktet, og skal stå i et rådgivende forhold til biskopen.

§§ 663-765 Se The Book of Discipline.

Kapittel 5

GENERALKONFERANSENS ADMINISTRATIVE ORGAN

Seksjon I. Generelle vedtekter.

Kapittel 5 (§§ 701-2406) regulerer og omhandler generalkonferansens lovverk når det gjelder kirkens organer på generalkonferansenivå. Unntatt de paragrafer som her er oversatt vedrører de ikke direkte sentralkonferansen eller årskonferansen innen vårt biskopsområde.

§ 705 Medlemmer i generalkonferansens organer — 1 c). Sentralkonferansen, eller et organ autorisert av den, skal nominere minst en person av de følgende tre kategorier: pastor, legmann og legkvinne til hvert av generalkonferansens utøvende organer. Fra denne gruppe av nominerte skal medlemmene velges etter bestemmelsene i § 705. 4 c), og av dette underpunktet noteres: I tillegg skal hvert organ velge seks personer fra sentralkonferansene og en suppleant for hver til å møte dersom den valgte ikke kan møte. Ved valg av sentralkonferansemedlemmene er det anbefalt at to skal være pastorer, to legmenn og to legkvinner.

§ 720 Kirkeåret og kvadrenniet. — 1. Planleggings-, regnskaps- og rapporteringsåret i Metodistkirken følger kalenderåret.

2. Med mindre Kirkeordningen eller The Book of Discipline, av spesielle årsaker, gir annen anvisning, er et Kvadrennium å forstå som en fireårsperiode regnet fra 1. januar etter siste ordinære avsluttede Generalkonferanse.

§ 724 Navn på Metodistkirken utenfor USA. — "The United Methodist Church" kan av Sentralkonferansen oversettes til andre språk enn engelsk. I den Mellom- og Sør-Europeiske Sentralkonferanse, samt den tyske, kan kirken kalles "Evangelisch-methodistische Kirche".

Seksjon II. Generalkonferansens midler og innsamlinger.

§ 814. Plan for vekst og utbredelse — "The Advance".

1. "The Advance for Christ and His Church" — Vekst i Kristus og for utbredelse av Hans kirke — (heretter kalt Vekstplanen) er en offisielt vedtatt plan innen Metodistkirken. Planen skal følges overfor prosjekter som er anbefalt av Vekstutvalget for the General Council on Ministries.

2. Spesielle gaver rettet mot et slikt anbefalt vekstprosjekt, og som gis i form av et økonomisk tilskudd fra enkeltmennesker, lokale menigheter, en organisasjon, et distrikt eller en konferanse, defineres særskilt og benevnes, "a general Advance special gift" — øremerket gave til vekst og utbredelse (heretter kalt vekstgave).

a) Skal en gave øremerkes ett eller flere av vekstplanens prosjekter, må formålet eller prosjektet være godkjent av Vekstutvalget på forhånd.

b) Vekstgaver kan gis til formål av mer generelt omfang (slik som en bestemt type virksomhet, til et land eller en region), eller som rammeoverføring til et enkelt land eller organisasjonsenhet, ut fra forutsetninger eller på vilkår satt av Vekstutvalget. Prosjektets administrative enhet har rapporteringsplikt overfor giveren. Det skal gis opplysninger omkring prosjektets lokalisering og innhold. Så langt det er mulig, skal det oppnevnes kontaktpersoner eller grupper som kjenner denne type arbeid godt.

c) Vekstgaver kan også kanaliseres gjennom et overordnet administrativt ledd (Jfr. The Book of Discipline § 907.5 d) fremfor direkte til prosjekter. Det er da meningen at det administrative ledd, ut fra gitte forutsetninger, skal beslutte hvilke(t) prosjekt(er) som skal tilgodeses. Det administrative ledd har da ansvar for rapportering og kontakt med giveren.

3. Følgende betingelser gjelder for fondsmidler som gis til Vekstprogrammet:

a) Kirker og individuelle givere skal, i første rekke, tilgodese "The World Service and Benevolences" (Velgjerningsfondet) og fond avsatt til generell fordeling.

b) Bare godkjente prosjekter kan be om eller motta midler. Programmer eller institusjoner som driver med vekstprosjekter generelt, skal bare tilgodese de prosjekter som er anbefalt, og skal be om at midler stilles til rådighet slik som beskrevet i pkt. 4 nedenfor.

c) Midler som mottas gjennom Vekstprogrammet skal utelukkende nyttes til rene prosjektformål, og ikke til å dekke administrative kostnader eller til å fremme selve saken.

d) Vekstgaver skal ikke finansieres som en del av midler som er bevilget av en årskonferanse (se særlige bestemmelser om Vekstgaver fra konferanser i The Book of Discipline § 627).

e) Ved mottakelse av Vekstgaver, skal vedkommende administrative ledd straks ta kontakt med giveren, og bekrefte mottakelsen og foreslå måter å kommunisere på, med mindre dette alt er ordnet på forhånd.

4. Det skal kvitteres for Vekstgaver fra lokal forretningsfører til konferansens forretningsfører, som skal foreta månedlige overførsler slik som bestemt av forretningsfører ved Generalkonferansens økonomikontor. Med slik godkjenning kan enkeltpersoner overføre midler direkte til lokale administrative ledd. Det skal da rapporteres til årskonferansens forretningsfører fra det enkelte administrative ledd.

§ 821 Pastorenes utdanningskasse — Hovedstyret for Generalkonferansen skal overfor denne innstille på hvor mye kirken skal avsette til Ministerial Education Fund - og, i henhold til etableringsbestemmelser av 1968, om hvordan fordelingen mellom årskonferansene skal være. Kassens formål er ikke å gjøre det mulig å utvide finansieringen av rekruttering og utdanning av prester, eller å sette årskonferansen(e) istand til å møte økte behov på dette området. Kassens maksimalbeløp skal nyttes direkte til teologisk utdanning, verving av og til videreutdanning for prester og diakoner, og til studiekursene.

Nærmere om prosedyrer og betingelser, se The Book of Discipline § 821, 1-3.

Seksjon XVI. Kommisjon for sentralkonferansesaker.

§ 2301 Kommisjon for sentralkonferansesaker – 1. I det vi erkjenner at forholdene er forskjellige i de ulike deler av verden og at forandringer finner sted i dem skal det være en kommisjon for sentralkonferansesaker. Den skal studere strukturen i, og tilsynet med Den Forenede Metodistkirkes arbeide utenfor De Forenede Stater og dets områder og dens forhold til andre kirkesamfunn. Kommisjonen skal forberede slike anbefalinger som den finner nødvendig å bringe direkte til Generalkonferansen. Alle vedtak og ønsker (resolutions and petitions) som gjelder sentralkonferansen som er oversendt Generalkonferansen skal

overlates til kommisjonen for dens behandling og kommisjonen skal rapportere sin anbefaling direkte til generalkonferansen.

2. Kommisjonen skal være sammensatt av en biskop, en pastor og en legperson fra hver jurisdiksjon som har medlemmer i generalkonferansen og er utnevnt av biskopsrådet, en biskop, en pastor og en legperson fra hver sentralkonferanse som er medlemmer av generalkonferansen og utnevnt av biskopsrådet, en biskop, en pastor og en legperson som er valgte medlemmer av The World Division of the General Board og Global Ministries og utnevnt av biskopsrådet. Særlig oppmerksomhet skal utøves når det gjelder representasjon av kvinner, pastorer og lege medlemmer. Kommisjonens leder skal være en biskop. Kommisjonen skal møte ved generalkonferansen.

3. Kommisjonens biskoppelige medlemmer skal være kommisjonens arbeidsutvalg mellom generalkonferansens sesjoner. Arbeidsutvalget har myndighet til å handle på vegne av kommisjonen, inkludert å fremme petisjoner til Generalkonferansen etter vedtektene i § 608.6.

4. Generalkonferansens finans og administrasjons råd skal foreslå for generalkonferansen å skaffe til veie de nødvendige midler til å dekke kommisjonens utgifter, også de som arbeidsutvalget måtte ha i perioden mellom generalkonferansen.

Kapittel 6

KIRKEEIENDOM

Hver årskonferanse skal utarbeide et lovverk som tilsvarende sitt lands lover.

Seksjon I. All eiendom i forvaltning.

§ 2501 Metodistkirken har en konneksjonell struktur, og skjøter og andre eiendomspapirer til alle eiendommer som besittes på generalkonferanse-, jurisdiksjonskonferanse-, års- eller distriktskonferansenivå, eller av en menighet eller et pastorat, eller av et organ eller en institusjon innen kirken, skal innehas som forvaltning for Metodistkirken, og være underlagt Kirkeordningens bestemmelser. I Norge er kirken registrert som juridisk person under navnet "Metodistkirken i Norge", i Sverige "Metodistkyrkan i Sverige", i Danmark "Metodistkirken i Danmark", i Finland "Suomen metodistikirkko" henholdsvis "Finlands svenska metodistkyrka", i Estland "Eesti Metodisti Kirik" og i Lettland "Latvijas Apvienota Metodistu Baznica". Alle dokumenter vedrørende skjøtinger, overdragelser og pantsettinger skal utstedes i dette navn. De enkelte kategorier av eiendommer er behandlet i § 2513 (konferanseeiendom), § 2518 (tilsynsmannsbolig), §§ 2525-2553 (menighetseiendom), § 2515 (biskopsbolig), og § 2554 (institusjonseiendom).

§ 2502 Ordene "metodist" eller "United Methodist" skal ikke brukes som, eller som del av, et handelsnavn eller varemerke eller som en del av navnet til et firma eller forretningsorganisasjon. Unntatt herfra er selskaper eller andre forretningsmessige avdelinger som er opprettet for å administrere arbeid som drives direkte av Metodistkirken.

§ 2503 *Forvaltningsklausul i skjøter* — 1. Med de unntak som er nevnt nedenfor skal alle overdragelsesdokumenter vedrørende eiendommer som besittes, eller som i fremtiden erverves, for gudstjenestelig bruk for medlemmer av Metodistkirken eller for annen kirkelig virksomhet, inneholde følgende forvaltningsklausul:

Denne eiendom skal forvaltes for å brukes, besittes og vedlikeholdes som et sted for gudstjenestelig bruk for Metodistkirkens pastorer og Metodistkirkens medlemmer i samsvar med Kirkeordningen, sedvane og pastorale utnevnelser slik de til enhver tid er bestemt og tolket av generalkonferansen og den årskonferanse innen hvis grenser denne eiendom befinner seg. Denne bestemmelse er utelukkende til fordel for mottageren av skjøtet, og skjøteutsteder forbeholder seg ingen råderett over eller interesser i denne eiendom, og den skal ha prioritet etter lån som opptas. Unntatt fra denne forvaltningsklausul er overdragelsesdokumenter hvor det forlanges at tilskjøtet fast eiendom skal skjøtes tilbake til giveren om og når eiendommen ikke lenger benyttes til gudstjenester.

2. Alle skjøter og andre eiendomspapirer vedrørende eiendommer som besittes, eller som i fremtiden erverves som bolig for pastorene i Metodistkirken, skal inneholde følgende forvaltningsklausul:

KIRKEEIENDOM

Denne eiendom skal forvaltes for å brukes og bebos av Metodistkirkens pastorer som til enhver tid har rett til å bebo eiendommen i kraft av sin utnevning; i samsvar med Metodistkirkens kirkeordning og sedvane slik de til enhver tid er bestemt og tolket av generalkonferansen og den årskonferanse innen hvis grenser eiendommen befinner seg. Denne bestemmelse er utelukkende til fordel for mottageren av skjøtet, og skjøteutsteder forbeholder seg ingen råderett over eller interesse i denne eiendom, og den skal ha prioritet etter lån som opptas.

3. Ifall slik ervervet eiendom skal brukes både til gudstjenester og som prestebolig, skal bestemmelsene i begge forvaltningsklausuler som uttrykt i pkt. 1 og 2 ovenfor, innføres i overdragelsesdokumentet.

4. Ifall slik ervervet eiendom ikke skal brukes utelukkende til gudstjenester og/eller som prestebolig, skal alle skjøter vedrørende slik eiendom som besittes eller i fremtiden erverves, inneholde følgende forvaltningsklausul:

Denne eiendom skal forvaltes for å brukes, besittes, vedlikeholdes og avhendes til Metodistkirkens beste, i samsvar med Kirkeordningen og kirkens sedvane. Denne bestemmelse er utelukkende til fordel for mottageren av skjøtet, og skjøteutsteder forbeholder seg ingen råderett over eller interesser i eiendommen, og den skal ha prioritet etter lån som opptas.

5. Når eiendom erverves mellom institusjoner eller organisasjoner innen Metodistkirken, skal alle skriftlige dokumenter, uansett formål med overdragelsen, inneholde følgende klausul;

Vi stoler på at forutsetningene for overføringen ikke brytes, at eiendommen beholdes og vedlikeholdes til beste for Metodistkirken, og at bruken av eiendommen skjer i henhold til de bestemmelser som gjelder for Metodistkirken.

6. Selv om en forvaltningsklausul som angitt i pkt. 1, 2, 3, 4 eller 5 ovenfor er utelatt i skjøter som er utstedt tidligere, skal dette på ingen måte unnta en menighet eller kirkelig institusjon fra eller løse den fra sitt konneksjonelle ansvar overfor Metodistkirken. Det skal heller ikke løse en menighet eller kirkelig institusjon eller kirkevergeråd fra sitt ansvar og rapportplikt overfor Metodistkirken, såfremt grunnleggernes og/eller senere menigheters og kirkevergeråds hensikter og ønsker fremgår av ett eller flere av følgende forhold: (a) eiendommen er tilskjøtet kirkevergene i en menighet eller en institusjon eller en av Metodistkirkens forløpere; (b) navnet til en av Metodistkirkens forløpere og dens sedvaner og styresett er benyttet på en slik måte at eiendommen av samfunnet for øvrig har vært regnet som en del av dette kirkesamfunn, (c) den pastorale betjening av pastorer utnevnt av en biskop i en av Metodistkirkens forløpere eller tilsatt av tilsynsmannen i et distrikt innen dette, er blitt godtatt.

§ 2504 Skjøte på all eiendom tilhørende en menighet eller et pastorat eller en kirkelig institusjon skal disponeres i henhold til kirkeordningens bestemmelser. Dette gjelder også om skjøtet for eiendommen står i menighetens eller pastoratets kirkevergers navn, eller er tilskjøtet en registrert organisasjon opprettet for anledningen, eller på annen måte.

§ 2505 *Utvinning av olje, gass, kull og andre mineraler* — Dersom landets lover tillater det, kan styret i enhver kirkelig organisasjon eller organ, som eier landeiendom i forvaltning for Metodistkirken i henhold til denne kirkeordning, leie ut denne eiendom for utvinning av olje, gass, kull og andre mineraler på slike vilkår som den anser for tilfredsstillende. Slik utvinning skal imidlertid ikke gripe inn i formålet for besittelsen av landeiendommen. Om nødvendig, skal konsesjon for utvinning innhentes. Inntekt fra slik utleie, såsom festeavgifter, royalty, eller annet, skal såvidt mulig brukes til beste for vedkommende kirkelige organisasjon og til fremme av Metodistkirkens interesser. Leier skal ikke ha noen kontroll over eller ansvar for de betalinger som gjøres under et slikt leieforhold.

Seksjon II Iakttakelse av gjeldende lover

§ 2506 Alle kirkeordningens bestemmelser som har med eiendom å gjøre, både fast eiendom og løsøre, og som gjelder opprettelse og drift av en registrert organisasjon, og som gjelder sammenslutninger, er gitt under forutsetning av at de er i samsvar med landets lovgivning. Skulle uoverensstemmelser inntreffe, er det landets lover som skal gjelde. Dette krav skal dog ikke fortolkes slik at Metodistkirken skulle samtykke i at dens eiendom blir fratatt uten korrekt rettslig behandling, eller i at dens forretninger reguleres av statens lover hvor slik regulering strider mot den konstitusjonelle trygging av religionsfrihet og kirkens atskillelse fra staten, eller strider mot kirkens rett til å opprettholde sin konneksjonelle struktur. Videre skal gudstjenestene i enhver menighet av Metodistkirken være åpen for alle mennesker uten hensyn til rase, farge eller nasjonal opprinnelse. (For benevnelsen "verge" som forekommer i det følgende se § 2530.4)

§ 2507 For å sikre eiendomsretten, både når det gjelder selve eiendommen og alt som dertil hører, til Metodistkirkens kirker og presteboliger, skal det passes nøye på at alle overdragelsesdokumenter og skjøter avfattes og utstedes i overensstemmelse med lovene i det land hvor eiendommen befinner seg, og også i overensstemmelse med Metodistkirkens lover. Skjøter skal tinglyses umiddelbart etterat de er utstedt. Om nødvendig, må konsesjon innhentes.

§§ 2508–2510. Se The Book of Discipline

Seksjon III. Revisjon og garantiforsikring

§ 2511 Alle som disponerer forvaltede midler, verdipapirer eller midler av enhverart, tilhørende general-, jurisdiksjons-, sentral-, års- eller provisorisk årskonferanse eller organisasjoner underlagt general-, jurisdiksjons-, sentral-, års- eller provisorisk årskonferanse skal være garantiforsikret i et solid selskap for et betryggende beløp som konferansen bestemmer. Disse personers regnskaper skal revideres minst en gang i året av registrert eller statsautorisert revisor. En rapport til en årskonferanse som inneholder regnskap som ifølge kirkeordningens bestemmelser skal være revidert, skal ikke godkjennes uten revisjonsberetning. Andre deler av rapporten kan godkjennes i påvente av revisjon.

Seksjon IV. The Methodist Corporation

(§ 2512 Se The Book of Discipline)

Seksjon V. Årskonferanseeiendom

§ 2513 1. Årskonferansens hovedstyre skal gjøre tjeneste som årskonferansens verger — I Nord-Europas Sentralkonferanse skal de enkelte årskonferansers hovedstyre gjøre tjeneste som årskonferansens verger (§ 709.1). Hovedstyret skal registreres såfremt konferansen ikke er registrert i eget navn. Årskonferansens hovedstyre skal bestå av biskopen, tilsynsmennene, konferanseleglederen, og forøvrig personer som årskonferansen ønsker å velge inn. Kassereren er medlem av hovedstyret uten stemmerett. Hovedstyret skal ha en ordfører, som velges av årskonferansen. Styret velger en viseordfører, en sekretær, og for øvrig slike tillitsmenn styret måtte bestemme. Det kan være et arbeidsutvalg, bestående av tillitsmennene, biskopen, minst en tilsynsman, utsett av kabinettet, og andre medlemmer etter hovedstyrets bestemmelse. Omlag halvparten av arbeidsutvalgets medlemmer skal være legfolk. (Se § 707.4).

2. Hovedstyret skal i egenskap av årskonferansens verger, på årskonferansens vegne

motta, oppkreve og forvalte alle donasjoner, testamenter og arv av enhver art, fast eiendom eller løsøre som skjenkes, testamenteres eller overdras til hovedstyret eller til årskonferansen (Metodistkirken i Norge, Metodistkyrkan i Sverige, Metodistkirken i Danmark, Suomen metodistikirkko, Finlands svenska metodistkyrka, Eesti Metodisti Kirik eller Latvijās Apvienota Metodistu Baznīca) som sådan, for ethvert formål av sosial og religiøs karakter. Hovedstyret skal under årskonferansens ledelse forvalte slike midler og avkastninger av dem i overensstemmelse med donators, givers eller testators bestemmelser, slik at det skjer til beste for kirken, samfunnet, institusjonen eller organet som er betenkt av nevnte donator, overdrager eller testator. Hovedstyret skal ha fullmakt til å investere, reinvestere, kjøpe, selge, overføre og overdra alle midler og enhver eiendom som det forvalter, i overensstemmelse med de bestemmelser som er truffet i vedkommende testamente, legat eller donasjon. Ovenstående skal dog ikke gjelde kirker, skoler, leirsteder, konferansesentre, barnehjem eller eiendom som forvaltes av andre registrerte styrer. Kjøp, salg, overdragelse, pantsetting og enhver annen rettshandel vedrørende konferanseeiendom av nevnte kategori, skal behandles og vedtas i årskonferansen. To av hovedstyrets medlemmer i fellesskap har fullmakt til å undertegne de nødvendige dokumenter med bindende virkning. Prioritetsvikelse og andre rettshandler som ikke er nevnt foran, krever ikke behandling i årskonferansen, men kan avgjøres av hovedstyret. De nødvendige dokumenter underskrives med bindende virkning av to av hovedstyrets medlemmer i fellesskap. Hovedstyret bør investere i institusjoner, firmaer, selskaper eller fonds som bidrar positivt til å virkeliggjøre de mål som er satt i vår kirkes Sosiale Prinsipper. Når donerte eller testamenterte midler mottas uten at de er tiltenkt et bestemt formål, skal årskonferansen fatte beslutning om deres anvendelse. Midler som betros til hovedstyret, kan hovedstyret investere bare mot fullgod sikkerhet, og etterat denne investering er godkjent av hovedstyret såfremt ikke årskonferansen har bestemt noe annet.

3. Hovedstyret kan gripe inn, og ta alle nødvendige rettslige skritt for å sikre og beskytte alle årskonferansens interesser og rettigheter overalt og i alle saker som gjelder eiendom eller rett til eiendom, enten denne skriver seg fra en gave, arv eller annet, eller den forvaltes eller er opprettet til beste for årskonferansen eller dens medlemmer.

4. Enhver pastor plikter å underrette hovedstyret omgående om enhver gave eller testamente² som er gitt innen vedkommende pastorats virkekrets. Hovedstyret skal ta de nødvendige skritt for å bevare, beskytte og forvalte slike midler. Men hovedstyret kan avslå å motta eller forvalte slik gave, legat eller testamente når det anser at det foreligger tilstrekkelige grunner for det. Pastoren plikter også å innlevere til hovedstyret en fortegnelse over all eiendom innenfor pastoratet, herunder fast eiendom og løsøre, som tilhører eller hører hjemme under hovedstyrets kontroll og råderett.

5. Hovedstyret skal til hver årskonferanse avgi en fullstendig, korrekt og nøyaktig rapport om sine tiltak som årskonferansens verge. Rapporten skal også omfatte alle midler, kontanter, verdipapirer og eiendom forvaltet av hovedstyret, samt inntekter og utbetalinger under regnskapsåret. Når hovedstyret forvalter midler for andre instanser, skal vedkommende instans ha rett til å motta rapport minst en gang årlig vedrørende slike midlers forfatning og de transaksjoner som er foretatt med disse midler. (Se § 2553)

6. Som årskonferansens verger (§ 709.1 og § 2501) har hovedstyret fullmakt til på vegne av Metodistkirken i Norge, Metodistkyrkan i Sverige, Metodistkirken i Danmark, Suomen metodistikirkko, Finlands svenska metodistkyrka, Eesti Metodisti Kirik eller Latvijās Apvienota Metodistu Baznīca å kjøpe, selge, investere, overdra, pantsette, og foreta all annen rettshandel med forpliktende virkning. Ved nevnte kjøp, salg, overdragelse, investering, transaksjoner, disponeringer og all annen rettshandel vedrørende såvel fast eiendom som

løsøre, verdipapirer og andre dokumenter vedrørende ethvert annet rettsforhold, forpliktes hovedstyret ved underskrift av to av dets medlemmer i fellesskap.

7. Hovedstyret er ansvarlig for å utforme og overvåke årskonferansens policy angående mulig offentlige vedtak eller bestemmelser om kirkeeiendom som "verneverdig" og/eller "kulturmonument".

§ 2514 Hovedstyret skal være ansvarlig overfor årskonferansen for sin forvaltning.

§ 2515 Biskopsbolig — Når to tredjeparter av årskonferansene innen et biskopsområde gir fullmakt til det, kan en biskopsbolig anskaffes for den residerende biskop. Denne bolig skal bestyres og kontrolleres av hovedstyret i den årskonferanse innen hvis grenser boligen befinner seg. Skjøtet til boligen skal også bero hos dette hovedstyre. Kjøpesummen og vedlikeholdsutgiftene for boligen skal av dette hovedstyre fordeles rimelig mellom de enkelte konferanser i biskopsområdet. Slik eiendom som er anskaffet og anvendt for dette formål, skal ikke selges, avhendes eller pantsettes uten samtykke fra flertallet av de konferanser som er medeiere. To av medlemmene i hovedstyret i den konferanse innen hvis grenser eiendommen ligger, har med felles signatur fullmakt til å undertegne de nødvendige dokumenter med bindende virkning i henhold til konferansevedtakene.

§ 2516 Salg, overdrag, utleie og pantsetting av årskonferanseieendom — Årskonferanseieendom kan ikke selges, overdras eller leies ut for et tidsrom lenger enn 20 (tjue) år, og heller ikke pantsettes uten årskonferansens samtykke, eller, i påvente av dette:

a) samtykke av presiderende biskop og av et flertall av tilsynsmennene, og, om det gjelder eiendom etter en oppløst eller oppgitt menighet, samtykke av et flertall av hovedstyrets medlemmer, og

b) at biskopen har avgjort at slik overdragelse eller pant retter seg etter kirkeordningen. En skriftlig erklæring fra biskopen som tilkjenner at denne betingelse er oppfylt, skal vedheftes eller innføres i ethvert overdragelsesdokument eller pantebrev. Ethvert dokument som er nødvendig for å iverksette den transaksjon som er autorisert på denne måte, skal utstedes i årskonferansens navn ved to tillitsvalgte medlemmer av hovedstyret. Ethvert dokument som er utstedt i henhold til ovenstående, skal være bindende og gyldig som årskonferansens handling.

§ 2517 Se The Book of Discipline

§ 2518 Tilsynsmannsbolig — 1. En tilsynsmannsbolig kan anskaffes når årskonferansen vedtar det med to tredjedels flertall etter råd og godkjenning av årskonferansens hovedstyre, som også forestår slik anskaffelse. (§§ 2519- 2524.)

2. En tilsynsmannsbolig skal tilskjøtes Metodistkirken i Norge, Metodistkyrkan i Sverige, Metodistkirken i Danmark, Suomen metodistikirkko, Finlands svenska metodistkyrka, Eesti Metodisti Kirik eller Latvijās Apvienotā Metodistu Baznīca. Eiendommen forvaltes og administreres av hovedstyret, som hvert år skal rapportere til årskonferansen om slik eiendomsforvaltning. Så sant landets lover ikke foreskriver noe annet, kan slik eiendom som forvaltes av årskonferansens hovedstyre, ikke pantsettes eller selges og overdras av hovedstyret uten årskonferansens godkjenning. Kjøpesummen og vedlikeholdsutgiftene for en tilsynsmannsbolig skal av hovedstyret fordeles rimelig på konferansens pastorater. Når årskonferansens godkjenning av pantsetting, salg eller overdragelse foreligger, har to av hovedstyrets medlemmer ved felles underskrift rett til å underskrive de nødvendige dokumenter (skjøte, overdragelsesdokument, pant) med bindende virkning for årskonferansen. Erklæring om prioritetsvilkår kan vedtas av hovedstyret uten årskonferansens godkjenning, med forpliktende underskrift av to av hovedstyrets medlemmer i fellesskap.

3. Se The Book of Discipline.

Seksjon VI. Kirkebygningråd

§ 2519 Hovedstyret i enhver årskonferanse i Nord-Europas Sentralkonferanse skal fungere som årskonferansens kirkebygningråd (§ 708.1). Hovedstyret skal avgi rapport til pastoratkonferansen i enhver menighet den har handlet med i denne egenskap vedrørende de vedtak som er fattet angående menigheten. Denne rapporten skal inngå i protokollen for vedkommende konferanse eller konferanser. Gjenpart av rapporten skal gå til vedkommende tilsynsmann.

§ 2520 – 1. Hovedstyret skal i egenskap av kirkebygningråd undersøke alle forslag som gjelder plassering av kirkebygning, og bringe på det rene om den tiltenkte kirkebygning vil få en egnet plassering innen det område som skal betjenes, og om tomten er tilstrekkelig stor til å muliggjøre fremtidig utvidelse og til å romme nødvendig antall parkeringsplasser. (Se §§ 271.1, 2544.2)

2.-3. Se The Book of Discipline.

§ 2521 – 1. Hovedstyret skal kreve at før noen menighet i konferansen påbegynner eller inngår kontrakt om bygging eller kjøp av en ny kirke eller menighetslokaler eller prestebolig eller bygger om en slik bygning, og kostnaden kommer til å overstige 10 prosent av bygningens verdi, skal den sende inn til hovedstyret for behandling og godkjenning en utredning om behovet for de foreslåtte lokaler, foreløpige tegninger, et kostnadsoverslag, og en finansieringsplan for dekning av kostnadene, som bestemt i § 2544.4-5. Før det gir sin endelige godkjenning av byggeprosjektet, skal hovedstyret bringe på det rene om de foreløpige arkitektoniske planer og finansieringsplan er gjennomgått, vurdert og godkjent av de rette instanser (§ 2544.5). Hovedstyret skal også påse at det kommunale bygningsråds godkjenning, samt eventuelt nødvendig konsesjon, foreligger.

2. Når menigheten har skaffet seg de endelige tegninger og spesifikasjoner samt et pålitelig og detaljert kostnadsoverslag basert på bindende anbud for det påtenkte prosjekt som foreskrevet i § 2536.8, skal hovedstyret kreve at disse saker innsendes for behandling og godkjenning. Hovedstyret skal omhyggelig studere prosjektets muligheter og undersøke om det økonomiske grunnlag for det er tilstede, og bringe på det rene om finansieringsplanen vil skaffe til veie de midler som er nødvendig for at alle foreslåtte kontraktmessige forpliktelser kan betales i rett tid. Hovedstyret skal skriftlig meddele vedkommende menighet sin avgjørelse.

3. Et endelig vedtak av hovedstyret angående godkjenning av kjøp, bygging eller ombygging oppheves automatisk etter ett år dersom menigheten ikke har truffet noe tiltak for å iverksette slikt vedtak.

§ 2522 En beslutning av hovedstyret om å nekte kjøp, bygging eller ombygging som ovenfor beskrevet, skal være endelig så sant den ikke omgjøres av årskonferansen, som menigheten kan anke til.

§ 2523 Ovenstående bestemmelser skal også gjelde for ervervelse av tilsynsmannsbolig.

§ 2524 Se The Book of Discipline

Seksjon VII. Menighetseiendom

§ 2525 *Kirkevergeråd — Kvalifisering* — I hvert pastorat som utgjøres av en menighet, skal det være et kirkevergeråd, bestående av minst tre, og høyst ni personer. Av disse skal alle være myndige etter loven, minst to tredjedeler av dem skal være medlemmer av Metodistkirken, en tredjedel legkvinner og en tredjedel legmenn. Se §§ 270.1, 270.3, 2530 og J.C. 500.

§ 2526 *Kirkevergeråd — Valg* — Medlemmene av kirkevergerådet skal deles inn i tre årsklasser, og hver årsklasse skal ha så likt antall medlemmer som mulig. Det antall kirkeverger

som er nødvendig, skal velges av pastoratkonferansen etter forslag fra nominasjonskomiteen. Det kan også fremmes benkeforslag. De som velges, trer i funksjon ved begynnelsen av det følgende kalenderår, eller på et annet tidspunkt som pastorat eller menighetskonferansen måtte fastsette, og etterfølger da medlemmene i den årsklasse hvis periode på det tidspunkt utløper, og de tjenestegjør i en treårsperiode, eller inntil deres etterfølgere er blitt valgt på foreskrevne måte, og erklært habil. En kirkeverge hvis tjenesteperiode utløper, kan gjenvelges (Se J.C. 130 og 500). Pastoratkonferansen kan delegere ansvaret for kirkevergevalget til menighetskonferansen.

§ 2527 Lokalkonferanse — Myndighet, rettigheter og medlemskap — 1. I et pastorat som omfatter to eller flere menigheter, skal en lokalkonferanse gis myndighet og rettigheter i saker som gjelder fast eiendom og løsøre tilhørende vedkommende menighet. Denne lokalkonferanse skal konstitueres i hver menighet i pastoratet i henhold til Metodistkirkens kirkeordning. En slik lokalkonferanse skal velge kirkevergerådet for menigheten, med det antall medlemmer, og på den måte som er beskrevet i § 2526. Disse lovlig valgte kirkevergers plikter er beskrevet i § 2529. Lokalkonferansens plikter, myndighet og rettigheter forsåvidt de gjelder fast eiendom og løsøre, tilhørende vedkommende menighet, er de samme som og identisk med pastoratkonferansens myndighet og rettigheter i et pastorat med en menighet. (Jfr. § 2529) Hensikten med bestemmelsene om en lokalkonferanse er at hver menighet i et pastorat med to eller flere menigheter, og ikke pastoratkonferansen, skal føre tilsyn med, og kontroll over sin egen eiendom, med de begrensninger kirkeordningen setter når det gjelder menighetseiendom.

2. Når Metodistkirkens kirkeordning krever det i saker som gjelder fast eiendom eller løsøre tilhørende menigheten, eller som gjelder sammenslutning av menigheter, skal en menighet i et pastorat som utgjøres av to eller flere menigheter, organisere en lokalkonferanse. Lokalkonferansen skal bestå av personer med sete i pastoratkonferansen (§ 247.2) forsåvidt den er valgt til tillitsverv som finnes i menigheten. Pastoren skal være medlem av hver av lokalkonferansene. Bestemmelsene i § 247.2-10 som gjelder krav til medlemskap og pastoratkonferansens forretningsorden, skal gjelde krav til medlemskap i lokalkonferansen og dennes forretningsorden.

§ 2528 Kirkevergeråd for pastorat som utgjøres av to eller flere menigheter — 1. Et pastorat som utgjøres av to eller flere menigheter med hvert sitt kirkevergeråd, kan dessuten ha et kirkevergeråd for pastoratet som helhet. Dette råd skal ha skjøte til og bestyre eiendom som tilhører hele pastoratet, såsom prestebolig, leirsted, kirkegård, og eventuell annen eiendom som måtte være stilt under dets tilsyn. Det skal motta og forvalte midler for pastoratet i overensstemmelse med lovene i det land hvor eiendommen befinner seg. Dette råd skal bestå av minst tre personer. Av disse skal minst to tredjedeler være medlemmer av Metodistkirken, og være myndige etter loven. Disse kirkeverger skal velges av pastoratkonferansen for tre år eller inntil deres etterfølgere er valgt.

2. Se The Book of Discipline.

3. Et pastorats kirkevergeråd skal sørge for en sikker anbringelse av sine midler, og føre en nøyaktig møteprotokoll. Den er ansvarlig overfor pastoratkonferansen, og rapporterer til denne.

4. Når to eller flere menigheter utgjør et pastorat som har prestebolig, og en eller flere av menighetene utskilles fra pastoratet for å danne et eget pastorat, eller for å forenes med et annet pastorat, skal hver slik menighet være berettiget til å motta sin rettmessige andel av den anslåtte verdi av presteboligen som den har plassert midler i. Størrelsen av denne verdi og rettmessige andel skal avgjøres av en komité på tre personer utnevnt av tilsynsmannen. Komitéens medlemmer skal være medlemmer av Metodistkirken, men ikke av noen av de

berørte menigheter. Komiteen skal høre alle berørte parter, og skal ta i betraktning enhver menighets plassering av midler i enhver slik eiendom før den fatter en endelig beslutning. Hver av de berørte menigheter har rett til å anke enhver slik beslutning til den følgende årskonferanse, og dennes avgjørelse skal være endelig og bindende. Et beløp mottatt som eller fra en slik andel, skal ikke brukes til de løpende driftsutgifter.

5. Skjøter og hjemmelsdokumenter på fast eiendom skal lyde på Metodistkirken i Norge, Metodistkyrkan i Sverige, Metodistkirken i Danmark, Suomen metodistikirkko, Finlands svenska metodistkyrka, Eesti Metodisti Kirik eller Latvijas Apvienota Metodistu Baznica (jfr. § 2501). Forvaltningen tilligger kirkevergerådet for vedkommende pastorat. Underlagt bestemmelsene i §§ 2536-2543 har kirkevergerådet rett til å kjøpe, selge, overdra og pantsette såvel fast eiendom som løsøre og verdipapirer, og underskrive alle dokumenter og enhver rettshandel med forpliktende virkning for pastoratet. Kirkevergerådet forpliktes ved underskrift av to av dets tillitsmenn i fellesskap.

§ 2529 I et pastorat som utgjøres av en menighet, skal pastoratkonferansen, sammensatt som bestemt i denne kirkeordning (§ 247-248), ha rettigheter og myndighet som nedenfor bestemt med hensyn til menighetens faste eiendom og løsøre:

1. Se The Book of Discipline.

2. Å gi kirkevergerådet direktiver når det gjelder kjøp, salg, pantsetting, heftelser, bygging, reparasjon, ombygging og vedlikehold av all menighetens eiendom. (Jfr. § 2540 1-4.)

3. Å gi kirkevergerådet direktiver når det gjelder å motta eller avslå enhver overdragelse, gave, donasjon, legat eller arv skjenket eller betrodd til forvaltning, for menighetens bruk og til dens beste, og å kreve at således betrodde midler forvaltes i overensstemmelse med deres forutsetninger og bestemmelser, og med landets lover. (Se § 2533.5)

4. Å gjøre det som er nødvendig for å utøve de øvrige rettigheter og plikter i forbindelse med fast eiendom og løsøre tilhørende vedkommende menighet ettersom kirkeordningen bestemmer.

§ 2530 Kirkevergeråd — Konstitusjon og medlemskap — Kirkevergerådet skal konstituere seg på følgende måte:

1. Innen tretti dager etter kalenderårets begynnelse skal kirkevergerådet tre sammen til den tid og på det sted som ordføreren bestemmer. Er ordføreren ikke gjenvalgt som kirkeverge, eller ute av stand til å fungere på grunn av fravær eller uførhet, innkaller viseordfører til møtet. På dette møtet skal rådets tillitsmenn velges for det inneværende år, og øvrige saker som er oversendt på behørig måte, skal behandles.

2. Kirkevergerådet skal innen sin midte velge ordfører, viseordfører, sekretær, og om nødvendig en kasserer. Dette valg skal gjelde for ett år eller inntil deres etterfølgere er valgt. Ordfører og viseordfører skal tilhøre hver sin årsklasse. Samme person kan velges til sekretær og kasserer. Ordføreren skal være medlem av menigheten. Tillitsmennene skal ha de plikter som i alminnelighet forbindes med de respektive verv, og som vanligvis utøves av innehaveren av dem. Kirkevergerådet forpliktes ved underskrift av to av kirkevergerådets tillitsmenn i fellesskap.

3. Se The Book of Discipline.

4. "Verger", "kirkeverger" og "kirkevergeråd" kan her og ellers i kirkeordningen brukes i samme betydning som "styremedlem" og "styre" brukes i forbindelse med firmaer når dette er nødvendig i juridisk sammenheng.

§ 2531 Utmeldelse eller utelukking av en kirkeverge — 1. Dersom en kirkeverge skulle melde seg ut av Metodistkirken, eller bli utelukket fra Metodistkirken, skal vedkommende opphøre å fungere som kirkeverge fra samme dato utmeldelsen eller utelukkelsen finner sted.

2. Dersom en kirkeverge nekter å undertegne på behørig måte et offisielt dokument

vedrørende noe av menighetens eiendom når dette pålegges denne kirkeverge av pastoratkonferansen, og når alle juridiske krav er blitt oppfylt med hensyn til slik underskrift, kan den samme pastoratkonferansen ved flertallsavgjørelse løse denne kirkeverge fra sitt medlemskap i kirkevergerådet.

3. Vakanser i kirkevergerådet skal fylles ved valg for resten av valgperioden. Slikt valg skal forrettes på samme måte som for kirkeverger.

§ 2532 Kirkevergerådets møte — Kirkevergerådet skal tre sammen når det innkalles av pastoren eller rådets ordfører minst en gang årlig til den tid og på det sted som kunngjøres i en innkalling til hver kirkeverge og pastor(er) innen en rimelig frist før den fastsatte tid for møtet. Et møte kan erklæres for å være lovlig sammenkalt dersom det har vært ugjennomførlig å innkalle på vanlig måte. Kirkevergerådet skal være beslutningsdyktig når mer enn halvparten er til stede.

§ 2533 Kirkevergerådets mandat — 1. Underlagt pastoratkonferansens direktiver, som ovenfor bestemt, skal kirkevergerådet motta og forvalte alle testamenter til menigheten, skal motta og forvalte alle betrodde verdier, og skal investere alle menighetens betrodde midler i overensstemmelse med landets lover. Kirkevergerådet bør investere i institusjoner, firmaer og selskaper eller fonds som bidrar positivt til å virkeliggjøre de mål som er satt i kirkens Sosiale Prinsipper. Kirkevergerådet skal føre tilsynet med og ivareta all menighetens faste eiendom og all eiendom og alt utstyr ervervet direkte av menigheten eller av en underavdeling, styre, forening, komité eller lignende organisasjon som er knyttet til menigheten. Kirkevergerådet skal dog ikke krenke rettigheter som kirkeordningen gir menighetens underavdelinger. Kirkevergerådet skal heller ikke hindre eller gripe inn i pastorens disposisjon av noe av nevnte eiendom til gudstjenestlig bruk eller andre legitime møter eller formål som er anerkjent av Metodistkirkens lov, sedvane og skikker. Kirkevergerådet skal heller ikke tillate nevnte eiendom brukt til religiøse eller andre møter uten pastorens samtykke, eller i pastorens fravær, tilsynsmannens samtykke. Lokalkonferansen kan delegere noen av disse pliktene til en byggekomité, som beskrevet i § 2544. Dersom pastoratet har en komité for prestebolig, kan dennes ordfører tildeles enkelte av kirkevergerådets oppgaver på samme måte som en byggekomité.

2. Se The Book of Discipline

3. Når en pastor og/eller et kirkevergeråd anmodes om å gi tillatelse til en utenforstående organisasjon til å bruke kirkens lokaliteter, kan tillatelse gis kun når slik bruk er i samsvar med De sosiale prinsipper (§§ 70-75) og økumeniske målsettinger.

4. Kirkevergerådets ordfører eller presteboligkomitéens ordfører, der en slik komité fins, pastoralkomitéens ordfører, og pastoren skal årlig visitere presteboligen (dersom den er menighetseiendom) for å sikre at passende vedlikehold blir utført.

5.-6. Se The Book of Discipline

§ 2534 Permanent donasjonsfondskomité — En pastoratkonferanse kan nedsette en permanent donasjonsfondskomité for menigheten. En slik komité kan ha følgende oppgaver:

1. Sørge for de tjenester som beskrives i § 2533.5 etter instruksjoner fra giveren eller pastoratkonferansen. Det anbefales at det vurderes å plassere midler i årskonferansens forvaltningsinstitusjon om slik finnes, for at denne kan administrere og investere midler.

2. Fremheve nødvendigheten av at voksne i alle aldre har skrevet testamente og en plan for sitt bo, og sørge for informasjon om hvorledes slike dokumenter settes opp, til menighetens medlemmer.

3. Gjøre rede for de muligheter menighetens medlemmer og venner har til å planlegge gaver via metodistmenigheter, -institusjoner, -organer og -formål ved hjelp av testamenter, livrenter, forvaltningsformuer, livsforsikringer, minnegaver og forskjellige slags eiendom.

4. Sørge for spredning av informasjon som vil være nyttig ved forberedelse til pensjonering.

5. Andre oppgaver som pastoratkonferansen måtte gi den.

§ 2535 Se The Book of Discipline

§ 2536 *Eiendomsrett for en menighet* — Hvis ikke landets lover foreskriver noe annet, skal eiendomsretten til all fast eiendom og løsøre som nå eies eller i fremtiden erverves av en menighet, og enhver organisasjon, styre, komité, underavdeling eller tilsvarende enhet tilknyttet den lokale menighet, forvaltes av og/eller overdras eller overføres til menighetens behørig valgte kirkeverge. Ethvert skjøte på fast eiendom skal inneholde den aktuelle forvaltningsklausul som bestemt i kirkeordningen (§ 2503), og det skal utstedes til Metodistkirken i Norge, Metodistkyrkan i Sverige, Metodistkirken i Danmark, Suomen metodistikirkko, Finlands svenska metodistkyrka, Eesti Metodisti Kirik eller Latviijas Apvienota Metodistu Baznica.³ Forvaltning og administrasjon av nevnte eiendom er underlagt kirkevergerådet i vedkommende menighet eller pastorat (om kirkevergerådets signaturrett se § 2530.2). Eiendomsretten skal forvaltes for å brukes av menigheten og Metodistkirken til deres beste

§ 2537 *Kjøp av fast eiendom* — Før en menighet kjøper fast eiendom, skal et forslag om å foreta slikt kjøp vedtas av pastoratkonferansen med simpelt flertall av de medlemmer som er til stede og avgir stemme ved et ordinært møte eller et ekstraordinært møte sammenkalt for dette formål. Innkallelsen skal inneholde angivelse av den foreliggende sak, og skal skje minst ti dager før møtet holdes, enten fra prekestolen eller i menighetsbladet. Skriftlig samtykke fra pastoren og tilsynsmannen til å innkalle til slikt møte skal foreligge. (Se § 2544.)

§§ 2538-2539 Se The Book of Discipline

§ 2540 *Salg, overdragelse eller pantsetting av fast eiendom* — All fast eiendom som eies av en menighet, eller som en menighet har del i, kan selges, overdras eller pantsettes på følgende måte og betingelser:

1. Melding om den foreliggende sak, og dato og klokkeslett for det ordinære eller ekstraordinære møte i pastoratkonferansen hvor den skal behandles, skal gis med minst ti dagers varsel (så sant landets lover ikke bestemmer noe annet) fra kirkens prekestol eller i menighetsbladet.

2. Forslaget om transaksjonen skal vedtas med alminnelig flertall av pastoratkonferansens medlemmer (i et pastorat som består av to eller flere menigheter, lokalkonferansen, se § 2527) som er til stede og av gir stemme.

3. Skriftlig samtykke fra menighetens pastor og tilsynsmann til den foreslåtte transaksjon skal være påkrevet, og skal vedheftes salgs-, overførings- eller pantsettingsdokumentet. Før de samtykker i forslaget om å selge eller overdra noe av Metodistkirkens eiendom skal de forvise seg om (a) at en full undersøkelse er foretatt, og et egnet handlingsprogram er utarbeidet når det gjelder fremtidig behov for evangelisk arbeid fra Metodistkirkens side i det aktuelle strøk eller på det aktuelle sted. (b) at salg eller overføring følger kirkeordningens forordninger og (c) at menigheten i fall den skal opphøre som metodistmenighet, ikke selger sine lokaler til en annen metodistmenighet. Kravene om undersøkelsen og utarbeidelsen av et handlingsprogram skal imidlertid ikke påvirke salgbarheten av eiendomsretten til den faste eiendom eller salgs- eller overdragelsesbrevets juridiske virkning.

4. Det vedtak som hjemler en slik foreslått transaksjon, skal inneholde en merknad om at enhver kontrakt, skjøte, salgsbrev, pantobligasjon, eller andre nødvendige dokumenter skal undertegnes på vegne av menigheten av to av kirkevergerådets tillitsmenn. Disse to skal dermed ha behørig fullmakt til å iverksette pastoratkonferansens vedtak. Ethvert dokument som er utstedt slik, skal være bindende, og gyldig som menighetens transaksjon.

5. Som pastoratkonferansens verge har kirkevergerådet mandat og fullmakt til i henhold til

Kirkeordningen på vegne av Metodistkirken i Norge å kjøpe, selge, overdra, pantsette, og foreta all annen rettshandel med forpliktende virkning. Ved slikt kjøp, salg, overdragelse, pantsetting av såvel fast eiendom som løsøre, verdipapirer og enhver annen rettshandel, forpliktes kirkevergerådet ved underskrift av to av dets tillitsmenn (§ 2530.2) i fellesskap.

§ 2541 Se The Book of Discipline

§ 2542 *Salg, overdragelse eller pantsetting av fast eiendom med forvaltningsklausuler* — Fast eiendom ervervet ved et overdragelsesdokument som inneholder forvaltningsklausuler, kan selges under iakttagelse av bestemmelsene i Metodistkirkens Kirkeordning når den ikke lenger brukes som kirkebygning, henholdsvis prestebolig. Når slik eiendom selges eller pantsettes i samsvar med bestemmelsene i Metodistkirkens Kirkeordning, skal skriftlig samtykke til transaksjonen fra tilsynsmannen på Metodistkirkens vegne, innebære at forvaltningsklausulene er opphevet og bortfalt når det gjelder den eiendom som er solgt eller overdratt. I tilfelle det dreier seg om utstedelse av pant, skal et slikt samtykke fra tilsynsmannen inneholde en formell erkjennelse av et slikt pants prioritert foran de tidligere forvaltningsklausuler. Ingen kjøper eller pantøver som har handlet i god tro etter den forutgående saksfremstilling, skal pålegges noen forpliktelser med hensyn til hvordan menigheten benytter kapitalen fra slikt salg eller lån. Men kirkevergerådet som mottar slike midler, skal forvalte, kontrollere, utbetale og bruke dem i samsvar med lokalkonferansens direktiver i henhold til Metodistkirkens Kirkeordnings bestemmelser om dette.

§ 2543 *Begrensninger ved pantsetting eller salg* — 1. Ingen fast eiendom hvor det står en kirkebygning eller en prestebolig, skal pantsettes for å dekke en menighets løpende (eller budsjetterte) utgifter. Kapital frigjort ved salg av slik eiendom skal heller ikke brukes til slike utgifter.

2. En menighet kan, under iakttakelse av Kirkeordningens bestemmelser, pantsette sin heftelsesfrie faste eiendom som sikkerhet for et lån til årskonferansens misjonsselskap eller hjemmemisjon. Forutsetningen er at avkastningen av et slikt lån kun brukes til hjelp til bygging av en ny kirke.

§ 2544 *Planlegging og finansiering ved bygging eller kjøp* — En menighet som planlegger å bygge eller kjøpe en ny kirke eller menighetslokaler eller en prestebolig, eller å bygge om en slik bygning og kostnaden vil overstige 10 prosent av verdien, skal først nedsette en utredningskomité for å analysere menighetens og områdets behov, vurdere mulig fremtidig medlemstall på bakgrunn av gjennomsnittlig møtebesøk, og utarbeide menighetens virksomhetsprogram (§§ 201-204). Denne informasjon danner grunnlaget for en rapport som skal legges frem for pastoratkonferansen og brukes av byggekomiteen (§ 2544.3-4). Utredningskomiteens innstilling vil inngå i rapporten til Hovedstyret (§§ 2544.5, 2521.1).

1. Menigheten skal innhente skriftlig samtykke fra pastoren og tilsynsmannen.

2. Den skal innhente Hovedstyrets godkjenning av den foreslåtte beliggenhet som foreskrevet i kirkeordningen (§ 2520.1).

3. Dens pastoratkonferanse skal godkjenne prosjektet ved et ordinært eller et særskilt innkalt møte. Minst ti dagers varsel (så sant landets lover ikke bestemmer noe annet) skal gis om et slikt møte og om den foreliggende sak, fra prekestolen eller i menighetsbladet. Denne pastoratkonferanse skal nedsette en byggekomité bestående av minst tre medlemmer av menigheten, og disse skal ta hånd om prosjektet som nedenfor bestemt. Pastoratkonferansen kan dog overlate byggekomitéens plikter til kirkevergerådet.

4. Byggekomiteen skal

a) Nøye vurdere de lokaliteter som må til for å huse menighetens gudstjenester og møter,

undervisningssamvær og øvrige samvær, og/eller å skaffe bolig for nåværende og fremtidige pastorer og deres familier.

b) Bringe på det rene hvor mye eiendommen som skal kjøpes, vil koste.

c) Anskaffe foreløbige tegninger i overensstemmelse med lokale bygnings- og brannforskrifter. Disse tegninger skal tydelig angi plasseringen på tomten av alle foreslåtte og fremtidige nybygg. I alle byggeplaner for nye kirker og i alle omfattende ombyggingsplaner skal tilstrekkelig hensyn tas for å gjøre det lett for bevegelseshemmede personer å komme inn i bygningen, finne sitteplass, komme ut, parkere, og ellers gjøre bekvemmeligheter tilgjengelig for disse.

D) Se The Book of Discipline

e) Innhente et kostnadsoverslag for det foreslåtte bygg.

f) Utarbeide en finansieringsplan for dekning av de samlede kostnader, herunder et overslag over hvor mye medlemmene kan bidra med i kontanter og subscriptionsjoner, og hvor mye menigheten kan låne om nødvendig.

5. Byggekomiteen skal innsende til Hovedstyret til behandling og godkjenning, en utredning angående behovet for de foreslåtte lokaliteter, og arkitekttegninger og finansieringsoverslag og planer.

6. Se The Book of Discipline.

7. Pastoren skal, med tilsynsmannens skriftlige samtykke, sammenkalle et menighetsmøte med minst ti dagers varsel (så sant landets lover ikke bestemmer noe annet) om møtet og den foreliggende sak, fra prekestolen eller i menighetsbladet. Ved dette møtet skal byggekomiteen legge frem for medlemmene til godkjenning sine tilrådinger for det foreslåtte byggeprosjekt, herunder de data som er angitt ovenfor. Forat byggekomitéens forslag skal godkjennes, må flertallet av menighetskonferansens medlemmer som er til stede og avgir stemme, støtte forslaget.

8. Når de foreløbige planer og overslag er godkjent, skal byggekomiteen utarbeide detaljerte planer og spesifikasjoner og innhente et bindende og detaljert tilbud, og skal forelegge disse for godkjenning i pastoratkonferansen og til Hovedstyret, som skal studere materialet, og meddele sin beslutning. Det kommunale bygningsråds godkjenning, samteventuelt nødvendig konsesjon må være innhentet.

9. Menigheten skal erverve eiendomsretten til tomten eller tomtene hvor bygningene skal oppføres, ved skjøte eller overdragelseskort, utstedt som foreskrevet i dette kapittel. Jfr. §§ 2503 og 2536. Skjøtet skal lyde på Metodistkirken i Norge, Metodistkyrkan i Sverige, Metodistkirken i Danmark, Suomen metodistikirkko, Finlands svenska metodistkyrka, Eesti Metodisti Kirik eller Latvijas Apvienota Metodistu Baznica. Forvaltningen er underlagt kirkevergerådet i vedkommende pastorat (Jfr. § 2501, §§ 2529-2543).

10. Hvis et lån er påkrevet, skal menigheten følge bestemmelsene i §§ 2540-2541.

11. Menigheten skal ikke undertegne byggekontrakt eller, om den nytter dugnadsarbeid, bestille materialer før den har rede penger, subscriptionsjoner som betales under byggeperioden, og (om nødvendig) et lån eller skriftlig lånetilsagn, som vil sikre punktlig betaling av alle kontraktmessige forpliktelser og andre krav ved forfall.

12. Det skal ikke kreves av kirkeverger og andre medlemmer av en menighet at de personlig skal kausjonere for noe lån gitt til menigheten av et styre opprettet av generalkonferansen eller som står under generalkonferansens myndighet.

§ 2545 Innvielsesgudstjeneste — Når en kirkebygning, prestebolig eller andre kirkelige lokaler er kjøpt eller ferdigstilt, kan det holdes en innvielsesgudstjeneste. Før en kirkebygning, prestebolig eller andre kirkelige lokaler innvies formelt, skal all forfallen gjeld for dette være innfridd.

§ 2546 *Sammenslutning av to eller flere menigheter* — To eller flere menigheter kan sluttet sammen til en menighet på følgende måte:

1. Sammenslutningen må foreslås av hver av pastoratkonferansene i de menigheter som skal sammensluttet gjennom et vedtak som uttrykker vilkårene for den foreslåtte sammenslutning.

2. Sammenslutningsplanen, foreslått av pastoratkonferansen i hver av menighetene som skal sammensluttet, må i tillegg, dersom en pastoratkonferanse omfatter to eller flere menigheter, godkjennes av lokalkonferansen i hver menighet ifølge bestemmelsene i § 2527.

3. Sammenslutningen må godkjennes av tilsynsmannen eller tilsynsmennene i det distrikt eller distrikter hvor de menigheter som skal sammensluttet, befinner seg.

4. Eventuelle bestemmelser i landets lover som måtte berøre eller gjelde sammenslutning av slike menigheter, må følges, og i tilfelle av uoverensstemmelse mellom slike lover og fremgangsmåten som er beskrevet i Kirkeordningen, skal disse lover gjelde, og fremgangsmåten som er beskrevet i Kirkeordningen, skal endres så langt det er nødvendig for å fjerne slike uoverensstemmelser.

5. Alle arkiver og protokoller etter en menighet som er sammensluttet eller nedlagt, skal overlates til den etterfølgende menighet eller til årskonferansens komité for arkiver og historie til deres ansvar.

§ 2547 *Sammenslutning av menigheter av ulike kirkesamfunn* — En eller flere Metodistmenigheter kan sluttet sammen med en eller flere menigheter av andre kirkesamfunn til en enkel menighet ved å følge denne fremgangsmåte:

1. Etter en høvelig dialog, som skal omfatte diskusjoner med Metodistkirkens tilsynsmann i det distrikt hvor de menigheter som skal sammensluttet, befinner seg, og de tilsvarende tjenestemenn i de andre samfunn som er berørt, skal en sammenslutningsplan forelegges pastoratkonferansen i metodistmenigheten, og den må godkjennes ved et vedtak som uttrykker vilkårene for den foreslåtte sammenslutning, herunder hvilket kirkesamfunn den sammensluttete menighet skal knyttes til.

2. Sammenslutningsplanen, slik den er godkjent av metodistmenighetens pastoratkonferanse, må i en pastoratkonferanse som omfatter to eller flere menigheter, godkjennes av lokalkonferansen i hver menighet ifølge bestemmelsene i § 2527.

3. Sammenslutningen må godkjennes skriftlig av distriktets tilsynsmann, flertallet av tilsynsmennene, og biskopen.

4. Bestemmelsene i § 2503 skal inngå i sammenslutningsplanen der det passer.

5. Eventuelle bestemmelser i landets lover som måtte berøre eller gjelde sammenslutning av slike menigheter, må følges, og i tilfelle av uoverensstemmelse mellom slike lover og fremgangsmåten som er beskrevet i Kirkeordningen, skal disse lover gjelde, og fremgangsmåten som er beskrevet i Kirkeordningen, skal endres så langt det er nødvendig for å fjerne slike uoverensstemmelser.

6. Om sammenslutningen omfatter eiendom, gjelder bestemmelsene i § 2548.

§ 2548 – 1. Med samtykke av biskopen og flertallet av tilsynsmennene og Hovedstyret (som kirkebyggningsråd), og på forlangende av pastoratkonferansen, eller av et menighetsmøte, der dette kreves av landets lover, og i overensstemmelse med nevnte lov, kan årskonferansen pålegge kirkevergerådet i en menighet å tilskjøte en føderert menighet kirkeeiendom.

2. Med samtykke av biskopen og flertallet av tilsynsmennene og av Hovedstyret, og på forlangende av pastoratkonferansen eller et menighetsmøte, der dette kreves av landets lover, og i overensstemmelse med nevnte lov, kan årskonferansen pålegge kirkevergerådet i en menighet å tilskjøte et annet evangelisk trossamfunn kirkeeiendom under en avtale om fordeling,

makeskifte eller gjensidig overenskomst. En slik avtale skal være skriftlig, og undertegnet og godkjent av representanter med behørig fullmakter fra begge berørte parter. Jfr. § 2540. 4-5.

§ 2549 *Oppløsning eller oppgivelse av menighet* — 1. *Oppløsning* — a) Når tilsynsmannen i samråd med hovedstyret anser at en menighet bør oppløses, kan tilsynsmannen foreslå slik oppløsning samt foreslå hvilken menighet medlemmene og skjøtet til menighetseiendommen skal overføres til. Når et slikt forslag foreligger som følge av at en menighet ikke lenger tjener det formål hvorfor den var organisert (§§ 201-204), og biskopen et flertall av tilsynsmennene og hovedstyret har samtykket, kan årskonferansen erklære en menighet innen dens grenser for oppløst. Jfr. § 2513.6 når det gjelder forpliktende underskrifter.

b) Dersom en menighet oppløses av årskonferansen uten at det fattes vedtak vedrørende avhendelsen av eiendom, skal eiendommen avhendes som bestemt for oppgitt menighetseiendom (§ 2549.2).

2. *Oppgivelse*. — Når en menighets eiendom ikke lenger brukes eller vedlikeholdes av dens medlemmer som sted for gudstjeneste, skal eiendommen betraktes som oppgitt, og når en menighet ikke lenger tjener det formål hvorfor den var organisert (§§ 201-204), og biskopen, et flertall av tilsynsmennene, og hovedstyret har samtykket, kan hovedstyret som årskonferansens verge disponere eiendommen. Dersom forholdene gjør det nødvendig å handle omgående, kan hovedstyret som konferansens verge, selge eller leie ut nevnte eiendom, deponere salgssummen på en rentebærende konto, og fremme forslag om anvendelse av salgssummen under hensyn tagen til årskonferansens bestemmelser og retningslinjer. Hovedstyret har som årskonferansens verge, ansvar for at alle kristne og kirkelige symboler fjernes fra slik eiendom såvidt praktisk mulig.

3. Alle skjøter, protokoller og andre offisielle og juridiske dokumenter, herunder innholdet av grunnstenen fra en menighet som på denne måten er erklært for oppløst eller på annen måte opphørt, skal tas hånd om av tilsynsmannen, og deponeres for varig oppbevaring hos årskonferansens komité for historie og arkiv.

4. Enhver gave, legat, testamente, livrente eller annet gode til et pastorat eller en menighet som tilfaller eller blir disponibelt etterat pastoratet eller menigheten har opphørt, skal bli Hovedstyrets eiendom i egenskap av årskonferansens verge.

§ 2550 *Kirkevergerådets rapport til pastoratkonferansen* — Kirkevergerådet skal årlig utarbeide en skriftlig rapport til pastoratkonferansen. Den skal omfatte følgende:

1. Offisiell benevnelse og takst på hver enkelt fast eiendom som tilhører menigheten.
2. Det navn som hvert skjøte på fast eiendom til menigheten lyder på.
3. En fortegnelse over og verdsetting av alt løsøre som tilhører menigheten.
4. Oppgave over all inntekt på enhver inntektsbringende eiendom, og en spesifisert fortegnelse over utgifter i denne forbindelse.
5. Det beløp som er mottatt i årets løp til bygging, ombygging, forandringer og forbedringer av fast eiendom, og en spesifisert utgiftsoversikt.
6. Ubetalt gjeld, og hvorledes den er oppstått.
7. En detaljert redegjørelse over forsikringer tegnet på hver enkelt fast eiendom med angivelse av selvassurans eller andre begrensninger, og om forsikringen gir full dekning.
8. Navn på den som oppbevarer alle menighetens verdipapirer, og hvor de er oppbevart.
9. En detaljert liste over alle betrodde midler som kommer menigheten til gode med oppgave over hvor og hvorledes midlene er investert, og redegjørelse for hvorledes disse investeringer bidrar positivt til virkeliggjørelsen av de mål som er satt i kirkens Sosiale Prinsipper, og hvorledes inntektene fra disse er brukt og anvendt.

§ 2551 I fraflyttingsstrøk skal menigheter med femti medlemmer og derunder, under tilsynsmannens og Hovedstyrets ledelse, studere de muligheter de har i området for å finne ut

hvorledes de skal fortsette å virke som organiserte menigheter (§§ 201-204), innlede samarbeid med andre menigheter, eller overveie flytting.

§ 2552 Se The Book of Discipline

§ 2553 Hvordan menigheter med ulike språk og/eller etnisk bakgrunn kan virke i samme kirke. Se The Book of Discipline

Seksjon VIII. Eiendom i forvaltning ved andre institusjoner

§ 2554 – 1. Ethvert skjøte på fast eiendom som forvaltes av et styre under årskonferansen, skal inneholde den aktuelle forvaltningsklausul som bestemt i Kirkeordningen (§ 2503), og det skal være utstedt til Metodistkirken i Norge, Metodistkyrkan i Sverige, Metodistkirken i Danmark, Suomen metodistikirkko, Finlands svenska metodistkyrka, Eesti Metodisti Kirik eller Latvijās Apvienotā Metodistu Baznīca. Forvaltningen er underlagt styret for vedkommende institusjon, jfr. pkt. 2 nedenfor; dogska eiendomsretten forvaltes for å brukes av Metodistkirken til dens beste.

2. Vedkommende styre skal ha fullmakt til å kjøpe, selge, overføre og overdra enhver eiendom som den forvalter. Dog skal ikke kirker, skoler, leirsteder, konferansesentre, barnehjem og tilsvarende kjøpes, selges, overføres eller overdras uten etter vedtak i årskonferansen. To av medlemmene av vedkommende styre har med felles signatur fullmakt til å undertegne de nødvendige dokumenter med bindende virkning i henhold til vedtak.

Kapittel 7

RETTLIG FORVALTNING

Seksjon I. Generalkonferansens Juridiske råd.

§ 2601 Mandat og myndighet — Generalkonferansens Juridiske råd er Metodistkirkens (The United Methodist Church) øverste Juridiske instans. Dets mandat og myndighet er spesifisert i konstitusjonen §§ 58-60 og i §§ 2609-2621.

§ 2602 Medlemmer — Generalkonferansens juridiske råd skal bestå av ni medlemmer som avspeiler det rasemessige, etniske og kjønnsmessige mangfold som finnes i Metodistkirken. I 2000 og hvert sekstende år deretter skal det velges tre legpersoner og to pastorer som ikke er biskoper. I 1992 og hvert sekstende år deretter skal det velges tre pastorer som ikke er biskoper og to legpersoner. I 1996 og hvert åttende år deretter skal det velges to pastorer som ikke er biskoper og to legpersoner. De skal være medlemmer av Metodistkirken. Valg skal forrettes ved hver generalkonferanse bare for det antall medlemmer hvis valgperiode utløper ved den konferanse. Et medlems valgperiode skal være åtte år. Men et medlem av rådet som fyller sytti år før generalkonferansens første dag, skal løses fra sitt verv ved avslutningen av denne generalkonferanse uansett når valgperioden utløper. Rådets medlemmer skal nomineres og velges på følgende måte: Ved hver ordinære generalkonferanse skal biskopsrådet ved flertallsbeslutning nominere tre ganger det antall pastorer og legpersoner som skal velges ved denne generalkonferanse. Det skal velges like mange medlemmer som de medlemmer hvis valgperiode utløper ved avslutningen av denne general- konferanse. Hver av jurisdiksjonene og sentralkonferansene som en gruppe skal representeres av minst en nominert person, men det er ikke noe krav at hver jurisdiksjon er representert med et valgt medlem. Samtidig som ovenstående nominasjoner kunngjøres, kan det fremmes benkeforslag både på pastorer og legpersoner, men ellers ikke. De nominertes navn og årskonferansetilhørighet og en biografisk skisse på høyst hundre ord skal trykkes i "Daily Christian Advocate" umiddelbart før dagen for valget, som skal fastsettes ved vedtak i generalkonferansen i samme sesjon som nominasjonene finner sted. Generalkonferansen skal velge blant disse nominasjoner uten diskusjon, ved skriftlig avstemning og ved simpelt flertall, det nødvendige antall pastorale og lege medlemmer. Se J.C. 540.

§§ 2603-2607 Se The Book of Discipline

§ 2608 – 1. Generalkonferansens juridiske råd skal selv bestemme sin egen organisasjonsplan og forretningsorden. Dette gjelder både behandling av anker og anmodninger om klargjørende kjennelser. Alle parter skal ha rett til å sende inn sin saksfremstilling og presentere bevis ifølge regler som rådet til enhver tid har vedtatt.

2. Rådet skal tre sammen på samme tid og sted som generalkonferansen, og skal forbli

samlet inntil generalkonferansen er avsluttet. Det skal dessuten tre sammen minst en gang i løpet av kalenderåret, og for øvrig når det anser det nødvendig. Disse møtene holdes på steder rådet til enhver tid måtte velge. Rådet er beslutningsdyktig når minst syv medlemmer er til stede. For å erklære et generalkonferansevedtak for ukonstitusjonelt, er det nødvendig at minst seks medlemmer av rådet avgir bekreftende stemme. I alle øvrige saker skal en flertallsavgjørelse i det samlede råd være tilstrekkelig. Rådet kan avslå å behandle en anke eller en anmodning om en klargjørende kjennelse i de tilfeller der det fastslår at det ikke har myndighet til å avgjøre saken.

§ 2609 — 1. Generalkonferansens juridiske råd skal fastslå om et generalkonferanse vedtak er ukonstitusjonelt etter anke fra et flertall innen biskopsrådet eller fra en femtedel av generalkonferansens medlemmer.

2. Generalkonferansens juridiske råd skal ha rett til å fastslå om lovforslag er ukonstitusjonelle når generalkonferansen eller biskopsrådet begjærer en klargjørende kjennelse om det.

§ 2610 Generalkonferansens juridiske råd skal fastslå om et jurisdiksjons- eller et sentralkonferansevedtak er ukonstitusjonelt etter anke fra et flertall av biskopene i vedkommende jurisdiksjons- eller sentralkonferanse, eller fra en femtedel av medlemmene av vedkommende jurisdiksjons- eller sentralkonferanse. Se J.C. 338.

§ 2611 Generalkonferansens juridiske råd skal undersøke og fastslå lovligheten av et vedtak fattet av et styre eller organ, nedsatt av generalkonferansen eller et styre eller organ nedsatt av en jurisdiksjons- eller sentralkonferanse, etter anke fra en tredjedel av medlemmene av vedkommende styre eller organ, eller dersom det begjæres av biskopsrådet eller av flertallet av biskopene i vedkommende jurisdiksjons- eller sentralkonferanse.

§ 2612 Generalkonferansens juridiske råd skal undersøke og fastslå lovligheten av et vedtak fattet av et styre eller organ nedsatt av generalkonferansen, eller et styre eller organ nedsatt av en jurisdiksjons- eller sentralkonferanse, i saker som angår en årskonferanse eller en provisorisk årskonferanse etter anke fra to tredjedeler av de medlemmer av årskonferansen eller den provisoriske årskonferanse som er nærværende og avgir stemme. Se J.C. 463.

§ 2613 Generalkonferansens juridiske råd skal behandle og stadfeste, endre eller oppheve lovfertolkninger som er gjort av biskoper i sentral-, distrikts-, års- eller jurisdiksjonskonferanser på lovspørsmål stillet dem skriftlig i løpet av de ordinære konferanseforhandlinger. For å lette denne overprøving skal hver biskop årlig rapportere skriftlig til rådet på skjema fastsatt av rådet, alle sine lovfertolkninger, sammen med en kort begrunnelse. Ingen slik fortolkning skal være gyldig unntatt i foreliggende sak før den er behandlet av rådet. Når en lovfertolkning er stadfestet av rådet, skal den gjelde som kirkens lov.

§ 2614 Generalkonferansens Juridiske råd skal undersøke og fatte avgjørelse vedrørende en anke over en biskops lovfertolkning i en sentral-, års-, eller jurisdiksjonskonferanse, etter anke fra en femtedel av de som er tilstede og avgir stemme i vedkommende konferanse. Se J.C. 153.

§ 2615 Se The Book of Discipline

§ 2616 *Klargjørende kjennelser* — 1. Generalkonferansens juridiske råd skal ha rett til å foreta vedtak i form av en klargjørende kjennelse med hensyn til konstitusjonalitet, betydning, anvendelse eller virkning av kirkeordningen eller en del av denne, eller av et vedtak eller lovgivning foretatt av en generalkonferanse. Generalkonferansens juridiske råds kjennelse i saken skal være like bindende og gyldig som en kjennelse av rådet i henhold til de bestemmelser som gjelder anke til det juridiske råd. Slik kjennelse skal foranlediges av en spesiell anmodning, slik det beskrives i det følgende. Se J.C. 106, 172, 301, 434, 443, 454, 463, 474, 566.

2. Følgende organer i Metodistkirken gis herved adgang til å fremme slike anmodninger til det juridiske råd om klargjørende kjennelser: (a) generalkonferansen; (b) biskopsrådet; (c) et styre eller organ nedsatt av generalkonferansen i saker som angår deres virksomhet; (d) flertallet av biskopene i en jurisdiksjon når det gjelder saker som angår jurisdiksjonene eller virksomheten der; (e) flertallet av biskopene i en sentralkonferanse når det gjelder saker som angår sentralkonferansen eller virksomheten der; (f) en jurisdiksjonskonferanse når det gjelder saker som angår jurisdiksjonen eller jurisdiksjonskonferansen eller virksomheten der; (g) et styreller organ nedsatt av en jurisdiksjonskonferanse når det gjelder saker som angår et slikt styres eller organs virksomhet; (h) en sentralkonferanse når det gjelder saker som angår sentralkonferansen eller virksomheten der; (i) et styre eller organ nedsatt av en sentralkonferanse når det gjelder saker som angår et slikt styres eller organs virksomhet; og (j) en årskonferanse når det gjelder saker som angår årskonferansen eller arbeidet der. Se J.C. 29, 212, 255, 301, 309, 382, 452, 535.

3. Når det søkes en klargjørende kjennelse, skal alle personer eller organer som har eller hevder å ha interesser som berøres av kjennelsen, være parter i saksbehandlingen, og anmodningen skal nevne slike parter. Bortsett fra begjæringer innsendt under generalkonferansen, skal enhver part som begjærer en klargjørende kjennelse, sende den til rådetssekretær. Etter mottagelsen av en slik begjæring skal rådets sekretær innen tyve dager sende en kort uttalelse om dette for kunngjøring til bladet "The Interpreter", eller dets etterfølger. Bladet skal trykke uttalelsen verdelagsfritt i sin neste utgave. Generalkonferansens juridiske råd skal ikke undersøke og avgjøre noen slik sak før tretti dager etter slik kunngjøring. Hvis rådets bestemmer at andre parter, som ikke er nevnt i anmodningen, ville berøres av en slik kjennelse, skal slike andre parter også tilføyes, og rådets sekretær skal be den eller de som har sendt inn anmodningen om å tilstille kopi av anmodningen til alle slike parter innen femten dager. Likeledes kan enhver interessert part på eget initiativ melde seg, og bli del i saksbehandlingen. Se J.C. 437.

§ 2617 De kjennelser som hittil er fattet av generalkonferansens juridiske råd i The Methodist Church, skal ha den samme rettskraft i The United Methodist Church som de hadde i The Methodist Church, og virke presedensskapende unntatt der deres grunnlag er endret ifølge Kirkesammenslutningsplanen eller andre revisjoner av kirkens lov.

§ 2618 Før avgjørelsen av en sak som er til behandling, må intet medlem av rådet diskutere saken uten at alle parter har del i diskusjonen.

Det juridiske råd skal alltid, når et memorandum eller beslutning publiseres, angi hvilken bestemmelse i konstitusjonen eller disiplinen som var beslutningshjemmelen, og hvilke argumenter som førte til avgjørelsen.

Denne bestemmelsen er gyldig straks Generalkonferansen i 1996 er avsluttet.

§ 2619. Generalkonferansens juridiske råd skal ha andre plikter og annen myndighet etter som generalkonferansen måtte bestemme.

§ 2620 Alle kjennelser i generalkonferansens juridiske råd skal være endelige. Men når rådet erklærer et generalkonferansevedtak for å være ukonstitusjonelt, skal denne kjennelse umiddelbart rapporteres tilbake til samme generalkonferanse.

§ 2621 Generalkonferansens juridiske råds kjennelser i lovspørsmål skal, sammen med et sammendrag av sakens fakta såvel som rådets oppfatning, innsendes til generalkonferansens sekretær, og til biskopene og årskonferansenes sekretærer. Kjennelser skal kunngjøres på følgende måte:

1. Innen nitti dager etter hvert møte i rådet skal sammendrag av rådets kjennelser trykkes i "The Interpreter" eller i dette blads etterfølger.
2. Kjennelsene som rådet fatter i løpet av hvert år, skal trykkes i General Minutes.

Seksjon II. Undersøkelser, kirkelig rettssak og anker.

§ 2622 Innledende forutsetninger — Nedenstående fremgangsmåte er gitt like mye for å beskytte enkeltpersoners rettigheter slik de er garantert under seksjon III, artikkel IV i vår konstitusjon, som de er gitt for å beskytte kirken. Den anklagede skal regnes som uskyldig, og dom skal ikke iverksettes før den juridiske prosess er fullført. Ved hvert trinn i prosessen, se §§ 2622- 2626 skal anstrengelser fortsatt gjøres for å nå fram til et forlik, forutsatt at disse anstrengelser ikke utnyttes for å hindre en rettferdig prosess.

1.-7. Se The Book of Discipline.

§ 2623 Grunner for anklage — 1. En biskop, et pastoralt medlem av en årskonferanse (§ 412), en lokalpastor, en pastor i lokalt forhold, eller diakon i den diakonale tjeneste (§§ 307-313) kan velge å la seg stille for en kirkelig rett når vedkommende er anklaget for et eller flere av følgende forhold: (a) umoral; (b) atferd som av Metodistkirken er erklært for å være uforenlig med kristen lære; (c) forbrytelser; (d) unnlattelse å utføre pastoral eller diakonal tjeneste; (e) ulydighet mot Metodistkirkens ordning og lære; (f) spredning av læresetninger som strider mot kirkens etablerte lærenormer; (g) forhold og/eller atferd som undergraver en annen pastors gjerning; (h) diskriminering og overgrep på grunn av rase eller kjønn.

2. En biskop, et pastoralt medlem av en årskonferanse, en diakon i den diakonale tjeneste, kan også velge en rettssak når vedkommende organ (§§ 317, 453, 513) anbefaler ufrivillig opphør av tjenesten.

3. Lege medlemmer kan velge å la seg stille for en kirkelig rett når vedkommende er anklaget for følgende forhold: (a) umoral; (b) forbrytelser; (c) ulydighet mot Metodistkirkens ordning og lære; (d) spredning av læresetninger som strider mot kirkens etablerte normer; (e) overgrep og diskriminering på grunn av rase eller kjønn.

§ 2624 Anklager — Anklager mot biskoper, pastorale medlemmer, lokalpastorer, diakoner i den diakonale tjeneste og lege medlemmer skal være underlagt følgende retningslinjer:

1. En anklage skal ikke gjelde mer enn ett forhold. Dog kan flere anklager mot samme person, med beskrivelser under hvert enkelt anklagepunkt, fremlegges på en og samme tid, og behandles under ett. Når flere anklager behandles samtidig, må det stemmes separat over hvert enkelt beskrivelse og hvert enkelt anklagepunkt.

2. Det kan foretas endringer i et anklageskrift med ordfører av rettens samtykke. Men disse endringer skal kun være av formell art, og skal ikke endre anklagens innhold, og heller ikke føre inn nytt materiale som den anklagede ikke er gitt behørig varsel om. Når ordføreren av retten nekter å godkjenne en eller flere endringer i et anklageskrift, skal denne eller disse endringer ikke bli fremført i form av vitneforklaringer i retten. Anklager som tidligere er frafalt av undesøkelseskomitéen skal ikke bringes frem i retten i form av bevis eller på annen måte.

3. Anklager nevnt i denne paragrafen kan kun fremmes av medlemmer av Metodistkirken.

§ 2625 Undersøkelsesprosedyrer — 1. *Generelt* — a) Alle anklager skal foreligge skriftlig og være undertegnet av ordføreren i vedkommende organ (§§ 2625.2c, 2625.3c, 2625.4c). Kopi skal sendes til anklagede og kabinetet. Alle anklager mot lege medlemmer (§ 2623.3) skal foreligge skriftlig og være undertegnet av anklagaren. Kopi skal sendes til anklagede og pastoren i medlemmets menighet.

b) Ingen anklage skal behandles som gjelder en påstått overtredelse som skal være begått mer enn seks år forut for det tidspunkt klagen er innsendt — (§ 454.1b). Materiale vedrørende begivenheter som fant sted forut for seksårsperioden skal tillates brukt som bevis, som innledning til bevis, eller som grunnlag for bevisoppbygning av de som fremsetter eller formidler anklager i undersøkelseskomitéens saker, behandling eller i rettens saksbehandling, bare når rettens ordstyrer, etter konsultasjon med begge parter juridiske rådgivere,

avgjør at slikt materiale er relevant og tillatelig. Permisjonsperiode skal ikke regnes med i seksårsperioden.

c) Om mulig skal den anklagede og anklageren føres sammen, men om dette ikke er mulig, skal likevel ikke en undersøkelse være ugyldig. Vitner skal ikke tillates ved undersøkelsen.

d) *Undersøkelseskomiteen* kan innkalle personer som den anser nødvendig for å fastslå hvorvidt det er skjellig grunn for anklage eller anklager.

e) Partene kan la seg representere av en juridisk rådgiver. Avgjørelser som gjelder saksbehandlingsmåten skal gjøres i et innledende møte hvor den anklagede, hans/hennes juridiske rådgiver har rett til å diskutere detaljer i saksbehandlingsmåten før avgjørelse fattes av rettens ordfører. Alle avgjørelser på forhånd vedrørende saksbehandlingsmåten og uforutsette avgjørelser som viser seg å bli nødvendige i løpet av undersøkelseskomitéens møte skal gjøres skriftlig slik at de er tilgjengelig for vurdering i alle de senere eventuelle trinn av saken.

f) Prosedyren ved en undersøkelse skal være uformell. Det skal ikke avlegges ed. Alle avgjørelser som angår det prosedyremessige, skal fattes av ordfører. Før en kirkelig rett kan bli sammenkalt må alle anker angående prosedyre bli forelagt og avgjort av rettens ordfører og skal være endelig.

g) Vedkommende undersøkelseskomité (§§ 2625.2c, .3c, .4c) skal stå for undersøkelsen, og dersom flertallet i komiteen anser at det er skjellig grunn til anklage, skal de utarbeide og undertegne anklageskrift (den eller de generelle grunner for anklage under § 2623) og beskrivelsene (tidspunkt, sted og nærmere enkeltheter vedrørende de hendelser som påstås å ha funnet sted). De skal såsende en kopi til den anklagede, og til vedkommende tjenestemenn i kirken (§§ 2625.2c, .3c og .4c).

2. *Undersøkelse av en biskop* — a) Det skal være en undersøkelseskomité bestående av sju eldste i full forening, valgt av sentralkonferansen, med minst en eldste fra hver årskonferanse, om det er mulig. Komiteen skal reflektere det rase, etniske og kjønnsmessige mangfold innen Metodistkirken. Tre suppleanter skal også velges. Komiteen skal velges etter nominasjon av en annen biskop i sentralkonferansen. Komiteen er beslutningsdyktig når syv medlemmer eller suppleanter er tilstede, og en sak trenger fem stemmer for å kunne behandles.

b) Hvis en biskop blir skriftlig anklaget for noen av de overtredelser som er nevnt i § 2623, skal ordføreren i sentralkonferansens biskopskomite oversende klage og relevant materiale til ordføreren i undersøkelseskomiteen og anklagede biskop. Biskopen har anledning til å fremlegge sitt skrevne svar til undersøkelseskomiteen innen tretti dager etter å ha mottatt anklagen. Undersøkelseskomitéens ordstyrer skal sammenkalle komiteen innen seksti dager etter å ha mottatt anklagene (sml. § 513.5).

c) De anklager og beskrivelser som vedtas, skal sendes til den anklagede, til sentralkonferansens sekretær, til en annen biskop i sentralkonferansen, og ordføreren i biskopskomiteen.

d) Hvis fem eller flere komitémedlemmer anbefaler det, kan biskopskomiteen suspendere biskopen i påvente av rettssak.

3. *Undersøkelse av et pastoralt medlem av en årskonferanse, en pastor i lokalt forhold eller en lokalpastor.* — a) Det skal være en undersøkelseskomité bestående av syv eldste i full forening, nominert av den residerende biskop, og valgt av årskonferansen. Fem suppleanter skal også velges. Komiteen skal reflektere Metodistkirkens rase-, etniske, og kjønnsmessige mangfold. Ingen av medlemmene eller suppleantene skal være medlemmer av medlingskomiteen (§ 454c), av rådet for den ordinerte tjensten eller kabinettet. Heller ikke skal de være nær beslektet med anklagede. Dersom et medlem av undersøkelseskomiteen har tatt del i den

pågående behandling i en sak som siden forelegges for komiteen, skal han/hun være inhabil for tjeneste i komiteen når denne sak er under behandling og vedkommende suppleanter skal ta hans/hennes plass. Komiteen er beslutningsdyktig når syv medlemmer er tilstede og det trengs fem stemmer for å ta en avgjørelse.

b) Hvis et pastoralt medlem av en årskonferanse eller en lokalpastor skriftlig anklages for noen av overtredelsene i § 2623, og prosedyren i § 454.1 er fulgt, skal ordfører i rådet for den ordionerte tjenesten oversende saken til ordfører i undersøkelseskomiteen som innen seksti dager etter å ha mottatt saken, skal sammenkalle komiteen. Den innstevnte skal ha anledning til å fremlegge sitt skriftelige svar innen tretti dager etter å ha mottatt anklagene (§ 454,1b og § 2624.1).

c) Enhver anklage med beskrivelser som vedtas (§ 2625.1g), skal innen fem dager sendes til den innstevnt, årskonferansens sekretær, rådet for den ordinerte tjensten, den innstevnt tilsynsmann og den presiderende biskop.

d) på tilråding fra fem eller flere av undersøkelseskomitéens medlemmer, kan biskopen suspendere den innstevte fra alle pastorale plikter i påvente av rettssak. Den innstevte beholder alle rettigheter og privilegier ifølge § 443.

4. *Undersøkelse av diakon i den diakonale tjeneste.* Se The Book of Discipline.

5. *Undersøkelse av lege medlemmer.* — a) Hvis anklager for overtredelser fremkommer skriftelig etter §§ 2623-2624 skal ansvarshavende pastor i samråd med tilsynsmann og distriktets legleder utnevne en undersøkelseskomité, bestående av sju lege medlemmer av menigheten. Komiteen skal reflektere det rase-, etnisk og kjønnsmessige mangfold i Metodistkirken. Hvis det er den ansvarshavende pastor som reiser anklagen, skal tilsynsmann i samråd med distriktslegleder utnevne komiteen. Den innstevnte skal ha høve til skriftelig å imøtegå anklagene og komiteens utnevning og før komiteen behandler anklagene. Tilsynsmannen skal lede alle komiteenes møter og motta kopi av anklagene og svar fra den innstevnte.

b) Anklager og beskrivelser som vedtas av komiteen, skal sendes til den innstevte, til pastoratkonferansens sekretær, pastoren og tilsynsmannen.

c) På tilråding fra fem eller flere av komitémedlemmene kan pastoren suspendere den innstevnte legemedlem fra å tjenestegjøre i noe verv i kirken i påvente av en rettssak.

§ 2626 Rettsprosedyrer — 1. *Generelt* — a) (1) Ingen rettssak skal reises mot en pastor, lokalpastor eller eldste i lokalt forhold uten å ha vært behandlet i medlingskomiteen § 454,1c. Bare etterat hver anstrengelse er gjort for å rette opp det som måtte være galt, og løse vanskeligheter som måtte finnes, bør det taes skritt til å sette i gang en kirkelig rettssak. Ingen slik rettssak, som bestemt nedenfor, skal oppfattes slik at den skulle frata den innstevnete eller kirken sine juridiske borgerrettigheter.

(2) Alle rettsaker skal føres på en gjennomført måte etter kirkekordningens bestemmelser ved en korrekt sammensatt rett og etter forsvarlig undersøkelse.

(3) Alle anker som gjelder prosedyre eller sakens innhold og som er fremkommet før anklageden er blitt brakt til retten, må oversendes til rettens ordfører før retten sammenkalles. Dersom dette ikke skjer er retten til å anke forspilt.

(4) Edsavleggelse skal ikke forlanges. Når rettssaken tar til, skal ordføreren minne alle parter om de plikter og det ansvar som kirkemedlemskap (§ 213) og/ eller det pastorale løfte (§§ 404.4e og 423) medfører.

b) *Retten ansvarshavende* — Retten skal ha en ordfører (§§ 2625.2a, .3a, .4a), og en sekretær utnevnt av ordfører. Ordføreren kan ha konferansens jurist eller annen juridisk rådgiver nærværende ene og alene for å gi råd til ordfører under rettssaken.

c) *Sammenkalling av retten* — (1) Den som har ansvar for sammenkalling av retten (se §§ 2625.2a, .3a og .4a) skal, innen tretti dager etter å ha mottatt et eksemplar av anklagen og beskrivelsene, utnevne en juridisk rådgiver for kirken.

(2) Han skal sende skriftelig advarsel til den innstevnte om å møte til fastsatt tid og på fastsatt sted minst tjueen dager etterat slikt varsel er mottatt, og innen en rimelig tid deretter for å utse rettens medlemmer. Ingen kan utnevnes til juridisk rådgiver for kirken eller tjenestegjøre som pastoral juridisk rådgiver for den innstevnte eller noen av anklagerne i en sak dersom vedkommende var medlem av medlingskomiteen, Rådet for den ordinerte tjenesten eller undersøkelseskomiteen som behandlet den sak som nå foreligger for den kirkelige rett.

(3) Til fastsatt tid og i nærvær av den innstevnte, innstevnte juridiske rådgiver, kirkens juridiske rådgiver og rettens ordfører, skal tretten personer utpekes som rettsmedlemmer fra en gruppe på tjueen personer, utvalgt i henhold til §§ 2625. 2a, 3a, 4a. Denne gruppen skal også representere personer som svarer til anklagedes rase og kjønn.

(4) Ingen skal fungere som medlem av retten dersom vedkommende var medlem av medlingskomiteen, rådet for den ordinerte tjenesten, kabinettet eller undersøkelseskomiteen som behandlet saken før den kom til den kirkelige rett. Kirkens og innstevntes rådgivere skal hver ha anledning til å utelukke fire av de tjueen personer fra medlemskap i retten uten å angi grunn for det. Dessuten kan det nedlegges protest mot et ubegrenset antall ved angivelse av grunn. Dersom antall rettsmedlemmer kommer under tretten fordi grunngitte protester er godkjent, skal det nomineres ytterligere egnede personer på samme måte som den opprinnelige gruppe. Disse skal tre inn i stedet for de som det ble nedlagt protest mot, og de skal også være gjenstand for begrunnet protest. Denne fremgangsmåte skal følges inntil det er utsett en rett på tretten medlemmer og to suppleanter.

(5) De to suppleantene skal sitte som observatører under saken og skal ha sete som medlemmer av retten i fall en av de tretten er nødt til å avbryte sin tjeneste.

(6) Medlemmene av retten, men ikke suppleantene kan med ordfører samtykke fremme spørsmål om saksinnholdet.

d) *Tid og sted for rettssaken* — Ansvarshavende som har i oppdrag å sammenkalle retten (§§ 2625.2a, .3a og .4a), skal også fastsette tid og sted for rettssaken, som kan følge umiddelbart etter sammenkalling av retten dersom dette er tilkjennegitt i innkallingen. Dersom det ikke var tilkjennegitt, skal rettens ordfører fastsette tid og sted for rettssaken minst ti dager etterat retten trådte sammen, med mindre alle parter samtykker i at rettsmøtet finner sted tidligere. Kunngjøring av dette tidspunkt for rettssaken kan finne sted første gang retten er trådt sammen. Den anklagede kan begjære flytting av rettssaken. Slik begjæring skal skje skriftlig til rettens ledelse innen ti dager etter mottak av varsel om å møte i retten. Rettens ordfører skal avgjøre om saken skal flyttes etter å ha hørt argumenter fra forsvaret og fra kirken. Dersom begjæringen tas til følge, skal rettens ordfører utse en årskonferanse utenfor biskopsområdet for avholdelse av rettssaken og skal gi melding til denne årskonferanses biskop, som skal sammenkalle retten. Saksomkostningene skal dekkes av den konferanse hvor saken ble tatt opp.

e) *Varsel* — (1) Alle varsel som forlanges eller som er bestemt i dette kapittel, skal foreligge skriftlig, undertegnet av eller på vegne av den person eller instans som gir eller plikter å gi slikt varsel, og skal adresseres til den person eller den instans som varselet gjelder. Slikt varsel skal gis ved å levere et eksemplar av det til den part eller leder for den instans det er adressert til, enten personlig eller med rekommandert post, adressert til vedkommende parts sist kjente bopel eller adresse. Den kjensgjerning at varsel er gitt, skal bekreftes skriftlig

ovenfor den parts underskrift som er forpliktet til å gi slikt varsel, og blir en del av sakens protokoll.

(2) I alle saker der det er bestemt at varsel skal gis til biskop eller tilsynsmann, og anklagen er mot nettopp den person, skal slikt varsel (i tillegg til å gis til den innstevnte) dersom det gjelder en biskop, gis til en annen biskop innen samme sentralkonferanse, og dersom det gjelder en tilsynsmann, til ansvarshavende biskop.

f) Juridisk bistand — I alle saker skal den innstevnte ha rett til å være tilstede og bli representert av en juridisk rådgiver. Denne rådgiver skal være et pastoralt medlem av Metodistkirken dersom den innstevnte er biskop, pastoralt medlem, lokalpastor, pastor i lokalt forhold, eller diakon i den diakonale tjeneste, og et legmedlem av Metodistkirken dersom den anklagede er et legmedlem. Innstevnte skal ha rett til uttalelse fra juridisk rådgiver i muntlig og/eller skriftlig prosedyre. Kirkens interesser skal ivaretas av et pastoralt medlem, utsett av biskopen. I alle rettsaker der innstevnte ikke har sørget for rådgiver, skal slik rådgiver oppnevnes av rettens ordfører. Kirkens rådgiver og innstevntes rådgiver skal hver ha rett til å utse en assisterende rådgiver, som kan være jurist; denne har ikke talerett.

g) Vitner — Varsel om å møte skal gis til slike vitner som hver av partene måtte nevne, og varselet skal gis i kirkens navn, og undertegnes av rettens ordfører. En pastor eller et medlem av kirken plikter å møte og vitne når varsel er gitt. Det anses som ulydighet mot Metodistkirkens orden og lære å nekte å møte eller å besvare spørsmål som rettens ordfører har kjent relevant.

h) Rettens myndighet — (1) Når retten er sammensatt som ovenfor angitt, skal den ha full rett til å stille den innstevnt under tiltale, og dersom den erklærer innstevnte skyldig med ni eller flere stemmer, skal den ha myndighet til å suspendere den innstevnte fra utøvelsen av sitt verv i kirken, å avsette den innstevnte fra sitt verv og/eller fra pastortjenesten, å utelukke anklagede fra kirken, eller i fall innstevnte erklæres for skyldig i begåelse av mindre forseelser, å fastsette en mindre straff. Retten skal avgi en kjennelse for hvert anklagepunkt, men ikke for hver enkelt beskrivelse under hvert anklagepunkt. Rettens kjennelse skal være endelig, men ankes til sentralkonferansens ankekomite og den er ikke rettskraftig før eventuell ankespørsmål er avgjort.

(2) Straffen som retten fastsetter er gjenstand for stadfestelse, men ikke endring, i årskonferansens pastorale lukkede sesjon når straffen medfører endringer i pastorens pastorale forhold. Kirkens juridiske rådgiver fremmer de nødvendige forslag til den pastorale lukkede sesjon.

i) Årskonferansens biskop kan, med tilsynsmennenes enstemmige samtykke, suspendere den innstevnte fra alle pastorale plikter, men ikke for de goder som følger med disse i påvente av ankeprosessens utfall. Dersom innstevnte finnes uskyldig når den juridiske prosess er ført til ende, skal han/hun holdes økonomisk skadesløs for tid tapt under suspensjonen. Rimelig kompensasjon skal bestemmes av konferansens hovedstyre idet det tas hensyn til tjenesteår, tap av inntekt under suspensjonen, og eventuelt tap av retten til bruk av prestebolig. Kompensasjonen skal ikke under noen omstendighet være mindre enn minstelønn. Den tid som biskopen har ilagt suspensjon skal gå til fradrag i den tid som den kirkelige rett fastsetter som suspensjonstid, og som fastholdes eller endres gjennom ankeprosedyre.

j) Retningslinjer for rettslig behandling — (1) Så snart retten er satt, skal innstevnte anmodes av retts ordfører om å avgi en erklæring om skyldspørsmålet, og erklæringen skal protokolleres. Dersom anklagede erklærer seg skyldig etter anklagen, er en rettsak unødvendig, men det kan avhøres vitner med henblikk på en passende straff, som derpå kan ilegges. Dersom innstevnte erklærer seg "ikke skyldig", eller unnlater eller nekter å avgi erklæring om skyldspørsmålet, skal "ikke skyldig" protokolleres, og rettsaken skal fortsette.

(2) Retten kan heves fra tid til annen ettersom det passer eller er nødvendig. Mens rettens forhandlinger er avbrutt eller utsatt, skal rettens medlemmer pålegges full taushet og gis pålegg om ikke under noen omstendighet å meddele seg til andre om rettssaken eller holde seg underrettet om sakens omtale i media. Når rettens ordfører i samråd med juridisk rådgiver for begge parter, finner det ønskelig, skal medlemmer og suppleanter holdes isolert. Trusler mot eller forsøk på bestikkelse av retten eller rettens ansvarshavende skal betraktes som ulydighet mot Metodistkirkens kirkeordning. Innstevnte skal til enhver tid under rettssaken, unntatt når annet er bestemt nedenfor, ha rett til å fremstille vitner og til å forsvare seg. J.C. 504.

(3) Dersom innstevnte har fått varsel i rett tid (minst tjueen dager før), men likevel nekter eller unnlater å møte til den tid og på det sted som er fastsatt for rettsmøte, kan rettssaken føres i den innstevntes fravær. Dersom rettens ordfører anser at det foreligger gode og tilstrekkelige grunner for innstevntes fravær, kan ordføreren beramme rettssaken utsatt til et senere tidspunkt.

(4) I alle tilfeller skal tilstrekkelig tid gis til vedkommende for å møte på rett sted til rett tid, og til innstevnte for å forberede seg til rettssaken. Rettens ordfører skal avgjøre hva som skal anses som tilstrekkelig tid. (§2626.2)

(5) Retten skal beholde sin sammensetning inntil saken er endelig avgjort. Hvis et medlem av retten ikke kan være til stede ved alle møter, skal vedkommende ikke avgi stemme i den endelige votering i saken. Men resten av retten kan fortsatt sitte frem til domsavsigelse. Det skal kreves at minst ni rettsmedlemmer avgir stemme for at anklagene skal opprettholdes.

(6) Alle protester mot rettsforhandlingenes gyldighet, og mot ankageskriftets og beskrivelsenes form og innhold, skal nedlegges ved rettssakens første møte. Når slike protester nedlegges, skal rettens ordfører avgjøre alle slike foreløpige protester, og kan avvise saken, eller til fremme av sannhet og rettferdighet, tillate endringer av beskrivelsene eller anklagen såfremt deres generelle karakter ikke derved endres. Men etterat rettens medlemmer er utvalgt som foreskrevet i § 2625.1d og sammenkalt for rettssaken, skal rettens ordfører ha myndighet etter samråd med kirkens juridiske rådgiver og innstevntes juridiske rådgiver å fastsette en rimelig tidsbegrensning for saksfremstillingen, forutsatt at det avsettes lik tid for begge parter. Ordførerens myndighet skal begrenses til å avgjøre spørsmål som gjelder hvorledes kirken og den anklagede skal representeres, om hva slags bevis som kan tillates, utsettelse og ny sammenkalling av retten til møte, belæring av rettens medlemmer med hensyn til kirkens lov for såvidt den angår saken ved rettssakens begynnelse og like før de trekker seg tilbake for å avgi kjennelsen, og for øvrig slik myndighet som tilligger en dommer i en sivil rett med jury, men han/hun skal ikke ha myndighet til å avgi noen vurdering til fordel for eller til ugunst for innstevnte, bortsett fra slik kjennelse som måtte avgis av rettens medlemmer. Bare denne forsamling skal ha rett til å avgjøre innstevnte skyld.

(7) Protester mot noen del av forhandlingene skal protokolleres.

(8) Intet vitne som venter på å bli avhørt, skal være til stede under avhøringen av noe annet vitne dersom motparten protesterer. Vitner skal først forhøres av den part som fremstiller dem, deretter kryssforhøres av motparten. Deretter kan hvilket som helst rettsmedlem eller hver av partene stille tillegsspørsmål. Ordfører skal avgjøre alle spørsmål om vitneutsagn er relevante og akseptable.

(9) Ordfører skal ikke uttale seg om vitneutsagn eller gi uttrykk for sakens stilling. Ordfører skal ikke gi uttrykk for noen oppfatning av loven eller av kjensgjerninger mens retten avgjør saken med mindre juryen anmoder om det. Dersom begge de juridiske rådgivere samtykker, kan rettens ordfører gi en fortolkning av kirkeordningens bestemmelser mens de

berørte parter er til stede. Ordfører skal være til stede og føre forsetet inntil kjennelsen er avgitt, og skal deretter undertegne og bevitne denne.

(10) Vitneutsagn skal nedtegnes av stenograf dersom det passer, eller på annen egnet måte, og overføres til skriftlig form og bevitnes av rettens ordfører og sekretær. Protokollen med alt materiale, papirer og bevis i saken, skal danne grunnlaget for mulig anke som måtte reises.

(11) Et vitne behøver ikke være medlem av Metodistkirken for å bli godkjent.

(12) Ordfører i en rett hvor en sak er under behandling, skal ha myndighet til å utnevne, etter anmodning fra en av partene, en eller flere fullmektiger til å forhøre vitnene når dette er nødvendig av hensyn til partene eller til vitner. Fullmektigen(e) kan være enten pastor eller leg. Forutsetningen er at det gis tre dagers varsel til motparten om tid og sted for opptak av slik vitneforklaring. Begge parters rådgiver skal gis anledning til å forhøre og kryssforhøre vitnet eller vitnene hvis forklaring opptas. De således oppnevnte fullmektiger skal oppta slike vitneforklaringer skriftlig. Vitneforklaring som er korrekt bevitnet ved fullmektigen(e)s signatur(er) skal oversendes ordfører i den rett som behandler saken.

(13) Alle rettsmøter skal være lukket, men dersom den innstevnte skriftlig anmoder ordfører om det, skal retten være åpen for medlemmer av Metodistkirken. Dette gjelder imidlertid ikke når retten har saken til avgjørelse. Dette skal foregå bak lukkede dører. Dessuten kan ordfører, om han/hun finner det berettiget, etter anmodning fra juridisk rådgiver for en av partene, eller på eget initiativ, lukke en enkelt sesjon av retten. Når det under rettssaken foregår avhør, skal rettens ordfører, rettens medlemmer, kirkens representant, såvel som kirkens juridiske rådgiver, den innstevnte, og den innstevntes juridiske rådgiver ha rett til å være til stede.

2. *Retts sak mot en biskop* — a) Leder i biskopskollegiet i sentralkonferansen, eller ifall det er kollegiets ordfører som er anklaget, kollegiets sekretær, skal treffe tiltak for å sammenkalle retten i henhold til bestemmelsene i § 2624.1d.

b) Leder i biskopskollegiet (eller sekretæren ifall ordfører er den anklagede) kan administrere eller oppnevne en annen biskop til å tjenestegjøre som administrator.

c) Retten skal tre sammen som bestemt i § 2625.2. Gruppen på 21 kandidater til retten skal bestå av eldste i full forening, utnevnt av en annen biskop i sentralkonferansen (§ 2625.2) i omtrent likt antall fra hver årskonferanse innen sentralkonferansen.

d) Kirkens juridiske rådgiver skal være en biskop eller en annen eldste i full forening.

e) Når saken er avsluttet, skal retten sende alle rettsdokumenter til sekretæren for sentralkonferansen, som skal oppbevare dem. Dersom det ankes, skal sekretæren straks oversende materialet til generalkonferansens juridiske råds sekretær. Etter at anken er behandlet, skal sakspapirene sendes tilbake til sentralkonferansens sekretær.

f) En biskop som er suspendert fra embetet, beholder sine rettigheter i biskopskassen vedrørende lønn, bolig, pensjon eller andre goder i tilknytning til dette. En biskop som er avsatt fra embetet, skal ikke ha noe krav på biskopskassen vedrørende lønn, bolig, pensjon og andre goder i tilknytning til dette fra tidspunktet for avsettelsen.

3. *Retts sak mot et pastoralt medlem av en årskonferanse eller mot en lokalpastor, pastor i lokalt forhold eller diakon i den diakonale tjeneste* — a) Den innstevnte biskop skal treffe tiltak for å sammenkalle retten i henhold til bestemmelsene i § 2625.1c.

b) Biskopen skal oppnevne en annen biskop til å være ordfører.

c) (1) Rettsmøtet angående et pastoralt medlem skal sammenkalles som bestemt i § 2625.1c med gruppen på 21 personer bestående av eldste i full forening. Hvis det ikke er nok personer i de riktige kategorier i en årskonferanse til å fylle gruppen, kan ytterligere personer oppnevnes fra andre årskonferanser. Alle oppnevninger til denne gruppen skal foretas av

tilsynsmennene. Denne gruppen skal også representere personer som svarer til anklagedes rase og kjønn.

(2) Rettsmøtet for en lokalpastor skal sammenkalles som bestemt i § 2625.1c, og skal bestå av en gruppe på 21 personer som skal være lokalpastorer, eller om nødvendig lege medlemmer av kirken. Alle utnevnelser av denne gruppen skal gjøres av tilsynsmennene.

(3) Rettsmøtet for en diakon i den diakonale tjeneste skal sammenkalles som bestemt i § 2625.1c, og skal bestå av en gruppe på 21 personer som skal være diakoner i den diakonale tjeneste, eller om nødvendig, lege medlemmer av kirken.

d) Juridisk rådgiver for kirken skal være en eldste i full forening, som bestemt i § 2626.1c.

e) Retten skal etter forhandlingenes avslutning sende alle rettsdokumenter til årskonferansens sekretær som skal oppbevare dem. Slike dokumenter skal arkiveres konfidensielt, og skal ikke utleveres for andre formål enn anke eller en ny rettssak uten at det foreligger undertegnet utleveringstillatelse fra både den innstevnte og ordfører i den rett som behandlet saken. Dersom saken ankes, skal sekretæren oversende materialet omgående til ordfører i sentralkonferansens ankekomite. Dersom en ordfører ikke er valgt, skal sekretæren sende materialet til de medlemmer av ankekomiteen som biskopskollegiets leder måtte bestemme. Etterat anken er behandlet, skal dokumentene sendes tilbake til årskonferansens sekretær, med mindre en ytterligere anke over et lovspørsmål er fremmet til generalkonferansens juridiske råd. I så fall skal de aktuelle dokumenter oversendes til rådets ordfører.

4. *Retts sak mot et legmedlem* — a) Den innstevnede tilsynsmann skal treffe tiltak for å sammenkalle retten som bestemt i § 2626.1c.

b) Tilsynsmannen kan være rettens ordfører, eller oppnevne en annen eldste i full forening som ordfører.

c) Rettsmøtet skal sammenkalles som bestemt i § 2626.1c, med gruppen på 21 personer bestående av lege medlemmer tilhørende andre menigheter i det samme distrikt som innstevnede. Tilsynsmannen i samråd med distriktleglederen skal utnevne denne gruppen. Spesielt hensyn skal tas slik at gruppen svarer til den innstevntes rase og kjønn.

d) Juridisk rådgiver for kirken skal være en legperson som er medlem av Metodistkirken.

e) Den innstevnte kan begjære flytting av rettssaken. Slik begjæring skal skje skriftlig til rettens ledelse innen ti dager etter mottak av varsel om å møte i retten. Ordføreren skal avgjøre om saken skal flyttes etter å ha hørt argumenter fra forsvarers side og fra kirken. Dersom begjæringen tas til følge, skal ordføreren utse et annet distrikt for avholdelse av rettssaken, og skal gi melding til tilsynsmannen, som skal sammenkalle retten. Gruppen på tjueen kandidater til retten skal bestå av lege medlemmer fra dette distrikt. Saksomkostningene skal betales av årskonferansen.

f) Dersom retten finner at anklagen uten tvil er berettiget, kan den pålegge den straff den finner passende, til og med fratagelse av medlemskap i Metodistkirken, dog kun etter alle andre muligheter er forsøkt som vil tilfredstille bestemmelsene i § 215.

g) Retten skal etter forhandlingenes avslutning arkivere alle saksdokumenter hos pastoratkonferansens sekretær. Dersom saken ankes, skal sekretæren overlevere alle dokumenter til tilsynsmannen. Etterat anken er behandlet, skal saksdokumentene sendes tilbake til oppbevaring hos pastoratkonferansens sekretær.

§ 2627 *Fremgangsmåte ved anke (appell, överklagande)* — 1. *Generelt* — a) Ved anke skal den ankende part innen tretti dager sende inn meddelelse om anken sammen med en skriftlig redegjørelse for ankegrunnene til den ansvarshavende som skal motta slik meddelelse og til

kirkens juridiske rådgiver. Saksbehandlingen i ankekomiteen skal bare omfatte de grunner som oppgis i denne redegjørelse. (§ 2627.2b, 3a).

b) Hvis ankekomite helt eller delvis opphever en retts kjennelser, eller forlanger saken gjenopptatt, eller endrer den straff som var ilagt av nevnte komité eller rett, skal den sende en redegjørelse for grunnen til vedtaket til den sammenkallende ansvarshavende i retten.

c) En anke skal ikke behandles i noe tilfelle hvor den innstevnte har unnlatt eller nektet å være til stede personlig eller representert av juridisk rådgiver ved undersøkelsen og retts-saken. Anke som er foretatt på lovlig måte, skal behandles av ankekomiteen med mindre denne komite anser at vedkommende har forspilt ankeretten ved misligheter, såsom å ha nektet å rette seg etter rettens kjennelse; eller ved å tre ut av kirken; eller ved å unnlate å møte personlig eller ved rådgiver for å følge opp en anke; eller ved at ankende før den endelige avgjørelse av anken fremmer sivilt søksmål mot anklageren eller mot noen av partene i den kirkelige rett hvor den påankede sak ble behandlet. Se J.C. 3.

d) Når retten til anke er forspilt ved forsømmelse eller av annen grunn, kan den ikke gjenvinnnes ved noen senere ankeinstans.

e) Retten til å fremme og fullføre en anke bortfaller ikke ved den ankende parts død. Arvinger eller representanter etter loven kan følge opp anke slik vedkommende ville ha hatt rett til å gjøre det om vedkommende hadde vært i live.

f) Rettens protokoller og dokumenter, herunder vitneutsagn, og bare disse, skal brukes under ankebehandling.

g) Ankeinstansen skal avgjøre kun to spørsmål: (1) Blir anklagen eller anklagene bekreftet av bevisenes vekt? (2) Var det slike feil i anvendelsen av loven at kjennelsen og/eller straffe-utmålingen må gjøres ugyldig? Disse spørsmål skal avgjøres ut fra rettsprotokollen og kirkens og den innstevnte juridiske rådgiveres argumenter. Ankekomiteen skal ikke under noen omstendighet avhøre vitner.

h) I alle saker som påankes, og hvor anken antas av ankekomiteen, skal partene trekke seg tilbake etterat anklagene, kjennelsen og bevisene er lest, og saksfremstillingen er avsluttet. Så skal ankekomiteen behandle og avgjøre saken. Den kan helt eller delvis oppheve rettens kjennelse, eller den kan henvise saken til ny rettsbehandling for kjennelse og/eller straffeutmåling. Den kan bestemme hvilken straff som skal ilegges, dog ikke strengere enn den som ble utmålt under rettssaken. Dersom rettens dom hverken helt eller delvis oppheves eller blir henvist til ny behandling, skal dommen stå fast. Ankekomiteen skal ikke oppheve dommen eller forlange saken gjenopptatt til ny undersøkelse eller rettsbehandling på grunn av feil som åpenbart ikke påvirker resultatet. Ankekomiteen skal avsi sine kjennelser etter flertallsbeslutning.

i) I alle tilfeller skal retten til å føre bevis være bortfalt når saken er behandlet en gang ut fra de foreliggende kjensgjerninger i den kompetente rett. Men lovspørsmål kan etter anke bringes den korrekte vei til Generalkonferansens juridiske råd i henhold til kirkeordningens bestemmelse.

j) Feil og forsømmelser ved saksbehandlingen skal tas tilbørlig hensyn til når de blir gjenstand for anke. (1) Når det gjelder saker hvor det finner sted en undersøkelse i henhold til § 2623, men ingen rettssak er holdt som resultat av denne undersøkelse, skal feil lovanvendelse eller feil administrasjon begått av de som leder undersøkelsen, korrigeres av ordfører for den neste konferanse på forlangende i åpen sesjon, og i så fall kan konferansen også vedta rettferdige og egnede botemidler dersom slike feil har forvoldt skade. (2) Feil lovanvendelse eller mangler ved den rettslige prosedyre som avdekkes ved anke, skal korrigeres av ordfører for den neste årskonferanse på forlangende i åpen sesjon, og i så fall kan konferansen også vedta rettferdige og egnede botemidler dersom slike feil har forvoldt skade.

k) Spørsmål om prosedyre kan bli tatt opp med anklagekomiteens ordfører eller sekretær. På ingen måte må en av partene diskutere innholdet i saken med medlemmer av ankekomiteen uten at den andre part er tilstede mens saken er under behandling (se § 2618).

L) I alle juridiske saker skal pastorer i misjonskonferanser og provisoriske årskonferanser ha de samme rettigheter, plikter og ansvar som i årskonferansene og den juridiske prosedyre er den samme.

m) Kontakt med medlemmer av en ankeinstans skal være begrenset til spørsmål om prosedyre, og skal bare rettes til ordfører eller sekretær i ankekomiteen. På ingen måte skal sakens innhold diskuteres.

2. Anke fra biskop, pastoralt medlem av en årskonferanse, pastor i lokalt forhold, lokalpastor eller diakon i den diakonale tjeneste — a) Sentralkonferansen skal velge en ankekomite sammensatt av fire eldste, en diakon i den diakonale tjeneste, en lokalpastor og tre lege personer som har minst seks års sammenhengende medlemskap i Metodistkirken og det samme antall tilsvarende suppleanter. Denne komiteen skal tjenestegjøre inntil en ny komite er valgt. Intet medlem skal ta del i behandling av anken som er medlem av en konferanse i det samme biskopområdet som den ankede. Ankekomiteen skal ha full myndighet til å handle og avgjøre anker fra biskoper, pastorale medlemmer, pastorer i lokalt forhold, lokalpastorer, diakoner i den diakonale tjeneste fra alle årskonferansene, provisoriske eller misjonskonferanser innen sentralkonferansen. Ankekomiteen skal velge sin ordfører og sekretær, og skal fastsette regler for sin prosedyre. Dens kjennelse skal være endelig, bortsett fra anke angående lovspørsmålsom gjelder sentralkonferansens ankekomite. Slike anker eller saker i § 2615 kan sendes til sentralkonferansens juridiske råd. En biskop skal kalle sammen komiteen ved sentalkonferansens for å velge komiteens ansvarshavende.

b) I tilfelle av fellende dom i kirkelig rett, skal en biskop, et pastoralt medlem, pastor i lokaltforhold, lokalpastor eller diakon i den diakonale tjeneste ha rett til å anke til sentralkonferansens ankekomite, sammensatt som ovenfor angitt, forutsatt at den ankende part innen tretti dager etter dommens forkynnelse skriftlig varslers konferansens biskop og rettens ordfører om sin hensikt å anke. I tilfelle at den ankende er biskop skal varsel om anke sendes til en annen biskop innen sentralkonferansen.

c) Når meddelelse om anke er gitt rettens ordfører, skal denne gi meddelelsen videre til sekretæren for sentralkonferansens ankekomite, og oversende sakens dokumenter, eller dersom dokumentene er oversendt årskonferansens sekretær, be sekretæren å sende dokumentene til ankekomiteens ordfører. Ankekomiteen skal innen tretti dager informere biskopen i konferansen, som anken kommer fra (eller en annen biskop i sentralkonferansen når den ankede er biskop) og den ankede part om tid og sted for ankesakens behandling. Slik behandling skal skje innen 120 dager etterat ankekomiteen har mottatt saken. Både årskonferansen, misjonskonferanse og provisoriske årskonferanse og den ankede kan la seg representere av juridisk rådgiver som angitt i § 2626.1.f. Konferansens biskop skal oppnevne rådgiver for kirken. I tilfelle en biskops anke, skal en annen biskop i sentralkonferansen oppnevne en rådgiver for kirken.

d) Alle nødvendige reise- og oppholdsutgifter som pådras av ankekomiteen, kirkens rådgiver og den ankendes rådgiver i samband med behandlingen av en ankesak fra en årskonferanse og fremmes for en sentralkonferanses ankekomite, skal betales av administrasjonskassen i den sentralkonferanse hvor saksbehandlingen finner sted. Alle utgifter skal være godkjent av ankekomiteens ordfører.

3. Anke fra en legmedlem — a) Et legmedlem som er kjent skyldig av en kirkelig rett, skal ha rett til anke, og skal sende skriftlig meddelelse om anke til pastoren og tilsynsmannen innen tretti dager etter domsavsigelsen.

b) Tilsynsmannen skal etter å ha mottatt meddelelse om anke, gi skriftlig varsel om tid og sted for sammenkalling av ankekomiteen, minst ti og høyst tretti dager etterat slik meddelelse er gitt.

c) Ankekomiteen skal sammensettes på følgende måte: Tilsynsmannen skal oppnevne elleve legpersoner som er medlemmer av andre metodistmenigheter enn den ankende part, og som innehar verv enten som legleder eller legmedlem av årskonferansen eller som har vært medlem av retten. Etterat ankekomiteen er trådt sammen, skal minst sju og høyst elleve av disse utpekes til medlemmer av domstolen. Den juridiske rådgiver for den ankende part og kirkens juridiske rådgiver skal ha rett til å nedlegge protest mot medlemmer av domstolen når det foreligger grunn til det, og forfører skal avgjøre om slike protester skal tas til følge. Tilsynsmannen skal være ankedomstolens ordfører.

d) Ankekomiteens kjennelse skal bevitnes av tilsynsmannen overfor pastoren i den menighet som ankende tilhører.

4. *Andre anker* — a) Anker når det gjelder lovspørsmål, behandles i denne rekkefølge: Anker av avgjørelser av en tilsynsmann som leder pastoratkonferanse, går til biskopen som er ordfører i årskonferansen; anker av avgjørelser av en biskop som leder en årskonferanse går til generalkonferansens juridiske råd; og anker fra en sentralkonferanse går til generalkonferansens juridiske råd.

b) Når det ankes over et lovspørsmål, skal skriftlig varsel sendes sekretæren i den forsamling hvor avgjørelsen falt. Det skal påligge sekretæren å sørge for at en nøyaktig erklæring om det innsendte spørsmål og ordførerens avgjørelse i sakens anledning, blir innført i protokollen. Sekretæren skal så utstede og bevitne en utskrift av spørsmålet og avgjørelsen, og oversende denne til sekretæren i den forsamling som skal behandle saken. Den sekretær som således mottar nevnte bevitnede utskrift, skal legge denne frem i åpen konferanse, og snarest mulig forelegge den for ordføreren til avgjørelse. Denne avgjørelse må fattes før vedkommende forsamling trer fra hverandre, slik at denne avgjørelse, sammen med det opprinnelige spørsmål og avgjørelse, kan innføres i denne konferanses protokoll. Samme saksforløp skal følges i alle etterfølgende anker.

§ 2628 *Diverse bestemmelser* — 1. Et pastoralt medlem som er bosatt utenfor den konferanses grenser hvor han/hun er medlem, skal være underkastet de prosedyrer som er gitt i §§ 2622-2627, utøvet av vedkommende ansvarshavende i den konferanse hvor han/hun er medlem dersom ikke de presiderende biskoper i de to årskonferansene og det pastorale medlem som er underkastet prosedyren er enige om at rettferdigheten er best tjent ved at prosedyren gjennomføres av vedkommende ansvarshavende i den årskonferanse han/hun tjenestegjør under utnevnelse.

2. Når en biskop, pastoralt medlem, lokalpastor eller diakon i den diakonale tjeneste anklages for en overtredelse i henhold til § 2623, og ønsker å tre ut av kirken, kan sentralkonferansen om det gjelder en biskop, årskonferansen om det gjelder et pastoralt medlem, en lokalpastor eller diakon i den diakonale tjeneste, tillate uttrede. I så fall skal det protokolleres under "uttrådt under anklager", og vedkommendes status skal være den samme som om han/hun var utelukket.

3. Når et medlem av kirken er beskyldt for en overtredelse, og ønsker å tre ut av kirken, kan pastoratkonferansen tillate dette medlem å tre ut. I så fall skal det protokolleres "uttrådt under klagemål". Dersom det er reist formell anklage, kan vedkommende tillates å tre ut. I så fall skal det protokolleres "uttrådt under anklage". I hvert tilfelle skal status være den samme som om vedkommende var utelukket.

4. I alle saker som gjelder juridisk administrasjon, er rettigheter, plikter og ansvar de samme for pastorale medlemmer av misjoner, misjonskonferanser og provisoriske årskonferanser som for medlemmer av årskonferanser, og prosedyrene er de samme.

En metodistisk forståelse av dåpen

METODISMEN AV I DAG er i ferd med å gjenoppdage og for nye sin forståelse av dåpen. I denne prosessen er det nødvendig å se tilbake på vår arv som metodister og Evangelisk Forent Brødre-kirke, og - ikke minst – på vårt kristne tradisjonsgrunnlag. I løpet av vår historie har oppfatningen av dåpen vært mangeartet og til dels innbyrdes motstridende. En fornyet dåpsforståelse – som løfter fram den wesleyanske sammenholdningen av det sakramentale og det evangeliske – gjør det mulig for metodister å delta i sakramentet med ny takknemlighet for denne Guds nådes gave.

I den metodistiske tradisjon er dåpen et tema vi i lang tid vært opptatt av, samtidig som det har vært kontroversielt. John Wesley beholdt den sakramentale teologi slik han mottok den i sin anglikanske tradisjon. Han lærte at barnet i dåpen blir rensset fra arvesynd og skyld, innviet til pakten med Gud, tatt inn i kirken, gjort til arving i Guds rike og født på ny. Wesley hevdet at selv om dåpen verken er avgjørende for eller tilstrekkelig til frelse er det likevel det ”ordinære nådemiddel” som Gud har utsett til å formidle virkningen av Kristi gjerning i mennesket.

Men selv om Wesley stadfestet den gjenfødende nåde i barnedåpen understreket han også nødvendigheten av omvendelse for voksne som har falt ut av nåden. Et menneske som modnes til moralsk ansvar må gi svar på Guds nåde ved å omvende seg og tro. Uten en personlig avgjørelse og overgivelse til Kristus blir dåpens gave uten virkning.

Dåpen var derfor for Wesley en del av den livslange frelsesprosessen. Han så på gjenfødelsen som en tosidig erfaring i den normale kristne utvikling - først mottatt i barnedåpen, og senere i livet ved overgivelsen til Kristus. Frelsen inkluderer både Guds begynnende nådeshandling og den frivillige respons fra menneskets side.

I sin framvekst i USA maktet ikke metodismen å opprettholde den wesleyanske balansen mellom det sakramentale og det evangeliske. Mulighetene til å bruke sakramentene var begrenset på slutten av syttenhundre- og begynnelsen av attenhundretallet. Den metodistiske bevegelse ble ledet av legfolk. De hadde ikke fullmakt til å forvalte sakramentene. I nybyggerområdene vestover ble menneskelige evner, initiativ og gjerninger fremhevet. Selv om vekkelseskallet til mennesker om å ta en personlig avgjørelse var viktig, ble dette gjenstand for overdrivelser. Wesleyes lære om sakramentene hadde en tendens til å bli oversett. I denne sammenheng, hvor barnedåpen ikke bare ble praktisert men også energisk forsvart, ble betydningen av den svekket og uklar.

Senere, mot slutten av attenhundretallet, ble de teologiske synspunktene hos metodistene påvirket av et nytt sett av ideer som på den tiden var dominerende i den amerikanske kultur. Dette var ideer som stod for utviklingsoptimisme i synet på mennesket, og en tro på de sosiale forbedringer som oppdagelsene innen vitenskap, teknologi og utdanning kunne gi. Læren om arvesynden måtte vike for oppfatningen om at menneskenaturen i det vesentlige er uplettet.

I dette intellektuelle miljøet virket den gamle evangeliske understrekning av omvendelse og åndelig gjenfødelse litt gammeldags og unødvendig.

På denne måten ble den kreative wesleyanske syntese av det sakramentale og evangeliske

revet i stykker, og begge elementer mistet sin verdi. Resultatet ble at barnedåpen ble fortolket og ofte redusert til en innvielsesseremoni. Voksenedåpen ble iblant sett på som bekjennelse av troen og en offentlig stadfestelse av Guds nåde. Men framfor alt ble voksenedåpen oppfattet som et uttrykk for tilslutning til menigheten. På midten av nittenhundretallet hadde metodismen generelt sluttet å forstå dåpen som et sakrament. Fra å være en guddommelig nådehandling ble den betraktet som et uttrykk for menneskets valg.

I tradisjonen til Den Evangeliske kirke og Den Forente Brødrekirken, som i 1946 gikk sammen i Den Evangeliske Forente Brødrekirke, var også dåpen et kontroversielt tema. Deres gamle pietistiske vekkelsestradisjon bygde på troen på Guds nærværende nåde og menneskets frie valg, og la vekt på å føre mennesker til frelse ved kristen erfaring. Sent på attenhundre- og tidlig på nittenhundretallet understreket teologene i både Den Evangeliske kirke og i Den Forente Brødrekirken dåpens betydning som en integrerende del av proklamasjonen av evangeliet. Dåpen var et uttrykk for opptagelse i paktsfellesskapet (som en parallell til omskjærelsen) og tegnet på den nye fødsel, og den var den nådefulle guddommelige handling som forløser mennesker fra synd så vi blir forsonet med Gud. Den Evangeliske kirke favoriserte konsekvent barnedåpen. Den Forente Brødrekirken praktiserte dåp av både barn og voksne. Etter unionen i 1946 vedtok Den Evangeliske Forente Brødrekirke et dåpsgudstjenesteritual for barn og voksne, og også en ny gudstjeneste for innvielse av spebarn. Denne hadde knapt noen forbilder i offisielle ritualer i noen av de to tidligere kirkene.

Da Metodistkirkens salmebok (The Methodist Hymnal) og ritualene ble revidert i 1960-64 fikk kirkens ledere en ny mulighet til å studere og gjenoppdage dåpens sakramentale natur innen metodismen. Gudstjenesteutvalget (The General Commission on Worship) slo an tonen ganske tydelig i forordet til det nye ritualet i 1964:

”Når vi har revidert dåpsritualet har Gudstjenesteutvalget prøvd å ta hensyn til at dåpen er et sakrament, og vi har ført inn igjen den evangelisk-metodistiske forståelsen, slik det kommer til uttrykk i Religionsartiklene. Tilbørlig oppmerksomhet er gitt til den kritiske gjennomgang av dåpsteologien som for tiden finner sted i den økumeniske bevegelse, med dens teologiske innhold og konsekvenser.”

Utvalget ga et kort historisk resymé som viste at forståelsen av dåpen som et sakrament hadde blitt svekket, for ikke å si kastet vrak på i årenes løp. Mange i kirken så på dåpen både av barn og voksne som en innvielseshandling mer enn et sakrament. Det ble pekt på at i innvielsen gir vi vårt liv som en gave som Gud mottar, mens i sakramentet mottar vi Guds uforanderlige nåde. 1964-revisjonen av dåpsritualet var starten til å føre dåpshandlingen tilbake til sin opprinnelige og historiske betydning som et sakrament.

I Metodistkirkens salmebok (The United Methodist Hymnal) av 1989 fortsetter man i Dåpspakts-gudstjenestene I, II og IV – hentet fra 1984-utgaven av Ritualboken (The Book of Services) – forsøket med å understreke dåpens historiske betydning. Disse ritualene stadfester syndens virkelighet, gjøfødelsen, virkningen av nåden og nødvendigheten av omvendelse og tro, i samsvar med den wesleyanske kombinasjonen av det sakramentale og evangeliske.

Metodismen er ikke alene i sitt behov av å gjenoppdage dåpens betydning, og å arbeide for å omsette det i praksis. Andre kirkesamfunn har også satt fokus på dåpens sakramentet som grunnlag for tro og liv. For å komme inn til kjernen av dåpens betydning og praksis har alle opplevd å bli ført tilbake til menighetslivet i apostolisk tid. Det synlige resultat av dette arbeidet er en økumenisk samstemmighet som kommer til uttrykk i det vidt anerkjente dokumentet ”Dåp, nattverd og tjeneste” (Baptism, Eucharist and Ministry 1982).

Komiteen for dåpsstudier som ble nedsatt av Generalkonferansen i 1988 fikk fornyet fullmakt til å fortsette sitt arbeid på Generalkonferansen i 1992. Komiteen deltok i denne prosessen ved å presentere en teologisk og funksjonell forståelse av dåpen, slik den kommer til

uttrykk i Metodistkirkens Ritualbok. Her er det brede spekter av kilder som Skriften, den kristne tradisjon, erfaringen og Den Metodistisk-Evangeliske Forente Brødre-tradisjonen tatt med. Den voksende økumeniske enighet har også vært til hjelp i vår tenkning omkring dette tema.

Vi er frelst av Guds nåde

Den menneskelige situasjon

I de første kapitlene 1. Mosebok fortelles det at Gud skapte mennesket i sitt bilde, og vi levde i et forhold preget av nærhet, avhengighet og tillit. Vi var åpne for Guds iboende nærvær, og hadde frihet til å samarbeide med Gud om å fullføre hans vilje og plan for hele skapningen og historien. Å være et menneske slik Gud hadde tenkt innebærer å leve i et kjærlighetsfullt forhold til Gud og å gjenspeile den guddommelige natur i våre liv så helt og fullt som mulig.

Tragisk nok blir det fortalt i 1. Mos. 3 at vi var utro mot Gud. Resultatet var at gudsbildet i oss ble forvrengt, og forholdet til Gud ble ødelagt for hele skapningen. Ved vår stolte holdning og ved å fornekte vårt gudgitte ansvar opphøyde vi vår egen vilje, valgte våre egne veier og gjorde opprør mot Gud. Vår natur ble dominert av en nedarvet tilbøyelighet til det onde, som vi tradisjonelt kaller for arvesynd. Dette er en universell, menneskelig tilstand som påvirker alle sider av livet. På grunn av arvesynden er vi adskilt fra Gud, fremmedgjort for hverandre og fiendtlig mot den naturlige verden, ja, til og med mot oss selv og vårt eget beste.

Synden kan komme til uttrykk på mange måter; i prioriteringer som fører oss på ville veier, som konkret misgjerning, som likegyldighet i møte med andres behov, og som delaktighet i undertrykkelse og urettferdighet. Det onde er både kosmisk og personlig. Det rammer individer såvel som institusjoner i samfunnet. Syndens natur blir uttrykt i Dåpspakt I, II og IV i Metodistkirkens salmebok (The Methodist Hymnal) i formuleringer som "de onde kreftene", "denne verdens onde makter" og "din synd". I forhold til Gud er alle mennesker fortappt, ute av stand til å frelse seg selv, og i sannhet i behov av Guds nåde og tilgivelse.

Det guddommelige nådesinitiativ

Selv om vi har vendt Gud ryggen har ikke Gud forlatt oss. I stedet søker han i nåde uten opphør å føre oss tilbake til det kjærlighetens samfunn som vi ble skapt til, og å gjøre oss til de mennesker Gud vil vi skal være. Med dette mål for øye handler Gud på en forutgående måte. Det betyr at før vi er klar over det, har Gud rakt ut sin hånd til frelse for menneskeheten. Det gamle testamente forteller om Guds gjerninger i historien om paktsfellesskapet med Israel, der han søker å utføre sin guddommelige vilje og plan. I det nye testamente lærer vi at Gud kom inn i denne syndige verden i Jesus Kristus for å åpenbare alt som vi mennesker kan fatte om hvem Gud er og hvordan Gud vil vi skal være. Gjennom Jesu Kristi død og oppstandelse ble dødens makt beseiret og vi ble satt fri til igjen å bli Guds folk. (1. Pet. 2,9). Siden Gud er den eneste kilde til nåde, er nåden alltid forutgående. Den er før alt, og bare den gjør det mulig for oss å komme nær Gud. Nåden hjelper oss til å innse vår egen syndige tilstand, og vår manglende evne til å frelse oss selv. Nåden driver oss til omvendelse og gjør det mulig for oss å gi svar på Guds kjærlighet. Slik lyder det i dåpsritualet: "Alt dette er Guds gave, tilbudt oss for intet." (The United Methodist Hymnal, side 33)

Troens nødvendighet til frelse

Troen er både Guds gave til oss og menneskets svar til Gud. Den er evnen og viljen til å si ja til Guds tilbud om frelse. Troen er en erkjennelse av vår totale avhengighet av Gud, overgivelse av egen vilje og tillitsfullt å stole på Guds nåde. Dåpskandidaten svarer ja på følgende spørsmål: "Bekjenner du Jesus Kristus som din frelser, setter du hele din lit til ham, og lover du å tjene ham som din Herre..?" (The United Methodist Hymnal, s.34)

Vårt personlige svar er avhengig av at vi i omvendelsen vender oss bort fra synden og i stedet vender oss til Gud. Det innebærer en bestemmelse om å overgi våre liv til Kristi herredømme, og at vi mottar tilgivelse for synd, avdør fra vårt gamle menneske og kommer inn i Åndens nye liv ved å bli født på ny. (Joh. 3,3-5. 2. Kor. 5,17).

Ikke alle opplever gjenfødelse på samme måte. Noen kan peke på et bestemt, radikalt omvendelsesøyeblikk. For andre kan omvendelsen erfares som en soloppgang, eller en vekst i erkjennelsen at vi alltid har vært elsket av Gud, og en personlig tillit til Kristus. John Wesley beskrev sin egen opplevelse slik: "Jeg kjente mitt hjerte forunderlig varmt. Jeg følte at jeg stolte på Kristus, og Kristus alene til frelse. En visshet ble gitt meg om at han hadde tatt bort mine synder, ja nettopp mine, og frelst meg fra syndens og dødens lov."

Nådemidlene Gud møter oss igjennom

Guds nåde kommer til oss og virker i mennesker gjennom ulike nådemidler, eller "kanaler" som Wesley kalte dem. Selv om Gud er fullstendig fri til å handle på mange måter har Gud gitt kirken det spesielle ansvar og privilegium å være Kristi legeme, som synliggjør Guds plan om å forløse verden. Wesley betraktet kirken i seg selv som et nådemiddel - et troens nådefulle samfunn hvor mennesker får del i Guds nåde. Sammen med andre protestantiske kirkesamfunn deler metodismen den oppfatningen at proklamasjonen av Ordet i forkynnelse og undervisning, og livet i kirken er primære kanaler for Guds nåde. Opprinnelsen til den raske vekst i den metodistiske vekkelsesbevegelse var i hovedsak knyttet til forkynnelsen av evangeliet. John Wesley la vekt på betydningen av bønn og faste, bibelstudier og møter, hvor en kunne dele ting sammen og støtte hverandre.

Siden Gud har skapt og skaper alt kan også de fysiske gjenstander være bærere av guddommelig nærvær og kraft, og være skarmentale redskaper for Guds nåde. Sakramentene er virkekriftige tegn på Guds nærvær, formidlet gjennom den skapte verden. At Gud ble menneske i Jesus Kristus er den dypeste årsak til denne guddommelige handlemåte. Wesley betraktet sakramentene som nødvendige nådemidler, og stadfestet den anglikanske lære om at "et sakrament er et ytre tegn på den indre nåde, og et middel vi mottar nåde gjennom." Sakramentene er symbolhandlinger som uttrykker og utdyper Guds nåde og kjærlighet ved å kombinere ord, handlinger og de fysiske elementer. Dåp og nattverd er sakramenter instituttet eller befalt av Kristus i evangeliene.

Metodister tror at disse symbolhandlingene er særskilte nådemidler. Den rituelle sakramentforvaltningen peker ikke bare på Guds nærvær i verden. Den er også selv en del av hjelpen til å åpenbare denne virkeligheten. Guds nærvær i sakramentene er reell, men må tas imot av mennesker i tro dersom det skal forvandle våre liv. Sakramentene gir ikke del i Guds nåde på en magisk og uimotståelig måte, men er mektige kanaler som Gud har utvalgt for å gjøre sin nåde tilgjengelig for oss. Wesley så på dåpen som det instituerende sakrament. I dåpen trer vi inn i pakten med Gud og blir medlemmer av Kristi menighet. Han oppfattet Herrens nattverd som styrke- og kraftgivende måltid i kristnes liv, og talte ofte og sterkt om

nødvendigheten av å ta del den. Den wesleyanske tradisjon har fortsatt å praktisere og glede seg over de ulike midler som formidler Guds nåde til oss.

Dåpen og troens liv

Det nye testamente forteller at Jesus ble døpt av Johannes (Matt. 3,13-17) og at han befalte sine disipler å døpe og lære i Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds navn. (Matt. 28,19) Dåpen er grunnlagt på Jesu liv, hans død og oppstandelse. Nåden som vi får del i ved dåpen er bygd på Kristi forsoning og den gjør det mulig for oss å bli forlikt med Gud. Dåpen innebærer å dø fra synden, et nytt liv, samfunn med Jesus Kristus, mottagelse av Den Hellige Ånd og innlemmelse i Kristi menighet. Metodistene stadfester denne forståelsen i sine offisielle trosbekjennelser. Religionsartikkel XVII kaller dåpen for "et tegn på gjenfødelse eller den nye fødsel." Trosbekjennelsen (The Confession of faith (Den Evangeliske Forente Brødrekirken) uttaler at dåpen er "et bilde på den nye fødsel i Kristus Jesus og et kjennetegn på å være en Jesu disippel."

Dåpspakten

Både i GT og NT trer Gud inn i et paktsforhold med sitt folk. En pakt innebærer løfter og forpliktelser for begge parter. Den er instituert ved en spesiell seremoni og uttrykkes ved et spesielt kjennemerke. Da Gud inngikk pakten med Israel bød han dem å være et tjenende fellesskap. Han lofte Israel å være deres Gud og ga dem sin lov for å vise dem hvordan de skulle leve. Omskjærelsen av guttebarna er tegnet på denne pakten. (1.Mos 17,1-14. 2 Mos. 24, 1-12). I Jesu død og oppstandelse oppfylte Gud profetien om en ny pakt, og kalte menigheten til å være det tjenende fellesskap (Jer. 31,31-34. 1. Kor. 11,23-26). Dåpen av spebarn og voksne, både menn og kvinner, er tegnet på denne pakten.

Derfor beskriver metodistene sitt dåpsritual som "Dåpspakts gudstjeneste" (The United Methodist Hymnal, s. 32-54). I dåpen erklærer kirken at den har trådt inn i pakten med Gud, og at nye mennesker blir innlemmet i denne pakten. Pakten knytter Gud, de troendes samfunn og den kristne selv sammen. Alle tre er viktige forat dåpspakten kan oppfylles. Guds trofaste nåde innstifter paktsfellesskapet og gjør menigheten og den dømte i stand til å svare i tro.

Dåpen med vann og Den Hellige Ånd

Ved Den hellige Ånds gjerning — som er Kristi fortsatte nærvær på jord — blir menigheten innviet til å være paktens nye fellesskap. I dette samfunn skjer dåpen med vann og Ånd (Joh. 3,5. Ap.gj. 2,38). I Guds frelsesgjerning er mysteriet om Kristi død og oppstandelse uløselig knyttet til Den Hellige Ånds gave, gitt på Pinsefestens dag (Ap.gj. kap.2). På samme måte er delaktigheten i Kristi død og oppstandelse uløselig knyttet til mottagelsen av Ånden (Rom. 6,1-11; 8,9-14). Den Hellige Ånd, som er skapelsens kraft (1. Mos 3,2), gir også det nye livet. Ånden virker i menneskers liv før, under og etter dåpen. Han er den virkelige frelsesformidleren. Gud utøser over den dømte Den Hellige Ånds nærvær, merker dem med Guds eget segl og gir pantet på den arv de har del som barn av Gud (2. Kor. 1,21-22). Det er ved Ånden troens liv får næring, inntil den endelige forløsning finner sted og vi trer inn i fyllden av vår frelse (Ef. 1,13-14).

Helt fra apostolisk tid har dåpen med vann og dåpen med Den Hellige Ånd vært knyttet sammen (Ap.gj. 9,17). Den kristne blir døpt med begge, noen ganger med ulike ytre tegn. Vann blir brukt i den treenige Guds navn (omtalt i ritualen som Fader, Sønn og Hellig Ånd) av en person som er autorisert til det. Den Hellige Ånds nærvær blir nedbedt ved håndspåleggelse i nærvær av menigheten. Vann er det sentrale symbol i dåpen. Den dypere betydningen anty-

des i dåpsliturgien når den taler om vannet i skapelsen og flommen, om befrielsen av Guds folk fikk da de gikk gjennom havet, om da de fikk vann i ørkenen og om overgangen til Det lovede land gjennom Jordanelven. I dåpen identifiserer vi oss selv med dette Guds folk og blir selv med på vandringen til Gud. Bruken av vann i dåpen symboliserer også renselse fra synd, det gamle menneskes død og oppstandelsen til et nytt liv med Kristus. I metodistisk tradisjon kan vannet brukes ved bestenkning, overøsing eller neddykkelse. Uansett hvilken praksis som følges bør det brukes rikelig med vann slik at vi kan sette pris på den symbolske betydningen.

Dåpsliturgien inneholder det bibelske symbol på salvingen med Den Hellige Ånd ved håndspåleggelse og muligheten til å bruke olje. Denne salvingen gir den dømte et løfte om kraft til trofast å leve det livet som vanddåpen symboliserer. I kirkens tidlige århundrer ble dåpen umiddelbart etterfulgt av håndspåleggelse, og samlet utgjorde dette ritualet for medlemsopptagelse. Fordi håndspåleggelse i den vestlige kirken var en handling som bare biskopen kunne utføre ble den senere skilt fra vanddåpen og kalt konfirmasjon. Ved konfirmasjonen beseglet Den Hellige Ånd de dømte som Guds egne, og ga dem kraft til å være disipler. I Oldkirkens gudstjenesteliv ble dåpen og salvingen umiddelbart etterfulgt av Herrens nattverd, som en del av opptagelseshandlingen, uansett alder på dåpskandidaten. Dagens dåpsrituale bringer disse tre elementene sammen igjen til en helhetlig gudstjeneste. Symbolene peker på og tilbyr delaktighet i de troendes samfunn, slik det legemliggjør Guds nærvær i verden.

Dåpen som innlemmelse i Kristi legeme.

Menigheten er innsatt til å være Kristi legeme ved Den Hellige Ånds kraft (1. Kor. 12,13. 27). Menigheten trekker til seg nye mennesker når den søker å være trofast mot oppdraget den fikk: å proklamere og synliggjøre evangeliet. Dåpen er det sakrament som innlemmer oss i Kristi legeme. Et spebarn, et barn eller en voksen som blir døpt blir medlem av den universelle kirke, av kirkesamfunnet og av lokalmenigheten. Derfor er dåpen hele kirkens rite. Vanligvis krever det deltagelse av den samlede, gudstjenestefeirende menighet. I en rekke løfter i dåpsliturgien stadfester forsamlingen sin egen tro og lover å være åndelige veiledere og støtter for den som blir døpt. Dåpen er ikke bare en individuell, privat eller familiær hendelse. Om særskilte legitime forhold hindrer at dåpen finner sted med den samlede menighet i en vanlig gudstjeneste bør man legge vekt på å samle representanter fra menigheten til å delta i seremonien. Senere bør dåpen stadfestes i en offentlig gudstjeneste slik at menigheten kan få anledning til å uttrykke sin bekreftelse og overgivelse, og gi til kjenne sitt ansvar.

I dåpen føres vi inn i samfunn med Kristus, med hverandre og med kirken på alle steder og til alle tider. Ved dette tegn og segl på felles disippelskap blir enheten i Kristus synliggjort (Gal. 3,27-28). Vi stadfester at det er én dåp til Kristus, og feirer den som et grunnleggende enhetsbånd i de mange samfunn som utgjør Kristi legeme (Ef. 4, 4-6).

Åndens kraft i dåpen avhenger ikke av måten dåpen skjer på eller alderen til den dømte, heller ikke av den dømtes psykologiske utrustning eller av pastorens karakter. Det som gjør sakramentet fullverdig er Guds nåde. Den éne dåp er et kall til de ulike kirkesamfunn om å overvinne splittelsen og synlig å uttrykke sin enhet. Vår enhet i Kristus utfordrer også kirkesamfunnene til en felles anerkjennelse av dåpen som et uttrykk for den enhet som Kristus hadde tenkt (1. Kor. 12,12-13).

Dåpen som syndenes forlatelse

I dåpen gir Gud syndenes forlatelse, som vi får ta imot som en gave (Ap.gj.2,38). Synden har skilt oss fra Gud. Når den tilgis blir vi rettferdiggjort og befridd fra syndens skyld og straff, og det rette forhold til Gud blir gjenopprettet. Denne forlikelsen er vunnet ved Kristi soningsverk, og gjort virksom i oss ved Den Hellige Ånd. Vi gir vårt svar ved å bekjenne og vende om fra vår synd, og bekjenne troen på at Jesus Kristus har gjort alt som er nødvendig til vår frelse. Troen er en nødvendig forutsetning for rettferdiggjørelsen. I dåpen kommer denne tro til uttrykk. Gud tilgir og fornyer vårt åndelige liv slik at vi blir nye skapninger i Kristus.

Dåpen som nytt liv

Dåpen er det sakramentale tegn på det nye livet i og ved Kristus, i Åndens kraft. Enten dåpen blir omtalt som gjenfødelse, en ny fødsel, eller å bli født på ny, gjør dette nådeverket oss til nye skapninger. (2. Kor. 5,17). Vår gamle natur, som var dominert av synden, dør, og vi trer inn i det nye livet i Kristus og blir forvandlet. Dåpen er det middel som fører oss inn til dette nye livet. (Joh. 3,5. Tit. 3,5). Men den nye fødsel skjer ikke alltid samtidig med dåpen eller håndspåleggelsen. Vår visshet om og tillit til forløsningen i Kristus og det nye livet i ham kan endre seg gjennom hele livet. Men uansett hvordan vi erfarer den nye fødsel virkeligjøres løftene som ble gitt oss i vår dåp.

Dåpen og et hellig liv

Den nye fødsel og livet i Kristus som uttrykkes i dåpen, er begynnelsen til en vekst- og helligjørelsesprosess der Gud fører oss inn i et nærmere forhold til Jesus Kristus. Gud former våre liv så vi i økende grad kan leve i overensstemmelse med hans vilje. Helligjørelsen er en gave virket av den iboende og nåderike Hellige Ånd. Når vi mottar Åndens kraft får vi en dypere kjærlighet til Gud og vår neste. Hellighet i hjerte og liv innebærer alltid i den wesleyanske tradisjon både personlig og sosial hellighet.

Dåpen er inngangsporten til et hellig liv. Sakramentet lærer oss å leve i forventning om at Gud fortsett vil gi oss sine nåderike gaver. Det fører oss inn i det troens samfunn som kaller oss til hellighet og til å leve trofast i forhold til Guds gaver. Alle døpte og samfunnet av de troende har ansvar for å gi verden praktiske eksempler på det nye, forløste menneske, som lever i kjærlighet til Gud og virker for å sette strek over alt som skaper avstand mellom mennesker. Det finnes ingen forhold i livet som ekskluderer fra dåpens sakrament. Vi arbeider mot og ser fram til den dagen Gud skal regjere over jorden. Dåpen er et tegn på dette, og hensikten virkeligjøres først når den troende og menigheten er helt gjenskapt etter Guds bilde.

Dåpen som Guds gave til mennesker i alle aldre

Det er én dåp, og bare én kilde til frelse - Guds nåderike kjærlighet. Enten det er barn eller voksne som blir døpt er dåpen et tegn på Guds frelsende nåde. Denne nåde er den samme for alle mennesker, og vi opplever at den innlemmer, utruker og gir kraft. Alle trenger den, og ingen blir frelst uten den. Forskjellen på dåp av voksne og dåp av barn er at den voksne bevisst uttrykker sin kristne tro. Et døpt barn vil bekjenne sin tro senere i livet etter fostring og undervisning av foreldre eller andre voksne og i de helliges samfunn. Barnedåpen er vanlig der barna er født av troende foreldre og vokser opp i kristne hjem og menigheter. Voksenedåp er normen når menigheten er i en misjonssituasjon og når ut til mennesker i en kultur som er ukjent med eller fiendlige til kristen tro. Mens barnedåp er vanlig i kristne familier krever den økende minoritetsstatus kirken har i det moderne samfunn en større oppmerksomhet om evangelisering, undervisning og dåp av voksne som blir omvendt.

Barnedåp har i overveldende grad vært den historiske praksis i de fleste kirker gjennom de kristne århundrer. Selv om NT ikke inneholder noe klart mandat til det, fins det likevel mer enn nok bevis for barnedåp i Skriften (Ap. gj. 2,38-41. 16,15.33) og i de første kristnes lære og praksis. Dåp av barn bygger på forståelsen av at Gud forbereder en vei til tro før vi spør etter den, eller faktisk vet at vi trenger hjelp (forutgående nåde). Sakramentet er et sterkt uttrykk for den sannhet at alle mennesker står for Gud som hjelpeløse småbarn, ute av stand til å gjøre noe til egen frelse, og helt avhengige av Guds kjærlighet og nåde. Kirkens paktsfellesskap tjener som et nådemiddel for alle som lever under kirkens innflytelse. Gjennom menigheten uttrykker Gud at både barn og voksne har del i den nådefulle pakten som dåpen er et tegn på. Denne forståelsen av hvordan Gud i nåde arbeider gjelder også for mennesker som pga handicap eller andre begrensninger ikke er i stand til å svare på spørsmålene i dåpsritualet. Selv om vi ikke kan forklare hvordan Gud arbeider i deres liv, lærer troen oss at Guds nåde er tilstrekkelig for alle behov. Derfor er de rette mottakere av dåp.

Kirken forkynner at barn som fødes inn i en såret verden kan motta Guds rensende og fornyende tilgivelse på samme måte som voksne. Den frelsende nåde som er gitt oss i Kristi forsoning er det eneste håp til frelse for alle mennesker, uansett alder. I dåpen trer barna inn i det nye livet i Kristus som Guds barn og som medlemmer på Kristi legeme. Barnedåpen inlemmer barnet i troens fellesskap og vekst, og innebærer samtidig medlemskap i den lokale menighet.

En rett forståelse og vurdering av barnedåpen innebærer at barna blir elsket og blir vist omsorg av menigheten og av barnets egen familie. Om foreldre eller faddere ikke kan eller vil gi den næring som troen trenger bør dåpen utsettes til barnet kan få denne åndelige næring. Et barn som dør uten å være døpt blir mottatt i kjærlighet hos Gud, for Ånden har virket i dette barnet for å gi det frelsende nåde. Om et barn blir døpt uten at familien eller fadderne gir barnet nødvendig åndelig næring har menigheten et spesielt ansvar for å gi barnet rom i menighetens liv.

Når vi forstår vår dåpspraksis som et ekte uttrykk for hvordan Gud arbeider i våre liv hevder Metodistkirken at dåpen skal finne sted i menighetsfellesskapet: "Guds forløsende kjærlighet, åpenbart i Jesus Kristus, omfatter alle mennesker, og Jesus inkluderte uttrykkelig barna i sitt rike. Derfor skal pastoren oppriktig formane alle kristne foreldre eller foresatte til å fremstille sine barn for Herren i den kristne dåp i tidlig alder. (1992 Book of Discipline, §221). Vi slår fast at samtidig som ett aspekt ved barnedåpen er takk og innvielse til Gud fra foreldrenes side i deres oppgave med å gi kristen barneoppdragelse, er sakramentet primært en gave, gitt av Guds nåde. Verken foreldre eller barn er hovedaktører. Dåpen er en Guds handling i og gjennom menigheten.

Vi respekterer oppriktigheten til foreldre som velger å la være å døpe sine barn, men vi hevder at et slikt synspunkt ikke stemmer overens med den wesleyanske forståelsen av sakramentets natur. Metodistkirken aksepterer verken den oppfatning at bare troendes dåp er gyldig eller at barnedåpen på en magisk måte gir frelse uten en personlig tro. Kirkeordningen pålegger pastorene å tydelig forklare vår lære på dette område, slik at ikke foreldre eller faddere kan misforstå dette.

The United Methodist Book of Worship inneholder et "Rituale for takksigelse ved fødsel eller adopsjon av barn". (s. 585 - 587). Dette kan anbefales i situasjoner der det ikke passer å ha dåp, samtidig som foreldrene ønsker å ta offentlig ansvar for barnets vekst i tro. Det bør klart uttrykkes at en slik handling ikke er det samme som dåp eller en erstatning for dåp. Den er heller ikke en barneinnvielse. Dersom barnet ikke er døpt bør dåpen gjennomføres så snart som mulig etter en slik takksigeshandling.

Guds trofasthet i dåpspakten

Siden dåpen primært er en Guds handling i menigheten er sakramentet ment å mottas bare én gang. Denne oppfatningen er i samsvar med den historiske undervisningen i den universelle kirke og har sin opprinnelse så tidlig som i det andre århundre. Nylig er den økumenisk bekreftet i rapporten «Dåp, nattverd og tjeneste.»

Å hevde at dåpen ikke skal gjentas bygger på Guds trofasthet. Guds initiativ er grunnlaget for nådens pakt som vi føres inn i ved dåpen. Om vi misbruker vår gudgitte frihet og ringe-akter eller trosser pakten kan vi likevel ikke hindre Gud i å elske oss. Når vi vender om og kommer tilbake til Gud trenger ikke pakten gjøres om igjen, for Gud har alltid vært trofast imot den. Det vi trenger er en fornyelse av vår overgivelse og en ny stadfestelse av pakten fra vår side.

Guds nådegave i dåpspakten gir ikke frelse uten et troens svar fra vår side. De døpte kan ha mange sterke åndelige erfaringer som de ønsker å feire offentlig i menighetens gudstjenesteliv. Slike erfaringer kan f. eks. være det øyeblikket de ble omvendt, angret sin synd eller mottok nådegaver. Det kan være en dypere overgivelse til et fornyet kristenkall eller andre viktige endringer i forholdet til Jesus. Disse markeringer fører ikke til gjentakelse av dåpen, men gir mulighet til en ny stadfestelse av dåpsløftene. De kan også være et vitnesbyrd om Guds trofasthet til tross for vår troløshet. Relevante gudstjeneformer for slike merkedager kan f. eks. være "Stadfestelse av troen" ("Confirmation or Reaffirmation of faith" – Dåpspakt I i The United Methodist Hymnal) eller "En markering av en ny begynnelse på troens vei" ("A celebration of new beginnings in faith." - The United Methodist Book of Worship s. 588-590.)

Om å gi næring til mennesker i deres trosliv.

Dersom vi skal bli i stand til å leve trofast i det som er vår del av dåpspakten er det avgjørende at troen får næring. Kristen vekst bygger på dåpen, som i seg selv er et nådemiddel. I forhold til dåp av barn er det viktig å starte før dåpen med å gi veiledning til foreldre og faddere ut fra NT om sakramentenes betydning og om hjemmets ansvar. Pastorene har en spesiell oppgave på dette område (The Book of Discipline 438, 1.b). Voksne som blir døpt trenger grundig forberedelse både for å motta denne nådegaven og leve i den. (The Book of Discipline 216.1)

Etter dåpen sørger menigheten for å gi næring slik at den livslange vekstprosessen i nåden kan komme i gang. Hvordan det gir seg uttrykk vil stå i forhold til de ulike alderstrinn og det modenhetsnivå den enkelte er på. Tilførsel av kristen næring inkluderer både kognitiv læring og åndelig fostring. Et hovedmål er å lede mennesker til å innse at de trenger frelse, og til å ta imot Guds gave i Jesus Kristus.

De som opplever omvendelse og overgivelse til Kristus bør bekjenne sin tro offentlig. De trenger veiledning og støtte i sitt liv som disipler. Gjennom gudstjenestelivet og sitt undervisningsprogram søker menigheten å forme mennesker til likhet med Kristus. Det kan skje i ulike kristne aktiviteter, i sosialt arbeid, i misjon, ved gode rollemodeller for det å være disippel og gjennom forvaltning av nådemidlene. Ved å gi næring på denne måten får kristne hjelp til å leve ut de muligheter til forvandling som er gitt dem i dåpen.

Bekjennelse av kristen tro og konfirmasjonen

Det kristne livet er en dynamisk prosess med forandring og vekst. Ved forskjellige anledninger markeres dette i ritualer som uttrykk for Kristi frelsende nåde. Den Hellige Ånd arbeider i menneskers liv før, i, og etter dåpen. Når mennesker oppdager og åpner seg for denne Åndens gjerning fører det til fornyet tro og overgivelse.

I Oldkirken var dåp, håndspåleggelse og nattverd en felles enhetlig rite som uttrykk for den nye fødsel for kristne i alle aldre. I Middelalderen ble konfirmasjonen i det vestlige Europa skilt fra dåpen både i tid og teologi. Dermed oppsto den misforståelse at konfirmasjonen fullførte det som skjedde i dåpen. Vekten ble lagt på menneskets løfter og på innlemmelsen i menigheten. John Wesley anbefalte ikke konfirmasjonen til sine predikanter.

Fra 1964 av ble i Metodistkirken den første offentlige bekjennelsen av troen kalt konfirmasjon hos dem som var døpt som barn. I Den Evangeliske Forente Brødrekirken fantes det ingen slike ritualer før unionen med Metodistkirken i 1968.

Ved å gjeninnføre konfirmasjonen som håndspåleggelse i det nåværende dåpsritualet ble det understreket at i konfirmasjon er Den Hellige Ånd virksom. Konfirmasjonen er en guddommelig handling. Ånden gir kraft til mennesker som er "født av vann og Ånd" til å "leve som Jesu Kristi trofaste disipler."

Voksne eller unge som forbereder seg for dåp bør få grundig opplæring i dåpens livsforvandlernde betydning og ansvar. I dåpens sakrament bekjenner de troen på Jesus Kristus og sin overgivelse til å være disipler. De får oppleve vissheten som en gave og blir konfirmert ved Den Hellige Ånds kraft. (Se Dåpspakt I, del 4, 11 og 12). Det er ikke behov for et eget konfirmasjonsrituale for den som eier troen.

Et barn som blir døpt kan ikke personlig bekjenne sin tro som en del av sakramentet. Derfor, når den unge gis næring til vekst er det nødvendig at de kan gi svar på Guds nåde ved bevisst tro og overgivelse. De må bekjenne kirkens tro, slik den ble proklamert i dåpen, som sin egen tro. Forberedelsen til denne handlingen fokuserer på den unges selvforståelse og tilegnelse av den kristne lære, på åndelig disiplin og på livet som Jesu disippel. Dette er en viktig tid i livet, da de kan oppleve guddommelig nåde og bevisst gå inn under det kristne kall til å være en del av det alminnelige prestedømme. Ungdom som ikke ble døpt som barn trenger den samme forberedelsestid for å bekjenne sin kristne tro. For dem innebærer det åndelig fostring til dåp, til menighetsmedlemskap og til konfirmasjon.

Når de som ble døpt som barn er rede til å bekjenne sin kristne tro deltar de i den gudstjenesten som Metodistkirken nå kaller for konfirmasjon. Dette innebærer ikke begynnelsen til kirkemedlemskap, for det skjedde i dåpen. Det er den første offentlige bekjennelse av Guds nåde i dåpen, og en bekreftelse på at denne nåde er mottatt i tro. En slik handling inkluderer alle steg i omvendelsen; anger over synd, selvlivets død, tillit til Guds frelsende nåde, nytt liv i Kristus og visshet om å være et redskap Gud vil bruke for å nå verden. Bekjennelsen av den kristne tro som feires i menighetsfellesskapet bør inkludere lesing av dåpsløftene som et uttrykk for troen og som et personlig vitnesbyrd om den kristne erfaring.

Konfirmasjonen følger etter bekjennelsen av den kristne tro, som en del av den samme gudstjeneste. Konfirmasjonen er en dynamisk handling ved Den Hellige Ånd, og den kan gjentas. I konfirmasjonen nedbes Den Hellige Ånds salvelse og kraft til å leve det troens liv som de som konfirmeres har bekjent. Den grunnleggende betydning av konfirmasjonen er å gi styrke og fasthet til det kristne tros livet. Den rituelle handlingen er håndspåleggelse som et tegn på at Guds gave på pinsefestens dag fremdeles er tilstede. Historisk sett ble den konfirmerte også salvet på pannen med korsets merke som et tegn på Åndens gjerning. Dåpsritualet i The United Methodist Hymnal gjør det klart at den første og grunnleggende konfirmasjonshandling ved Den Hellige Ånd skjer i samband med og følger umiddelbart etter dåpen.

Når de som er døpt har bekjent sin kristne tro og er konfirmert går de dypere inn under menighetsmedlemsskapets ansvar og privilegier. På samme måte som spebarn er familiemedlemmer selv om de ikke er i stand til å ta del i alle sider ved familielivet, er døpte

barn medlemmer av kirkefamilien selv om de ennå ikke kan ta del i alt som medlemskapet fører dem inn i. Mot denne bakgrunn regner medlemsstatistikken i kirken bekjennende eller konfirmerte medlemmer, og ikke døpte medlemmer.

En fornyet stadfestelse av den kristne trosbekjennelse

Det troens liv som døpte lever er som en pilgrimsreise. På denne reisen gjennom livet er det mange utfordringer, mange forandringer og muligheter. Vi alle tar del i livets erfaringer på vår trosreise, som en del av Kristi forløste og helliggjorte legeme. En kontinuerlig kristen næring vil veilede, forme og styrke oss til å leve stadig mer trofast, og til være åpne for Åndens ledelse inn i Guds plan og vilje. Ved at evangeliet om Jesus Kristus får større og større betydning for oss, og vi blir mer tydelige i vår overgivelse til Kristus, ønsker vi å finne muligheter til å feire dette. Som Guds barn til alle tider trenger alle kristne å delta i fornyelseshandlinger i paktsfellesskapet. En slik mulighet gis hver gang vi har dåp. Da kommer menigheten sammen og stadfester Guds nådige handling slik den kommer til uttrykk i dåpen. Dåpspakt IV i The United Methodist Hymnal er et godt rituale til en fornyet stadfestelse, og det brukes vann på måter som minner oss om dåpen. Den historiske "Paktsfornyelsesgudstjeneste" og "Kjærlighetsmåltidet" kan også brukes ved slike anledninger (The United Methodist Book of Worship, s. 288-294 og 581-584) En fornyet stadfestelse av troen er menneskets svar på Guds nåde, og kan derfor gjentas mange ganger på vår trosreise.

Dåpen i relasjon til andre riter i kirken

Guds nåde i dåpen møter oss på mange andre måter, og spesielt gjennom andre riter i kirken.

Dåpen og Herrens nattverd

I dåpen blir mennesker innlemmet i menigheten. I nattverden blir menigheten styrket og bevart i troens liv. Dåpspaktsgudstjenesten avsluttes med nattverd. Det betyr at enheten med lemmene på Kristi legeme blir enda sterkere uttrykt. Nattverden er et hellig måltid i menighetsfellesskapet. Nattverdsgjestene proklamerer og tar del i alt det Gud i Kristus har gjort og fortsatt vil gjøre for oss, ved enkelt i tro å spise brød og drikke vin. Når vi feirer nattverd minnes vi nåden som ble gitt oss i dåpen og får del i den åndelige føde som er nødvendig for å ta vare på og fullende frelsesløftene. Siden det er ved Herrens bord vi er samlet er det åpent for alle som vil gi sitt svar på Kristi kjærlighet, uansett alder eller kirke-medlemskap. Den wesleyanske tradisjon har alltid sett på nattverden som middel til å motta frelsende, rettferdiggjørende og helliggjørende nåde. Ikke-døpte som deltar i nattverden bør få undervisning og veiledning slik at de kan bli døpt så snart som mulig.

Dåp og kristen tjeneste

I dåpen kaller Gud og gir befaling om den allmenne kristne tjeneste. (The Book of Discipline, 1992, 101-107). Denne tjenesten deltar vi i, individuelt og i fellesskap, og den er et uttrykk for vårt disippelengasjement. Den bygger på forståelsen av at vi alle er kalt til et nytt fellesskap, ikke bare med Gud, men også med verden. De kristnes oppgave er å legemliggjøre evangeliet og menigheten i verden. Vi utfører vårt kall som kristne når vi ber, når vi vitner om de gode nyhetene om Jesus Kristus, når vi har omsorg for og tjener andre mennesker, og når vi arbeider for forsoning, rettferd og fred i verden. Dette er det universelle allmenne prestedømme for alle troende.

Innenfor den allmenne tjenesten for alle troende kaller Gud noen som menigheten

innsetter til en særskilt tjeneste (The Book of Discipline, 1992 108-110). Kallet til dem som går inn i en representerende tjeneste er å fokusere på, forme, ha tilsyn med, være hyrder for, utruste og formidle kraft til den allmenne tjenesten i menigheten. Ordinasjon til tjenesten med Ord, skarament og lære, eller innvielse til den diakonale tjeneste med diakoni, rettferdighet og kjærlighet er begge grunnlagt på den samme dåp som utgangspunkt for det allmenne prestedømme.

Dåpen og det kristne ekteskap

I vigselsituasjonen sier pastoren til brudeparet: "Jeg ber dere nå, for Guds åsyn og i nærvær av denne forsamling, å stadfeste deres forsett om å bli forent med hverandre ved Jesu Kristi nåde, han som kaller dere til samfunn med seg, slik det ble stadfestet i dåpen." (The United Methodist Hymnal s. 865). Ekteskapet blir forstått som en pakt bygd på kjærlighet og overgivelse, med felles løfter og ansvar. For menigheten er ekteskapspakten grunnlagt på pakten mellom Gud og Guds folk, som de kristne trer inn i ved dåpen. Kjærligheten og trofastheten som karakteriserer det kristne ekteskap er et vitnesbyrd for evangeliet. Paret skal "tjene Gud og sin neste i alt de gjør."

Når pastorer vier par der ikke begge er kristne bør ritualet endres for å beskytte integriteten til dem som er involvert.

Dåpen og kristen begravelse

Det kristne budskapet er et budskap om Kristi og vår egen død og oppstandelse. Dåpen uttrykker vår død og oppstandelse med Kristus. Siden døden ikke lenger har herredømme over Kristus tror vi at om vi er død med Kristus skal vi også leve med ham (Rom. 6,8-9). I "Døds- og oppstandelsegudstjenestens liturgi" lyder det: "Ved sin død har Kristus brutt vår død. Ved sin oppstandelse har Kristus gjenopprettet vårt liv. Kristus skal komme igjen i herlighet. Slik som NN i dåpen ble kledd i Kristus, slik vil også NN bli kledd i herlighet." (The United Methodist Hymnal s. 870).

Om den døde ikke var døpt trenger ritualet tilføyelser som stadfester evangeliets sannheter, slik det passer inn i situasjonen.

Overgivelsen av den døde til Gud, og legemet til sitt endelige hvilested minner om dåpshandlingen, og henter sin kristne mening i Guds dåpspakt med oss. Vi erkjenner dødens virkelighet og smerten ved det å miste, og vi takker for livet som fikk leve i fellesskap med den som er død. Vi tilber Gud i visshet om at vi er samlet i fellesskap med alle de hellige, synlige og usynlige, og i visshet om at i Kristus forener kjærlighetens bånd både levende og døde.

Konklusjon

Dåpen er en avgjørende terskel vi går over på vår trosreise. Men det fins også mange andre terskler, inkludert den endelige overgangen fra døden til det evige livet. Gjennom dåpen blir vi innlemmet i Guds vedvarende misjon. Vi blir sett på som deltakere i Guds nye historie i Jesus Kristus og i den nye tidsalder som Kristus bringer. Vi venter på Guds endelige nådesinngrep, når Kristus ved denne tidsalders avslutning kommer som seierherre for å føre alle som hører ham til inn i herligheten som er vunnet ved hans seier. Dåpen har betydning i tiden og gir mening til tidens avslutning. Vi har i den en visjon av en gjenskapt verden, og en menneskehet som blir forvandlet og løftet inn i Guds nærhet. Skriften forteller at i den nye himmel og på den nye jord skal det ikke være noe tempel. Selv våre kirker og gudstjenester har da hatt sin tid, og fins ikke mer i Guds nærhet, hos ham som er "den første og den siste, begynnelsen og enden." (Åp.21-22),

Inntil den dagen kommer er vi underlagt Kristi befaling; "Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler idet dere døper dem i Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn, og lærer dem å holde alt jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende." (Matt. 28, 18-20). Dåpen er sentrum i nådens evangelium og kjernen i kirkens misjon. Når vi døper sier vi at vår kristne forståelse av oss selv og vårt samfunn er at vi er elsket av Gud, fortapt på grunn av synden, men forløst og frelst i Jesus Kristus, og vi lever det nye livet i forventning om hans komme i herlighet. Dåpen er et uttrykk for Guds kjærlighet til verden, og dåpens virkning uttrykker også Guds nåde. Som Guds døpte folk svarer vi derfor med takk og pris, og ber at Guds vilje må skje i våre liv.

*We, your people stand before you,
waterwashed and Spirit-born.
By your grace our lives we offer.
Recreate us. God, transform!*

Ruth Duck: «Wash, O God Our Sons and Daughters»
(The United Methodist Hymnal, 605)

Medlemmer av komiteen for dåpsstudier

<i>Mark Trotter, styremedl</i>	<i>Sharon Hels</i>
<i>Peggy Sewell, sekretær</i>	<i>Pat Jelinek</i>
<i>Dan Benedict</i>	<i>Chuck Kishpaugh</i>
<i>Ole Borgen</i>	<i>Thomas Langford</i>
<i>Sang E. Chun</i>	<i>Jeanne Audrey Powers</i>
<i>Dale Dunlap</i>	<i>Thomas Salsgiver</i>
<i>John Ewing</i>	<i>Stanley Washington</i>
<i>Gayle Felton</i>	<i>Garnet Wilder</i>
<i>John Gooch</i>	

Ordlista

Dansk - svensk

adgang	tillträde, tillgång
advarsel	varning
affald	avfall, omvändelse
afstemning	röstning, votering
alligevel.....	likväl, dock
almindelig	allmän, generell
alvor	allvar
anden	annan
anerkende	erkänna, godkänna
anskuelse	åsikt, uppfattning
ansvarsforhold.....	ansvarsförhållande
ansættelsesmulighed	anställningsmöjlighet
appelkomite	överklagningskommitté
bemærkelseværdig	anmärkningsvärd
besiddelse	besittning, koloni
beskuelse	beskådande
beskyttelse.....	beskydd
beskæftigelse	yrke, sysselsättning
bestræbelse.....	ansträngning, strävan
betimelig	lämplig, nyttig
bevidsthed	medvetenhet
bevægelsesfrihed.....	rörelsefrihet
bevæglighed.....	rörlighet
bibeleksegeese	exegetik
billede.....	bild, avbild
bivej.....	biväg
bolig.....	bostad
bopæl.....	bostad
bygning	byggnad
bøger (pl. af bog)	böcker
bønnemøde.....	bönemöte
børn (pl. af barn).....	barn
chikanere	trakassera
danne	skapa, göra
deling	delning

drøftelse	diskussion, prövning
dyb.....	djup
dygtiggøre	förbättra, förkovra
dækning	täckning
endelig.....	slutlig
ensartet.....	likartad
erstatning	ersättning
evne.....	anlag, egenskap
faguddannelse	yrkesutbildning
farve	färg, färga
fatteevne	fattningsförmåga
fjerkræ	fjäderfä
fjern.....	avlägsen, fjärran
flodbølge.....	flodvåg
forestilling	föreställning
foretrække	föredraga
forfremmelse.....	befordran
forholdstal.....	jämförelsetal
forkrøble	göra förkrympt
forkynde.....	predika, förkunna
forkyndelse	förkunnelse
forlagsvirksomhed.....	förlagsverksamhet
forligelse	försoning
formandshverv	ordförandeuppdrag
formane.....	förmana
fornævnte.....	ovannämnde
fornægter	förnekare
forpurre.....	förhindra
forrang	företräde
forskellige	olika, olikartade
forskellighed	olikhet
forsæt	avsikt, föresats
forvare.....	bevara, förvara
forøge	öka, förstora
frembrud.....	utbrott
fremelske	främja
fribåren	friboren
frugt	frukt
fuldbyrde.....	fullborda, förverkliga
fuldendelse	fullbordad, avslutning
fælles.....	gemensam
fælleseje	egendomsgemenskap
fællesskab	gemenskap, samhörighet
gejstlig.....	klerikal, kyrklig

gengivelse	tolkning, översättning
genoplivelse	återupplivning
genoptagelse	återupptagning
greb	grepp
grusomhed	grymhet
gyldig	giltig
hellighed	helighet
helliggørelse	helgelse
henholdsvis.....	respektive
hensigt	avsikt, syfte
higen	längtan, strävan
hinanden.....	varandra
hjemmel	laglighet, praxis
hovedårsag.....	huvudorsak
hovmod.....	högmöd
håndhæve	upprätthålla
inden	inom, innan
indvielse.....	invigning
indvillige	samtycka till, bevilja
irrettesættelse.....	tillrättavisning
især	särskilt, i synnerhet
kendetegn	kännetecken
kendsgerning	faktum
kilde	källa
kvistværelse	vindsrum
kun	bara, blott
kæledyr	keldjur
kød.....	kött
lige.....	lika
ligegyldighed	likgiltighet
livsforelse.....	livsföring
love	lova
læge.....	läkare
lægevidenskab.....	läkarvetenskap, medicin
lægmand	lekman
lob.....	lopp
losrevet	lösryckt
mangle	saknas, fattas
mangelfuld.....	bristfällig
marv	märg, styrka
mellemand	medlare
menighed	församling
menighedsdannelse.....	församlingsbildning

menighedsmøde.....	församlingsmöte
midte	mitt
misbilligelse.....	ogillande
mulig	möjlig
mænd (pl. af mand)	män
mærkesseddel.....	märke
måde.....	sätt, vis
målbevidst	målmedveten
måske.....	kanske
naboskab.....	grannskap
nadver	nattvard
nidkærhed	nit, iver
nogle (pl. af nogen)	några
nægte	neka
nævne.....	nämna
nødstdt	nödstilld
nøgttern.....	nykter, saklig
nøjaktig	noggrann, exakt
nå	uppnå
oldtiden	fortiden
omhyggelig.....	omsorgsfull
omtrent	ungefär
omvandrende	kringvandrande
opgave	oppgift, oppdrag
ophidse	hetsa upp
oprindelse	ursprung
opståen.....	oppkomst
opvagne.....	oppvakna
overbærenhed.....	överseende
overholdelse.....	fullgörande
overskydende.....	extra, överskjutande
pinse.....	pingst
pjece	broschyr, stycke
præcedens	prejudikat
pur.....	ren
påskønnelse	erkännande, uppskattning
race.....	ras, folkslag
retningslinie	riktlinje
retsgyldig	rättsgiltig
rod	rot, stam
rækkefølge	ordningsföljd
sag	sak, ärende, angelägenhet

salmeskat.....	psalmskatt
sejr	seger
selv	själv
selvhengivelse	självhängivenhet
selvom	även om
skjule.....	gömma, dölja
skov	skog
skridt.....	steg
skøde	överlåtelsehandling, lagfart
skønt	fastän
snavs	smuts
sogn	församling, socken
sort	svart, mörk
springbræt	sprängbräda
sprogforskeller.....	språkskillnader
stand	samhällsklass, stånd
stræbe	sträva, anstränga sig
støtte	stöd, stödja
tab	förlust
tilbud.....	erbjudande, anbud
tillidsmænd.....	ombud, förtroendemän
tilstrækkelig	tillräcklig
true.....	hota
trussel	hot
tøj	tyg
tåbelig	dum
uadskillelig	oskiljaktig
uafladelig	oupphörligt
uarbejdsdygtighed.....	arbetsoduglighet
uddanne	utbilda
udelukkelse.....	uteslutning
udfoldelse.....	utveckling, ansträngning
udvide	utvidga
uensartet.....	olikartad
ugudelighed	ogudaktighet
uløselig.....	olöslig
valg.....	val
valgmåde.....	valsätt
vokse	växa
vurdering	värdering
væk.....	borta
værge	förmyndare, förvaltare
ydmyghed	ödmjukhet

ægtefeller	äkta makar
ørken	öken
øve	öva
åndelig	andlig
årsag	orsak
årvågenhed	vakenhet, påpasslighet

Norsk - svensk

anbringe.....	placera
anerkjenne.....	erkänna, godkänna
anke	resning
ankerett	besvär rätt
ansettelse.....	anställning
arbeidsutvalg.....	arbetsutskott
atferd	beteende
avstemning	omröstning
beliggenhet	läge
benkeforslag	förslag direkt från
.....	röstberättigade medlemmar
beslutningsdyktig.....	beslutsfärdig
bevegelse.....	rörelse
bolig.....	bostad
bopel	bostad
borgerrettighet	medborgerlig rättighet
budsjett	budget
danne	bilda, forme
deretter	därefter
dersom	därest
disippelforhold.....	lärjungaskap
drøfte.....	diskutera, dryfta
dugnadsarbeid.....	frivilligt arbete
egnede	passande, lämpliga
ektefeller.....	äkta makar
endelig.....	slutlig
enkelt	enskild
enkeltperson	enskild person
ensartet.....	enhetlig
erklæring	förklaring
erverve	köpa, förvärva

felles	gemensam
foreløbig	provisorisk
forføyning.....	bestämmelse
forretning	affär, affärsuppgörelse
forrettningsorden	föredragningslista
forståelse.....	uppfattning, insikt
forsyns.....	förse
fortolke.....	tyda, tolka
fraflyttningsstrøk.....	avfolkningsbygd
fremme.....	främja
fuldende	fullborda
føye.....	foga
gjeld.....	skuld
gjenpart	avskrift, kopia
gjenstand	föremål
grunnriss	grunddrag
gyldig	giltig
handlemate.....	handlingssätt
heftelse.....	gravation, servitut
henhold, i henhold til	enligt
heve.....	höja
hjemle	styrka lagligheten av
hjemmelsside.....	hemulssida
hovedstyret	kyrkostyrelsen
hvorvidt	i vad mån, huruvida
iligning.....	pro rata
inberette	rapportera
indisere	ange, uppge
innby	inbjuda
innstilling	hemställan, förslag
innvie	inviga
kasserer	kassör
kausjonere	gå i borgen
kirkevergeråd	förvaltningsråd
kjede.....	kedja
kjennelse.....	dom, utslag
kjensgerning	faktum
konsesjon	tillstånd
kontingent	medlemsavgift
leie ut	hyra ut
leirsted	lägerplats, lägergård
lukket.....	sluten, stängd

lovfortolkning	lagtolkning
lovgivende.....	lagstiftande
makeskifte	byte av fast egendom
melde.....	rapportera
melding	rapport
menighet	församling
menighetsråd.....	församlingsråd
mitte	mitt
midlertidig	provisorisk, tillfällig
mislighet	misskötsel
månedsoppgjør	månadsredovisning
måte	sätt
navn	namn
nytte	använda, begagna sig av
nøye.....	noga
oppgave	oppgift
oppnevne.....	utse
overdra.....	överlåta
overenskomst.....	överenskommelse
overfor.....	inför, gentemot
presedens-skapende	prejudikatsbildande
prioritetsvikelse	accepterande av försämrat
.....	löneläge
prosedere	föra någons talan
påse	tillse
i påvente av	i väntan på
refusjon	återbetalning, restitution
rekke (i første rekke).....	i första hand
rene (bringe på det rene).....	klargöra
sekretær.....	sekreterare
selvassurance	självförsäkring
skjøte.....	lagfart
skjøting	utfärdande av lagfart
slik.....	sådan
sted.....	ställe
stemme.....	rösta
i stillings medfør	i kraft av sin ställning, ex officio
størrelse	storlek
tap	förlust
tilby	erbjuda
tilitsman	förtroendevald

tillitsverv	förtroendeuppdrag
tilskud	tillskott
tilstrekkelig	tillräckling
tilsynsmann.....	distriktsföreståndare
trekke seg tilbake.....	draga sig tillbaka
ugunst	nackdel
underskudd.....	brist, underskott
undersøkelse.....	undersökning, utredning,
.....	granskning
utdannelsesråd	utbildningsråd
utelukkende.....	uteslutande
utvalg	utskott, urval
vanskelighet	svårighet
varamann	suppleant
ved.....	genom
vedkommende.....	vederbörande
vedlikeholde.....	bibehålla, underhålla
vedta	besluta
vedtak	beslut
verdi	värde
vedvarende	permanent
verge.....	förvaltningsrådsmedlem
virke	arbete
vurdere.....	värdera
ytelse	bidrag, gåva

Svensk - norsk

adjungera.....	supplera seg med
akt	handling
anførtro	betro
angelägenhet	sak, interesse
anhållan.....	anmodning
anledning	årsak
anmäla sig	fremstille seg
anmälan.....	henvendelse
annorlunda	annerledes
annorstädes	annetsteds
anslagsäskande	søknad om bidrag
ansluten medlem.....	tillsluttet medlem
anslutning	tilslutning
anställd	ansatt

anställning.....	ansettelse
ansökan.....	søknad
antaga	godkjenne
anteckna	registrer, innføre,
.....	immatrikulere
anteckning	innføring, notat
antingen.....	enten
associativ	assosiert
avdrag	fradrag
band	bind
barnledighet	fødselpermisjon
beakta	ta til følge
befatningshavare	tillitsmann, tjenestemann
befogenhet	myndighet
befrämja.....	fremme
befullmäktigad	bemyndiget, gitt fullmakt
begagna.....	benytte
begäran	anmodning
bejaka.....	svare ja til
bekant	kjent
belopp.....	beløp, sum
bereda	forberede
beroende av.....	avhengig av
beslutsmåsig	beslutningsdyktig
bestyrka	bekreftede
beteende.....	vane, adferd
betyg.....	attest, vitnesbyrd
bikt	skriftemål
bilda	danne
biträda	assistere
bokstavsföljd, i.....	alfabetisk
bostad.....	bolig
bostadsort	bosted
brist.....	mangel
brista.....	feile
budget	budsjett
börda	byrde
båda.....	begge
bådadera	begge deler
distriktsföreståndare	tilsynsmann
dop, -et	dåp, -en
därutöver	dessuten
efterträdare	etterfølger
endast	bare
enfödd	enbåren

enlighet, i	i overenstemmelse
enligt	i følge, i helhold til
enskild	enkelt
erbjuda	tilby
erhålla.....	få, motta
erkännande.....	bekreftelse
erkänsla	erkjennelse, påskjønnelse
ersättare	varamann
ersättning	godtgjørelse
extra ordinarie predikant	godkjent hjelpepastor
fall	tilfelle
fallenhet.....	evner, legning, egenskaper
fastmer.....	tvertimot
fastställa	fastsette
fira.....	feire
fordra	kreve
fordran	krav
formulär.....	skjema
fortbildning.....	etterutdannelse
fortfarande.....	fortsatt, stadig
fostran.....	fostring, veiledning
fostran och undervisning	undervisning og fostring
framgång.....	hell
framhäva	hevde
framsteg.....	fremskritt
friskhetsintyg	legeerklæring, helseattest
fråga	spørsmål
fullborda	fullføre
fullfölja.....	fullføre, oppfylle
fullgöra.....	utføre, fullføre
fäder	fedre
följd	rekkefølge
föranstalta om	sørge for
förbund.....	pakt
föredöme	eksempel
föremål	gjenstand
föresats	forsett
föreståndare	forstander, bestyrer
förete	forelegge, presentere
företråde	representere
företrädare.....	forgjenger
förfarande	fremgangsmåte
förfaringssätt.....	fremgangsmåte
förfogande	rådighet
förfäkta	hevde
förklara	erklære
förknippad	forbundet

förkovran	fremgang, bedring
förkroppsliga	legemliggjørelse
förlora	miste
förlåta	tilgi
förlåna.....	meddele, gi
förman.....	overordnet
förmåga.....	evne, makt, egenskap
förmån.....	rett, rettighet, gode
förre.....	tidligere, forhenværende
församling.....	menighet
församlingsbarn	menighetsbarn
församlingsråd	menighetsråd
församlingskonferens.....	menighetskonferanse
förse.....	forsyne
förspilla.....	sløse
försvagad	svekket
försäkran	forsikring
förtroende	tillit
förtrogen	kjent
förtryck	undertrykkelse
förteckning.....	fortegnelse
förvaltningsråd.....	kirkevergeråd
förvara	oppbevare
förverkliga	virkeligjøre
gemensam.....	felles
gemenskap.....	fellesskap
gilla	anerkjenne, godkjenne
giltig	gyldig
givande.....	givertjeneste
grundval	grunnlag
handledare.....	veileder
handlägga	administrere
hedersam lokalisering.....	ærefull lokalisering
hedersledamot	æresmedlem
helgad	helliget
helgelse	helliggjørelse
hembesök	husbesøk
hemförsamling	hjemmemenighet
hopp	håp
huruvida	om
hälsoskäl	helsemessige årsaker
händelser	omstendigheter
härstamning	herkomst
höja.....	heve
hörsamma	høre

ifåga, personen	vedkommende
inflytande	innflytelse
ingendera.....	ingen av dem
inlämna.....	innlevere
innebörd.....	mening, innhold
inomkyrklig rättssak	kirkelig rettssak
inrådan	anmodning
inställa sig	fremstille seg
intaga	oppta
intagning	opptagelse
inträde	inntreden, opptagelse
intyg	attest
intyga	attestere, bevitne
inval	valg
inviga	innvie
isynnerhet.....	spesielt
jämte	samt
kallelse.....	kall
kassör.....	kasserer
konferensförhållanden.....	konferanseforhold
kontantstöd.....	kontantlønn, kontantbidrag
kvarhålla	beholde, opprettholde
kvarstå	forbli
kyrkobyggnadsråd	kirkebyggningsråd
kyrkostyrelse	hovedstyre
kyrkvård	dørvakt
källa	kilde
känslighet	årvåkenhet
kärlek.....	kjærlighet
lag.....	lov
laga ordning, i.....	behørig, rettmessig, lovlig
lagfart	skjøte
laglig	lovlig
lagstadgande	lovgivning
ledamot	medlem
ledighet	permisjon, tjenestefrihet
ledning	ledelse
lekman	legmann eller - kvinne
lekmannadelegat.....	legdelegat
lekmanaledare	legleder
lekmannamedlem av årskonf.	legmedlem av årskonferansen
levnadssätt	livsstil, personlige vanor
lydnad	lydighet
lägst	minst
lämna	gi, melde, forlate

lämplig	hensiktsmessig, egnet, tjenlig
lämplighet.....	skikkethet
lärlingaskap.....	disippelforhold
lärlunge.....	disippel
medan	mens
meddelande	melding
medel.....	midler
medgivande	godkjennelse
minimilön	minstelønn
misshushållning	vanskjøtsel
mognad	modenhet
moment	punkt
må	kan
målsman	foresatte
nedan, här.....	nedenfor
noggrann.....	nøye, nøyaktig
nomineringskommité	nominasjonskomité
närhelst.....	når
närvara	være tilstede ved
oförmögna	ute av stand til
oförvitlig	vel ansett
omedelbart.....	umiddelbart
omröstning.....	avstemning
omvårdnad.....	omsorg
ordförande	formann
ordinarie	ordinær
ordning.....	orden, rekkefølge
ort.....	sted
oskiljaktig	uadskillelig
oskälige.....	urimelig
ovan.....	ovenfor
planera.....	planlegge
plats	sted
predikohjelp	predikantvikar
predikofullmakt	forkynnerfullmakt
prov	prøve
provmedlem	prøvedlem,
.....	medlem på prøve
pålysning	kungjøring
regelbunden.....	regelmessig
rekommendation	anbefaling
rekommendera	anbefale
relation.....	forhold

resning	anke
respittid	frist
riktlinje	retningslinje
räkenskap	regnskap
räkna.....	telle
"Rätt Kurs"	"I Dag" (andaktshefte)
rättvis	rettferdig
röja	røpa
röra.....	gjelde
rörande.....	vedrørende
rösta	stemme
röstning.....	avstemning, votering
rösträtt.....	stemmerett
sakna.....	mangle
samhälle	samfunn
sammanträda	møte, tre samman
sammanträde	møte, sesjon
sedan	etterat
semester.....	ferie
senast	sist
sjukledighet	sykepermisjon
själavård	sjelesorg
skuld	gjeld
skyddande.....	beskyttelse, vern
skyldighet	plikt
skäl.....	årsak
skärpa, sinnets	klarhet i tanke
sluten omröstning	skriftlig avstemning
slutföra.....	fullføre
spåra	oppspore
stadgande	lovgivning
stadgar	statutter
ställe	sted
ställning.....	stilling, forhold
ständig	stadig
stärka.....	styrke
stödja.....	støtte
svårighet.....	vanskelighet
svårt	vanskelig
syfte, syftning	hensikt, formål
sysslös	ubeskjeftiget
såvida.....	forsåvidt, såfremt
säkerställa	sikre, skaffe
sänder, i	av gangen
sätt	måte
tillerkännas	godkjennes for, tilkjennes

tillfälle.....	anledning
tillfällig	midlertidig
tillförsäkra.....	sikre, sikre seg, innhente
tillgångar	eiendom, midler
tillväxt.....	vekst
tillämpas.....	anvendes, gjelde
tionde	tiende
tjänstledighet	tjenestefrihet
trogen, troget	trofast, flittig
trosåskådning.....	trosopfattning
tystnad	taushet
underlätta.....	tilrettelegge
underställas.....	oversendes
understödja.....	støtte
oppgift.....	oppgave, opplysning
upphörande.....	opphør
oppmana.....	oppfordre
upprepa	gjenta
uppskatta.....	verdsette
uppskjuta.....	utsette
uppsåt	forsett, hensikt
opprådande	adferd
opptäcka	oppdage
ursprung	opprinnelse
utbildning	utdannelse
utbildning, fortsatt.....	etterutdannelse
utesluta.....	utelukke
utfärda	skrive ut
utlysa	bekjentgjøre, innkalle
utlåtande	uttalelse
utnämning	utnevnelse (av biskopen)
utom	unntatt
utsträcka.....	utvide
utträda	melde seg ut
utträde	utmeldelse
utträdd	utmeldt
utåtriktad	utadrettet
utöka	supplere
vanställd	skjemmet
varaktig	varig, permanent
vardera.....	hver
vederbörande.....	vedkommende
verkställa.....	utføre, utøve
vetskap.....	kjennskap, viten
vidga.....	utvide
vidmakthålla	holde oppe

vistas.....	oppholde seg
vore.....	ville være
vård	omsorg
vårda	ha omsorg for
vårdhavande.....	ansvarshavende
vårdhavande pastor	menighetsforstander
välkomna	ønske velkommen
värdera.....	vurdere
åliggande	plikt
åtagande	forpliktelse
åter.....	tilbake, atter, igjen, påny
återfå.....	få tilbake
återge	gjengi
återhållsamhet	avholdenhet
återinsätta	gjeninnsette
återintaga	gjenoppta
återintråde.....	gjenopptagelse
återlämna	innlevere, levere tilbake
återspegla	gjenspeile
återstoden	resten
återställa	gjenopprette
återupprätta	gjenopprette
återväljas	gjenvelges
åtgärd.....	tiltak
åtminstone.....	minst
åga rum.....	finne sted
ägna åt	gi
ändamål	formål
även.....	også
ömsesidig	gjensidig
önskvärt.....	fordelaktig
överblicka	føre tilsyn med
överherde	overhyrde, pastorenes pastor
överinseende.....	overoppsyn
överlåtelse	overgivelse
överlägga	diskutera, samtale
överläggning	diskusjon, samtale
överlämna	overlate, innlevere
övertyga	overbevise